

АЙЛИН ГОУДЖ

МАХАЛОТО НА СЪДБАТА

Превод от английски: Цветана Генчева, 2010

chitanka.info

*На мама, която вече не е сред нас,
но знам, че ни се усмихва от небето.*

*Седях в стаята си както обикновено,
такава, каквато си бях, без никаква явна
промяна. Не се чувствах очернена, оскърбена и
унижена. И все пак къде е предишната Джейн
Еър? Къде е животът ѝ, къде са перспективите
ѝ?^[1]*

От „Джейн Еър“ на
Шарлот Бронте

*Щом чух първата притча за
любов,
започнах да те търся, без да
знам колко сляп съм бил.*

*Влюбените не се срещат
просто някой ден,
те са винаги един на друг в
сърцето.*

Джалал
ад-Дин Руми^[2]

ПРОЛОГ

Грийнхевън, Джорджия, 1982

Последният ден на Върмиър Роуд 337½ започна както всеки друг. Майката на Абигейл се събуди в зори и се отправи към голямата къща, за да приготви закуска. Беше неделя през август, а господин Мериуедър обичаше да похапва рано през уикендите, за да може да поязди още по-хладно, така че тя бе вече в кухнята, когато Абигейл стана. Обикновено момичето бързаше, за да ѝ помогне — бе нейно задължение да направи кафе и да сложи масата — но тъкмо тази сутрин тя отдели специално внимание на облеклото си, подбра тоалета с внимание — късите панталонки, които ѝ стояха най-добре, и блуза без ръкави, която подчертаваше гърдите ѝ, напъпили отскоро, превърнали се в истински бюст. Сложи си парфюм. Вгледа се в отражението си в огледалото на скрина и се опита да придаде чуплив вид на твърдата си права коса.

Абигейл си имаше тайна. Същата тази тайна блестеше като скъпоценен камък в сърцето ѝ, излъчваше топлина и придаваше розови отблясъци на всичко наоколо. Имаше чувството, че ужасният пейзаж над леглото, рисуван от някоя отдавна починала леля на семейство Мериуедър, е творба на Рембранд, а старият гардероб, изтласкан в ъгъла, се е превърнал в магически портал към Нарния^[3].

Бе толкова неспокойна, че ѝ се виеше свят, и не спираше да се пита какво я очаква през този ден. Как ли щеше да се държи той, когато се видеха на закуска? Дали щеше да се престори, че снощи нищо не се е случило, или предстоеше животът ѝ да се промени?

Досега поне животът ѝ бе напълно предвидим. Майка ѝ поддържаше дома на семейство Мериуедър и двете с Абигейл живееха в къщата на пазача отзад, във вече неподдържана горичка от орехови дървета. Това бе единственият дом, който Абигейл бе имала през петнайсетте си години: четири малки стаички, дървена облицовка, боядисана в бяло, покрив от шиндели, замазани с асфалт, хлътнал по средата също като гръб на престарял кон за оран. Важното бе, че

адресът на къщата беше отделен, макар и с частичен номер, а Върмиър Роуд намекуваше за стари пари и много семейни връзки, също като изпусната ръкавица или небрежно захвърлен шал (или, както щеше да си каже години по-късно, сякаш бе взел само половината от хубавите неща).

От прозореца на стаята ѝ се виждаше част от голямата къща, красива сграда в стил гръцки ренесанс, строена още през Гражданската война. Тук открай време беше домът на семейство Мериуедър. Първият собственик, полковник Мериуедър, изгубил крака си при Апоматокс^[4], живял в имението със съпругата си и шестте им деца до смъртта си на шейсет и осем години, дълбока старост за онова време. Наследил го най-големият му син Борегард, преуспял предприемач, който бързо закупил прилежащите около къщата земи, общо петдесет акра^[5].

Когато внукът му Еймс се настанил в къщата, в началото на 60-те години на XX век, значителна част от земята била продадена, но останала смарагдовозелената ливада, която нашепвала за богатство с дискретните фонтани и статуи, впили корени в почвата също като парникови орхидеи, захванали се за пръстта в саксиите.

Докато вървеше по пътеката към голямата къща под клоните на стари дъбове, обрасли с луизиански сребърен мъх, Абигейл отново се замисли за онези безгрижни дни, когато изминаваше същия път, за да поиграе тенис или да поплува в басейна, дори да пояде заедно с близнаците Мериуедър, Вон и Лайла, преди да порасне и да започне да помага на майка си след училище и през уикендите.

Открай време приемаше, че господин и госпожа Мериуедър говорят искрено, когато заявяваха, че Розали и дъщеря ѝ са като част от семейството, всеки път, щом техни приятели извиваха вежди или промърморваха нещо. Вон и Лайла бяха като брат и сестра за Абигейл. Обядваше с тях, когато родителите им ги нямаше, често оставаше да спи на свободното легло в стаята на Лайла. Ако някой наблюдаваше Абигейл и близнаците, родени в една година, докато играят крокет на поляната или се пръскат в басейна, би казал, че са от едно семейство, макар че никак не си приличаха. Абигейл беше мургава, дългокрака като майка си, с големи тъмни очи и гъста коса с цвят на сорго, докато Вон и Лайла бяха руси, синеоки, също като две малки лъвчета. Лайла бе фина, нежна, Вон безстрашен и атлетичен, качества, заради които на

шестнайсет се бе налагало вече няколко пъти да лежи в болница със счупени крайници.

Докато беше малка, Абигейл не усещаше разликата, породена от класовата принадлежност. За нея бе истинска чест, че майка ѝ се грижи за дома на семейство Мериуедър. Казваше си, че няма по-внушителен дом, нито по-прекрасно семейство. Макар госпожа Мериуедър да пиеше прекалено много, поради което често ѝ се налагаше да остане в леглото, а господин Мериуедър да не се задържаше много вкъщи, тъй като посвещаваше дълги часове на адвокатската си кантора, те бяха достойни за възхищение. Едва когато станаха на тринайсет и Лайла и Вон се записаха в престижното училище „Хърн“, разликата в социалното им положение стана очевидна.

Независимо от това близнаците не я изоставиха. Канеха я на всички партита, които организираха, и я водеха с тях, когато излизаха с новите си приятели. Когато бяха сами, Лайла се преструваше, че завижда на Абигейл за свободата, която ѝ даваше държавното училище, и се подиграваше на надутите си съученици. Тежко на всеки гост на Вон, който си позволише да отпрати презрителна забележка към Абигейл. Не само че никога повече не получаваше покана да гостува, ами момчето си тръгваше с разкъравен нос.

Вон бе като по-голям брат на Абигейл и Лайла, нищо че бяха на една възраст. Когато се качваха на водната кула край старата захарна рафинерия, той настояваше да е последен, готов да прихване, което и да е от момичетата, ако случайно някоя от тях се подхлъзне. Когато лете ходеха на пикник край старата кариера и се гмуркаха, той влизаше пръв във водата, за да се увери, че е достатъчно дълбоко и няма да си пукнат главите. През първата година в гимназията, когато Абигейл нямаше кавалер за танците на Коледа, Вон галантно предложи да я придружи и всички други момичета ѝ завидяха. Тя влезе в залата като истинско видение в алената кадифена рокля, която си бе ушила сама по модел от „Вог“, и забеляза, че всички погледи са вперени в нея и високото красиво момче, което я придружаваше. Тогава възприе двама им в съвършено нова светлина, кръвта обагри страните ѝ и тя усети, че той я е прегърнал нежно през кръста. Докато я водеше към дансинга, имаше чувството, че краката ѝ не докосват земята.

Лайла пък разви уменията да ѝ подарява разни неща така сякаш не бяха подаяния. Често се случваше да подхвърли на Абигейл някоя

дреха с думите „Липсва едно копче, а ти знаеш, че не мога да го зашия дори животът ми да зависи от това“ или пък „Каква съм глупачка, закачих я с нокът. Скъсаното място почти не се вижда, а мама направо ще ме убие, ако види какво съм надробила“. Макар Абигейл да разбираше истинското значение на тези жестове, тя нямаше нищо против, защото Лайла се държеше благородно и добродушно... а и Абигейл тайно копнееше за тези дарове. Нима можеше да си позволи меки кашмирени пуловери, поли от „Маршъл Фийлдс“ и блузи от естествена коприна, а не от евтин полиестер, каквито обличаха момичетата от нейното училище?

Когато влезе в къщата, завари господин Мериуедър да закусва в малката трапезария. Майка ѝ шеташе. Еймс Мериуедър, висок мъж с оредяваща руса коса и по войнишки изпънат гръб, бе един от най-известните адвокати в Атланта, достоен наследник на прадыдо си, кавалериста от Конфедерацията. Когато бе сам, бе спокоен и много мил. Докато децата бяха още малки, той заставаще на ръце и колене и им позволяваше да го яздят, подхвърляше ги, а те пицяха от удоволствие. Наричаше Розали, Генерала с много обич. Ако някое от децата молеше за позволение да направи нещо, той само намигаше „Ще трябва да попиташ Генерала“ или пък тайно подаваше на Абигейл пакетче лакомства, като ѝ прошепваше: „Да не кажеш на майка си, че ще си имам неприятности с Генерала“.

Майката на Абигейл познаваше навиците му по-добре от съпругата му Гуен, която спеше до късно почти всяка сутрин, понякога се излежаваше до обяд и не се занимаваше с домакинството. Нямаше представа, че той обича рохки яйца — с течен жълтък, а бекона го предпочита препечен, че редовно губи копчетата от маншетите на ризите си, а панталоните му се озовават в коша за пране пълни с дребни монети, смачкани касови бележки и листчета, на които бе записал телефонни номера, че спи леко и неспокойно, че чаршафите и одеялата в стаята до тази на съпругата му (тя страдаше от хронична мигрена и не можеше да търпи ничие присъствие, когато болките започнеха) са така усукани, та Розали веднъж се пошегува, че ако реши да изтръгне дявола от душата си, няма съмнение кой ще победи.

— Вдигни ги, преди да ги изям всичките — изпъшка Еймс и отмести чинията с бисквити. Обърна се към Абигейл и подхвърли през смях: — Ако съм дебел, то е защото майка ти е превъзходна готвачка.

— Потупа корем, който се бе позакръглил с настъпването на средната възраст. С изключение на това можеше да мине за по-възрастно копие на Вон, със същото стегнато тяло и искрени сини очи.

— Дебел ли? Няма такова нещо — запротестира Розали. Характерният ѝ носов тексаски говор, поомекнал през годините, докато бе работила в богаташки домове, все още носеше нотки от детство, прекарано в беднота. — Нали първа щях да разбера, че панталоните ви са за отпускане. — Сервира му втора порция бъркани яйца. — Пък и мъжът трябва да има сили. Не познавам друг, който да работи повече от нашия господин Мериуедър — обърна се тя към Абигейл, сякаш сама не беше на крак от тъмни зори.

Еймс Мериуедър свъси за миг чело. Сигурно си бе помислил същото, което минаваше през ума на Абигейл и майка ѝ — че има основателна причина, извън многобройните дела, да прекарва дълги часове в кантората. От известно време беше ясно, че бракът му не върви както трябва. Не че двамата с Гуен се караха, поне не открито. Тъкмо обратното. Полагаха много старание да се държат любезно един с друг пред Розали и децата, което в известен смисъл правеше нещата още по-лоши. Все едно наблюдаваха актьори в постановка, за която още от самото начало знаеха, че няма да има щастлив край.

— Добре! — възкликна Еймс престорено весело, когато се нахрани. — Благодаря ти, Розали, за поредната чудесна закуска. — После каза на Абигейл, докато отместваше стола назад, с блеснали очи, провлечено, също като някой стар генерал. — Абиии, би ли съобщила, ако обичаш, на нейно височество, когато благоволи да се появи, че баща ѝ е в конюшната и оседлава конете.

— Закъсняхте, господине — уведоми го Абигейл. Лайла бе станала по-рано от обикновено и бе извела жребеца си на разходка. Конят бе подарък от родителите за шестнайсетия ѝ рожден ден през миналия месец и оттогава тя прекарваше почти всяка свободна минута с него. (Тъй като Вон предпочиташе конските сили да са впрегнати под капака на автомобил, бе получил чисто нов пикап додж „Рам“ в оттенък на червеното, който трябваше да бъде забранен, тъй като караше Абигейл да потръпва всеки път, щом чуеше рева на мотора и видеше, че Вон е зад волана.)

— Какво е това „господине“? — изръмжа престорено строго Еймс. — Не казах ли ясно, че не искам да чувам подобно обръщение?

Усетила погледа на майка си, Абигейл се усмихна. Розали много държеше дъщеря ѝ да се обръща почтително към работодателите ѝ, без значение колко близка бе с близнаците.

— Съжалявам, гос... господин Мериуедър. Няма да се повтори — отвърна тя, също престорено сериозно.

Той се наведе и когато зашепна, тя усети приятния му дъх след шестте допълнителни резена бекон, които бе изял.

— Между нас казано, предпочитам Еймс, но знам, че ще притесним Генерала.

Двамата с Розали се спогледаха развеселени, докато той излизаше.

Няколко минути по-късно Вон мина бос през кухнята, за да отиде в малката трапезария. Прозя се, докато натъпкваше ризата си в панталоните, а клепачите му бяха все още натежали от съня. (За огромно раздразнение на Розали той винаги слизаше по задното стълбище и рядко влизаше откъдето трябва.) Щом го видя, пулсът на Абигейл се ускори и снощните спомени нахлуха отново. Опита се да извърне поглед от страх да не се издаде, докато поставяше на масата салфетка и прибори.

Всичко започна съвсем невинно. Отскочиха до града да гледат „Извънземното“. Тъкмо го бяха пуснали в „Риалто“. И Лайла трябваше да дойде, но когато тръгнаха, се оказа, че я няма никаква.

— Сигурно е отишла да пояде и е изгубила представа за времето — предположи Вон, докато вадеше ключовете на колата от джоба си. Поклати добродушно глава, сякаш искаше да каже: „Напълно в стила на сестра ми“.

Абигейл сви рамене и остави впечатлението, че я е търсила навсякъде, макар да бе проверила доста небрежно. Нямаше ли да признае поне пред себе си, че би предпочела да остане сама с Вон, питаше се тя и усети как я пробужда чувство за вина, когато потеглиха по алеята. Така можеше да си представи, че двамата имат среща. Оказа се, че не трябва да се старее прекалено много, за да се почувства по този начин. През цялата вечер усещаше присъствието му, пръстите му бяха прихванали лакътя ѝ, докато я водеше през множеството към входа, по време на филма ръката му лежеше отпусната на страничната облегалка и тя усещаше как косъмчетата я гъделичкат, пръстите му,

лепкави от маслото, докосваха нейните, когато посягаше да си вземе пуканки едновременно с нея.

Независимо от това тя не си въобрази нищо, когато на връщане Вон отби по стария път към кариерата, вместо да се отправи към къщата. Още бе рано, а напоследък той не изпускаше възможност да покара автомобила. Докато подскачаха по коларския път сред облаци прах и гърмящата музика на „Ван Хален“, обхваналият я трепет изчезна със същата скорост, с която шофираше Вон, и тя се отдаде на невъздържаността, която той винаги събуждаше у нея. Изглежда се бе родил неподвластен на законите на гравитацията, каза си тя, докато младежът даваше газ, прелиташе над бабуни и дупки, а вятърът нахлуваше през отворените прозорци и подемаше като торнадо изсветлялата му от слънцето коса.

Слязоха в края на пътя и продължиха пеша, заобикаляха скали и поеха надолу по склона, който след десетина метра щеше да се превърне в пропаст. Черната вода блестеше и отразяваше звездите.

Вон се обърна ухилен към нея.

— Какво ще кажеш да поплуваме?

Нощта бе топла, задушна, а водата изглеждаше примамлива и хладна, въпреки това тя се поколеба. Едно време тичаха полуголи, ала напоследък я завладяваше смущение, когато бе около Вон. Всичко започна онази вечер, на бала, когато за няколко кратки часа той престана да ѝ бъде брат и се превърна в момче, което можеше да разбие сърцето ѝ. Когато беше около него напоследък, имаше чувството, че невидим обръч стяга гърдите ѝ. Беше ѝ трудно да говори, без да спре за няколко секунди, за да си поеме дъх. Не искаше той да разбере, че чувствата ѝ към него са се променили, затова заяви:

— Защо не.

Останаха по бельо, както безброй пъти досега, само че този път беше различно. Абигейл се обърна с гръб, докато сваляше бързо тениската и дънките, доволна, че е тъмно.

Както винаги, той се гмурна пръв. Тя побърза да го последва и щом усети студената вода по потната си кожа, извика, а гласът ѝ рикошира в стените на кариерата, Вон започна да я плиска и се заля от смях, докато се опитваше да я потопи. За кратко останаха под водата, усети хлъзгавите му крака до своите, по едно време ръката му докосна гърдата ѝ, а след това изскочиха на повърхността. Беше твърде

студено, за да останат дълго във водата, и минути по-късно загребаха към скалите. Вон се плъзна върху широк равен камък, след това я хвана за китката и я изтегли до себе си.

Тя се изтегна по корем и се наслади на топлината на камъка, запазил част от дневната жегата. Трепереше, кожата ѝ се бе набръчкала и цялата бе настръхнала.

— Леле! Не помня някога водата да е била толкова студена! — възкликна тя.

— Защото никога не сме се къпали голи през нощта.

Вон се бе отпуснал по гръб, преплел пръсти зад главата си, загледан в звездното небе. Резките промени в температурата не го притесняваха както повечето хора; той бе като диво животно, което се приспособява към промените в климата с лекотата на създание, свикнало с живота на открито.

— Не бяхме голи. — Тя вдигна глава и подпря брадичка на скръстените си ръце, за да го погледне. Над тях светеше почти пълната луна и хвърляше отблясък, който превръщаше камъка, на който се бяха отпуснали, в мръсно бял. Забеляза как стегнатите мускули на гърдите и ръцете му блестят от капчиците вода. Слиповете му бяха залепнали като втора кожа и не оставяха много на въображението. Тя извърна бързо поглед, но изглежда не бе достатъчно бързо. Влажният нощен въздух стана по-топъл и тя усети как настръхналата ѝ кожа се отпуска.

Той се разсмя.

— Така го казваш, все едно не е редно.

— Не, исках само да кажа, че вече не сме малки деца. На тези години не мога да ходя по гащи и сутиен. — Усети се в мига, в който изрече думите. Господи! Защо насочваше вниманието му към този факт? Защо просто не премълча?

— Забелязал съм.

Превъртя се на една страна, така че да е с лице към нея, и се надигна на лакът. Луната се отразяваше във водата и цялото му лице заискри. Очите му, светли, в почти неземан нюанс на синьото, сега бяха станали тъмни, сякаш скрити от сенки. Тя усети как настроението се променя, макар нито един от двамата да не бе помръднал. Дори въздухът застина, също като дълго сдържана глътка въздух.

Когато се наведе бавно, за да я целуне нежно по устните, тя остана изненадана. Отдръпна се и пое рязко дъх.

— Защо го направи?

Беше си представяла този момент много пъти, а сега, след като се случи, не можеше да повярва, че е истина. Ами ако просто си играеше с нея, както често правят момчетата? (Не че имаше кой знае какъв опит в това отношение, след като досега бе ходила само на две срещи.) Ами ако за него не беше нищо повече от голо желание? Нямаше да може да понесе тази мисъл.

Отговорът му никак не ѝ помогна.

— Не знам. Просто ми се прииска, нищо повече.

— И продължаваш — отвърна тя с дрезгав глас, докато той се гушеше в нея и си играеше с влажен кичур коса. Тя усети как в тялото ѝ пълзят пламъци, също както в борова гора. Усещаше леките докосвания на устните му, как тръпките стигат между краката ѝ, където бяха прилепнали мокрите бикини.

— Искаш ли да спра? — прошепна той, докато захапваше нежно ухото ѝ.

Абигейл не отговори. Какво можеше да каже? „Ще умра, ако не спреш, ще умра и ако спреш“. Нямаше да има сили да живее, ако го видеше с други момичета, след като тя му омръзнеше. И без това вече бе увлечена по него, а този път не можеше да разчита на Вон да я спаси. Та нали той бе причината тя да се дави.

Целуваха се още известно време, съвсем сами в мрака, чуваха единствено цвърченето на козодоите и шумоленето на по-едри твари, може би опосум или миеща мечка, които се промъкваха из храстите. Имаше чувството, че всичко това е сън, сякаш щом свалиха дрехите, излязоха от телата си и се превърнаха в напълно различни хора. Когато той се прехвърли върху нея, мокрият отпечатък на скалата сякаш бе на друг Вон, на онзи Вон, когото познаваше като свой брат, който все още лежеше кротко и спокойно до нея, докато мократа сгорещена плът, притисната в тялото ѝ, и горещите устни, които обсипваха с целувки лицето и врата ѝ, принадлежаха на съвсем различен човек. Това бе красивият непознат, когото тя отчаяно искаше да опознае, ала той си оставаше непознат. Вече бяха преминали границата. Каквото и да се случеше, нямаше да могат да се върнат към топлото приятелство, което споделяха досега.

Тя се напрегна, когато той се опита да разкопчае сутиена ѝ, ала не каза и дума. За момент ѝ мина през ума, че трябва да му каже да

престане. Досега я бе целувал единствено Биф Уонамейкър, след бала в началото на учебната година, при това толкова плахо, че тя се притесни. А ето че сега вършеше онези неща, за които момичетата в училище говореха шепнешком, все неща, за които преподавателката в неделното училище изрично ги бе предупредила да не допускат, ала нямаше никакво желание да се отдръпне. Да не би нещо с нея да не беше наред, след като го желаше толкова силно, колкото и той нея? Другите момичета имаха някаква вътрешна спирачка, а ето че тя не можеше да разчита на нея. Значи й беше в кръвта. Ами майка й е била само година по-голяма от Абигейл, когато забременяла. „Родена съм лоша — помисли си тя. — Защо тогава да се боря? Защо не оставя природата да си каже думата?“ Когато сутиенът й падна на камъка и той обхвана гърдите й с ръце и се наведе, за да поеме едното зърно в уста, тя изви гръб и потръпна от удоволствие.

Той постави ръката й върху нещо щръкнало, твърдо като колче за палатка, подало се над ластика на слиповете.

— Да, точно така... не спирай — шепнеше с дрезгав глас Вон, когато тя започна да го гали, отначало предпазливо и неуверено, след това по-дръзко. Миг по-късно усети спазъм и нещо топло плисна по пръстите й.

Той се отдръпна.

— Извинявай, не исках да се случи. — Стори й се почти ядосан.

Да не би да се сърдеше на нея? — питаше се тя. Да не би да му се беше отдала прекалено лесно? Да не би да очакваше да е посвенлива?

— Няма нищо. — Абигейл бе научила за тези неща от часовете по сексуална култура, но в действителност се оказа съвсем различно. Почувства се смутена, не знаеше как да постъпи. Имаше ли някакви правила? Тъй като Вон не продума, тя намери сили да заговори след кратък момент на неловко мълчание. — Най-добре да тръгваме. Късно е.

Никой от двамата не проговори, докато се обличаха. Нямаше нежни ласки, нито пък шеговитите забележки, които Вон обикновено подхвърляше. Да не би да се бе опомнил със закъснение и да е разбрал в какво се е забъркал? Бе очевидно, че тя не е като момичетата, с които той обикновено излизаше. Като момичето на съседите, Джини Клейсън, дъщеря на щатски сенатор... или красивата блондинка

миналата година, с която се бе запознал, докато беше с баща си на ски в Аспен. Тя им дойде на гости, оказа се, че е богата наследница, че баща ѝ притежавал половината петролни кладенци в Тексас. Може пък Абигейл да беше подходяща единствено за приятелка, но не и за гадже. Все пак бе готова да стигне докрай с него, без дори да се възпротиви, което я принизяваше до най-обикновена уличница.

Докато се връщаха, той се държа така, сякаш не се бе случило нищо необичайно. Обсъдиха любимите си сцени от филма, екскурзията до остров Сейнт Саймънс, на която той щеше да ходи с цялото семейство през уикенда, когато се падаше Денят на труда, обясни в подробности какви са шансовете на футболния му отбор да стигне до плейофите следващата година. Докато се усети, пристигнаха пред къщата. Единственото, по което пролича, че е настъпила някаква промяна, бе, когато Вон ѝ каза лека нощ и докосна устните ѝ със своите, вместо както обикновено да я целуне по бузата.

И ето че сега, докато Абигейл носеше чиния с бекон и яйца на Вон в първата сутрин от новия ѝ съвсем не по-хубав живот — живот, който приличаше на разпилян пъзел — тя си помисли „Ами сега?“ Постара се да остане спокойна, но ѝ беше безкрайно трудно, тъй като сърцето ѝ блъскаше неудържимо, а бузите ѝ горяха.

Вон обаче бе свел глава над вестника и дори не я погледна. Запита се какво ли мисли той и дали изобщо мисли за нея. Може би просто не знаеше как да се държи. Бе толкова неловко, двамата все още живееха под един покрив и се налагаше да се преструват, че всичко е както преди. Някой би казал, че цялата тази работа е направо шантава.

Ръката ѝ трепереше, докато му наливаше сок, и няколко капки паднаха на подложката.

— Извинявай — прошепна тя. Вон вдигна поглед от вестника и тя веднага разбра по изражението му, когато очите им се срещнаха, че се е преструвал, че чете. Когато посегна за салфетка, за да попие капките, усети лекото докосване на пръстите му по вътрешната страна на китката. Същите тези пръсти снощи бяха милвали гърдите ѝ. Бяха смъкнали мокрите бикини по бедрата.

— Не е нужно да го правиш — промълви той.

— Нямам нищо против. — Постара се да говори с нормален тон, но не успя да скрие трепета в гласа си. Бузите ѝ горяха като опарени.

— Аз пък имам. Нямах ли друго за вършене, вместо да се грижиш за мен? — Подхвърли го закачливо, сигурно за да разчупи напрежението. Само че с тези думи единствено ѝ бе напомнил, че е нейно задължение да се грижи за него. А защо я докосна така? Да не би да бе някакъв таен сигнал, може би така ѝ показваше, че случката снощи е просто началото... или пък бе просто начин да ѝ разкрие, че съжалява, че няма да се повтори отново?

Той остана на масата колкото да изгълта закуската, след това излезе. Няколко минути по-късно Абигейл чу ръмженето на пикапа откъм алеята. Изпусна дълго сдържания въздух и се зае да приготви подноса за госпожа Мериуедър.

— Не така. Направи го както ти показах — поправи я тихо Розали, докато Абигейл подреждаше триъгълните препечени филийки в чиния. Абигейл потисна въздишката си. Майка ѝ я беше обучила толкова добре, че на дванайсет момичето можеше да изглади яка така, че да остане безупречна през целия ден. Знаеше, че старият лен е много по-издръжлив от новия, че ако накисне покривка за маса в мляко, петната от червено вино излизат, че мравките не минават през линията, нарисувана с креда на перваза на прозореца. Ала майка ѝ все още не смееше да ѝ повери простичките задачи.

Розали се суетеше около Гуен Мериуедър, сякаш бе дете с крехко здраве. Когато Гуен се залежаваше заради обичайното си „главоболие“, Розали ѝ носеше закуската в леглото. После през целия ден влизаше и излизаше на пръсти от стаята ѝ, за да занесе студени компреси и да ѝ обърне специално внимание.

Когато не се грижеше за работодателката си, тя я заместваше, като се грижеше за Лайла и Вон. Докато растяха, им напомняше да си пият витамините, да се закопчават, когато е студено, да се обаждат вкъщи, за да предупредят, че ще се забавят с приятели след училище. Абигейл знаеше, че майка ѝ тайно се притеснява да не би някой ден Еймс да изостави съпругата си. Нали така постъпваха мъжете? Когато Розали била едва на девет, татко ѝ излязъл, за да си купи цигари, и така и не се върнал. Бащата на Абигейл бе напуснал Розали в мига, в който разбрал, че е бременна.

— Така ли? — Абигейл преподреди препечените триъгълни филийки във формата на ветрило. Розали кимна доволно, въпреки това продължи да наблюдава с крайчеца на окото си, докато момичето

загребваше домашен конфитюр от ягоди и го пресипваше в малка порцеланова чинийка, крехка като яйчена черупка. Отстрани сложи сребърна лъжичка с монограм, формите бяха поизгладени с годините, въпреки това все още ясно различими. Лъжичката блестеше, сякаш изкована от слънчевата светлина, която нахлуваше през пердетата. Розали лъскаше лъжичката с толкова гордост, сякаш бе подарък за собствената ѝ сватба.

Когато остана доволна, майка ѝ посегна към чайника и заля с вряла вода двете препълнени лъжички цейлонски чай в чайник от лиможки порцелан. Най-сетне постави в сребърна ваза розова роза, листчетата ѝ все още обсипани с капчици роса. Ако Розали се осмелеше да изкаже гласно предаността си към семейство Мериуедър, всички щяха да се почувстват неловко. Грижовността, с която се отнасяше към всички техни нужди, бе много по-красноречива от думите. Пример бе подносът със закуската на Гуен, вниманието, с което се отнасяше към всеки детайл, чак до изгладената ленена салфетка, пъхната в сребърен пръстен. По този начин Розали показваше на семейството, че ги приема за свое семейство повече, отколкото най-близките си. Преди шестнайсет години те я бяха прибрали бременна, безпарична, а когато Абигейл се роди, бяха приели и момиченцето. Затова изпитваше искрена обич към тях.

— Защо не похапнеш нещо, докато занеса закуската на госпожа Мериуедър? — подхвърли Розали, вдигна подноса и порцелановата чашка издрънча тихо.

— Не съм гладна — отвърна с безразличие Абигейл. Стомахът ѝ бе все още свит след срещата с Вон, която я бе объркала дори повече от снощната случка.

Розали спря, погледна я и се усмихна, а тя се чувства още по-смутена.

— Няма винаги да е така.

— Кое?

— С момчетата.

Абигейл се изчерви, когато осъзна, че е напълно прозрачна, въпреки това се опита да отговори напълно невинно.

— Какви ги приказваш?

— Много добре знаеш. — Спокойният поглед на майка ѝ не трепваше. Очевидно бе забелязала колко неловко се чувства дъщеря ѝ

около Вон. Само не знаеше, че отношенията им са се променили. — Не бива да се притесняваш. Много скоро всички до един ще ти лазят в краката. Можеш да ми вярваш — продължи тя строго, — че тогава ще започнат всичките ти неприятности.

Изражението на Розали подсказваше, че много добре знае за какви неприятности става въпрос. Бе забременяла на седемнайсет и силно религиозната ѝ майка и пастрокът ѝ я бяха изгонили от вкъщи. И сигурно щеше да умре от глад, ако не си беше намерила тази работа. Сега, на трийсет и четири, тя бе категорична, че е приключила с мъжете и всичките им „глупости“. Единственият път, когато Абигейл спомена, че един ден майка ѝ може да се омъжи повторно, Розали се беше намръщила. „Защо ми е съпруг? — бе попитала тя. — Нали тук си имаме всичко необходимо“. Полагаше всевъзможни усилия, за да отблъсне потенциалните ухажори, като не обръщаше внимание на външния си вид. Макар да бе все още млада и красива, очите ѝ с цвета на отлежалия бърбън, който господин Мериуедър пиеше всеки ден преди вечеря, и гъста черна коса, напоследък прошарена, тя се обличаше като стара мома, избираше поли под коляното, ниски удобни обувки, блузите ѝ бяха винаги закопчани догоре, много рядко си позволяваше да сложи някой накит, единствената си хубава рокля обличаше, когато ходеше на църква, и само в изключителни случаи си слагаше бледо червило.

— Не съм забелязала Лайла да има неприятности — тросна се Абигейл.

И момчетата, и момичетата харесваха Лайла. Разликата между двете бе едва шест месеца. Но Абигейл се чувстваше като малката ѝ сестричка. Доста различна сестра, поне петнайсет сантиметра по-висока, без да владее лекотата, с която Лайла общуваше с другите. Ако не бе тъмно и ако не бяха съблечени, Вон едва ли би я погледнал.

— При всички е различно — отвърна нежно Розали, с което искаше да каже, че не всички имат късмета на Лайла.

Абигейл въздъхна.

— Не е честно.

Майка ѝ сведе примирено поглед.

— Никой не е казал, че животът е справедлив. Колкото по-рано го приемеш, толкова по-добре. — След тези думи се измъкна през летящата врата и се отправи към стълбите.

Върна се след малко и един поглед към пребледнялото ѝ лице подсказа на Абигейл, че нещо не е наред.

Розали се отпусна на близкия стол и зарови лице в ръцете си.

Момичето се спусна към нея.

— Майче! Какво има? Какво се е случило?

Розали само поклати глава, прекалено разстроена, за да отговори.

Да не би да се беше случило нещо с Лайла, запита се Абигейл. Да не би да е паднала, докато е яздила? Представи си как Лайла лежи на земята и не ѝ достига въздух. Оказа се, че не е това.

— Госпожа... Мериуедър — промълви на пресекулки Розали, когато най-сетне намери сили да заговори. — Нали знаеш диамантеното колие, което господин Мериуедър ѝ подари за годишнината? Изчезнало е. Тя... тя е решила, че аз съм го откраднала. — Розали вдигна глава. В очите ѝ бе стаена неизказана мъка, а Абигейл разпозна ужаса от несправедливото обвинение. Забеляза и прикрита искра. Имаше още нещо, което майка ѝ криеше.

Да не би майка ѝ наистина да бе взела колието? Не че е имала намерение да го задържи. Може просто да го е взела за малко и да е възнамерявала да го върне преди някой да забележи, че липсва. Само че това бе напълно невъзможно. Дори майка ѝ да намереше дребна монета в джоба на някой панталон, преди да го сложи за пране, тя я връщаше. Никога не би взела нещо, без да попита, особено толкова скъп накит.

— Сигурно го е сложила някъде и е забравила — предположи Абигейл. — Някъде в къщата е. Ще ѝ помогна да го потърси.

Тъкмо се обръщаше, когато Розали стисна китката ѝ.

— Не! Прекалено късно е.

Абигейл я погледна напълно объркана.

— Какво означава това, майче?

— Вече се е обадила в полицията. — Очите на майка ѝ приличаха на две дупки, прогорени в лист хартия.

Полиция! Господи, значи нещата бяха много по-сериозни, отколкото си мислеше. В този момент Абигейл усети страх. Притисна я чувството, че майка ѝ крие нещо важно.

— Майче, какво, за бога, става? Каквото и да е, трябва да ми кажеш, моля те!

— Точно така, Розали, защо не ѝ кажеш?

Абигейл се завъртя, когато чу тихия напевен глас на Гуен. Работодателката на майка ѝ бе застанала на прага, облечена в розова сатенена роба и пантофи от същата материя, а платиненорусата ѝ коса, подстригана до раменете, обикновено със завити навън краища, сега висеше несресана. Лицето ѝ бе на петна, както ставаше винаги, когато страдеше от мигрена. Изваяното аристократично лице, което макар и много красиво на младини, сега не можеше да скрие опустошението на времето и влошеното здраве. Дори от разстояние Абигейл забеляза спуканите капиляри по патрицианския ѝ нос, също като напуканата глазура по чашата от майсенски порцелан, в който икономката сутрин ѝ поднасяше чая.

Розали скочи и страните ѝ поаленияха. Погледна умолително господарката на дома, също като куче, което някой е ритнал, уплашено, въпреки това предано докрай. Абигейл усети как сърцето ѝ се свива и безмълвно се закле никога да не се принизява по този начин пред друго човешко същества, колкото и да го обича.

— Аби просто предложи да помогне — рече смутено Розали.

— Тогава предлагам да започнем с вилата. — Обикновено меденият глас на Гуен бе леденостуден. Абигейл никога не я бе чувала да говори с майка ѝ по този начин. Ефектът бе поразителен. Едва сега разбра, че макар цял живот да е била около госпожа Мериуедър, всъщност не я познаваше. Гуен бе далечното слънце, около което се въртяха останалите обитатели на дома, както постоянните, така и временните.

Розали бе притиснала лакти до тялото си, разтреперана, сякаш температурата рязко бе паднала.

Обзе я мрачно предчувствие. Възможно ли бе всичко това да има нещо общо с нея и Вон? Госпожа Мериуедър може и да е разбрала нещо за снощи и да е решила да ликвидира в зародиш връзката им, като уволни Розали. Едно бе да наричаш наемната работна ръка „част от семейството“, съвсем друго бе да я приемеш като част от семейството. Може да бе измислила всичко това, за да се отърве от Абигейл. Как ли е разбрала? Вон не би ѝ се доверил. Или може би...

Ами ако е казал на Лайла и тя ѝ е споменала нещо?

Обзета от ужас, Абигейл наблюдаваше как Гуен Мериуедър пристъпва към тях, притихнала като дебнеща котка в сатенените пантофи. Наблюдаваше Розали така, сякаш бе в умопомрачение. Да не

би да се беше побъркала? Да не би майка ѝ да прикриваше факта, че Гуен е луда? Момичето усети как я залива облекчение, когато разбра, че тази работа може и да няма нищо общо с нея.

Най-сетне майка ѝ заговори с тих разтреперан глас.

— Никога не бих откраднала от вас. Знаете го много добре.

— Кажи го на полицията. Ще пристигнат всеки момент. — Тънките устни на Гуен се извиха в подобие на усмивка. — Междувременно предлагам да започнеш да си събираш багажа. — Премести поглед към Абигейл. — Съжалявам, че стана свидетелка на всичко това, Аби. Знам, че вината не е твоя.

Абигейл усети как майка ѝ се задъхва от паника.

— Къде ще отидем? Та това е домът ни. — Това не бе молба, по-скоро вик на отчаяние. Когато чу заплахата, че ще бъде изхвърлена, Розали усети, че губи почва под краката си, и стисна с всички сили облегалката на стола.

— Трябваше да помислиш, преди да посегнеш към нещо, което не ти принадлежи — заяви Гуен, впила безжалостно поглед в жертвата си.

Абигейл не можеше да повярва. Снощи бе преживяла прекрасен сън, а сега попадна в кошмар. Не можеше да се отърси от съмнението, че всичко това е свързано с нея. И сега, заради онова, което бе сторила, майка ѝ щеше да си изгуби работата и двете оставаха без дом. Не можеше да позволи подобно нещо да се случи. Трябваше да направи нещо.

Господин Мериуедър, сети се тя. Той не би позволил да се стигне до крайности. Щеше да сложи край на тази работа.

Изтича навън, за да го намери. Когато стигна задъхана в конюшната, прерязана от силна болка заради усилието, защото бе тичала сякаш животът ѝ зависеше от бързината — донякъде бе точно така — се оказа, че него го няма. Там бе Лайла, седнала на пейка в стаята с амунициите, и сваляше единия си ботуш.

— Краката ми така са се подули, че сигурно са с два номера по-големи — изсъска тя през зъби. — Проклетата горещина. — Успя да изхлузи ботуша, след което се изправи и започна да си вее, бузите ѝ бяха поруменели от усилието, по челото ѝ полепнаха руси кичури. Едва тогава забеляза изражението на Абигейл и притихна. — Какво става, Аби? Приличаш на смъртник.

Абигейл се опита да не се поддава на паниката. Първо трябваше да стигне до дъното на тази история.

— Вон каза ли ти нещо, след като се прибрахме снощи? — попита направо тя.

Лайла се намръщи и фините ѝ извити вежди се сключиха. Стори ѝ се объркана.

— Не съм го виждала от вчера следобед. Трябва да ви се разсърдя, задето отпрашихте без мен.

— Не можахме да те намерим — избъбри гузно Абигейл и усети как бузите ѝ пламват, макар да не бе изрекла лъжа.

— Значи не сте търсили много. Бях тук през всичкото време — засече я Лайла, сякаш бе очевидно. — И какво за Вон? Да не би двамата да сте замислили нещо, за което не знам? — Тя погледна Абигейл подозрително.

— Не, разбира се — отвърна бързо Абигейл с надеждата пламналите ѝ бузи да не я издадат.

— Какво тогава?

— Става въпрос за... за майка ти. — Аби не си направи труд да обясни каква е връзката. Нямаше време.

Лайла се напрегна.

— Какво е направила?

Никога досега не бяха говорили по този въпрос, но Абигейл бе наясно, че Лайла се срамува от пиянството на майка си. Същевременно бе готова да я защитава като лъвица, ако някой споменеше, че има проблем. Абигейл бе наясно, затова омаловажи положението, като обясни.

— Едно бижу липсва — диамантената огърлица, която баща ти ѝ подари за годишнината. Решила е, че някой я е откраднал.

— Няма начин. Доколкото знам, тук крадци няма. А и ние сме единствените, които знаят къде си държи кутията с бижута. — В следващия момент по лицето ѝ се изписа ужас. — Господи! Да не би да обвинява теб?

Абигейл поклати глава.

— Не мен. Мама. — Още докато изричаше думите, усети как пламва от срам, сякаш обвинението на Гуен бе истина.

— Това е най-шантавото нещо, което съм чувала! Сигурно се е объркала. — Лайла се опитваше да намери някакво логично обяснение

за глупавото поведение на майка си. — Понякога става така, след като е имала главоболие.

В семейство Мериуедър никой не споменава, че Гуен пие. След като изпиеше прекалено много вино на вечеря и на следващия ден не можеше да стане, всички казваха, че е поредната мигрена.

— Не се тревожи. Ще оправим тази работа. Татко знае ли?

— Още не. Трябва да го намерим. — Обзета от паника, Абигейл се озърна.

— Налага се да изчакаме, докато се върне от езда. Пеша няма да успеем да го настигнем, а на Маверик му падна едната подкова, така че не можем да отидем с него. — Лайла посочи коня си, прибран в бокса, където дъвчеше сено. Наведе се, за да изтегли и втория ботуш. — Не се притеснявай — опита се да успокои тя Абигейл. — Татко ще оправи нещата веднага щом се върне. — Личеше, че не е никак разтревожена.

— Ами Вон? Знаеш ли къде е? — попита Абигейл, обзета от отчаяние.

— Казах ти, че не съм го виждала. — Лайла вдигна поглед към нея, раздразнена от това, че са я изоставили предишната вечер. След това изражението ѝ омекна. — Знам, че си притеснена, но те уверявам, че всичко ще бъде наред. Казах ти, че мама си е внушила някоя глупост. След пет минути вече ще е забравила.

— Много по-сериозно е. — Абигейл се опитваше да запази самообладание и усети как сърцето ѝ се свива. — Звъннала е на полицията.

— Какво? — ахна слисано Лайла.

В същия момент Абигейл чу хрущене на гуми по чакъла. Надникна през вратата на конюшната и видя, че патрулната кола приближава по алеята, а след това спря пред колоните на входа. Сърцето ѝ трепна и уверенията на Лайла се разпиляха като семенца на глухарче, подети от вятъра. Щяха да арестуват майка ѝ... или пък да я изгонят... или и двете. Щеше да е нейната дума срещу тази на госпожа Мериуедър и отсега бе ясно на кого ще повярват ченгетата. Единствената ѝ надежда в момента бе Лайла. Ако тя успее да вразуми майка си...

Обърна се. Лайла куцукаше към нея, единият ботуш все още бе на крака ѝ.

— Ела да ми помогнеш. Не мога да сваля тази проклетия.

Години по-късно Абигейл се разтреперваше, когато си спомняше как бе коленичила, за да свали ботуша на Лайла — невинен жест, който щеше да бъде разтълкуван като слугински в светлината на случилото се малко по-късно. В този момент тя изпитваше единствено благодарност. Животът на Лайла бе наистина вълшебен. Нищо лошо не ѝ се беше случвало, поне нищо толкова неприятно като сегашната случка. Това обаче не означаваше, че тя няма да застане на страната на хората, които обичаше. Може би всичко щеше да се оправи.

Вдигна поглед към Лайла, обзета от обич към нея и същевременно от завист. Приятелката ѝ бе фина като върбова клонка, с лека, въздушна походка, сякаш не стъпваше по земята, със сини като безоблачното небе очи и естествено руса коса, за която жените бяха готови да платят стотици долари. На шестнайсет вече бе усвоила до съвършенство умението да общува. Можеше да очарова и каменна стена на френски, както и на английски, организираше партита с лекотата на светска дама, а най-важното бе, че всички млади мъже от района, та чак до линията Мейсън-Диксън^[6] се опитваха да привлекат вниманието ѝ, въпреки че тя предпочиташе компанията на конете или на Абигейл и Вон.

Докато се върнат в къщата, двамата полицаи, едър ветеран с прошарена коса и по-младото му, постегнато копие, се бяха настанили в хола с госпожа Мериуедър. Тя им представяше своята версия на събитията, а Розали бе застанала настрана, пред старинните мебели, които бе лъскала и чистила с толкова обич. От почтителното ѝ отношение, граничещо с раболепие, ставаше ясно, че версията на Гуен ще бъде единствената, на която новодошлите ще обърнат внимание. Розали сигурно бе наясно, защото бе навела глава и не казваше и дума в своя защита. Изглеждаше колкото невинна, толкова и гузна.

На Абигейл ѝ се прииска да изкрещи на майка си да се защити. Защо търпеше да я тъпчат? Бе готова да се обади, когато Лайла заговори.

— Какво, по дяволите, става тук, мамо? Аби ми разказа някаква глу...

Гуен не ѝ даде възможност да продължи.

— Не се меси, миличка. Не е твоя работа. — Говореше тихо, с най-изискания си патрициански глас, но стана ясно от острия поглед, който отправи към дъщеря си, че няма да търпи чужда намеса.

Лайла млъкна веднага. Остана на мястото си и наблюдаваше Гуен ококорена, неспособна да повярва. Никога досега не бе виждала тази страна на майка си. Обикновено Гуен бе или „неразположена“, или всеки момент щеше да ѝ прилошее. Тя рядко се интересуваше как върви домакинството, предпочиташе да остави съпруга си да се занимава с неприятните въпроси, които възникваха от време на време. В момента бе не само напълно трезва, но бе поела в свои ръце ръководството на дома.

Претърсиха вилата. След малко откриха колието в едно чекмедже. Абигейл никак не се изненада, когато по-слабият полицай излезе от стаята, стиснал нахит в ръка.

— Виж ти какво намерих — рече подигравателно той и погледна с презрение Розали. Повикаха госпожа Мериуедър. Тя също не бе никак изненадана. Когато я попитаха дали ще повдигне обвинение, тя махна с ръка като кралица.

— Не е необходимо. — След като си бе върнала колието, нямаше да предприеме нищо. Единственото ѝ желание бе крадлата да напусне веднага. Даде на Розали час, за да си събере нещата.

Абигейл изглежда бе единствената, която прозря истината. Бе очевидно, че цялата работа е нагласена. Все едно гледаше някоя тъпа кримка. За съжаление не можеше да разбере каква е причината за тази постановка. Защо ѝ беше на Гуен да топи майка ѝ? Нали все повтаряше: „Какво ще правя без Роузи?“

Абигейл почти бе приключила с багажа, когато дойде Лайла. Личеше, че е плакала.

— Съжалявам — промълви тя с дрезгав глас.

Абигейл погледна грижливо сгънатите дрехи в куфара, оставен отворен върху леглото, повечето подарени от Лайла. На пода бе поставен отворен кашон, пълен с книги и стари бележници от училище; розова музикална кутия, подарък от майка ѝ за десетия рожден ден, с мъничка балерина, която се въртеше на мелодията „Малката танцорка“, вдигнеш ли капака; хавайски венец от креп папие, подарък от Вон, след като семейство Мериуедър бяха на почивка на Хавай миналата година; скъсани билети от концертите, на които бе ходила с Лайла и Вон; наградата, която бе спечелила за правопис. Всички тези неща вече не означаваха нищо. Бяха най-обикновени боклуци.

Поемаше си бавно и предпазливо въздух. Сълзи нямаше. След като паниката ѝ утихна, бе завладяна от гняв, който я обгърна също като гъст облак вулканична пепел и изпълни гърлото и дробовете ѝ. Гневът ѝ се насочи към Лайла. Бе вярвала, че Лайла ѝ е приятелка, а я беше предала. Абигейл не можеше да повярва, че всичко това се е случило.

Обърна се към нея. В справедливия си гняв се почувства три метра висока.

— Защо не каза нищо? Защо мълча през всичкото време?

По бузите на Лайла потекоха сълзи.

— Опитах се — отвърна тихо тя.

Абигейл се изсмя подигравателно.

— Опитала се била. Що за тъпо извинение е това? Виждала съм те как се бориш, когато някой се опитва да потъпче твоята репутация. Я си спомни онзи път, когато Лейни Дюмарш разправяше лъжи за теб и Тими Джордан. Тя се разрева, след като приключи с нея. Господ да е на помощ, ако някой посмее да вдигне ръка на безценния ти кон. Ще сравниш нещастника със земята. Така че не ме прави на глупачка, като разправяш, че си опитала.

— Можеш да мислиш каквото желаеш — отвърна предизвикателно Лайла. — Истината е, че дори да бях казала нещо, нямаше да има никакъв смисъл. Мама не беше в настроение да слуша.

Абигейл присви очи.

— Или ти просто си повярвала на приказките ѝ.

По смущението на Лайла разбра, че е истина, макар приятелката ѝ да се опита да се оправдае.

— Разбира се, че майка ти не би взела нещо такова. Не и нарочно. Може би тя... — Лайла замълча, докато се опитваше да измисли обяснение, с което да оправдае Розали. — Може да го е взела назаем и да е забравила да го върне.

— Не би го направила за нищо на света. — Абигейл усети как я пробужда чувство на вина, тъй като и тя си бе помислила същото, макар само за миг. Добави с леден глас: — Всеки, който има очи, ще разбере, че работата е била нагласена.

Лайла я изгледа възмутено.

— Да не би да намекваш, че мама е излъгала полицаите?

— Откъде да знам — отвърна Абигейл със същото студено високомерие. — Защо не я попиташ?

Този път Лайла не сдържа възмущението си.

— Ти си напълно побъркана. Това е лудост!

— Значи въпросът опира до това на кого ще повярваш. На жената, която те е отгледала, или на онази, която се нарича твоя майка.

Абигейл бе наясно, че е преминала чертата, още преди да забележи как Лайла поруменява, как заблестяват очите ѝ и вирва предизвикателно брадичка, готова да защити майка си. Само че в този момент бе твърде ядосана, за да се интересува от приятелката си. Хлопна капака на куфара. Когато вдигна поглед, Лайла бе излязла. Беше я оставила, без дори да се сбогува с нея.

Еймс Мериуедър бе следващият. Чу го да се връща от езда, докато двете с майка ѝ товареха колата, но надеждата да им се притече на помощ много скоро угасна. Той дори не се показа. Абигейл изчака още няколко минути, като се молеше той да се намеси... Вон да се появи отнякъде... ала накрая стана ясно, че никой няма да ги изпрати, и те си тръгнаха от Върмиър Роуд 337½. На Аби ѝ се стори, че забележа някакво движение на прозореца на втория етаж, където бе стоята на Лайла, но това сигурно бе отражение.

Розали звънна на няколко места и сега двете пътуваха към дома на непознатите за Абигейл леля и чичо. Живееха в планините на север, в градче, наречено Пайн Блъф. Абигейл знаеше единствено, че леля ѝ Филис е застанала на страната на майка им и пастрока, когато семейството разбрало, че Розали е бременна. Розали сигурно бе преглътнала гордостта си, за да се обади на сестра си.

Бяха на железопътния прелез на излизане от града и чакаха да мине товарния влак, когато напрежението стана нетърпимо и Абигейл се разплака.

— Защо, майче? — попита тя през сълзи. Чуваше се единствено потракването на колелата на влака, мигаше предупредителната светлина на бариерата и по предното стъкло на техния додж „Дарт“ от 72-ра играеха отблясъци. Слънцето се беше вдигнало, влажната жегата, която нахлуваше от вентилаторните отвори, бе гъста като супа.

Розали стискаше волана и гледаше право напред. Лицето ѝ изглеждаше безжизнено като на мъртвец.

— Не е каквото тя мислеше — изграчи тя с глас безизразен като лицето ѝ. — Не го обичах, не и по този начин. Направих го заради нея. Искях да го спра да я напусне.

[1] Превод Христо Кънев, Цветан Стоянов, 1978. — Б.пр. ↑

[2] Джалал ад-Дин Руми е смятан за най-големия и най-необикновения суфи мистик и поет в персийския език. — Б.пр. ↑

[3] Нарния — името на измислен свят, създаден от Клайв Стейпълс Луис, където се развива действието от детската фентъзи поредица „Хрониките на Нарния“. Там животните могат да говорят, а магията е част от всекидневието. — Б.пр. ↑

[4] Апоматокс — градче в югоизточната част на Вирджиния, където на 9 април 1865 година главнокомандващият на Конфедерацията (войските на робовладелческия Юг) генерал Лий се предава на генерал Грант, предвождащ армията на Съединените щати, с което се слага край на Американската гражданска война (1861–1865). — Б.пр. ↑

[5] Акър — 4046 кв.м. или малко повече от четири декара. — Б.пр. ↑

[6] Линията на Мейсън и Диксън — символична културна граница между Севера и Юга. — Б.пр. ↑

1.

Ню Йорк, в днешни дни

Лайла бе оставила кутията за накрая. Беше в мазето на апартамента им на Парк авеню, докъдето се стигаше по циментов коридор, в който бяха долепени една до друга клетки, отделени с телена мрежа. Един етаж по-нагоре човек сякаш попадеше в коренно различен свят с ламперия от орех, антикварни мебели и букети цветя, аранжирани с много вкус. Долу обаче бе потискащо и неприятно. Освен това трябваше да размести всичко — ски, зимни екипи, които ѝ напомняха за семейните ваканции в Аспен и Телюрайд; плажни кърпи, хладилни чанти и многократно използвана кошница за пикник; старинен часовник от вилата им на езерото Махопак, който тя купи преди години и все се канеше да даде на поправка, но така и не се бе заела с тази задача; купчини албуми; бебешките дрешки на Нийл, стари играчки, бележниците на сина ѝ от дванайсетте години в училище, прибрани с различни други грамоти и награди, а също и скицник, в който бе събирала материали, публикувани в пресата, за стремглавото издигане на съпруга си, което бе истинска ирония на фона на сегашното положение. Отправи се към асансьора и усети познатото присвиване в стомаха при тази мисъл.

Щом отвори вратата и запали флуоресцентните лампи, се натъкна на багажа си, събран в куфари на „Марк Крос“ с нейните инициали ЛМД — Лайла Мериуедър Деврийз — сватбен подарък от покойната ѝ майка. Бяха напъхани в найлонови чували и подпрени на разделителната ограда. Куфарите бяха три, от виненочервена кожа и я наблюдаваха с неодобрение. Сигурно бяха стрували едно малко състояние, а по онова време майка ѝ не можеше да си позволи подобно разхищение. Лайла ги бе използвала един-единствен път, когато замина на меден месец в Южна Франция. Беше се чувствала като важна особа, нищо, че куфарите бяха много непрактични за човек, който пътува без прислужник. Сега ѝ бяха в тежест, защото

инициалите приличаха на нещо гнусно, което бе настъпила и не можеше да изстърже от подметката си.

Опита се да не мисли и се зае със задачата си, като раздели всичко на купчинки. В едната сложи вещи, които щеше да раздаде или изхвърли, на друга натрупа всичко, което щеше да остави на склад с останалите им неща, приготвени в апартамента за утре, когато щеше да се изнесе. Бе средата на септември, а в града, както и в мазето, откъдето минаваха тръбите за парното и климатиците, бе горещо като в пещ. След малко вече лепнеше от пот, а очите и гърлото ѝ пареха от прах.

Лайла нямаше нищо против. Колкото повече работа имаше, колкото по-мръсна и трудоемка бе тя, толкова по-лесно щеше да ѝ бъде да се справи с проблемите в живота си. Докато имаше с какво да се занимава, не ѝ се налагаше да се замисля за онова, което се случваше с нея. Не ѝ се налагаше да преживява факта, че любимият ѝ, великолепен, красив съпруг в момента е в апартамента им на трийсет и втория етаж с проследяваща гривна на глезена, а утре ще го прехвърлят в затвора „Фишкил“, където ще излежава десетгодишна присъда. Докато отваряше кутиите и прехвърляше ненужното в чували за смет, кошмарът от изминалите осемнайсет месеца — решението на съдебните заседатели, появата на Гордън по националната телевизия, безкрайните срещи с адвокатите му, а накрая и мъчителният публичен процес — ѝ се струваше като вой на сирена в далечината, чуваш я, но веднага забравяш за нея.

Накрая новият им живот се натрапи нежелан. Попадна на гравирана плоча, която Гордън беше получил на банката на асоциация „Въртекс Лидършип“, организиран в негова чест преди три години, и спря, за да помисли как се бяха стопили парите им оттогава. Той бе златното момче на комуникации „Въртекс“, създал бе плана за сливане, при което акциите бяха скочили до нечувани висоти. На Уолстрийт го обожаваха, политиците го ухажваха и двамата с Лайла ги канеха на всички светски събития. Бяха станали известни личности, снимките им често се появяваха във вестниците, Лайла бе винаги облечена в дизайнерски дрехи по последна мода, обсипана със скъпи бижута, красавецът Гордън — винаги във фрак. Тя го бе наблюдавала с каква лекота общува с титаните от света на бизнеса и изпитваше безмерна гордост не толкова от постиженията му, а че бе успял да се издигне

съвсем сам. Беше победил трудностите, които биха накарали всеки друг на негово място да се откаже, но без да потъпче честността и достойнството си (поне така си мислеше). На много други успехът щеше да им завърти главите, но с Гордън не стана така. Той остана предан съпруг и баща, добър човек. Нямаше случай да види бездомник на улицата и да не му даде пари.

А после, съвсем неочаквано, всичко се срути.

Дори сега Лайла не можеше да си представи как се е случило. Все едно някой си правеше шега с тях. Как бе възможно умният ѝ любящ съпруг да бъде хвърлен в затвора? Как стана така, че се оказаха почти разорени? И банковите им сметки, и акциите, и партньорството, и апартаментът на Парк авеню, и вилата в Махопак бяха изчезнали като дим от погребална клада. С онова, което не бе оценено, платиха на адвокатите. Единственото, което правителството и кредиторите не докоснаха, беше пенсионното осигуряване на Гордън. А то не бе много, тъй като се наложи да платят глоба, задето изтеглят парите преждевременно, но ако внимаваше, двамата с Нийл щяха да успеят да преживеят някак. Нямаше да се наложи синът им да прекъсне колежа, а Лайла щеше да има малко време, за да си намери работа. Не че имаше представа с какво да се захване. Беше работила на времето, докато учеше в колежа. Представи си как ще изглежда автобиографията ѝ.

Съпруга (1988–2008)

Двайсетгодишен опит в планиране на партита и събирания на високопоставени личности. Богат опит в поддръжката на няколко къщи, уреждане на пътувания, а в последно време и опит като правен съветник.

Майка (1990 — до настоящия момент)

Две години президент на родителския комитет към училище „Бъкли“, осем години председател на училищния комитет. Организиране на благотворителни събития за „Никърбокър Грейс“^[1] и презвитерианската църква на Мадисън авеню, посещавана от сина ѝ. Притежава

известен опит в оказването на първа помощ, умее да шие карнавални костюми, да приготвя огромни количества кексове, да бъде рефер и да подготвя кандидати за САТ.

ДЪЩЕРЯ (1966–2006)

Натрупан богат опит като дипломатически посредник по време на развода на родителите. Грижила се за майка си по време на дългата болест, на нервния срыв преди това и няколко й престоя в клиника за рехабилитация. Оказвала емоционална (и понякога финансова) подкрепа на баща си по време на втория и третия му развод, както и при разграбването на богатството му от бившите съпруги чак до смъртта му през 2006.

СЕСТРА (1966 — до настоящия момент)

Умения във воденето на кореспонденция със странстващия си брат, който последно се е присъединил към експедиция на островите Галапагос.

Щом се замисли за Вон, Лайла извади кутията, в която бе прибрала старите му писма, вързани с панделка. Бяха пристигали от цял свят, адресирани с едрия му почерк — Бомбай, Маракеш, Абиджан, Лима, Момбаса, Хо Ши Мин. Последното — спря да получава писма, откакто имейлите станаха по-лесен начин на комуникация — бе с марка от Анкърдж, Аляска, където брат й снимаше документален филм за Алеутските острови. Лайла приклепна, докато преравяше писмата, и се усмихна.

Родителите им се бяха отчаяли, че брат й някога ще се установи и ще изгради „истинска“ кариера, докато Лайла бе успяла да постигне нещо (и да осъществи амбициите им), като се омъжи за Гордън и роди внуче. До много скоро и Лайла бе на същото мнение, но сега това й се струваше смешно. Затова пък Вон бе постигнал нещо много по-стойностно от успех в брака. Той вършеше онова, което обичаше, водеше живот, който не бе просто измислица и мечта. Тъкмо затова му

завиждаше, ала същевременно го мразеше, защото си даваше сметка, че докато той обикаляше света, на нея ѝ се налагаше да оправя кашата в семейството. Тя стана свидетелка на грозния развод на родителите им, тя присъстваше на катастрофалните втори и трети брак на баща си. Тя се грижеше и за двамата, когато се разболяха — първо за майка си, която почина от рак, а след това две години за баща си, който пък почина от инфаркт, докато Вон изразяваше подкрепата си отдалече.

Но пък не беше ли той до нея винаги, когато имаше най-голяма нужда от присъствието му? След изненадващия крах на „Въртекс“, когато Гордън и неколцина от останалите висши кадри бяха обвинени, че надуват изкуствено цените на акциите, а също и в куп други престъпления, брат ѝ пристигна със самолет от Ботсвана, за да бъде до нея. Тогава тя бе пред нервен срив, репортерите не я оставяха на мира, сипеха все по-лоши новини. Обикновено грижовният ѝ съпруг бе притиснат в ъгъла и не се сещаше да я утеши, а синът ѝ, тийнейджър, я заливаше с въпроси, на които тя нямаше представа как да отговори. Приятелите ѝ спряха да се обаждат, криеха се от нея, а тя не можеше дори да излезе от входа, за да стигне до взетата под наем кола, без да я подгонят репортери. През онези трескави седмици Вон влезе в ролята и на главен организатор, и на бодигард, поемаше обажданията по телефона, пресяваше ги и ѝ помагаше да прерови документите, за да окаже поне малка помощ за делото на Гордън, отблъскваше атаките на медиите и я успокояваше, когато страховете започваха да я притискат.

— Защо се случва всичко това? Защо? — изплака тя, след като един папарак едва не я събори, докато слизаше от колата (човекът съжали дълбоко за инцидента, след като Вон се добра до него, блъсна го в автомобила и едва не изтръгна ръката му). — Та аз не съм лош човек. Кажи? Нали не съм?

— Разбира се, че не си лош човек — опита се да я успокои Вон и я прегърна. Бяха в нейния апартамент, заключили вратата, скрити от любопитните очи на нахалните репортери, въпреки това тя имаше чувството, че брат ѝ е единственият застанал между нея и враждебния свят. — На всеки се случват гадости. Това е. Ще мине. Наистина. — Отдръпна се, за да я погледне, сините му очи се впиха като нетрепващата стрелка на компас в удивеното ѝ лице. — Двамата с теб сме издръжливи. Аз оцелях след срещи с въоръжени бунтовници, ухапване на змия, ти също ще оцелееш след всичко това.

Оттогава двамата поддържаха всекидневен контакт и брат ѝ остана единственият, освен сина ѝ, на чиято безрезервна подкрепа можеше да разчита. Останалите от семейството не ѝ помогнаха почти с нищо. През годините не бе поддържала връзка с многобройните си лели, чичовци и братовчеди, а братята на Гордън бяха разхайтени негодници, които се интересуваха от съпруга ѝ единствено докато можеше да им дава пари. Семейните приятели също ги изоставиха, с много малко изключения. Нямаха нужда от съдия или съдебни заседатели, които да им кажат, че той е виновен; фактите бяха достатъчно красноречиви. Със сигурност си задаваха въпроса как е възможно Лайла да е била толкова сляпа за онова, което върши съпругът ѝ.

Лайла пък не можеше да каже кое е по-зле — дали да я съди някой глупак, или да я сочат като съучастница в убийство. Във втория случай щяха да я тикнат в затвора заедно с Гордън, но поне останалите нямаше да я приемат за некомпетентна глупачка. (За лейди Макбет можеха да се кажат много неща, но тя поне не е била глупачка.) Всъщност, единственото ѝ престъпление бе, че остана вярна и предана съпруга. Независимо от онова, което мислеха хората, Лайла бе точно толкова заблудена, колкото и останалите акционери. Дори сега незначителна частица от нея — онази частица, която още от дете бе вярвала отчаяно във Великденския заек и Дядо Коледа дори след като порасна достатъчно, за да знае, че всичко това е измислица — все още вярваше в думите на Гордън, макар доказателствата за вината му да бяха неопровержими, и предпочиташе да си повтаря, че съпругът ѝ е невинен. Същият този човек в момента бе горе, в апартамента и привеждаше делата си в ред. Гордън не можеше да слезе дори до мазето, за да ѝ помогне да събере вещите им, без гривната на глезена му да изпрати беззвучен алармен сигнал, при който ченгетата щяха да дотичат на часа.

Лайла усети как я завладява гняв. Как бе могъл да ѝ причини това? Как бе могъл да го причини на Нийл? Ами на всички онези нещастни доверчиви акционери, много от които бяха изгубили всичките си спестявания? И защо? За да могат двамата да се хранят в скъпи ресторанти по три пъти в седмицата и да ходят на почивки в хотели четири звезди ли? За да са пълни гардеробите им с маркови дрехи и да си купуват луксозни автомобили през година? Всичко това

им бе струвало твърде скъпо — Гордън щеше да се прости със свободата си и уважението на колегите си, с бъдещето, което можеше да изживее с нея и Нийл.

Нима бе вярвал, че парите могат да им купят щастие? Нима се бе заблуждавал, че любовта ѝ няма да е същата, ако изкарва скромна заплата и ходи на работа от девет до пет? Нима вината беше нейна? Не, каза си тя. Съпругът ѝ бе тласкан напред не просто от желание да осигури на семейството си всичко онова, което не бе имал като дете. Водеха такъв живот, за да докажат на всички, че не са обикновени хора. Иронията бе, че не му се налагаше да действа светкавично и накрая да изгуби всичко. Та той бе в състояние да постигне желаното съвсем сам. Само че Гордън бе нетърпелив човек. Защо да чака, след като можеше да получи всичко по най-бързия начин, като прескочи правилата?

Замисли се за времето, когато се запознаха, през първата им година в университета „Дюк“. На първата лекция, посветена на произведенията на Шекспир, тя записваше нещо, когато случайно вдигна поглед и забеляза, че тъмнокосо момче я наблюдава без всякакъв свян. Бе свикнала момчетата да я заглеждат, само че този не извърна очи, когато го хвана. Той изви устни в нещо като усмивка, сякаш двамата имаха някаква тяхна шега. Младото момиче бе завладяно от любопитство. През останалата част от часа тя непрекъснато го стрелкаше с поглед. Той бе различен и в други отношения, стори ѝ се по-зрял от останалите. Освен това бе забележително спретнат — в тесни дънки и тениска с копчета, с късо подстригана коса, но не прекалено къса — в сравнение с останалите момчета, все синове на богати и известни люде, които правеха всичко по силите си, за да изглеждат по-запуснати.

През следващите дни тя забеляза и други неща. Той рядко си водеше записки, но винаги, когато го посочеха по време на час, отговорите му бяха интелигентни и обмислени. Очевидно бе, че не просто е учил материала, а е мислил над проблемите. Лайла откри, че няма смелост да вдигне ръка, след като Гордън е дал някой от блестящите си отговори, от страх да не се изложи. Скоро след това остана без думи, когато след един от часовете той се приближи към нея.

— Хареса ми изказването ти за Юлий Цезар. Че предателството е било взаимно, че Брут също се е чувствал предаден.

— Не съм сигурна, че професор Джонс се съгласи — отвърна тя, докато събираше книгите и бележника си. — Просто си имам свое мнение по въпроса.

Все пак тя имаше бакалавърска степен по въпроса с предателствата. Нима не бе предала най-добрата си приятелка и жената, която я бе отгледала? Дори след толкова много години Лайла не можеше да се отърве от спомена. Абигейл ѝ отправя безмълвна молба, докато Лайла стои като вкаменена, неспособна или по-точно без всякакво желание да каже и дума в защита на Роузи. Дори когато можеше да оправи нещата, стори ли нещо, написа ли поне едно писмо? Не. Налагаше ѝ се да живее с този мъчителен спомен до края на живота си.

— „Прости ми, окървавена земя!“ — цитира Гордън с пресилен британски акцент, преди да заговори с нормален глас. — Според теб на бог ли е говорил или на Цезар? Може би и на двамата?

— Може би е искал прошка от себе си.

Той наклони глава на една страна и я погледна с огромен интерес. Тя забеляза малките златни точкици в широко разположените му лешникови очи, малката чупка в косата точно над лявата вежда, сякаш някой специално я бе нагласил.

— Харесва ми как мислиш. — Докато излизаха от залата, той протегна ръка. — Гордън Деврийз — представи се. — Ако нямаш друг час, какво ще кажеш да прием по чаша кафе?

Всъщност тя имаше друг час — от курса по количествен анализ, който никак не ѝ вървеше и не можеше да си позволи да пропуска часове. Въпреки това се съгласи да излезе с него.

— Добре, става.

Останаха в кафенето през следващия час. Научи, че Гордън е от бедно семейство, израснал по хълмовете на Тенеси, най-големият от три момчета, всички от различни бащи, отгледан от баба и дядо, след като майка му заминала да живее в комуна, когато бил на шест.

— Дори не познавам баща си — заяви той с безразличие.

— Не си ли любопитен? — попита тя.

Той сви рамене.

— Не бих казал. Как да ти липсва нещо, което никога не си имал.
— Сведе замислено поглед, докато прокарваше палец по ръбчето на пластмасовата чашка. — Случва се от време на време да се размина с някой непознат на улицата, у когото забелязвам известна прилика с мен, и се питам: „Възможно ли е да е той?“ Не е ли странно, да се натъкнеш на собствения си баща без дори да знаеш, че е той? — Той се усмихна замислено.

Тя се замисли за собствените си родители, които обичаше много, ала се бяха превърнали в източник на мъка и тревоги. Едва се сдържа да не каже: „Ако искаш вярвай, но така е по-добре“. Знаеше, че ще се представи като напълно безчувствена, ако го изрече. Когато Гордън я попита за тях, единственото ѝ обяснение беше:

— Нали си чел Тенеси Уилямс? При нас беше същата работа.

В сравнение с детството на Гордън нейното изглеждаше истинска идилия. Сякаш не му бе достатъчно, че са го изоставили и майка му, и баща му, ами дядо му починал, когато Гордън бил на шестнайсет, след което баба му получила удар и останала парализирана.

— Не можехме да си позволим допълнителна помощ, затова я гледах аз — продължи той с вече познатото ѝ примирено безразличие, тъй като очевидно не искаше да се прави на герой. — Братята ми правеха всичко по силите си, но аз бях най-големият, така че повечето задължения паднаха на моите рамене. Признавам, че не беше никак лесно. Работех на две места и се спуквах от четене, да не би да падне успехът ми и да не взема стипендия. Само че друг начин нямаше. Щеше да е ужасно, ако се наложеше да изпратим бабчето в някой мизерен държавен старчески дом. Така поне прекара последните си дни у дома, с мен, Били и Кийт.

— Много си я обичал. — Лайла усети как гърлото ѝ се стяга. Запита се дали и тя е щяла да се държи така достойно, ако бе изпаднала в същото положение.

Той се усмихна и я погледна нежно.

— Тя бе единствената майка, която познавах.

Лайла отново се замисли с тъга за Роузи, която бе много повече от икономка. Беше ѝ като втора майка.

— Сигурно много се е гордеела с теб — отбеляза тя.

Гордън отново сви рамене.

— Единственото ѝ желание бе да съм щастлив. Често казваше: „Горди, ако си разбрал, че призванието ти е да свириш на банджо на някой ъгъл, тогава ще бъда най-гордата баба на изпълнител на банджо в целия свят“.

— Нямах вид на свирач на банджо — заяви тя.

— Една нота не мога да изсвирия, дори от това да зависи животът ми — призна веднага той.

— А какво искаш?

— Обичайното. Да изкарам първия си милион, преди да навърша трийсет — отвърна небрежно той и макар да се усмихваше насмешливо, стана ясно, че ще постигне поставената цел.

По-късно Лайла си мислеше, че ако някой я накара да определи момента, когато се е влюбила в Гордън, щеше да посочи мига, в който седеше срещу него в кафенето, стиснала чашката в ръце, и го слушаше да говори за мечтите си за бъдещето. Тези мечти бяха изтъкани от желание за успех, изковани в ковачницата на трудните обстоятелства, както се бе случило при великите мъже в историята, надмогнали несгодите. „Някой ден ще напишат книга за него“, беше си казала тя. По онова време не бе имала представа колко прозорлива е била, с една-единствена грешка. Накрая никой нямаше да пише за Гордън нищо добро.

Няколко дни по-късно станаха любовници. Когато завършиха, вече бяха сгодени. Ожениха се през лятото след дипломирането. Гордън вече бе започнал стремителното си изкачване към висините. „Въртекс“ го наеха непосредствено след завършването и успехите му се заредиха един след друг. Когато се роди Нийл, две години по-късно, Лайла имаше чувството, че води вълшебния живот, на който родителите ѝ не бяха имали късмета да се порадват.

Сега, съвсем сама сред останките на онзи приказен живот, тя усети как я притиска тъга. Човек не можеше да включи и изключи любовта по желание и независимо от случилото се, тя продължаваше да обича Гордън. Може и да беше крадец, когато със сигурност щяха да осъдят, въпреки това беше неин съпруг и баща на Нийл. Независимо дали беше виновен или не, част от нея щеше да идеализира мъжа, в когото се влюби преди години, докато седяха в кафенето на колежа. Знаеше, че приятелите ѝ, както и повечето непознати, ако можеше да съди по имейлите, които получаваше, бяха убедени, че за нея е най-

добре да се разведе, само че Лайла не можеше да му причини подобно нещо. Преди много години беше обърнала гръб на хора, които бе обичала, изостави ги в нужда и така и не си прости. Нямаше намерение да повтаря грешката си.

Потънала в спомени, Лайла се отпусна на пети и простена тихо, а сълзите рукнаха по бузите ѝ и се стекоха до брадичката. Пред Гордън и Нийл се стараеше да се държи смело, а по-скоро би умряла, отколкото да заплаче пред непознати. Единствено когато оставаше сама, както сега, си позволяваше да се отпусне.

Когато усети, че краката ѝ са изтръпнали, тя продължи да събира багажа. Тъкмо преглеждаше кутия, пълна със снимки, когато се натъкна на скорошна снимка на Гордън, правена в деня на дипломирането на Нийл от гимназията. Веднага личеше, че двамата са баща и син, приличаха си много, и двамата бяха високи и слаби, с тъмни къдрави коси и лешникови очи. Не бе само това. Имаха еднакво чувство за хумор и преследваха задачите си докрай. Най-строго съдеха себе си — също както баща си, Нийл се стараеше да изкарва висок успех, сякаш животът му зависеше от това. Най-забележителното в тази снимка бе гордостта, изписала се по лицето на Гордън. Обичта, с която би дарил и другите си деца, стига да имаха, бе насочена към единствения им син. Сигурно не можеше да си намери място при мисълта, че следващия път, когато се видеше с Нийл, щеше да е зад решетките и да го наблюдават бдителни надзиратели, и нямаше да може да го прегърне на воля.

В същия момент мобилният на Лайла звънна. Обаждаше се Нийл.

— Здравсти, мамо. Няма начин да познаеш къде съм.

Щом чу гласа на сина си, Лайла усети как сърцето ѝ натежава.

— Наистина няма да мога. Къде си, миличък? — попита тя с надеждата гласът ѝ да звучи естествено.

— Тук, във фоайето. — За момент отдръпна телефона от ухото си, за да поздрави портиера Карлос. — Реших да се върна ден по-рано. Пиджей си тръгна с колата и аз се присламчих. — Съквартирантът на Нийл в „Уезлиън“, пакистанчето Пракаш Джохар, живееше наблизко с родителите си, на Лексингтън и Източна седемдесет и втора, и двете момчета често се редуваха кой ще кара. Беше нещо обичайно, докато на Нийл не му се наложи да се откаже от новата „Джета“, която с

Гордън му подариха при дипломирането. Сега караше единствено Пиджей.

Лайла усети как се напруга. Гордън настояваше да спестят на Нийл тежкото утрешно сбогуване. Щеше да е още по-нещастен, ако синът му присъстваше.

— Нямах ли лекции? — попита тя.

— Спокойно, мамо. Мога да си позволя да изпусна някоя и друга лекция. Да не би да си мислиш, че няма да изпратя татко? — Говореше ведро, но Лайла не се подведе. Нийл никога не пропускаше лекции. Докато растеше, нямаше нищо общо с обикновените деца, настояваше, че му няма нищо, дори когато вдигнеше температура, само и само да не пропусне и ден от училище. — Ти къде си? Звъннах горе, но се включи телефонният секретар.

— В мазето съм. Почиствам. — Лайла се запита защо Гордън не е вдигнал. Сигурно не е бил в настроение да разговаря с когото и да било, дори с Нийл. Напоследък бе в силна депресия. През изминалите месеци се опитваше да бъде смел, не изпусна надеждата до единайсетия час, но ето че най-сетне се бе оставил на отчаянието. През последните дни нямаше апетит, спеше по няколко часа на нощ. — Качвам се след секунда. Трябва да оправя кутиите. — Лайла погледна часовника и с изненада установи, че е прекарала в мазето няколко часа. — Не съм сигурна дали има нещо за ядене, но ти погледни в хладилника.

— Няма страшно. На идване взех кроасани със сирене. Намерих и от датската съомга, която татко толкова обича.

Очите на Лайла се насълзиха. Типично в стила на Нийл. И в това отношение беше същият като баща си. Гордън никога не забравяше празниците. За всеки рожден ден и всяка годишнина той се старал да й направи съвършения подарък. На десетата им годишнина я поведе към летището, за да отидат до Мароко, тъй като винаги бе искала да види страната. Той сам бе събрал багажа, беше уредил бавачка и разместил всичките си ангажименти. Сега имаше чувството, че чува гласа на баща му, когато Нийл продължи:

— Има и бутилка вино. Много е хубаво.

— Как успя да купиш алкохол? Още си непълнолетен! — Уж говореше като загрижен родител, но й беше ясно, че го казва по

задължение. Откакто започнаха неприятностите не бе в състояние да помага на Нийл.

— Май не съм споменавал, че имам фалшива лична карта — изкиска се той. — Дано не си прибрала всички чаши. — Макар синът ѝ да се преструваше, че ги очаква празненство, тя долови нотките на добре прикрит страх.

— Имаме късмет. Оставих кухнята за последно. Смятах да се заема с нея довечера — обясни тя. — Можеш да ми помогнеш.

Утре сутринта щяха да дойдат носачи, за да отнесат багажа. След това тя тръгваше за Хоупуел, на два часа път с кола северно от града, където беше взела под наем малка къща, недалече от „Фишкил“ и достатъчно близо до Гордън, за да може често да го вижда. Не беше хубава, но вършеше работа. Преместването в скромно жилище никак не я притесняваше. Тъй като вече нямаха приходи, тя се беше научила да се справя със значително по-малко и с изненада бе открила, че луксът, който ѝ се бе струвал задължителен, никак не ѝ липсва. В някои отношения бе истинско облекчение да се махне от града, където всичко щеше да ѝ напомня за начина на живот, за който бяха платили скъпо и прескъпо.

След като затвори, Лайла приключи с кутиите и подреди, преди да заключи клетката. След малко, докато чакаше асансьора, тя случайно видя отражението си в огледалото край пералното помещение. Остана шокирана, когато разбра, че изпитото лице е нейно. Нямаше я вече слабата изискана жена, чиято снимка красеше светските страници на списание „Ню Йорк“. Бе свалила толкова много килограми, че костите ѝ стърчаха като на гладуваща, а очите ѝ бяха хлътнали. Не бе ходила на фризьор отдавна и косата и бе прораснала, кичурите без обем, краищата накъсани, сякаш я бе наваляло и бе оставила косата си да изсъхне сама, без да я оформи със сешоар. На силната светлина на лампите доскоро порцелановата ѝ кожа изглеждаше бяла, сякаш намазана с паста за зъби.

Щом се качи в асансьора, тя отправи безмълвна благодарност, че не се натъкна на съседите. Късметът не я изостави и асансьорът продължи към мезонета, без да спре на някой от етажите. Хората или се чувстваха длъжни да подхвърлят нещо мило, или просто гледаха пред себе си и се преструваха, че не я познават. Щеше да изпита облекчение, ако някой изрече тайните си мисли. „Получил си е

заслуженото. Ти също“. Не само че хората ги сочеха с пръст, ами се чувстваха неловко около тях. По този начин непрекъснато ѝ напомняха как рязко може да се преобърне животът на човек. Та нали всеки го делеше една-единствена катастрофа от ръба?

Слезе на етажа и изчака вратата на асансьора да се затвори, преди да пъхне ключа. Дали ѝ личеше, че е плакала? Нямаше намерение да съсипва последните безценни часове със съпруга си, като ревне. Изпъна рамене, пое си дълбоко дъх, едва тогава отключи и влезе.

Сградата им, на Парк авеню и Източна седемдесет и втора, бе една от най-изключителните, останали още отпреди войната, а мезонетът бе перлата в короната. От прозорците виждаха и Ийст ривър, и Хъдсън, стаите бяха просторни, с четириметрови тавани, а терасата опасваше целия апартамент. Тук бе идеалното място за многобройните партита, които двамата с Гордън организираха, повечето замислени като опит да подпомогнат напредъка на неговата кариера. Но ето че след като бяха останали съвсем малко мебели — повечето ценни вещи бяха продадени — завити и готови за пренасяне, споменът за онези щастливи събития, за хола, в който кипеше оживление, чуваше се смях, музика и звънтене на чаши, докато сред гостите се промъкваха сервитьори с подноси, споменът ѝ се стори далечен и недостъпен. Имаше чувството, че влиза в гробница.

— Гордън? — провикна се тя.

Отговор не последва. Странно. Къде ли се беше дянал? Ами Нийл? Нали каза, че се качва, а това беше поне преди петнайсет минути.

Усети лошо предчувствие. Килимите бяха навити и стъпките ѝ отекнаха по паркета, докато минаваше по коридора към хола. Нещо не беше наред. Сигурна бе.

Откри Нийл свит на пода пред канапето, прибрал колене към гърдите си. Взираше се напред с празен поглед и целият трепереше, напълно пребледнял.

Лайла ахна и коленичи пред него. Едва тогава забеляза петната кръв по гуменките му и капките, които стигаха до канапето. Обзе я паника.

— Миличък, какво се е случило? Наранил ли си се? — При тази мисъл ѝ прилоша и сърцето ѝ се сви болезнено, сякаш бе машина,

останала без съществена задвижваща част.

Нийл се взираше пред себе си със странен невиждащ поглед, мускулите на лицето му бяха напълно отпуснати. Приличаше на дрогиран. Устните му се движеха и се чуваше единствено някакво подобие на нечленоразделен грак. Най-сетне отпусна ръце и вдигна треперещ пръст към арковидния вход към коридора.

Паниката на Лайла постепенно премина в парализиращ ужас. Усети как пулсът ѝ препуска, светът сякаш посивя, докато се изправяше, защото вече се досещаше какво ще открие в другия край на коридора.

— Гордън? — повика тя тихо съпруга си и се отправи нататък.

Отговор не последва.

Вратата към кабинета му бе оставена откритата. Докато пристъпваше, имаше чувството, че времето спира. Забеляза как пращинките се реят във въздуха, осветени от лъчите на слънцето, и се носят към пода, останал гол, след като персийският килим бе навит. Откъм кабинета се чуваше тиха мелодия, изпълнявана на цигулка. Бетовен ли беше, или може би Брамс? Слабостта на съпруга ѝ към класическата музика бе колкото учудваща, толкова и забавна.

— Не е ли невероятно? Докато растях, слушах Мърл Хагард^[2] да скрибуца. По онова време нямаше да различа соната за цигулка от котка, на която някой е прещипал опашката — смееше се често той.

Сега, когато Лайла влезе в кабинета, нежната мелодия стигна до кресчендо, след това застина на една-единствена, подчертана нота. До края на живота си, когато и да чуеше тази мелодия, щеше да усеща как студена тръпка пълзи по гърба ѝ. Щеше да си спомня и кръвта. Кръвта на съпруга ѝ. Беше се събрала в локва на пода, където той лежеше мъртъв, пръстите му все още стискаха пистолета 38-и калибър, с който се бе застрелял в главата.

[1] „Никърбокър Грейс“ — организация, създадена през 1881 година за извънкласни занимания на деца между 6 и 16 години. — Б.пр. ↑

[2] Мърл Хагард (6.04.1997 г.) — американски кънтри певец и китарист. — Б.пр. ↑

2.

— Мاستило — излая Абигейл по телефона на секретарката си. Намръщи се. — Не говоря за маслини за ядене, а за мастило, с което се пише. Трябват ми тампони за печати, шест червени и шест черни за предаването „Ей Ем Америка“. — Имаше намерение да демонстрира изобретателен начин да създаде опаковъчна хартия, като използва формички за сладки. — Не, не е за днес. За следващата седмица. Погрижи се дизайнерът да се заеме веднага. — Тя затвори и изпусна дълго съдържания дъх. — Всичко ли трябва да върша сама?

Устройството блутут, почти сраснало се с дясното ухо на Абигейл, излъчваше пулсираща светлина, докато тя крачеше напред-назад, а високите ѝ токчета тракаха равномерно по плочките в кухнята, където съпругът и дъщеря ѝ закусваха, докато икономката Вероник приготвяше омлет на огромната печка, по-подходяща за някой ресторант.

Абигейл се запита дали не е прекалено рано да уволни момичето, което бе назначила току-що. Всъщност не тя я беше наела. Много отдавна бе прехвърлила това задължение на изпълнителната си директорка Елън Цао. И без това имаше достатъчно задължения покрай кетъринга, книгите и интервютата. А сега новата линия спално бельо и хавлиени аксесоари за баня щяха да се появят в дванайсет хиляди магазина „Таг“ из цялата страна като част от добре организираната кампания, която щеше да превърне Абигейл Армстронг в име, познато във всеки дом. Усети тръпка, отчасти от обзелата я тревога, отчасти от сладкото очакване.

— Щях да те попитам дали искаш омлет, но виждам, че предпочиташ да захапеш нещо по-сочно — отбеляза Кент. Обърна се и забеляза, че съпругът ѝ я наблюдава с извита вежда над вестника си. — Какво ще кажеш за още една чаша кафе? — Той остави вестника и стана да донесе кафеварката.

— Точно от това имам нужда. — Вече бе толкова заредена с адреналин, че можеше да се включи в маратон. — Извинявай, малко

съм напрегната — извини се тя, докато той наливаше кафе в чашата ѝ. Кент сви рамене, сякаш искаше да каже: „Нищо ново“. — Днес ми предстои среща с изпълнителните директори на „Таг“. Искат да обсъдим маркетинговата кампания, а аз не мога да им дам дата за доставките.

Във фабриката в Мексико проблемите се редяха един след друг и вече бяха сериозно изостанали с производството. Грешката ѝ бе, че настоя за пълен контрол, опитваше се да осигури максимално високи постъпления, като се заеме сама и с това. Трябваше да предвиди, че в страна от Третия свят ще се сблъска с трудности. Сега, в резултат на забавянето, се налагаше да помоли бригадира, сеньор Перес да ускори производството, дори това да означаваше да наеме допълнително хора и да принуди работниците да поемат двойни смени. Но и при това положение щеше да е истинско чудо, ако първата доставка пристигнеше навреме.

— Спокойно, всичко ще се оправи — успокои я Кент.

— Ти пък откъде знаеш?

— Защото те познавам. Ти винаги изпълняваш поръчките в срок. Ако не се получи, ще умреш в опити да направиш необходимото — отвърна с усмивка той. Нещо в гласа му я накара да се запита дали това бе комплимент.

— Предпочитам да не пробвам. И без това съм полумъртва. — Това не бе просто метафора. Снощи спа едва няколко часа, а през последните четири дни живееше на безалкохолни и протеинови блокчета. Забеляза, че Кент е облечен спортно — с избелели дънки и любимия му плетен пуловер. — Днес свободен ден ли имаш? — полюбопитства тя.

Кент не се колебаеше да отложи ангажиментите си, ако трябваше да присъства на някое събитие в училището на Фиби или ако някое от благотворителните му дружества за домашни любимци го помолеше да отиде. Тъкмо затова предпочете да открие кабинет в Стоун Харбър, вместо да продължи да работи в презвитерианската болница „Кълъмбия“. Абигейл издържаше на напрежение, докато съпругът ѝ рухваше.

Той кимна и си взе банан от купата с плодове.

— Трябва да свърша някои неща. — Тя усети, че Кент не ѝ казва всичко, но не настоя за честен отговор.

Погледът ѝ бе привлечен от седемнайсетгодишната ѝ дъщеря, приведена над кухненската маса — стара работна маса, купена от фабрика за вълна от началото на века, която Абигейл реставрира със собствените си ръце — докато побутваше разсеяно бърканите си яйца в чинията в напразен опит да скрие, че не се храни.

— Да не би нещо с храната ти да не е наред? — повиши глас Абигейл.

— Не.

Фиби продължаваше да гледа в чинията.

— Тогава защо не ядеш?

— Не съм гладна.

— Не си, защото не се храниш. Не виждаш ли, още малко и ще изчезнеш.

— Ям — отвърна нацупено Фиби.

— Добре. Значи няма да имаш проблем да доядеш всичко, което ти е в чинията.

Фиби я погледна недоволно и вместо да побутва хапките, започна да чупи парченца препечен хляб и да ги подхвърля на староанглийската овчарка^[1] Брустър, настанил се, както обикновено, под стола ѝ. Дали беше просто съвпадение, че докато Фиби слабееше, кучето им ставаше все по-дебело?

Обзе я тревога. Да не би дъщеря ѝ да имаше хранително разстройство? Да не би да се притесняваше заради молбите, които изпращаше в колежа? Фиби кандидатства за ранен прием в „Принстън“, алма-матер на баща ѝ — но бе малко вероятно да я приемат, въпреки че оценките ѝ бяха добри, тъй като конкуренцията бе много по-страшна, отколкото по времето на Кент — и сега бе в нервно очакване на резултата. Това породил нова притеснителна мисъл. Догодина Фиби нямаше вече да живее у дома. Не можеше да повярва, докато я наблюдаваше. Облечена в размъкнат суитшърт и широки панталони, провиснали на слабите ѝ бедра, черните ѝ къдрици бяха подстригани късо, за да подчертават скулите и огромните кафяви очи, тя приличаше повече на момиче от някой постер на „Спасете децата“^[2], отколкото на гимназистка.

Абигейл тъкмо се канеше да ѝ предложи да се разберат кога през седмицата да отидат да ѝ купят дрехи в града, може би дори да седнат да вечерят заедно след това — щеше да си размести програмата, ако се

налагаше — когато телефонът звънна отново. Този път се обаждаше Ребека Бонсиньоре, продуцентката на предаването „Ей Ем Америка“. Докато Абигейл приключи разговора с нея, мисълта да прекара един приятен следобед с дъщеря си бе изчезнала, както и кафето в чашата ѝ.

Отпусна се на масата. Кент бе оставил първа страница на „Таймс“ внимателно сгъната, тъй като знаеше, че на нея рядко ѝ остава време да прочете нещо повече от заглавията.

— За мен нищо — обърна се тя към икономката, когато забеляза въпросителния поглед на Вероник, докато сервираше омлета на Кент. Абигейл бе твърде притеснена, за да закусва.

Вероник се намръщи недоволено. Тя държеше на старомодните си идеи за питателна закуска и бе сигурна, че чаша кафе не се брои. Слабата хаитянка с изящни черти и кожа с цвят на третата чаша кафе, в което Абигейл сега доливаше мляко, държеше на още много други старомодни идеи, като например приличното работно облекло. Днес бе спретнато облечена в рокля тип „прегърни ме“ и ниски лачени обувки, сякаш се канеше да ходи на работа в някой офис. На Абигейл ѝ се искаше всичките ѝ служители да отделят същото внимание на външния си вид.

Едно от заглавията привлече погледа ѝ.

— Значи са погребали мръсника — отбеляза тя.

Съпругът ѝ вдигна поглед от кифличката, върху която мажеше масло.

— Кой мръсник?

— Гордън Деврийз.

Кент поклати глава.

— Тъжна работа.

— Би трябвало да ти е тъжно за акционерите на „Въртекс“ — засече го тя, без да крие раздражението си. — Сто процента съм сигурна, че много от тях си казват, че се е отървал лесно, като се е самоубил.

Кент вдигна рязко поглед.

— Мислех си за семейството му. Онзи ден показаха съпругата му по телевизията. Беше съсипана, все едно е била във военна зона.

— Вдовицата му — поправи го Абигейл. За момент изпита огромно съчувствие към Лайла Мериуедър, с която нито бе говорила,

нито се бе виждала цели двайсет и пет години. Само че горчивината бързо измести чувството, което тлееше в гърдите ѝ години наред.

— Напиши ѝ два реда — подкани я той. — Нали сте били приятелки?

— Това беше преди сто години. Едва ли ме помни.

Абигейл бе разказала на Кент много малко за този период от живота си. Той знаеше единствено, че е расла в имението на семейство Мериуедър, където майка ѝ е работила като икономка. Не му бе разказала почти нищо за Вон и Лайла, като остави у него впечатлението, че не са били близки. Обясни, че Розали е напуснала, защото била болна, макар да ѝ бяха поставили диагноза рак месеци по-късно. Абигейл не бе разказала на никого, дори на Кент, че причината да си заминат бе, че майка ѝ е спала с господин Мериуедър. Подобна новина щеше да очерни Розали. Нима някой би повярвал, че мотивът ѝ не е бил похот, а саможертва, макар и криворазбрана, желание да опази семейството заедно, като не позволи на господин Мериуедър да стои далече от дома си?

Когато майка ѝ почина, година по-късно, официално от естествена смърт, Абигейл знаеше, че всъщност сърцето ѝ е било разбито.

Семейство Мериуедър, които бяха истинското семейство на Розали, я бяха изхвърлили и забравили, не се бяха сетили дори да ѝ позвънят. Единственият, който държеше достатъчно на нея, за да я потърси, бе Вон. Осем седмици след като пристигнаха в Пайн Бъф, Абигейл получи от него писмо, в което обясняваше, че е бил шокиран и много натъжен от внезапното заминаване на двете им с майка ѝ. Пишеше, че искал да се свърже с нея по-рано, но не успял веднага да открие адреса ѝ. Надявал се тя да е добре и да се видят отново някой ден. За съжаление този ден така и не бе настъпил, въпреки че двамата редовно си пишеха през следващите няколко години. В повечето писма споделяха всекидневните си проблеми и никой от двамата не споменаваха случилото се в кариерата онази вечер, но тези писма бяха смисълът на живота ѝ, единственото, което я пазеше да не се остави на пълното отчаяние през онзи мрачен период от живота ѝ.

Няколко години по-късно престанаха да си пишат редовно. Вон ѝ изпрати вестникарска изрезка за сватбата на Лайла, която изглежда бе най-значимото социално събитие през сезона в Грийнхевън — пищно

тридневен събитие, на което присъствали всички важни личности, включително губернаторът на щата. Когато видя снимката на Лайла, грейнала от щастие в бродираната копринена рокля, с воалетка, застанала до младия си съпруг, тъмнокос, сериозен младеж, Абигейл очакваше старата горчивина отново да я завладее. Тази горчивина щеше да се стопи с течение на времето, ако Лайла и съпругът ѝ не се бяха преместили в Ню Йорк скоро след сватбата. През следващите години Абигейл имаше чувството, че който и вестник или списание да отвори, ще види снимка на бившата си приятелка в клюкарските рубрики. И беше все така, докато не настъпи падението на Лайла и Гордън.

— Можеш да драснеш една бележка, за да ѝ изкажеш съболезнованията си — настоя Kent.

— По дяволите. — Абигейл погледна часовника си. — Къде се дяна този човек? — Шофьорът ѝ точно тази сутрин ли намери да закъснее? В девет имаше среща и ако не тръгнеше скоро, нямаше да успее да стигне навреме.

Вдигна поглед и забеляза, че Kent я наблюдава по начин, който не ѝ беше никак приятен.

— Ще се прибереш ли за вечеря?

Говореше небрежно, което никак не отиваше на изражението му на съпруг, на когото се налага твърде често да се справя сам в семейния дом.

Бодна я чувство на вина, когато си припомни колко трудно им бе в началото на брака. Живееха в някогашното ателие на художник в Бронксвил, което бе толкова малко, че едва се разминаваха, въпреки това не можеха да се наситят един на друг. По онова време двамата работеха дълги часове и парите все не им достигаха — Kent бе стажант четвърта година, така че основният източник на доходи бе Абигейл, все още новачка в кетъринга — но всичко това нямаше никакво значение. В редките случаи, когато свободният му ден съвпаднаше с нейния, двамата обикновено се сгушваха в леглото. През останалото време ходеха на разходки, на кино или обикаляха Вилидж или Чайнатаун, за да потърсят нещо евтино за похапване. Kent често я изненадваше с дребни подаръчета: старинен часовник с карета, който открил на битака, кутия с любимия ѝ френски сапун, нейна снимка, която бе дал да рамкират. Понякога, ако случайно не ѝ достигаше

персонал, а той имаше свободна вечер, обличаше сако, слагаше вратовръзка и или се правеше на барман, или грабваше поднос с хапки. (Коего доведе до няколко забавни инцидента, когато го познаха хора, които бе лекувал в спешното. Те го наблюдаваха с огромно любопитство и без съмнение се питаха защо младият лекар, който е намествал костите им или ги е зашил, сега поднася напитки и хапки.)

Кент все още бе същият мъж. Дори грижовността му понякога да се превръщаше във фанатизъм, когато ставаше въпрос за каузи, които живо го интересуваха, той си оставаше провинциален лекар и в моменти като този си позволяваше да съди хората прекалено строго, но поне не беше от съпрузите, които изневеряват, и не се оставяше като покойния Гордън Деврийз да бъде подведен от алчността.

Тя погледна дългото му слабо лице, сивите очи с цвят на дъждовен ден, които грейваха щом слънцето се покажеше иззад облаците. Спомни си колко обичаше да прокарва пръсти през гъстата му кестенява коса, сега вече подстригана късо и прошарена. Това бе по времето, когато в утрини като тази се излежаваха в леглото, любеха се или градяха планове за бъдещето, вместо да се втурват по задачи. Откога не се бяха отдавали на спокойствието? Тя дори не можа да си спомни. Днес времето им заедно бе толкова малко, колкото и нейните обещания, които изглежда никога не се сбъдваха. „Няма винаги да е така“, казваше му често тя. Щом напреднеше с работата, щяха да заминат за Европа... на круиз... да потърсят къща под наем на остров Файър. Кент бе чувал тези обещания хиляди пъти, ала вече не вярваше на нито едно. И как да вярва?

Следващия път тя нямаше да каже нищичко. Просто щеше да извади два самолетни билета. Рожденият му ден беше съвсем скоро. Най-прекрасният начин да го изненада бе да му подари един дълъг уикенд в Париж. Щом влезеше в офиса, щеше да се заеме.

Мислите ѝ бяха прекъснати от клаксон на алеята пред къщата.

Тя скочи.

— Имам коктейл в Грейси Меншън, няма да е повече от час. Обещавам след това да се прибера направо вкъщи — заяви тя и на излизане го целуна по бузата.

— Ами срещата на общинарите?

— А, да. Съвсем съм забравила. — Тя се плесна по челото. Как можеше да запомни всичко, с което се занимаваше Кент? Беше се заел

с толкова много благотворителност, че трябваше да го провъзгласят за светец на Стоун Харбър. Последното, с което се бе захванал, бе дом за хора с душевни разстройства, с който повечето местни жители не бяха съгласни. Тази вечер бордът на общината щеше да гласува. — Върви без мен — предложи тя. — Ще дойда, ако успея да се прибера навреме.

Кент я погледна изпод вежди и Абигейл се почувства неловко. Само че денят ѝ бе затрупан със задачи и тя имаше чувството, че трябва да изкачи стръмна планина, затова не можеше да си позволи да се отклонява от пътя.

Тъкмо посягаше към палтото, прибрано в дрешника в антрето, когато усети леко докосване по рамото. Обърна се към смутената Вероник.

— Много съжалявам, че ви притеснявам, госпожо Уитакър. Знам, че бързате... — започна тя с ясния си английски с британски акцент. Вероник бе единствената, която се обръщаше към Абигейл с фамилията на съпруга ѝ.

Абигейл нямаше търпение да тръгне, но си наложи да се усмихне. Може и да крещеше на персонала си в офиса, но се отнасяше към домашната помощница с огромно уважение. Не бе забравила какво е да си в нейното положение.

— Не може ли да почака до довечера? — попита тя, доколкото ѝ бе възможно любезно. Нетърпението я теглеше навън.

— За съжаление не — отвърна жално Вероник. — Става дума за сестра ми в Хаити. Тежко болна е.

Абигейл не помнеше Вероник да е споменавала, че има сестра. Може просто да е забравила.

— Колко неприятно — прошепна тя съчувствено.

— Няма кой да се грижи за нея и децата — продължи притеснената икономка. — Трябва да замина при нея. Извинявам се, че ви го казвам в последния момент, но всичко стана ненадейно.

Абигейл усети как нетърпението ѝ пламва отново. Точно сега ли трябваше да се занимава с този въпрос. И без това закъсняваше. Въпреки това овладя раздразнението си. Вината не беше на Вероник. Случваше се.

— Разбира се. Можеш да отсъстваш колкото се налага — отвърна тя. — Имаш ли достатъчно пари за самолетен билет? Ще накарам доктор Уитакър да ти напише чек.

Вероник се притесни още повече.

— Благодаря ви, много сте мила. Бяхте толкова добри с мен. — В очите ѝ заблестяха сълзи. — Няма да ви забравя нито вас, нито семейството ви.

Абигейл имаше лошо предчувствие.

— Говориш така, сякаш няма да се върнеш — отбеляза тя.

— Съжалявам — наведе глава жената.

Трябваше ѝ цяла минута, докато осъзнае, че икономката, на която разчиташе вече десет години, ги напускаше. Абигейл веднага се стегна.

— Няма нужда да предприемаш драстични мерки — заговори тя твърдо, но убедително. — Просто ще намерим човек, който да те замества, докато те няма. Не се притеснявай, работата ще те чака, когато се върнеш.

Вероник отново поклати глава. Малките златни халки на ушите ѝ блестяха на утринната светлина, която се промъкваше през прозореца на входната врата.

— Не мога да кажа кога ще стане. — Очите ѝ молеха Абигейл да прояви разбиране. — Най-добре си намерете човек за постоянно.

Абигейл онемя. Вероник бе с тях още откакто Фиби бе малко момиченце. Как щяха да се справят без нея? Направи последен опит да спаси положението.

— Не може ли да почака до довечера. Тогава ще поговорим, обещавам.

— За съжаление е невъзможно. Полетът ми е в един — призна със съжаление Вероник. — Доктор Уитакър любезно ми предложи да ме закара до летището.

— Значи доктор Уитакър знае — ахна изненаданата Абигейл. Сега вече всичко се връзваше. Затова си беше взел почивен ден, а не ѝ каза, когато го попита. Само че това не обясняваше защо научава едва сега. — Защо не каза първо на мен?

Вероник се поколеба, преди да отговори.

— Вие сте заета. Не исках да ви притеснявам.

Абигейл усети отново познатото чувство на вина. За пореден път се оказваше, че е прекалено погълната от себе си и не знае какво става в собствения ѝ дом. За момент застина без дори да е облякла палтото,

единият ръкав висеше, докато погледът ѝ не попадна на автомобила на алеята, което ѝ напомни, че има спешни задачи.

Прегърна Вероник за довиждане и се запита как ли ще приеме новината Фиби. За нея щеше да е най-мъчително. Вероник ѝ бе като втора майка. Или може би обратното — Абигейл бе втората ѝ майка.

Усети как гърлото ѝ се стяга, когато се отдръпна.

— Ако промениш мнението си, предложението е все още в сила. Можеш да се върнеш, когато пожелаеш.

Миг по-късно хлътна в линкълна, като хвърли бегъл поглед към къщата, която се смаляваше в огледалото за обратно виждане. Тази къща бе центърът на вселената ѝ, но ето че напоследък се бе превърнала в подобие на сателит, който кръжеше около планетата — нейната кариера. Преди шест години, когато двамата с Кент купиха имението с двайсет и два неподдържани акра и огромна къща от деветнайсети век, която бе така запусната, че всеки момент можеше да падне, за някои това бе бездънна дупка, в която ще им се наложи непрекъснато да наливат пари, докато за тях бе сбъдната мечта. И двамата копнееха за тази къща. Влагаха всеки цент, който изкарваха, за да ѝ възвърнат стария блясък, и по-голямата част от работата свършиха сами. А работата бе съсипваща, но като си мислеше, можеше със сигурност да каже, че това са били най-щастливите дни в живота ѝ. Сега вече Роуз Хил бе прелестна и често я снимаха за различни списания, ала животът на семейството ѝ се струваше напълно съсипан. Само че към какви инструменти да посегне, за да поправи разпадащия се брак? Как да върне усмивката на нещастното си дете? Откъде да започне, след като никой досега не бе написал инструкции по този въпрос? Собственото ѝ детство, наситено с лъжи и заблуди, не я бе подготвило за подобни проблеми.

Много по-лесно беше да се справя с кризите в офиса. Там можеше да го направи, защото не бе емоционално обвързана с хората, а просто трябваше да открие най-добрия начин за действие, най-подходящия човек, който да свърши работата.

Докато минаваха по Хенри Хъдсън Паркуей, Абигейл се замисли над дългия криволичещ път, който я бе довел дотук. Преди осем години дойде пробивът, когато нейна подаръчна кошница бе снимана за декемврийския брой на „Кънтри Ливинг“. Поръчките започнаха да ваят, тя получи и няколко безценни, включително от „Ралф Лорън“.

Кетъринг бизнесът ѝ скочи от скромен петцифрен доход на четвърт милион на година. Скоро я поканиха да напише готварска книга и докато се усети, вече бе на път, обикаляше страната, появяваше се на фестивали на хранителни продукти, на търговски изложения, канеха я в местните телевизии. Скромният първи тираж на книгата бе продаден бързо, но едва когато започна да се появява редовно в предаването „Ей Ем Америка“, където спокойният ѝ подход към приготвянето дори на най-сложната торта или сладкиш, или на вечеря за десет човека, интересът към книгата достигна космически висоти. От „Тайните на Абигейл Армстронг за успешно парти“ бяха продадени почти двеста хиляди бройки.

И ето че най-неочаквано тя се превърна в известна личност, различни фирми искаха да подпишат договори с нея, молеха я да им стане говорител, други настояваха да изнесе реч. Пресата не можеше да ѝ се насити. Снимаха я за „Ню Йорк Таймс“ и списание „Пийпъл“, „Лейдис Хоум Джърнъл“ и „Хаус Бютифул“. Трогателната ѝ история, как е израснала в бедност, отгледана само от майка си, починала, когато Абигейл все още била тийнейджърка, се бе превърнала в легенда. Никога не спомена семейство Мериуедър, рядко подхвърляше „семейството, за което мама работеше“. Вместо това разказваше за гимназията, как разнасяла домашно приготвените си торти от врата на врата, за да изкара пари, как по-късно, след като се преместила на север, работела като лична готвачка на семейство в Гринич, Кънектикът, преди да започне собствен бизнес и да продава кейкове и торти на фермерските пазари. Те се бяха харесали толкова много, че скоро започна да ги прави по поръчка, а след това бяха дошли и поръчките за частни партита.

Освен че в интервютата рядко споменаваха семейство Мериуедър, тя пропускаше годините от живота си с леля си и чичо си или просто ги представяше в по-благоприятна светлина. Не споменаваха екскурзиите, на които чичо ѝ Рей я водеше, и онова, което ѝ се бе налагало да търпи. Беше зачеркнала онзи период от живота си, все едно бе редактор, решил да премахне части от главата, и го бе заменила със захаросан разказ за американската мечта, умело гарниран с бита сметана. Зрители и слушатели бяха повярвали на всичко.

Сега ѝ предстоеше да постигне още една цел — да превърне Абигейл Армстронг в запазна марка. След като станеше име, познато във всеки дом, можеше да започне издаването на свое собствено списание и своя фирма за производство. Тази мисъл я поразведри. Съпругът ѝ, дъщеря ѝ, Вероник и болната ѝ сестра бяха много далече от мислите ѝ в този момент.

Отново се замисли за Лайла. Онова, което ѝ бе вдъхвало сили през изминалите години, бе желанието да докаже, че е равна на Лайла и на всички като нея. Не просто равна, дори по-добра. Сега, когато съпругът на Лайла бе починал, след като бе опозорен, Абигейл веднага забеляза иронията. Ето че тя бе постигнала забележителен успех, радваше се на сигурност... докато Лайла бе сама, останала без пукната пара. Не би пожелала подобна тежка съдба никому, дори на нея, не беше чак толкова безсърдечна. Само че нямаше и да заплаче заради нещастieto на някогашната си приятелка.

В осем и четирийсет и пет линкълнът спря пред нейната сграда на Парк авеню № 1. Абигейл слезе на тротоара с чувството, че се прибира у дома. Крачеше бързо към въртящата се врата за фоайето. Забеляза отражението си в стъклото — уверена жена в палто, обточено с кожа от норка, тялото ѝ стегнато от часовете, които прекарваше във фитнеса, по четирийсетгодишното ѝ лице нямаше бръчки благодарение на скъпите процедури и козметика. Качи се в асансьора до двайсет и четвъртия етаж, където мина през рецепцията на „Абигейл Армстронг“ ООД — уютен офис с удобни мебели, тапицирани в дамска на „Ралф Лорън“, колекции от готварски книги и съдове, подредени в старинни шкафове — и пое по коридора. Едва влязла в кабинета си, на вратата се почука. Преди да отговори, изпълнителната ѝ директорка Елън Цао влезе.

Обикновено Елън не влизаше без предупреждение. Една от причините да я наеме беше, че Елън успешно се грижеше за всички дреболии, които убягваха на Абигейл. Елън отговаряше за кетъринга, който бе изнесен в Лонг Айленд, както и за отпечатването на книгите на Абигейл, неписани от внимателно подбрани автори, публикувани с нейното име на корицата — „Домакинство за начинаещи“, както се бе изразил злобен репортер — а отскоро и за спалното бельо, чието производство бе изнесено в изоставаща страна от Третия свят.

Накратко, задължението на Елън бе да следи всичко да се изпълнява навреме.

Елън бе истински живак, висока метър петдесет и шест, с майка шотландка и баща китаец, тя имаше лунички и тъмнокестенява коса с червеникав оттенък. От нея се излъчваше спокойствие на наставник по дзен, ала в момента изглеждаше силно притеснена. Това бе достатъчно, за да усети Абигейл как сърцето ѝ се свива. Никога не бе виждала Елън да изглежда по този начин.

— Имаме проблем — започна изпълнителната директорка мрачно и думите ѝ прозвучаха като небезизвестното „Хюстън, имаме проблем“.

Абигейл си свали палтото и го метна на облегалката на един стол.

— Както обикновено — въздъхна тя.

— Става въпрос за фабриката — продължи Елън със същия злокобен глас.

— Сега пък какво? — С фабриката вечно имаше проблеми. Нищо в богатия опит на Абигейл не я бе подготвило за безкрайните закъснения, за ужасната бюрокрация, за огромните подкупи, които се налагаше да дават в Третия свят. Не биваше да забравя и посредниците, които се занимаваха с всичко това. Само че от изражението на Елън ѝ стана ясно, че този път е станало нещо по-сериозно. Изслуша новините, които ѝ донесе изпълнителната директорка, обзета от ужас.

— Снощи е имало пожар. Всичко е съсипано. Все още не са ми съобщили подробностите, но знаем само, че... — Елън преглътна с усилие, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Има поне един смъртен случай.

[1] Староанглийската овчарка е позната още под името бобтейл. — Б.пр. ↑

[2] Международна организация за оказване на помощ на нуждаещи се деца. — Б.пр. ↑

3.

Лас Крусес, Мексико

— Когато отида в Америка, ще живея в хубава къща с градина. Едуардо казва, че богатите *americanos*^[1], за които работи, имат плодни дървета — лимони, портокали, грейпфрути. Не че ядат плодовете, просто искат да се покажат. — Милагрос поклати глава по типичния за гринго начин. Кафявите ѝ очи танцуваха нетърпеливо. Тя броеше дните до заминаването при съпруга си Едуардо в обетованата земя.

Майка ѝ, Консепсион, прехвърли платнената торба от едната ръка в другата и двете поеха по пътя към фабриката, където *gracias a Dios*^[2] и двете си бяха намерили работа. В торбата бе пхнала дрехата, която трябваше да довърши, тъй като работеше допълнително. Както всяка понеделнишка сутрин щеше да я занесе на сеньор Перес, шефа на фабриката, за съпругата му.

— Всичко това е чудесно — отвърна тя, — но първо трябва да стигнеш до Америка. А как смяташ да го направиш, след като нямаш пари? — Дори да успееш да спести достатъчно, изтъкна Консепсион, всички знаеха, че *coyotes*^[3], които искаха нечувани суми, за да те прекарат незаконно през границата, бяха крадци и като нищо можеха да те оставят да умреш в пущинака.

Искриците в очите на Милагрос помръкнаха.

— Едуардо щеше да ми изпрати още, ама нали всичко на север е толкова скъпо. Два долара за един хляб! Дори когато си намери работа, получава наполовина на гринго, а понякога дори не му плащат. Тези гринго нямат скрупули. Така казва Едуардо. — Тя въздъхна. За момент забрави плодните дръвчета, лъскавите коли и хубавите къщи с пералня. Мечтаеше си един ден да има пералня.

Сърцето на Консепсион се сви заради Милагрос, макар да ѝ се искаше да прекара още една година, дори две с единственото си дете.

— Ех, *mi hija*^[4]. Там ли искаш да възпитаващ внучетата ми? В страна, в която ти крадат парите и оставят плодовете да гният по земята? — На Консепсион не ѝ бе никак приятно, че дъщеря ѝ ще

живее толкова далече от нея, в страна, която тя нямаше да може да посети. Знаеше, че се държи като егоистка. Коя бе тя, че да нарежда на една омъжена жена какво да прави? Ала вече бе изгубила толкова много — и родители, и съпруг, и три бебета, които така и не поеха първата си глътка въздух. Когато моментът настъпеше, как можеше да се примири, че ще изгуби единственото си дете, дъщерята, наречена Милагрос, защото появата ѝ на бял свят бе истинско чудо?

— Сега пък започна да се притесняваш за внуците, които още не са родени? — пошегува се младата жена, както обикновено слънчево усмихната. В големите искрящи очи на дъщеря си и напереното поклащане на бедрата ѝ Консепсион не забеляза и следа от страх за бъдещето, единствено безграничния оптимизъм на младостта и чистата любов към съпруга, от когото рано или късно щеше да остане разочарована. Милагрос и Едуардо се ожениха малко преди на него да му се наложи да замине на север, за да търси препитание, след като тук остана без работа. Като съпрузи двамата живяха седмици, месеци, не бяха заедно дори година.

Да, Консепсион много се тревожеше. Тревожеше се, че предстоят неизбежните разочарования и мъка. Какво знаеше за живота деветнайсетгодишната ѝ дъщеря? Нямаше представа, че има мъже, готови да предадат и теб, и бебетата, които незнайно защо умираха. Как ли щеше да се справи, когато пристигнеше в Америка и откриеше, че улиците не са от злато и че единственият начин да влезеш в някоя прекрасна къща е с парцал и кофа? Консепсион бе предвидила всичко това и всяка седмица заделяше по малко пари за Милагрос, за да може да разчита на нещо, когато се сблъскаше с трудностите. Колкото и да не ѝ се искаше да се разделят, тя бе готова да осигури на дъщеря си всичко по силите си. А някой ден, с божията воля, внуците ѝ щяха да имат онова, на което собственото ѝ дете не се бе пораждало: възможността да се изучат в колеж, да изкарват добри заплати.

При тази мисъл Консепсион се пооживи. Каза си, че страхът от раздялата с дъщеря ѝ е напълно естествен. Колко време само ѝ отне, докато свикне с мисълта, че Милагрос е станала нечия съпруга. Дори сега се питаше защо тази красива млада жена, омагьосала половината момчета в Лас Крусес с изваяните си бедра и лъскава черна коса до кръста, живи черни очи и скули като на принцеса на маите, бе решила да се омъжи за Едуардо, десет години по-възрастен от нея, мъж, който

според Консепсион съвсем не бе добра партия. Ала тя добре знаеше, че в любовта няма нито разум, нито логика. Нали самата тя на времето се опълчи на родителите си, когато пожела да се омъжи за Густаво? Сега ѝ се искаше да ги бе послушала. Щом първоначалната омая отмина, Густаво показва истинското си лице. Голямата му любов бе бутилката, той предпочиташе компанията на леки жени и *borrachos*^[5] като него, вместо да прекарва времето със съпругата си. Но пък ако не се бе омъжила за него, нямаше да роди детето, което бе най-голямото ѝ съкровище на този свят.

Усмихна се на Милагрос, готова да се извини.

— *No escúchame mi corazón*^[6], стара съм вече и не мога да се съдържам при мисълта, че ще изгубя единственото си дете.

— Ти? Стара? — разсмя се Милагрос. Бе всеизвестен факт, че Консепсион можеше да си избере, който неженен мъж от селото пожелаеше. Та нали онзи ден сеньор Варгас от кантората на *abogado*^[7], където Милагрос чистеше вечер и през уикенда, за да изкара допълнително пари, започна да я разпитва за Консепсион.

Консепсион не искаше и да чуе, че вдовецът Варгас я харесва, макар да знаеше, че е истина. Беше се отбивал на няколко пъти, когато Милагрос я нямаше, червеше се като ученик и заекваше. Тя се държеше любезно, преструваше се, че не забелязва, но и не го поощри. Бе наистина привлекателен мъж, освен това изкарваше добри пари като адвокат, но той си търсеше съпруга и макар сега вече да можеше да се омъжи отново — преди пет години бе научила, че Густаво е умрял от препиване, почти две десетилетия след като избяга в Кулиакан с друга жена — тя нямаше намерение да мине повторно под венчилото. Четирийсет и три годишната Консепсион бе приключила с всичко това. Та нали сладкодумните мъже, които редяха празни обещания и я даряваха с безсмислени удоволствия, ѝ бяха донесли единствено беди. След като Густаво избяга, когато Милагрос бе още бебе, Консепсион бе все още млада и достатъчно наивна, за да повярва, че е направила погрешен избор, че ако е била с друг мъж, всичко е щяло да бъде различно. Оказа се, че греши.

Година по-късно в живота ѝ се появи Анхел. Имаше ангелска усмивка, която съперничеше на жаркото обедно слънце и озаряваше всички наоколо. Беше нов в градчето, непознат, който отиваше на север, за да си търси работа. Поработи някой и друг ден в

работилницата за щавене на кожи, където на времето работеше и Консепсион, и между тях припламна любов от пръв поглед. Вместо една седмица Анхел остана две, след това реши да се задържи. Двамата започнаха да се срещат след работа. Анхел никога не идваше у тях с празни ръце и макар даровете, които носеше, да бяха скромни — береше й полски цветя, *dulce*^[8] или самун хляб от *panaderia*^[9], дребна играчка за Милагрос — за нея бяха драгоценни като диаманти и рубини. Бе минало много време, откакто се бе чувствала желана и тя разцъфна също като кактус след пороен дъжд. А пък думите му приличаха на нежен дъждец, който напояваше душата й!

— Един ден, когато спестя достатъчно пари, вие с Милагрос ще дойдете при мен в Америка — казваше той, докато подрусваше едногодишното момиченце на коляното си и й гукаше. — Ще се радваш ли да стана твой *papí*^[10]?

Милагрос гукаше щастливо в отговор, а на Консепсион сърцето й преливаше от щастие. Когато го слушаше да говори за общото им бъдеще, като виждаше колко е грижовен към дъщеря й, тя лесно си представяше живота с него. Не бяха единствено думите. Той я прелъсти и с ръце, и с устни, любеше я така, че дори сега се изчервяваше при спомена.

Накрая разби сърцето й. Каква ирония само. Бе тръгнала при отец Муньос, за да го разпита дали може да анулира брака й, за да е свободна и да се омъжи отново, когато се натъкна на стария си приятел Естебан, с когото не се бяха виждали от известно време. Побъбриха и тя спомена, че в работилницата са наели нов човек, Анхел Менезес от Ел Салто. С нищо друго не показва, че се интересува от Анхел — щеше да изчака, докато поговори със свещеника, преди да спомене, че той я ухажва. За тази своя забележка плати скъпо и прескъпо... но поне се спаси от унижението и дори по-лошо. Оказа се, че Естебан имал братовчед в Ел Салто и така Консепсион разбра, че Анхел вече си имал съпруга и дете, които го чакали у дома.

Когато чу думите на Естебан, онемя. Имаше чувството, че я е поразила светкавица, както бе застанала на селския площад под безоблачното небе. След това усети нечия ръка на рамото си и лицето на Естебан изплува пред нея, изопнато от тревога.

— *Está bien*^[11]? — бе попитал той.

— Si^[12] — бе излъгала тя. — Просто кракът ми се схвана. Ето, вече премина. — Беше се насилила да се усмихне, преди да му пожелае приятен ден и да продължи.

Така и не се възстанови след този удар.

Оттогава грижливо пазеше сърцето си. Не защитаваше единствено себе си от болката; вече бе видяла достатъчно и знаеше, че бракът не е това, което би трябвало да бъде. Варгас може и да имаше сериозни намерения към нея, може и да живееше в голяма къща и да разчиташе на пари в банката, но тези неща невинаги правеха живота добър. През по-голямата част от последните две десетилетия Консепсион бе наблюдавала браковете на хората около нея и бе забелязала, че голяма част от съпругите слугуват на мъжете си, докато пламъчето у тях самите гасне с всяка изминала година. Малко от тези жени бяха щастливи както в деня на сватбата, а нито една от тях не се радваше на свободата, с която тя разполагаше. Консепсион често се поздравяваше, че е избрала различен път, макар да не ѝ бе никак лесно да отгледа детето си сама. Много рядко, и то късно вечер, когато ѝ бе тъжно или след като изпиеше чаша алкохол, тя започваше да се пита дали като бе затворила вратата към сърцето си, не се бе лишила от прекалено много.

Независимо от всичко, доставяше ѝ удоволствие, че все още е желана и харесвана. Младежкото излъчване може и да го нямаше, но бе запазила красотата си. Дългата ѝ коса, сплетена и навита на кок на тила, бе все още черна и като се изключи закръгленият ханш, тя бе слаба и стройна като дъщеря си.

Прашният непавиран път, по който вървяха към покрайнините, бе същият, по който Консепсион водеше дъщеря си на училище. Сякаш бе вчера. Отстрани имаше колиби, на някои от ламаринените покриви се виждаха сателитни чинии, на места бяха излезли улични търговци и предлагаха обичайните стоки — покрити с петна от ръжда консерви месо и компоти, газирана напитка „Фанта“, пакетчета солени и сладки. В прашната трева край пътя кълвяха кокошки, а двама старци, седнали на сгъваеми столове пред лавка за тако, за да поиграят на шах, кимнаха на двете с Милагрос. Консепсион се усмихна на няколко познати жени, упътили се към къщите си след нощната смяна във фабриката. Отпуснатите рамене и празните погледи издаваха, че също като нея работят дълги часове, без да разчитат на нито един почивен

ден. Трябваше да се работи дори в неделя, и макар на теория да можеше да си починеш, онези, които бяха достатъчно неразумни и се възползваха от възможността, още в понеделник, когато се върнеха на работа, откриваха, че някой друг вече е заел мястото им.

Фабриката бе истински дар божии за общността в много отношения, мислеше си Концепсион. Осигуряваше така необходимия поминък, спасяваше хората от глад и им даваше възможност да сложат по нещичко на трапезата. Въпреки това понякога ѝ се струваше, че е по-скоро проклятие, което ги впрягаше също като волове по време на оран и наливаше пари в джобовете на богатата американка, собственичка на фабриката, вместо в техните. Щом я видя в далечината, ниска постройка със сиви циментови стени и ламаринен покрив, който блестеше като тиган на червеникавите отблясъци на изгряващото слънце, тя забави крачка и ѝ се стори, че ѝ става още по-тежко.

Помоли се през този ден да не чува непрекъснатите натяквания на *jefe*^[13]. През последните месеци, откакто производството почти замря за няколко седмици заради повреди в машините, шефът, сеньор Перес, и заместникът му мачкаха работниците като бълхи. Нямаха право да прекъсват работа, освен по два пъти на ден, за да отидат до тоалетната. Обедната им почивка бе свита до нищо и никакви петнайсет минути. А пък болестите вече не се приемаха като извинение за неявяване на смяна. Миналата седмица, когато Ана се оплака, че ръцете и гърдите я болят, я изпратиха да си върви и ѝ наредиха повече да не се връща.

Дори да роптаеха полугласно, никой не смееше да се оплаква открито. Всички се страхуваха, да не би да изгубят работата си. Тя наистина бе тежка, но поне бе работа, а пък заплатата бе прилична в сравнение с нищожните пари, които щяха да изкарват другаде. Богатата американка, която ги бе наела — знаеха я само като Сеньората — все още не бе идвала, но щедростта ѝ бе добре известна. Нали сеньор Перес не пропускаше и ден, без да им го напомни? Той никога не се двоумеше дали да похвали ефикасните модерни машини и „нечувано високите“ заплати, за които твърдеше, че били впечатляващо щедри в сравнение с другите фабрики. Междувременно не спираше да плющи с камшика и режеше от надницата на всеки,

който имаше наглостта да се измъкне, за да запали набързо цигара или да отиде да се облекчи без разрешение.

Пристигнаха точно когато сирената изпищя оглушително, за да обяви началото на смяната им. Тъкмо пъхваха перфокартите си, когато Ида Моралес, закръглена по-възрастна жена, която знаеше всичко за всички, се приближи до Милагрос.

— Какво, още ли няма бебе? Някой трябва да каже на съпруга ти, че е по-добре да напълни утробата на съпругата си, вместо да ламти за богатствата на севера — пошегува се тя и погали плоския корем на младата жена.

— Ще му предам, когато го видя. Ще стане съвсем скоро — отвърна Милагрос и тръсна глава. Щом видя руменината, избила по бузите ѝ, Консепсион веднага разбра, че забележката на дъртата я е боднала право в сърцето. Едва ли имаше друга жена, която да желаше дете по-силно от Милагрос. Ала това бе поредното нещо, което ѝ се налагаше да отложи.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Жена без съпруг, който да се грижи за нея, си търси белята. Я виж какво се случи с горкичката Мария Салазар. — Ида зацъка с език, когато се замисли за съдбата на нещастната Мария, която се бе хванала с друг мъж, докато съпругът ѝ си търсеше работа на север. Когато той се върна, Мария чакаше дете, което не бе негово. Някои разправяха, че било истински късмет, дето бебето почина при раждането.

Консепсион профуча покрай Ида и забърза към работното си място. Приказки за мъртви бебета открай време ѝ се струваха лошо предзнаменование и тя бързо се прекръсти.

Наведе се над шевната машина и бързо влезе в ритъм. Работата имаше едно предимство, тъй като течеше еднообразно час след час, и докато тя пускаше еднакви на дължина тегели, един след друг, в постоянен ритъм, можеше да мисли на воля. Дори едновременно жужене на сто шевни машини, прекъсвано единствено от механичното думкане и пухтене на парните преси, ставаше поносимо след известно време. Бе престанала да забелязва колко е задушно, че въздухът е наситен с прах от тъканите, който се набива в кожата ѝ. (Когато остарееше и се пенсионираше, Консепсион бе сигурна, че все още ще почиства нишките, набили се в косата и дрехите ѝ).

Стресна се, когато по обед изсвири сирената. Двете с Милагрос излязоха да обядват навън заедно с останалите и седнаха с кръстосани крака на земята, докато похапваха *sopas*^[14] и *polio tinga*^[15], които си носеха от вкъщи. Консепсион поемаше жадни глътки въздух. В сравнение със задуха във фабриката, имаше чувството, че е на хладно, някъде високо в планината, макар да бе пладне. Така и не усети кога дойде време да се връщат по работните си места. Консепсион се надигна с въздишка и перна с ръка трохите, паднали в скута ѝ.

Оставаха четири часа до края на десетчасовата ѝ смяна, когато усети дима. Отначало не му обърна внимание. Реши, че Канделария Есперанса се е измъкнала, за да изпуши една цигара. На Канделария вече ѝ бяха направили два пъти забележка заради пушенето. Само че миризмата стана по-силна, започна да дразни гърлото и когато вдигна глава от шевната машина, забеляза, че въздухът е наситен с дим. Консепсион пусна плата, който шиеше, и скочи уплашено.

В същия момент се разнесе остър вик.

— Пожар!

Във фабриката настана хаос. Работниците крещяха, обзети от паника, докато се блъскаха към най-близкия изход. Консепсион се въртеше, за да мерне Милагрос сред сгъстяващия се дим, но така и не я забеляза сред скупчените тела. Втурна се към машината на Милагрос, закашля се от дима, който изпълни дробовете ѝ, започна да я вика, докато не прегракна.

Сред отчаяните крясъци около нея тя долови напразното думкане на юмруци по вратите. Откакто ускориha производството, *jefe* ги заключваше по време на дневната смяна, за да не могат мързеливите да излизат и да си почиват без позволение. В суматохата никой не се бе сетил да им отключи.

Консепсион усети как я завладява паника. Всички щяха да умрат, затворени тук като плъхове! Част от нея, която не се предаваше след всички преживени трагедии — смъртта и на двамата ѝ родители, мъртвородените бебета преди Милагрос, предателствата на съпруга ѝ и Анхел — ѝ заповяда да запази спокойствие. Ако се оставеше на паниката, щеше да умре. Тогава с нищо нямаше да може да помогне на дъщеря си.

Без да спира да мисли, тя вдигна недошита калъфка за възглавница от кошница на пода, притисна я към носа си, за да не

диша дим, и разблъска останалите, докато се опитваше да открие дъщеря си. Дори с тази защита, всяка глътка въздух прогаряше дробовете ѝ. Най-лошото бе, че паниката бе забила нокти в плътта ѝ като животно в клетка. Най-важната ѝ цел в момента бе да открие дъщеря си и да я изведе на безопасно място. За Милагрос бе готова да влезе дори в пламъците на ада.

Изглежда в този момент бе попаднала в истински ад. Сред непрекъснато сгъстяващия се дим тя видя как оранжеви пламъци се протягат и облизват парчетата плат около нея. Докато се луташе почти на сяло наоколо и усещаше как очите ѝ горят, а ситните косъмчета по ръцете ѝ пропукват от горещината, спокойният глас на разума в главата ѝ прошепна да се отпусне на ръце и колене. След това запълзя по пода, където димът не беше толкова гъст. Промъкваше се покрай краката на масите и металния пиедестал на парната преса, масивен като пън на старо дърво. В дима успя да различи мъжете и жените, скупчили се пред най-близката врата, също като уплашен добитък, докато ритяха и блъскаха по нея с надеждата да я съборят. Над главата ѝ профуча стол и тя чу трясък от счупено стъкло. Само че прозорците бяха обезопасени с метални решетки, монтирани от външната страна, така че измъкване нямаше. След тази отчаяна постъпка нахлу свеж въздух, от който пламъците лумнаха по-високо.

Консепсион се бореше за глътка въздух, вече уплашена за собствения си живот. Много отдавна, след като погребва и последното си мъртвородено дете — момченце — тя си бе представяла с каква радост ще посрещне смъртта. По онова време нямаше причина да живее, освен заради съпруга, който се прибираше пиян от някой бар, докато тя забременееше отново, а бебето така и не успяваше да поеме първата си глътка въздух. Така бе преди да се роди Милагрос. Денят, в който стана майка на съвършеното здраво детенце, смъртта се превърна в неин враг. Веднъж Консепсион се разболя тежко. Поряза си крака и раната се инфектира. Тогава единствената ѝ мисъл бе: „Кой ще отгледа дъщеря ми, ако умра?“ Тази мисъл бе достатъчна, за да я накара да изпълзи от челюстите на болката и да се надигне от леглото, за да види как е детето ѝ.

Сега отправи молитва — *Ayudame, Dios!*^[16] — да успее да открие Милагрос сред струпалите се пред вратата. Изглежда все още имаше

надежда. Сред крясъците чу дрънченето на верига, последвана от дращенето на метал по цимента, докато някой отваряше вратата.

В този момент изглежда изгуби съзнание. Усети как някой стиска ръката ѝ и я влачи по пода. Когато се свести, беше навън, лежеше на земята, гледаше към небето и поемаше жадно свеж въздух. Очите и дробовите ѝ горяха, от едната страна кожата ѝ бе протрита. Навсякъде около нея лежаха хора в почти същото състояние, объркани, отпуснати върху покритата със сажди трева. Други се лутаха безцелно — единствено очите им блестяха на почернелите лица — и току поглеждаха към горящата фабрика, единственият източник на прехраната им.

Консепсион се втурваше от един към друг и повтаряше с дрезгав глас.

— Виждали ли сте дъщеря ми?

Никой не бе виждал Милагрос.

Никой не знаеше къде е.

Най-сетне попадна на *jefe*, който наблюдаваше в недоумение как цялата задна част на сградата рухва сред дъжд от искри. В този момент сеньор Перес не бе надутият самоуверен началник, приличаше повече на мокър петел, с провиснала мазна коса, зелената му риза бе залепнала от пот на кръглото шкембе.

Консепсион стисна ръката му.

— Всички ли излязоха?

Той поклати сковано глава.

— *Esrero que si*. Надявам се.

Думите му подкладоха страха ѝ. Не бе нужно да добавя, че ако някой е останал вътре, досега със сигурност бе загинал.

Тя продължаваше да таи надежда, че Милагрос е жива. Може да е зашеметена и да се лута някъде наоколо. Консепсион се помоли на господ да е така и забързано продължи да разпитва хората.

Оказа се, че онзи господ, на когото се молеше, не е милостив. Оказа се същият безсърдечен господ, който ѝ бе отнел и другите деца. Щом овладяха пожара и провериха оцелелите, заявиха, че всички са се спасили. Всички, с едно изключение. Тялото, което най-сетне извадиха, бе напълно неузнаваемо.

Веднага след погребението Консепсион си легна. Дните ѝ се превърнаха в непрогледен тунел, през който тя преминаваше безцелно,

без да се интересува кое време е. Загрижени съседи ѝ носеха храна, но тя нямаше апетит. Палеха свещи, които оставаха да горят без надзор. Тя не се къпеше, лъскавата черна коса, с която се гордееше, изгуби блясък и се сплъсти. Един ден се погледна в огледалото и с удивление видя непозната жена — луда, *bruja*^[17]. Опита се да прокара гребен през косата си, но кичурите бяха прекалено заплетени. Затова взе ножица и я отрязва.

Dios, защо не взе мен? — плачеше душата ѝ.

С течение на времето скърбящата майка започна да се пита дали не е останала жива, защото господ все още не е приключил с нея. Може би той имаше задача за нея. Едва когато сеньор Перес се отби един ден, тя разбра каква е целта.

Погледна седналия срещу нея *jefe*, зализаната назад коса, месестите пръсти, отпуснати на коленете. Може и да се потеше от горещината, но ѝ се стори нервен, сякаш се чувстваше неловко в нейно присъствие. И как иначе? И тя самата би избягала, ако видеше някоя, която изглежда като нея. Беше призрак, само тялото бе живо, онова, което бе останало от косата ѝ, стърчеше, хлътналите ѝ очи бяха като два пирона, забити в маската на смъртта.

Jefe ѝ подаде плик. Вътре бе пъхната дебела пачка банкноти.

— Сеньората помоли да ти предам съболезнования за загубата. Всички ние ти поднасяме съболезнования. — Побърза да добави: — Не е длъжна да го прави, но е толкова добра, че настоя да ти ги дам, за да можеш да покриеш разноските по погребението и дните, в които не си на работа.

Консепсион дълго гледа плика, пълен с пари, накрая му го върна.

— Кажи ѝ да си задържи парите — заяви тя с пълно презрение. — Не ги искам.

Перес не знаеше какво да прави. Досега не бе срещал човек, който да откаже подобна сума.

— Ама, жено, не бързай. Може да мине доста време преди да се върнеш на работа, а междувременно ще ти трябват...

— Ни ми трябва нищо. Нито от вас, нито от Сеньората — прекъсна го тя.

Той облиза нервно устни.

— Уверявам те, че Сеньората го прави от добро сърце — настоя отново и заговори на Консепсион сякаш бе неразумно инатливо дете,

на което се опитваше да обясни. — Ако ти трябват повече, може и да успее...

— Не става въпрос за пари.

Изглежда нещо в изражението ѝ му подсказа, че не говори умопобъркана от мъка жена, която не съзнава кое е добро за нея. Тя долови предпазливостта в гласа му, когато попита с престорена загриженост.

— А за какво става въпрос?

Погледът ѝ беше леден.

— За справедливост.

Щом разбра, че неприятният въпрос няма да бъде решен толкова лесно, Перес започна да се поти още повече.

— Какви ги приказваш? Побърка ли се? Най-добре да се върна друг път, за да поговорим разумно.

Стана, готов да си тръгне, но застина на място, когато тя нареди остро.

— *Sientate!*^[18] Ще говорим сега. — Може и да приличаше на луда, но истината бе, че за пръв път от седмици мислеше разумно и трезво. — Започни, като обясниш защо не бе проведено разследване?

Той сви рамене и разпери дебелиите си пръсти в жест на безпомощност.

— Беше нещастен случай. Какво друго може да се каже?

Когато се наведе към него, тя със задоволство забеляза как той се отдръпва от нея.

— Пожарът може и да е бил нещастен случай, но смъртта на дъщеря ми не беше. Ти си виновен, Перес. — Тя насочи пръст към него. — Ти и Сеньората, за която не спираш да редиш хвалебствия. Беше ни затворил като добитък, без изобщо да се интересува какво става с нас. Не, дори с добитъка се отнасят по-човешки.

Той въздъхна тежко и бръкна в джоба си за кърпичка, за да попие избилата по челото му пот.

— Нито една грешка не е направена нарочно — опита се да се извиня той. — Какво добро ще постигнеш, ако причиниш нови беди, след като ни се стовариха толкова много?

— С други думи, да си държа устата затворена — рече тя.

— Имаш право да си разстроена, но...

— Искам да го чуя от устата на Сеньората — прекъсна го тя, без да крие презрението си. — Нека лично ми поднесе съболезнованията си за загубата.

— Бъди разумна — опита се да я убеди Перес. — Тя е заета жена. Нали не очакваш да дойде чак дотук! Освен това, ако създаваш неприятности, за всички ни ще стане по-зле. Хората ни зависят от Сеньората, за да имат хляб на масата. Помисли само какво нещастие ще бъде за нас, ако се наложи да строи на друго място.

Само че Консепсион бе категорична. Знаеше, че той я изнудва емоционално, за да се защити.

— В такъв случай не ми оставяш друг избор, освен аз да отида при нея. — Решителността ѝ даде нови сили и тя стана, с което му показва, че е време да си върви. — Сега, сеньор Перес, моля да ме извините, но си имам работа.

[1] Americanos (исп.). — Американци. — Б.пр. ↑

[2] Gracias a Dios (исп.). — Благодарение на Господ. — Б.пр. ↑

[3] Coyotes (исп.). — Вълци, в случая трафиканти на хора. — Б.пр. ↑

[4] Mi hija (исп.). — Дъще. — Б.пр. ↑

[5] Borracho (исп.). — Пияница. — Б.пр. ↑

[6] No escúchame mi corazón (исп.). — Не ме слушай, сърце мое. — Б.пр. ↑

[7] Abogado (исп.). — Адвокат. — Б.пр. ↑

[8] Dulce (исп.). — Сладкиш. — Б.пр. ↑

[9] Panaderia (исп.). — Хлебарница. — Б.пр. ↑

[10] Papí (исп.). — Татко. — Б.пр. ↑

[11] Está bien? (исп.). — Добре ли си? — Б.пр. ↑

[12] Sí (исп.). — Да. — Б.пр. ↑

[13] Jefe (исп.). — Шеф, началник. — Б.пр. ↑

[14] Sopa (исп.). — Супа. — Б.пр. ↑

[15] Polio tinga (исп.). — Пилешка яхния. — Б.пр. ↑

[16] Ayudame, Dios! (исп.). — Помогни ми, Господи. — Б.пр. ↑

[17] Bruja (исп.). — Стара и грозна жена, вещица. — Б.пр. ↑

[18] Sientate! (исп.). — Седни! — Б.пр. ↑

4.

Тази жена я оглеждаше, сякаш се опитваше да ѝ каже: „Не се ли познаваме отнякъде?“ След секунда щеше да се сети. „А, да, това е Лайла Деврийз, вдовицата на онзи мошеник Гордън Деврийз“. Не един и двама възможни работодатели през изминалите седмици я бяха гледали по същия начин и тя бе готова да чуе поредния отказ, въпреки че госпожа Скордато от агенцията по заетостта „Стърлинг“ си направи труд да я интервюира.

— Имате ли компютърна грамотност, госпожо Деврийз?

— Малко — отвърна Лайла. От опит знаеше, че е най-добре да не дава обяснения. Още повече че единственият ѝ опит с компютрите бяха имейлите и онлайн шопинга.

— Запозната ли сте с „Куикън“ и „Ексел“?

— Не, но вече се записах на курс. — Най-важно е да покажеш, че проявяваш интерес и си готова да положиш усилия, поне така прочете в една от книгите за взаимопомощ, които взе от библиотеката. — За нула време ще вляза във форма.

Госпожа Скордато се намръщи над молбата ѝ.

— Тук се казва, че печатате шейсет думи в минути. Това твърдение точно ли е? — Едрата жена в началото на петдесетте с грижливо сресана руса коса приличаше невероятно много на госпожа Лентини, учителката на Лайла в шести клас, която бе изобретила специална форма на садизъм и караше прегрешилия ученик да напише на дъската петдесет пъти престъплението си, и то пред останалите от класа. Лайла бе спряла поглед на брошката ѝ с размер на чукче за врата, боднато на ревера на яркозеленото сако на интервюиращата, умело съчетано с аксесоари — по възможност повече аксесоари! — задължителният шал от „Ермес“ на врата ѝ. Госпожа Скордато очевидно нямаше търпение цялата тази шарада да приключи, за да се заеме с „истинската“ си работа.

Лайла усети как бузите ѝ пламват.

— Прецених на око. Досега не съм измервала времето.

Госпожата я погледна подозрително над очилата за четене.

— Да имате опит с архивиране? Запозната ли сте със системата за двойно завеждане и други?

— Всъщност... не съм. — Броеше ли се проверката на баланса на чековата книжка?

Жената огледа молбата, намръщи се зловещо, ала най-сетне попадна на нещо, което неочаквано я накара да грейне.

— Виждам, че сте работили в центъра по изкуствата „Линкълн“.

— Не беше точно за център „Линкълн“. — Лайла държеше да уточни всичко. — Бях председателка на комитет, който набираще средства за джаз фестивал. Само миналата година събрахме над триста хиляди...

— Значи сте работили като доброволка? — Искриците на надежда в очите на госпожа Скордато угаснаха.

Лайла усети познатата влага под мишниците. Беше решила, че ще стане по-лесно, ако отиде в агенция по заетостта, след като се провали в огромен брой компании и фирми, но очевидно бе сгрешила.

Както и в много други неща.

— Да, но... вижте... — постара се да говори ведро — най-важно е да покажеш, че проявяваш интерес и си готова да положиш усилия — като се стараеше да не позволи усмивката ѝ да угасне. — Не ми се налагаше да... искам да кажа, че съпругът ми... сега вече съм сама. Останахме само двамата със сина ми. Знам, че започвам късно, но съм усърдна и съм готова да уча.

Щеше да се изсмее на тази ирония, ако не бе толкова болезнена мисълта, че двамата с Гордън са стигнали дъното, след като него го осъдиха на затвор. Сега това изпитание ѝ се струваше истинска дреболия в сравнение с преживяното през седмиците след смъртта му. Преди поне си казваше, че един ден съпругът ѝ ще се върне при нея. Освен това се успокояваше, че може да разчита на пенсионната му осигуровка. Да, така се заблуждаваше, докато не откри, че и тази сметка е закрыта. Несъмнено това е бил един от последните му опити да се спаси от затвора. Нямаше абсолютно никакво значение как и за какво са били похарчени парите. Тя не можеше да разчита на чадър за дъждовните дни, в които се изливаха истински порои. Отказа се от къщата под наем в Хоупуел и вече бе наясно, че няма да може да плати учебната такса, така че на Нийл щеше да му се наложи да прекъсне

обучението си в колежа. Изборът бе отчасти негов, защото тя настояваше да подаде молба за студентски заем, но той реши да си потърси работа, за да може да помага финансово. Въпреки това не им стана по-лесно. В някои отношения беше дори по-зле. Сега се чувстваше виновна, че зависи от сина си, вместо да е обратното и тя да се грижи за него.

Дори с парите, които Нийл изкарваше, те оставаха без дом, ако и тя не си намереше работа в най-скоро време. Знаеше от самото начало, че няма да е лесно, но не бе и предполагала колко трудно ще се окаже. Търсенето на работа се оказа всекидневно унижение. Освен че в социално отношение вече беше принижена към класата на париите, тя се чувстваше като съвременен Рип Ван Уинкъл^[1], прекалено закъсняла, за да се включи в играта на четирийсет и една години и да се състезава с амбициозните младоци наполовина на нейната възраст, при това поне три пъти по-квалифицирани.

Не можеше да разчита и на старите си приятели. Надпреварваха се да ѝ дават полезни съвети, но нито един не ѝ предложи работа. Не ги винеше. Повечето от социалния кръг, в който се движеха двамата с Гордън, бяха или от света на финансите, или с връзки в него и за тях вдовицата на Гордън Деврийз беше радиоактивна. Единствената, която предложи нещо, беше Бърди Колдуел. Двете с Лайла се познаваха, тъй като Нийл и синът на Бърди, Уейд, бяха първи приятели в „Бъкли“. Бърди ѝ бе дала името и телефонния номер на своя приятелка, която работеше в „Човешки ресурси“ в „Бъргдорф Гудман“. За съжаление, когато се стигна до интервю, Лайла разбра, че единствените свободни места са за продавачки, затова отказа. Повечето жени, които познаваше, пазаруваха в „Бергдорф“, а тя не можеше да си позволи да обслужва онези, с които доскоро бе приятелка.

Сега, след като седмици наред безуспешно се бе опитвала да си намери работа, вече съжаляваше, че е изпуснала възможността. Гордостта — както и много други неща, които доскоро бе приемала за даденост — бе лукс, който вече не можеше да си позволи. А времето ѝ изтичаше. Бърди и съпругът ѝ позволиха на Лайла да използва апартамента им на Карнеги Хил, докато са в Европа, но в края на месеца двамата се връщаха. Ако Лайла не си намереше друго жилище, щеше да остане буквално на улицата. Не можеше да моли брат си за пари. Не и отново, макар той да бе готов да ѝ даде. И без това вече му

дължеше достатъчно и нямаше представа дали някога ще успее да му върне заема. А и той съвсем не бе богат. Единствената причина, поради която разполагаше с пари, бе, че не харчеше почти нищо за себе си.

— Имате ли опит в продажбите на дребно? — попита с надежда госпожа Скордато.

— През лятото след първата година в колежа. Тогава работех в магазин за дрехи — отвърна с нежелание Лайла. Работата я бе уредила съквартирантката ѝ Ирина Колински, чието семейство притежаваше верига модни бутици в Атланта. Не бе включила тази информация в автобиографията си, защото се срамуваше, че единствената работа, от която бе изкарвала заплата, бе по времето, когато е учила в колежа. Бе толкова отдавна, че баркодовете все още не съществуваха; тогава работеше на старомоден касов апарат, което я поставяше в групата на динозаврите.

Нищо чудно, че госпожа Скордато не се впечатли.

— И нищо друго ли оттогава?

Лайла поклати глава.

— Не, освен ако не броим местата, където съм работила като доброволка. Отговарях за ежегодния панаир на книгата в „Бъкли“, докато синът ми учеше там. Можете да ми вярвате, че отговорността беше огромна и влагах много труд. Така че, макар да нямам много опит... поне технически... — Лайла замълча, когато забеляза киселата физиономия на жената. Веднага осъзна грешката си. Не подчерта, че си е вършила съвестно работата, а че синът ѝ е бил записан в едно от най-добрите частни училища, от онези, които госпожа Скордато не можеше да си позволи.

Не се изненада, че служителката приключи интервюто бързо и рязко.

— За съжаление, госпожо Деврийз, в момента не мога да ви предложа нищо. А дори и да бяхте на ниво... — Тя замълча, преди да продължи по-откровено. — Няма нужда да изтъквам, че която и фирма да ви наеме, ще стане обект на интереса на медиите. Може би, ако изчакате нещата да се поуталожат, хората ще забравят.

Лайла усети как се напруга. Истината бе, че госпожа Скордато просто изричаше на глас онова, което прекалено тактичните вещици от „Човешки ресурси“, които умираха от страх някой да не ги даде под съд, не смееха да споменат, а именно че заради лошата слава, която я

съпътстваше, тя щеше да им е в тежест. Ако трябваше да бъде честна, за акционерите на „Въртекс“ тя бе Мария Антоанета и Имелда Маркос в едно.

— За съжаление не мога да чакам толкова дълго. — Лайла преглътна последните остатъци от гордост и призна пред госпожа Скордато: — Трябва веднага да си намеря работа. Каквато и да е работа. — Постара се да покаже готовността си, но се оказа, че няма смисъл. Усети, че очите ѝ се наливат със сълзи.

Служителката поомекна.

— Вижте, защо не подобрите компютърните си умения и не наминете отново след няколко седмици? Може би дотогава ще изникне нещо подходящо за вас — предложи тя малко по-любезно.

Лайла стана, стисна ръката на госпожа Скордато и ѝ благодари за отделеното време. Бе сигурна, че дори да се върне след две седмици... месец... година... отговорът щеше да е същият.

Излезе от офиса и усети непосилната тежест на положението си. Бе напълно лишена от самоличност, не бе останало почти нищо от старата Лайла. В този момент щеше да е благодарна, ако получеше амнезия. Поне тогава нямаше да съжалява за нищо, нямаше да ги има мъчителните спомени. Нямаше да го има и потискащото чувство, че се е провалила напълно.

Когато се качи в метрото, на връщане към апартамента на семейство Колдуел на Мадисън и Деветдесет и втора, тя разлисти стар брой на списание „Ню Йорк“, оставено от друг пътник на съседната седалка, и попадна на служба за компаньонки. „Не ставам дори за момиче на повикване“, помисли си. В отчаянието си бе готова да опита почти всичко, само че едва ли някой би си избрал момиче с бръчки около очите и стрии.

Не, каза си тя, оставаше ѝ само едно. Беше отлагала досега, не толкова от гордост, колкото от срам, но друга възможност нямаше. Налагаше се да проведе телефонния разговор, който я ужасяваше, с единствения човек, който можеше да ѝ помогне... да преобърне живота на Лайла с едно-единствено щракване на пръсти... единствения човек, който нямаше да прояви нито съчувствие, нито жалост.

Абигейл.

— Затова богатшите имат секретарки и телефонни номера, които не са в указателя, за да пресяват всичките им така наречени приятели, които се натрапват, за да искат услуги. — Гласът на Вон прекъсваше от прашенето на сателитния телефон. Обаждаше се от Намибия, където заснемаше миграцията на стадо рядка порода пустинни слонове.

— Нямаше да го направя, ако не бях отчаяна — отвърна тя. — Както и да е, не моля за подаяния.

— Виж, сестричке, знам, че приемаш тази възможност като последния хеликоптер, който евакуира хора от Виетнам, но не ти ли е минавало през ума, че Аби може да е малко огорчена?

Това не бе просто предположение. Двамата с Аби си пишеха години наред. Вон никога не каза на Лайла какво точно си споделят. Не бе нужно да изтъква, че Аби има напълно основателна причина да бъде огорчена.

— Прав си. Дължа ѝ извинение — призна бързо тя. — Струва ми се, че това е единственият ми шанс да поправа стореното преди години. — Съзнаваше колко неискрено звучаха думите ѝ, защото Вон много добре знаеше, че тя нито веднъж не бе направила опит да се свърже с Абигейл. Той нямаше представа колко много писма бе започвала да пише, но така и не ги бе довършила. Сега вече нямаше значение. Всичко се бе случило много отдавна и бе неоспорим факт, че тя не изпрати нито едно писмо — бяха се озовали в кошчето за боклук. Истината бе, че Лайла обърна гръб на Абигейл и я изостави в момент на трудност. Ето че сега тя бе в положението на старата си приятелка. Ако се опиташе да се извини сега, щеше да излезе, че се подмазва, защото има нужда от услуга, но това бе риск, който се налагаше да поеме. Не ѝ оставаше друг избор.

— Както и да е, може да съм от полза за Аби — продължи тя с пресилената настойчивост. — Може и да не съм типичният служител, но имам умения. Не искам нищо даром.

— Може и така да се каже — отвърна той, без да крие съмнението си. — Постави се на мястото на Аби. Не си се чувала с нея двайсет години, а след това, най-неочаквано, се появяваш с наведена глава и се извиняваш, задето си ѝ съсипала живота. А, между другото, Аби, не можеш ли да ме вземеш на работа?

Вон, както обикновено, веднага се сети за какво мисли Лайла. Това бе едно от нещата, които тя най-много обичаше у брат си — той я познаваше по-добре от всеки друг и винаги казваше мнението си открито. Макар да я подкрепяше в този труден момент, той нито я глезеше, нито ѝ спестяваше истината. Когато за него стана очевидно, че Гордън потъва, той я предупреди да вземе мерки. Съветът му щеше да е безценен, ала вече бе прекалено късно. Макар тя да ценеше откровеността му, в момента ѝ бе трудно да я преглътне.

Въздъхна тежко.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Не преувеличаваш ли малко? Не аз съсипах живота на Аби. Мама уволни Роузи, аз не съм направила нищо. Добре де, признавам, че не се държах както трябва, но това не означава, че съм лош човек, нали? Бях просто едно глупаво дете.

— Така си е — отвърна той с обич. — Не беше единствената виновна. Когато и да си припомня онзи отвратителен момент, сърцето ми се свива. Каквото и да бе направила Роузи — а може и да не е направила нищо, защото имам доста съмнения за официалната версия — Аби не трябваше да страда.

— Не беше виновна единствено мама. Вина имаше и татко — напомни му Лайла. — Той можеше да направи нещо по въпроса.

— Не направи нищо, защото бе все едно да признае, че мама е прекалено смахната и не знае какви ги приказва — отвърна възмутено Вон.

Алкохолизмът на майка им не бе единственият проблем. Вон обвиняваше баща им, че е бил прекалено слаб, че не бе преценил как стоят нещата в действителност и не се бе справил. Вместо да направи нещо, той просто се измъкна. Не, беше дори по-зле, изостави майка им, за да се омъжи за друга жена — секретарката си, почти двацет години по-млада от него, която се оказа, че се интересува единствено от парите му. Това не бе единствената причина за възмущението на Вон. След като баща им си тръгна, отговорността за майка им — състоянието ѝ непрекъснато се влошаваше — падна на тях с Лайла. Нямаше на кого друг. Нито една от икономките, които наемаха, не успя да замести Роузи и след някой и друг месец жените напускаха. След като премислеха, те решаваха да се махнат. А и кой здравомислещ човек не би го направил? Вон се присъедини към Корпуса на мира

веднага след като навърши осемнайсет и остави Лайла да се грижи за домакинството по време на учението си във „Вандербилт“.

Сега, докато си спомняше събитията от миналото, тя си казваше, че уволнението на Роузи е било катализаторът за разпадането на семейство с дълбоко вкоренени проблеми, възникнали отдавна. А истинската причина оставаше неизяснена и до днес. Дори ако Роузи бе откраднала огърлицата, което бе много малко вероятно, тъй като това бе напълно нехарактерно за нея, какво можеше да направи с бижутото? Нямахше нужда от пари. В това отношение родителите на Лайла бяха изключително щедри; дори бяха предложили да платят образованието на Абигейл в колеж. Но ако Роузи бе невинна, как се бе озовал въпросният накит сред вещите ѝ? Дали майката на Лайла нямаше нещо общо, както бе намекнала на времето Абигейл? И ако беше така, защо го бе сторила? Нямахше причина майка ѝ да иска да се отърве от жената, от която зависеше изцяло. Просто нямаше смисъл.

— Как само ми се иска да върна времето назад — въздъхна със съжаление Лайла. — Щях да постъпя съвсем различно, след като знам някои неща. — През годините я измъчваше не само чувство за вина. Трудностите, които преживя напоследък, я накараха да си представи какво им е било на Абигейл и майка ѝ, след като са били изгонени от дома си.

— Виж — рече Вон, — ако имаш нужда от пари, ще помоля в банката да ти преведат. Сериозно говоря, сестричке, настоявам да ти ги дам. Сега не е моментът да се инатиш.

Бяха водили този разговор и преди. Предложението му бе много примамливо, но Лайла остана непреклонна. Бе готова да пожертва гордостта си, но ѝ бяха останали някои задръжки. Просто нямаше да е честно спрямо брат ѝ. Ами ако му потрябваха пари?

— Благодаря ти, но не мога да приема. И без това направи достатъчно.

— Но парите си стоят — настоя той. — Виж, не е кой знае какво.

— За мен е много — заяви тя. — Не мисли, че не съм ти благодарна. Дори нямаш представа колко много съм ти задължена. Само че вече съм голямо момиче. Не мога да тежа на брат си до края на живота. Трябва сама да започна да се грижа за себе си.

Тези смели думи не успяха да уталожат страха ѝ.

— Иска ми се да можех да ти предложа място за живеене. Но в момента и аз нямам жилище.

Вон никога нямаше жилище. Понякога ѝ се струваше, че ще му е най-добре, ако можеше да живее на палатка, и то не само когато пътува, за да снима някое забравено от Бога място. В друг живот брат ѝ сигурно е бил рак отшелник.

— Няма страшно. Все ще измисля нещо — успокои го тя.

Само че седмица по-късно тя не бе намерила разрешение. Бе оставила няколко съобщения в офиса на Абигейл, но тя така и не ѝ отговори. При други обстоятелства Лайла щеше да спре да я търси — не я обвиняваше, че не отвръща на обажданията ѝ — само че не ѝ оставаше друга възможност. Бърди и Уит Колдуел се връщаха от Европа след по-малко от две седмици, което означаваше, че дотогава Лайла трябва да напусне апартамента им.

Бе напълно отчаяна, когато позвъни за пореден път на Абигейл. Този път я накараха да изчака. Бе истинско облекчение, когато след минута чу гласа на старата си приятелка — доста променен, с едва забележим южняшки акцент, очевидно изчезнал след години на медийни изяви — и едва я позна.

— Лайла. На това му се казва изненада. — Сякаш това не бе четвъртият опит на вдовицата да се свърже с нея. — Колко време мина само.

Лайла се бе подготвила за студено отношение и усети как напрежението я отпуска. Абигейл говореше небрежно, сякаш бе старата ѝ приятелка, с която не се бяха чували известно време.

— Щях да ти позвъня — обясни тя гузно. — Нали знаеш как е, нямаш и миг спокойствие. Годиците се изнизват неусетно.

От другия край на телефона прозвуча тих смях.

— Знам, разбира се! Самата аз бях много заета.

— Сигурно. Виждала съм те по телевизията. Между другото, честито. Открай време знаех, че ще постигнеш успехи. — Още от дете Абигейл бе амбициозна. Лайла си спомняше лексикона ѝ, пълен с изрезки от списания, които издаваха, че тя мечтае за прекрасен живот. Прекрасни дрехи... прекрасни къщи... луксозни коли... събития, на които са поканени само богати и известни.

— Ами ти?

Лайла се поколеба, преди да отвърне тъжно.

— Сигурно си чула.

Имаше ли човек, който да не е чул? Животът ѝ бе като отворена книга.

Абигейл ѝ изказа съболезнованията си.

— Съжалявам за съпруга ти. Каква трагедия. Да си отиде толкова млад. Сигурно ти е било много тежко.

— Благодаря ти. Наистина ми беше тежко. — Лайла не сподели никакви подробности. Мъката ѝ все още беше силна. Не биваше да забравя целта на обаждането си. Сега не бе моментът да се оплаква на Абигейл, не и по телефона.

Абигейл попита направо.

— Как са родителите ти?

Лайла усети как се напряга отново, но не долови враждебност в гласа на старата си приятелка.

— И двамата починаха — каза тя. — Мама почина от рак преди пет години, а татко от инфаркт две години по-късно.

— Моите съболезнования. — Гласът ѝ се промени и стана делови. — Кажи какво мога да направя за теб.

— Надявах се да се видим и да пием заедно кафе — отвърна предпазливо Лайла.

— Чакай да видя... — Абигейл замълча, докато проверяваше блекбърито си. — За съжаление нямам никакво свободно време до края на месеца. — Лайла усети как сърцето ѝ се свива и се питаше какво друго да измисли, когато Абигейл предложи: — Защо не дойдеш у нас през уикенда? Знам, че пътуването е дълго, но това е единственото време, с което разполагам. Какво ще кажеш за два в неделя?

Лайла усети как я залива облекчение.

— Добре. Чакай да погледна бележника си. — Седеше на старинното писалище в кабинета на Бърди Колдуел и изчака няколко секунди, впила поглед в червения кожен адресник от „Смитсън“, преди да изчурулика: — Става. Значи в неделя. — „Не издавай колко си нетърпелива“. Абигейл можеше да долови отчаянието ѝ.

Внимателно си записа как да стигне. Когато затвори, се почувства по-обнадеждена от седмици наред. Каза си, че не бива да разчита прекалено много на поканата. Все още нямаше жилище.

Следващата неделя пое на север по Хенри Хъдсън Паркуей в десетгодишен форд „Таурус“, който купи на старо, след като продаде беемвето. Бе нервна, тъй като не знаеше какво я очаква този ден. Абигейл се държа мило по телефона, но истината щеше да излезе наяве, когато пристигнеше в дома ѝ. Нещо ѝ подсказваше, че няма да споделят стари спомени, докато похапват торта и пият кафе. Жената, с която разговаря, елегантната бизнес дама, постигнала успехи, чийто лик се появяваше на кориците на списания и книги, нямаше почти нищо общо със забавното, небрежно, обикновено момиче, което Лайла бе познавала. С онова момиче бе споделяла какво ли не, двете бяха танцували в стаята ѝ, докато пееха с Пат Бенатар и Ким Карнс и използваша четка за коса вместо микрофон. В онези времена се кискаха като луди, ако едната беше тъжна, другата винаги намираще начин да я развесели. Същото бе и в седми клас, когато Абигейл бе разстроена, защото една от съученичките ѝ не я покани на купона, който организира.

— Тогава ние ще си направим наш купон — реши Лайла. Двамата с Вон поканиха всичките си приятели, а Розали осигури разхладителни напитки. След това Абигейл призна, че това бил най-хубавият купон, на който е ходила.

Лайла се надяваше да не е прекалено късно да възстановят поне част от добрите си стари отношения.

Намали пред първата будка за пътна такса, веднага след моста „Джордж Вашингтон“, и забеляза, че дърветата покрай пътя са почти голи. Незнайно как есента бе дошла, а тя дори не бе забелязала. Сега погледна в почуда как поривите на вятъра брулят малкото останали листа и ги разпиляват във въздуха като птици от уплашено ято. Почувства се като човек, който излиза навън за пръв път след дълго тежко боледуване.

Бе краят на ноември и въпреки че прозорците на автомобила бяха затворени, Лайла усети студения полъх на приближаващата зима. В тауруса бе толкова студено, че можеше да остави кутия сладолед, без да се страхува, че ще се разтопи. Когато купи колата, не се сети да провери дали парното работи. Беше я купила през май, когато бе много по-топло, а и тогава имаше съвсем други грижи. Сега, тъй като не разполагаше със средства, парното щеше да влезе в списъка с неща, без които ѝ се налагаше да свиква.

Не можеше да повярва какви неща е приемала за даденост — маркови дрехи, вечери в четиризвездни ресторанти, лимузини, на които се возеше из целия град. Всичко това бе част от съвсем друга ера. За нея фалитът на „Въртекс“ бе като падането на Римската империя. След това целият ѝ свят се разпадна. Отначало се лиши от личния си треньор, от масажистката, от фризьорката, на която оставяше по четири стотачки за подстригване, и дума не можеше да става за романтичните уикенди, които двамата с Гордън си организираха или в „Пойнт“, или в „Туин Фармс“, където една нощувка струваше повече от едномесечния наем на къщата, от която се наложи да се откаже. Тогава бяха затегнали колана само с една дупка. Сега вече знаеше, че трудното не е, когато се наложи да обличаш дрехите от миналия сезон или се качваш на метрото, вместо на такси. Трудното бе, когато започнеше да се пита как ще преживее. А пък Нийл...

Всеки път, когато се замислеше за сина си, усещаше как сърцето ѝ се свива. Той се държа безупречно, когато разбра, че ще се наложи да напусне колежа, и настоя, че това било желанието му, но тя знаеше, че му е безкрайно трудно.

Колко много приличаше на Гордън! Съпругът ѝ до самия край се грижеше за семейството и се опитваше да ги предпази от ударите на съдбата, макар цената, която плати накрая, да ги съсипа всички. Сега Нийл ѝ даваше кураж, макар самият той да бе потиснат от мъка.

— Няма страшно, мамо. Сериозно ти казвам. Не искам да преживяваш всичко това съвсем сама. Мога да продължа учението си, когато си стъпиш на краката. А и не е краят на света, че съм прекъснал за една година.

Не можеше да я заблуди толкова лесно. Тя бе забелязала кръговете под очите му и тревожно намръщеното му чело.

— Миличък, знам, че ти е трудно, но няма да е все така. — Бе отпуснала ръка на рамото му в опит да го утеши, но сякаш докосна непознат, направен от камък. Нийл бе толкова напрегнат, та на нея ѝ се стори, че докосва статуя.

Не бе нужно психоаналитикът, при когото синът ѝ ходеше, да ѝ казва, че Нийл таи всичко в себе си. Беше толкова напрегнат, че всеки момент можеше да избухне. Най-лошото бе, че тя не можеше да му помогне с почти нищо. Та нали вината бе отчасти нейна! Трябваше да

разбере, че с Гордън става нещо, да забележи издайническите знаци. Не биваше да го оставя сам онзи ден. Ако бе останала с него, може би днес той щеше да е още жив, а Нийл... Нийл нямаше да види онова, което нито едно дете не бива да вижда.

Ако имаше късмет, времето щеше да излекува тази рана. По-належащият въпрос в момента бе как да преживеят и да си намерят жилище. Наемите в Манхатън бяха умопомрачителни и нямаше никакъв смисъл да търсят там, но може би щеше да успее да открие нещо сравнително наблизко, например в Бруклин или Куинс. Бе сигурна единствено, че ако в най-скоро време не си намери работа, ще се наложи да живеят в колата.

Час по-късно влезе в Стоун Харбър. Докато минаваше през централната част, ѝ направи впечатление, че през последните осем или девет години, откакто бе идвала за последен път с Гордън, за да обиколят антикварните магазини, тук не се бе променило почти нищо. Старомодното градче, типично за началото на двайсети век, бе сравнително близо до града и може би тъкмо затова викторианските къщи и държавните предприятия от годините на Депресията^[2] не бяха разрушени още преди години в името на прогреса. С изключение на няколко елегантни бутика и магазинчета за подаръци, на времето семейна собственост, всичко си бе същото, каквото го помнеше.

Подмина хотела, в който бяха отседнали двамата с Гордън — натруфена двуетажна къща, кацнала на самия бряг на реката, с широка тераса, изнесена над водата — и с удоволствие си припомни как двамата се любиха пред запалената камина, страстта им бе разпалена от шампанското, подарък от собствениците. Този горчиво-сладък спомен за безвъзвратно отминалия им живот остави приятен вкус след последната горчива хапка.

След като мина през градчето, пейзажът стана по-провинциален. Лайла следваше криволичещия път, обточен с дървета, които образуваха безкраен тунел, прекъсван само на места от полето. Наоколо нямаше много къщи, повечето бяха далече от пътя. Тук живееха фермери джентълмени, богаташи и хора, които имаха възможност да си построят вила. Навсякъде бяха издигнати високи порти, през които не се минаваше без покана. Най-сетне стигна до насипана с чакъл алея, която отговаряше на описанието на Абигейл. Нямаше надпис, но портата бе оставена отворена в очакване на

пристигането ѝ. Тя зави, без да уведоми за пристигането си по интеркома.

Бе виждала в списанията снимки от имението на Абигейл, но се оказа, че на живо е различно. От двете страни на алеята, на полегатия хълм, се бяха ширнали прекрасни пасища. Мина покрай огромна зеленчукова градина, подготвена за зимата, а овощната градина зад нея изглежда бе няколко декара. Отстрани видя езерце и беседка с бели дървени решетки. Масичка и четири стола от ракета бяха готови да посрещнат гостите за чай или пикник. Всичко наоколо изглеждаше съвършено, също като декор от филм на „Мърчант Айвъри“^[3]. Това впечатление стана още по-натрапчиво, когато най-сетне видя къщата — великолепно възстановена от периода на колониалния ренесанс, облицована с бели застъпващи се дъски и блестящи сини кантове, които издаваха, че са боядисвани наскоро. От комина се виеше примамливо дим, а на ливадата отпред не се виждаше нито едно листо или съчка.

След няколко минути Лайла бе на верандата и натисна звънеца. Сърцето ѝ биеше до пръсване, устата ѝ бе пресъхнала, въпреки че по пътя бе изпила почти литър вода. Не помнеше кога за последен път се бе чувствала толкова нервна. Май нещо подобно изпитваше в деня на сватбата, но тогава бе обзета от нетърпение, не се потеше от притеснение.

Стресна се, когато самата Абигейл отвори вратата. „Сигурно икономката има почивен ден“, помисли си тя. Кой знае защо, Абигейл се изненада не по-малко, когато я видя.

— Лайла? — последва момент на неловко мълчание, докато Лайла я наблюдаваше, сякаш бе непозната. След това домакинята се усмихна, ала очите ѝ останаха студени. — Заповядай. Май си измръзнала.

Лайла дори не бе забелязала, че трепери.

— Радвам се да те видя, Аби. — Докосна с устни бузата на Абигейл и усети как другата жена се напруга, преди да се отдръпне.

Лайла влезе в обляно от слънцето антре. Ваза с прекрасни пурпурни гладиOLI бе поставена върху старинен скрин, над който бе закачен портрет от деветнайсети век на жена със строго изражение в рокля с буфан ръкави, косата ѝ бе опъната и стегната на кок. Върху боядисаното дюшеме, покрай стените опасно с кант, подобен на венец

от листа, бе постлан килим. В края на коридора забеляза лакирания дървен парапет на елегантно извитото стълбище.

— Как пътува? — попита Абигейл, докато поемаше палтото ѝ.

— Добре. Нямаше много движение.

— Сигурно се питаш защо човек, който работи в града, живее чак тук — отбеляза домакинята с мрачна усмивка. — Пътуването не е чак толкова. Ако тръгна достатъчно рано, обикновено ми отнема час до офиса.

— Разбирам защо харесваш мястото. Толкова е спокойно — призна Лайла.

— Нали? — Гостенката забеляза как по лицето на Абигейл преминава особено изражение, преди да се обърне и да тръгне по коридора, и се запита какво ли означава. — Чай ли предпочиташ или кафе?

— С удоволствие бих изпила чаша чай.

След като влезе в хола, Лайла се отпусна на дълго канапе с лице към камината, в която пламтеше огън. Приятното пропукване на дървата бе единственият звук, освен приглушените стъпки на Абигейл, докато излизаше от стаята. Лайла се огледа. Холът бе обзаведен с много вкус, мебелите бяха в млечножълто и синьо, имаше картини в дръзки цветове за акцент. Огромно огледало с боядисана рамка отразяваше къта за сядане и внимателно подобрите антики. През прозорците с изглед към езерото и вътрешния двор нахлуваше слънце. Аби определено имаше вкус, каза си тя. Макар да бе много уютно, гостенката се почувства неудобно. Къщата може и да бе обзаведена в различен стил, но по някакъв начин напомняше на Лайла за дома, в който бе израснала. Стори ѝ се странно, сякаш се бе върнала назад във времето.

След малко Абигейл се върна с чая и чинийка прясно опечени кифли.

— Кифлички с круши и захаросан джинджирил — обясни тя, когато забеляза, че Лайла гледа към тях. — Крушите са от моята градина.

— Изглеждат страхотни. — Лайла си взе кифличка, след като Абигейл наля чай. Бе твърде нервна, за да яде, въпреки това отхапа малко, за да не обиди домакинята. — Благодаря ти, че се съгласи да се видим толкова бързо.

— Няма защо. Нали затова са старите приятели?

Лайла сякаш долови иронична нотка в гласа на Абигейл, но може и така да ѝ се беше сторило. Домакинята се настани срещу нея, на стол с висока облегалка. Лайла остана поразена колко по-мила и приятна е на живо, отколкото на екрана. Беше си останала слаба и висока, което я притесняваше като тийнейджърка, но сега бе разцъфнала в елегантна, изискана жена, на която възрастта не ѝ личеше. Човек, който не познаваше миналото ѝ, не би повярвал, че невинаги е живяла в охолство. Притежаваше финес и същевременно успяваше да се представи като земен и общителен човек. Гримът ѝ бе така умело поставен, че не личеше, а лъскавата ѝ коса до раменете бе подстригана така, че изглеждаше колкото естествена, толкова и елегантна. Беше в маркови панталони, а под кашмирената жилетка в канелен цвят се показваха широките ревери на копринена блуза. Напомняше за актрисата Катрин Хепбърн във филма „Филаделфийска история“.

— Много ти благодаря, че намери време за мен в неделя — рече Лайла.

— Няма нищо. Съпругът и дъщеря ми отидоха да плават, така че следобедът съм свободна. — Абигейл се наведе, за да почеше пухкавата като губер староанглийска овчарка, която влезе в стаята и се отпусна в краката ѝ. — Жалко, че няма да се запознаете. Ще се върнат късно.

— Някой друг път. — Лайла почувства облекчение. Не бе дошла дотук, за да води любезен разговор с напълно непознати. Последваха няколко секунди на напрегнато мълчание, преди да продължи тихо: — Наистина се радвам да те видя, Аби. Мина много време.

Абигейл кимна умислено.

— Твърде много. — В гласа ѝ се прокрадна острота. — Държа да ти кажа, че изглеждаш забележително добре след случилото се.

— Черните траурни дрехи и скръбните физиономии не са в стила ми — отвърна иронично Лайла. Беше подбрала облеклото си за срещата много внимателно, дори отдели от оскъдните си средства, за да отиде на фризьор, макар да не беше както преди в „Супъркътс“. — Удивително е как те променят марковите дрехи и малко червило. — Не че не се оставяше на мъката. Имаше дни, когато избухваше в сълзи дори от една дума. Нощи наред лежеше будна и си казваше, че ако Гордън бе все още жив, не би му позволила да се самоубие, а след това

се питаше как ще живее без него. Понякога не заспиваше чак до сутринта, след това се чувстваше прекалено изтощена и ставаше късно. Нямахме намерение да го признае, дори на Вон.

Абигейл се усмихна.

— Виждам, че не си изгубила чувството си за хумор.

— Много помага, когато се налага да преглътнеш гордостта си.

Абигейл остана загледана в нея, докато преценяваше.

— Защо искаше да се видим?

Лайла усети как коремът ѝ се напруга, също както в часовете по физическо, когато се изправеше на високия трамплин за скок в басейна и погледнеше към водата, която ѝ се струваше безкрайно далече. Въпреки това винаги си налагаше да скочи, не прояви малодушие и този път.

— Ами аз... виж, работата е там, че... — Усмихна се нервно и сведе поглед към салфетката, която мачкаше нервно в скута си. — Имам нужда от работа. — Говореше спокойно и небрежно, за да не издаде отчаянието си. — Мислех си... по-точно казано, надявах се... че в голямо предприятие като твоето може да има място за човек с моите... въъ... умения. Готова съм да започна от най-ниското стъпало, ще се науча бързо. Организирах съм благотворителни събития, така че знам как се действа по телефона, а в момента ходя на курс по компютърна грамотност.

Вдигна поглед и забеляза, че Абигейл не откъсва очи от нея.

— Защо се обръщаш към мен? — попита тя, намръщена от учудване. — Сигурно имаш не една и две приятелки.

— Нито една от тях не може да ми предложи работа.

— А защо реши, че аз ще искам да те наема?

Лайла осъзна, обзета от отчаяние, че с идването си тук е допуснала голяма грешка. Независимо от това направи последен опит да убеди Абигейл в името на старото приятелство.

— Знам, че нямам право да очаквам от теб подобен жест след случилото се с майка ти. — Бе изчаквала подходящия момент, за да се извини, но по изражението на Абигейл разбра, че този момент никога няма да настъпи. — Трябваше да се свържа с теб още преди години. Можех поне да ти пиша. Няма подходящо извинение, така че няма и да се опитвам да се извинявам. Просто искам да знаеш, че съжалявам.

Разочаровах те, когато имаше най-голяма нужда от мен, и оттогава се чувствам ужасно.

— Значи си дошла за прошка? — Всяка дума бе като ледено кубче, което пада в чаша с напитка.

— Не те виня, че си ми ядосана.

Абигейл се изсмя презрително.

— Да съм ядосана ли? Изобщо не съм ядосана. Мога да се ядосам единствено ако държа на някого.

Сякаш ѝ удари шамар. С едно-единствено изречение я бе поставила на мястото ѝ много по-успешно, отколкото ако ѝ се бе нахвърлила с обвинения. Разбра, че няма никакъв смисъл да остава повече. Двете с Абигейл бяха като непознати. Седналата срещу нея жена ѝ беше съвършено чужда.

Лайла остави чашата и чинийката на масичката и се надигна тежко.

— В такъв случай няма да ти губя времето. Благодаря за чая. Сама ще изляза.

Тъкмо се обръщаше, когато Абигейл я спря.

— Чакай. — Лайла се завъртя към нея. — Може и да имам нещо за теб. Само че не е работата, с която си свикнала — продължи на един дъх тя, сякаш бързаше да каже всичко, преди да размисли. — Може би ще решиш, че е крачка назад. За съжаление не мога да ти предложа нищо друго.

Лайла я погледна неуверено и се усмихна тъжно.

— Както вече казах, уча бързо. Ще ти призная, че не пиша много бързо.

— Това не е важно, не се притеснявай. Не ми трябва още една секретарка.

— Какво тогава?

— Мястото е за икономка.

Икономка ли? Лайла реши, че не е чула правилно.

— Живееш в имението. Петстотин на месец плюс храна, жилището ти е в пристройката над гаража — продължи Абигейл и изброи останалите изисквания. — Четвъртък и неделя са свободните ти дни, също и половин ден в събота.

В първия момент Лайла бе толкова шокирана, че дори не успя да отговори. Имаше чувството, че някой е забил юмрук в корема ѝ. Да не

би Абигейл да търсеше начин да я накаже или това бе някаква извратена форма на благотворителност.

— Не очаквах подобно предложение — заекна най-сетне тя. — Може ли да си помисля?

— Разбира се, но не разполагаш с много време. Имам нужда от човек веднага, а списъкът с кандидатките е дълъг.

Лайла се опомни едва когато излезе от къщата. Спря на прага и се обърна към Абигейл.

— Защо го правиш?

Домакинята я погледна с безизразни очи, преди да отвърне:

— Да кажем, че е от приятелски чувства.

Що за приятелски чувства бяха това, чудеше се Лайла, след като трябваше да мие подовете на Абигейл и да пере мръсното ѝ бельо?

— Ще ти съобщя решението си утре — обеща тя с глух глас, който ѝ се стори, че се разнася някъде отдалече. Инстинктът ѝ нашепваше да си върви, преди да е станало късно, но за съжаление не можеше да си го позволи. Имаше отговорности. Трябваше да мисли и за Нийл.

— Позвъни ми в офиса. Да кажем в десет. — Абигейл ѝ подаде визитка с номера на личния си телефон. По устните ѝ трепкаше познатата усмивка, когато подаде ръка на Лайла.

— Каквото и да решиш, желая ти всичко най-добро. Не храня лоши чувства.

Не хранела лоши чувства! Каква подигравка. Щом затвори вратата, Абигейл се подпря тежко на нея, цялата разтреперана. Истината бе, че искаше да накара Лайла да страда. Също както те с майка си бяха страдали заради безсърдечиято на семейство Мериуедър. Дори и за миг да усети искрица жалост към приятелката си от детството, Абигейл реши, че тя прилича на фантомна болка в ампутиран крайник.

Предложи ѝ импулсивно мястото на Вероник, освободено така ненадейно. Бе много любопитна защо Лайла настоява за среща и бе решила да я изслуша, дори само за да злорадства пред унижението ѝ. Сега се питаше какво я накара да ѝ предложи работата. Какво щеше да спечели? Тя нямаше да може да замести Вероник. Лайла не бе от

хората, които биха се справили с домакинската работа. Сигурно откакто бе завършила колеж не си бе оправяла и леглото. А нямаше нужда някой да ѝ смачка фасона. Животът се бе погрижил за това. Трябваше да благодари на съпруга си, че вече познава унижението и чувството, че няма нито един приятел на този свят.

Старата горчивина отново се надигна в гърдите на Абигейл. Къде беше Лайла, когато тя се нуждаеше от помощ? Никой от семейството ѝ, освен Вон, не изпрати съболезнования, когато Роузи почина. Тежестта на спомените я притисна и тя усети как краката ѝ се подгъват. Отпусна се бавно на пода, прегърна колене и се разтрепери неудържимо. Каза си, че докато бе създавала новата Абигейл, се бе провалила в едно особено важно отношение. Така и не бе успяла да потисне гнева, който се бе вкоренил здраво с течение на времето и се бе превърнал в неделима част от нея, също като тумор, който няма начин да бъде отстранен оперативно. Може би тъкмо от това се нуждаеше, за да се отърве от него — от шанс да преживее повторно миналото, като този път е от другата страна. Тя щеше да бъде силната, а Лайла да зависи от нея.

Най-хубавото бе, че дори не бе замисляла подобно нещо. Възможността ѝ се предостави съвсем сама. На това му се казваше поетична справедливост.

Бе убедена, че Лайла ще приеме работата. Абигейл отлично познаваше това отчаяние. Представи си какво ѝ е — приятелите са побързали да я изоставят, потенциалните работодатели се дърпат, защото се страхуват от отклика в пресата, спестяванията се топят, а проблемите се нижат един след друг. Така че Лайла бе готова на всичко, за да оцелее. Бе в положението на Абигейл отпреди години, след като бе заточена в Пайн Блъф.

Появи се стар спомен. Чичо Рей се навежда над нея, лицето му е на сантиметри от нейното и тя усеща миризмата на ментови бонбони, които той не спираше да си купува, за да откаже цигарите — дори в момента имаше чувството, че я усеща — същата тази миризма, която ненавиждаше до ден-днешен. Чуваше противния му дрезгав пушачески глас.

— Да знаеш, малката, извади късмет, че си при нас да те гледаме, докато майка ти е толкова болна. — Усещаше как дъхът му гъделичка

ухото ѝ. — Ако не бяхме двамата с леля ти Филис, щеше да подсмърчаш на улицата. Не е ли така?

Страхуваше се от чичо си и го ненавиждаше от мига, в който го видя. Едва влезли и той ги огледа бавно, преценяващо и много презрително, сякаш не бяха роднините на съпругата му, а още две гърла за хранене. През следващите седмици не направи нищо, за да разсее първото впечатление, което бе създал. Въпреки че леля ѝ и чичо ѝ бяха сравнително заможни по стандартите на Пайн Блъф, скромната им фермерска къща приличаше на едностайна барака в сравнение с дома, в който бе расъл чичо Рей. Той бе груб и гръмогласен, също като баща си, неспасяем пияница (за когото трябваше да слушат непрекъснато). Пред останалата част от света чичо Рей успешно се представяше като добър и сърдечен човек, като грижовен съпруг, който всяка сутрин обличаше костюм, за да отиде на работа в офиса на „Фармърс Мючуъл“, където завеждаше отдел „Жалби“, като добър съсед, който съвестно косеше ливадата около къщата, винаги се усмихваше, подаваше добродушно ръка или предлагаше студена бира. Затова пък у дома се превръщаше в тиранин, който редеше обиди, излайваше заповеди на Розали и Аби, когато не крещеше на съпругата си, сякаш причината за идването на майката и дъщерята бе да обслужват всяка негова прищявка. Същевременно рядко пропускаше възможност да им напомни, че са му длъжници. Все повтаряше, че ги бил прибрал, когато нямало къде другаде да отидат. Къде щяха да се озоват, ако той не беше толкова благороден?

Леля Филис, съсипана от изтощение жена, бе прекалено страхлива, за да му се опълчи. За нея пристигането на сестра ѝ и племенницата ѝ бе огромно облекчение, тъй като съпругът ѝ щеше да има и други, които да тормози. Единственото спокойствие, на което жените можеха да разчитат, бе, когато чичо Рей заминаваше в командировка, за да прецени щетите от някоя катастрофа в съседен окръг.

Първия път, когато покани Абигейл да го придружи на една от командировките, тя се постара да се измъкне. Само че чичо Рей настоя, че имал нужда от човек, който да го сменя зад волана — тя вече имаше шофьорска книжка — така че не ѝ остана друг избор, освен да се подчини. Дори леля Филис да бе разбрала какво цели, не посмя да каже и дума. По това време майката на Абигейл бе тежко болна и

цялата ѝ енергия бе посветена да преживее до следващия ден. Сега, докато си спомняше, Абигейл разбра, че чичо Рей е избрал свършения момент.

Трябваше да се досети какво предстои, когато същата вечер в мотела той нае двойна стая, вместо две единични. Само че тогава бе още наивна и единственият ѝ сексуален опит бе целувката с Вон — по онова време имаше чувството, че е била в друг живот — затова не заподозря нищо.

На първото пътуване чичо Рей не направи нищо. Просто изчака до следващия път, когато я убеди да тръгне с него. Тогава, тъкмо заспиваше, той бе загасил лампите, когато го усети да се вмъква в леглото ѝ. Дори сега, повече от двайсет години по-късно, тя потреперваше при спомена. Кокалестите колене на чичо Рей ѝ убиваха, тънката му ръка я бе прихванала през кръста, а тя лежеше, парализирана от шок, и не смееше да трепне. Той бе слаб мъж, главата му бе прекалено голяма за тялото, а дробовете му хриптяха, тъй като пушеше по два пакета цигари на ден още от тийнейджър. Едва ли тежеше много повече от Абигейл, но бе жилав мъж, силен като стар петел, събрал опит в боевете със себеподобни. Дори да се бе съпротивлявала, изходът щеше да е един.

Тази нощ не се случи нищо. Той просто я остави да привикне с мисълта, сякаш бе най-естественото нещо на този свят възрастен мъж да се вмъкне в леглото на шестнайсетгодишната си племенница. До следващата вечер не се случи нищо. Прекараха деня край разрушенията, причинени от наводнение близо до река Тъл, където много от застрахованите бяха останали или без дом, или къщите им бяха залети от вода, и когато се върнаха в стаята, Абигейл си легна, тъй като предишната нощ почти не бе спала и очите ѝ се затваряха. Събуди се, когато той се притисна настойчиво до нея.

Тя изписка и се опита да го отблъсне. Тогава той я притисна още по-силно.

— Нали знаеш какво се случва с неблагодарните малки мръсници, които хапят ръката, дето ги храни? — изсъска той. — Горката ти болна майчица ще бъде изритана на студа и за всичко ще си виновна ти, малката.

С тези думи я укроти. Бе готова да изтърпи всичко заради майка си. Дори това.

Не каза на никого за нощите в мотелите, прекарани с чичо Рей. Не сподели и с терапевта, при когото започна да ходи скоро след като се премести в Ню Йорк, нито със съпруга си. Знаеше, че вината не е нейна. Достатъчно бе да гледаш шоуто на Опра, за да разбереш. Тя бе жертва. Дори след толкова време не можеше да се отърси от мисълта, че е допуснала грешка, че е могла да направи нещо, за да предотврати кошмара, но очевидно не бе достатъчно находчива, смела и упорита. От време на време я притискаше старият срам, събуден от някое събитие в миналото, и ѝ се налагаше да се справи с дремещия в нея звяр. Някой ден този звяр щеше да се събуди.

Междувременно я чакаха по-важни задачи. Лайла. Пожарът, съсипал фабриката ѝ в Лас Крусес.

Замисли се за горкото момиче, загинало по време на пожара. Едва на деветнайсет! Няколко години по-голяма от Фиби. Потръпна, когато си представи как пламъци поглъщат дъщеря ѝ. Добре, че нямаше други загинали или ранени по време на инцидента. Поне в това отношение бяха извадили късмет. Знаеше, че това не е никакво утешение за семейството на момичето. А от всичко, което научи от посредника си в Мексико, и тази смърт е могла да бъде предотвратена. Били взети мерки, за да е сигурно, че работниците ще останат по местата си, докато траят смените им, поне така обясни Перес. Бил си позволил да ги въведе, след като тя наредила да ускорят производството, подчерта той. А когато се поинтересува дали тези мерки са причина за ненавременната евакуация на работниците, той отвърна, че било възможно.

— Защо не бях уведомена досега? — попита тя.

— Не исках да ви тревожа излишно. Въпросът ми се стори маловажен — отвърна той.

— Маловажен ли? Момичето е загинало.

— Да, много неприятно — промърмори съчувствено мексиканецът.

— Кой друг знае?

— Само работниците, но те ще си мълчат. Страхуват се за работата си. — Дори в този момент сеньор Перес ѝ се стори нервен. — Майката на момичето обаче... — Така и не довърши изречението.

— Тя ще създава ли проблеми?

— Кой може да каже дали някой ще приеме сериозно дрънканиците на обезумялата от скръб жена?

— Има ли смисъл да поговоря лично с нея?

— Не, не! — заяви категорично Перес. — Оставете на мен да се оправя с този въпрос, сеньора. Познавам жената. Ще се разберем някак. Ако вие се намесите, ще излезе, че обръщате прекалено много внимание на обвиненията й.

И така, макар да не бе убедена, че това е правилното решение, Абигейл остави Перес да уреди въпроса. Нямаше смисъл да се намесва, ако по този начин щеше да създаде повече проблеми. А в момента най-важното бе да оправя нещата у дома. Компанията бе понесла удар и се налагаше да вземе необходимите мерки. Първо щеше да отложи планираното пускане на новата линия. Изпълнителните директори на „Таг“ едва ли щяха да се зарадват. Марти Баумгартън дори заяви, че обмислят дали да не ликвидират цялата сделка.

Затова екипът ѝ в „Голдман Сакс“ реши да отложи подаването на молба в Комисията по ценните книжа от името на „Абигейл Армстронг“ ООД да пусне акции на борсата, докато нещата не се поуталожат. Не бе необходимо да ѝ казват какво ще се случи с цените на акциите, ако потенциалните акционери дочуят нещичко за незаконна дейност, дори да се докаже, че е бил виновен посредникът, който е действал от нейно име. Особено ако някой е изгубил живота си. Фактът, че нещастieto се е случило в страна от Третия свят, усложняваше още повече нещата. Щяха да я сочат с пръст като безсърдечна експлоататорка на бедните и да я заклеймят. Защитниците на човешките права щяха да ѝ се нахвърлят като лешояди. А пък медиите щяха да са на седмото небе от щастие.

Не че цялата тази шумотевица щеше да върне горкото момиче.

Приготвяше вечерята, когато Кент и Фиби се върнаха. Очите на дъщеря ѝ блестяха, бузите ѝ бяха поруменели и тя изглеждаше по-живизнена, отколкото през последните седмици. Свежият въздух и времето, прекарано на открито, ѝ се бяха отразили добре. Кент също ѝ се стори освежен — поруменял, загорял, прошарената му коса бе разрошена от вятъра. Бодна я съжаление, че не бе отишла да поплава с тях. Само че я чакаше толкова много работа, а и Лайла...

— Правя спагети — каза тя. — Кой ще сложи масата?

— Не съм гладна — заяви Фиби и се наведе, за да получи мокра кучешка целувка от Брустър.

— Ядохме по един бургер в клуба — обясни Кент малко засрамено. — Не знаехме, че ще готвиш вечеря.

— Как така не сте знаели? Винаги вечеряме заедно в неделя! — повиши глас Абигейл, без да крие раздражението си.

— Решихме, след като Вероник я няма... — Той смъкна якето си и го метна на облегалката на един стол. — Както и да е, не е настъпил краят на света. Ще ги оставим за утре вечер. — И надникна в тенджерата, където се варяха спагетите.

— Няма да е същото. — Самата Абигейл не знаеше дали има предвид спагетите маринара или пропуснатата възможност да вечеря със семейството си. — Защо поне не позвънихте? Нямахте да си правя труд да готвя, ако знаех, че ще ядете в клуба.

— Извинявай. Не се сетих. — Той я прегърна през раменете и я целуна по челото. Миришеше на влага и морски въздух. — Кажи как мина срещата. Мислехме, че тя ще те забави. Как мина?

— Кое?

— Срещата — погледна я любопитно той.

— А, да, да. Щях да ви разкажа, докато вечеряме. Днес наех нова икономка. — Говореше небрежно, в опит да омаловажи взетото решение.

— Какво си направила? — писна Фиби толкова силно, че кучето се сви, сякаш бе виновно за нещо.

Кент погледна сериозно съпругата си.

— Нали се разбрахме, че всички трябва да я одобрим?

— Много е мила — продължи Абигейл със същия небрежен тон, сякаш никой от двамата не бе казал и дума. — Всъщност, двете с нея се познаваме много отдавна. — Колкото по-малко знаеха за отношенията им с Лайла, толкова по-добре.

— Коя е тя? — попита Кент.

— Лайла Деврийз.

— Съпругата на онзи, дето се гръмна ли? — Фиби изпъна гръб и погледна невярващо майка си.

Кент също й се стори сличан.

— Аби, не съм сигурен, че е много разумно...

Абигейл не го остави да довърши.

— Нали ти предложи да ѝ подам ръка. — Не бе нужно да разбира, че Лайла я е потърсила. — Така и направих. А тя спомена, че си търси работа. Затова ѝ предложих работа.

— Нещо ми подсказва, че тя не е имала точно такава работа предвид. — Съпругът ѝ продължаваше да я наблюдава внимателно.

Аби сви рамене.

— Работата си е работа.

— Не можа ли да ѝ намериш нещичко в офиса? — попита Кент.

— Може би, но не се сетих. На нея ѝ трябва работа, а на нас нова икономка. Стори ми се напълно естествено да ѝ предложа. Мислех, че ще ви бъде приятно. — Абигейл се обърна, за да не види Кент виновното ѝ изражение, и изсипа съдържанието на тенджерата в боклука. Щеше да запази соса маринара, но нямаше смисъл да се опитва да спаси спагетите. — Както и да е, дори не съм сигурна дали тя ще приеме. Ще ми съобщи решението си утре.

Кент се отпусна тежко на стола, на чиято облегалка бе метнал якето. Винаги бе същото, когато се караха. Колкото повече се ядосваше, толкова по-тих ставаше и изреждаше по-разумни аргументи. За един лекар това бе добро качество, но не и за съпруг.

— Да допуснем, че тя реши да приеме работата — започна той бавно и разсъдливо. — А да ти е минавало през ума какво ще стане, ако пресата надуши?

— Така е, мамо. И без това тук е достатъчно шантаво — вметна Фиби. — Пък и откъде можем да знаем, че не е същата като онзи гадняр, за когото е била женена, нали той открадна купища пари?

Истината бе, че Абигейл дори не се бе замислила за последиците, ако наеме Лайла. Едва сега се опита да прецени. Имаше ли начин да обърне нещата в своя полза? Как да използва ситуацията, за да се представи като застъпница на измъчените, макар в случая измъчената да бе светска дама от Парк авеню, която я чакаха трудни времена, а не някоя нещастна мексиканка, лишена от гражданските си права?

Вдигна поглед и забеляза, че Кент и Фиби я наблюдават осъдително. Често я притискаше обезпокоителното чувство, че съпругът и дъщеря ѝ са част от конспирацията срещу нея. Сякаш по време на честите ѝ отсъствия двамата бяха създали корпорация, в която място за нея нямаше. Първо, Кент бе единственият, който можеше да накара Фиби да изяде цял бургер. Дори да бе половин

бургер, бе повече, отколкото изяждаше пред Абигейл. Още когато Фиби бе по-малка, викаше баща си, когато паднеше или не можеше да заспи, след като бе сънувала кошмар. А петъчният им ритуал с пица и филм устоя на промените, които момичето претърпя през пубертета. Често се случваше Абигейл да се прибира късно и да сяда при тях, но всеки път оставаше с чувството — не че някой бе казал нещо — че не им е приятно да „разваля“ партито им.

— Ще се справя с този проблем, когато му дойде времето — заяви тя и усети, че ѝ става тежко, също както когато по цяла нощ преглеждаше макети или коректури. — Междувременно бихте могли да ме подкрепите поне малко. Направих го, защото прецених, че така е най-добре.

— Можеше поне да ни попиташ. Нищо повече. — Кент я наблюдаваше уморено, сякаш му бе омръзнало да говори все за едно и също. Реагираше като че ли му бе все едно какво прави тя, освен в случаите, когато се отнасяше за него или Фиби.

При тази мисъл изпита страх. Ами ако той я напусне? Веднага си каза, че няма основание за подобно притеснение.

— Стана късно. Ако тя реши да работи тук, просто ще се наложи да я приемете.

Настъпи потискащо мълчание. „От тази работа няма да излезе нищо добро“, зашепна познатият гласец в главата ѝ. Беше гласът на майка ѝ. Заради кого го правеше? Та нали бе заради майка ѝ!

Най-неочаквано се сети за Вон. Двамата не се бяха чували от цяла вечност. Знаеше, че пътува по цял свят като оператор на свободна практика — когато го провери в „Гугъл“, се оказа, че е снимал доста предавания и документални филми — но сега се запита какво ли ще каже той за постъпката ѝ. Дали ще заподозре, че мотивите ѝ не са били съвсем безкористни, когато е наела сестра му? Почувства се странно, защото двамата не се бяха виждали повече от двайсет години, независимо от това се замисли дали бе постъпила правилно за решението, което нито съпругът ѝ, нито дъщеря ѝ бяха успели да я накарат да промени.

[1] Рип Ван Уинкъл е герой на Уошингтън Ървинг, който се събужда след двайсетгодишен сън и открива, че всичко е променено. — Б.пр. ↑

[2] Голямата депресия е спадът на промишленото производство и заетостта, започнал през октомври 1928 година в САЩ и продължил в различни страни до 1936–1939. — Б.пр. ↑

[3] Филмова компания, чиито продукции са създадени по романи и разкази, главно на Хенри Джеймс и Е. М. Форстър. — Б.пр. ↑

5.

Пътуването му се стори безкрайно. Трябваша му цели три дни, докато стигне от Намибия до Йоханесбург, като се започна с почти шестстотин и петдесет километровата отсечка от лагера на екипа в пустинята до столицата Виндхук, измината с джип. Там успя да се качи на транспортен самолет, който летеше на юг. Последваха четири дни в болница в Йоханесбург, където му направиха пълен медицински преглед преди полета до летище „Кенеди“, Пристигна в шест и трийсет сутринта, взе такси до Манхатън, изморен, с набола брада и полузаспал.

Слънцето тъкмо изгряваше и озари сивото ноемврийско небе, набраздено от перести облаци. Сякаш гледаше недобре почистен прозорец. Вон бе успял да превари зимата, макар и с малко. Дърветата покрай пътя, по който пътуваха — шофьорът на таксито се бе отклонил, за да избегне натоварения трафик на магистралата Лонг Айленд — приличаха на скелети, по които потръпваха неокапали листа, а над тях, под изсветлялото небе се носеше ято гъски, отправили се на юг.

Погледна към къщите отстрани на магистрала „Хорас Хардинг“. („Кой по дяволите беше този Хорас Хардинг?“, запита се той.) Някои бяха съвсем запуснати, други сравнително добре поддържани, всички до една съвсем еднакви по размер, с посърнали полянки отпред и изглед към автомобилите, които пъплеха по магистралата към Лонг Айленд. Напомниха му на кутии, подредени върху спряла поточна линия.

Опита се да си представи обитателите на тези домове. Как става така, че се озоваваш на подобно място и всеки ден виждаш единствено автомобили, които профучават (или в този час едва се влачат), и вдишваш изгорелите им газове. Дали сами си бяха избрали мястото, или просто не бяха имали друг избор? Дали бяха доволни от живота си тук, или копнееха да се докоснат и до света отвъд?

Вон бе роден с желанието да пътува. Открай време желанието му бе да обходи далечни земи. Като момче обожаваше да се потопи в творбите на Тор Хайердал^[1] и Петер Матисен^[2], Джан Морис^[3] и Пол Теру^[4] и мечтаеше как един ден ще види екзотичните места, които те описваха. Щом стана на осемнайсет, се записа в Корпуса на мира. След две години на Марианските острови, където преподаваше елементарен английски на местните, той се върна в Щатите и откри, че сестра му се е сгодила и ще се омъжва, баща му се канеше да отведе пред олтара булка номер три, а майка му щеше да постъпи за четвърти или пети път в клиника за рехабилитация (вече не помнеше броя).

Настани се при приятели от гимназията и успя да си уреди работа като асистент на продукция в централата на Си Ен Ен в Атланта. За две години придоби уменията, необходими да стане оператор, и много скоро, благодарение на безстрашието му и лекотата, с която учеше чужди езици, започнаха да го изпращат в командировки до различни горещи точки на континента и в чужбина. Бързо стана известен, тъй като не се колебаеше да си осигури място на предна линия и винаги успяваше да заснеме великолепни кадри — през 1983-та бе сред първите, които запечатиха на лента клането в казармата на пехотинците в Бейрут след самоубийствен атентат. Във военните зони успешно избягваше вражески огън, мини, дипломатически бъркотии. Едва когато се отърва на косъм от куршума на снайперист в Сомалия, изгуби вкуса си към „бум-тряс“, както се изразяваше приятелят му Мат Макфетридж.

Скоро след това Вон напусна Си Ен Ен и започна работа на свободна практика. Приемаше поръчки за всички части на света и изчакаше търпеливо, докато нямаше работа, също като диво животно, лишено от леговището, с което е свикнало. Когато се появиха кабелните телевизии, изникнаха много нови възможности, предлагани предимно от „Нешънъл Джиографик“ и „Дискавъри“, докато преди това можеше да разчита единствено на Пи Би Ес и Би Би Си, които от време на време му подаваха по някой документален филм. През изминалите петнайсет години Вон бе почти непрекъснато на път, единственият му постоянен адрес беше пощенска кутия на гара Гранд Сентръл, а пък домът му бе онова кътче от света, в което се намираше, докато работеше. Това бе първото му връщане в Ню Йорк след погребението на зет му.

И по всяка вероятност щеше да е последното.

Само че точно сега нямаше да мисли по този въпрос. С подобни черни мисли щеше да се справи най-добре на пълен стомах, напомни си той. Щом се присети за храна, стомахът му изръмжа недоволно. Не бе хапвал нищичко от вчера сутринта, тъй като проспа времето, в което сервираха в самолета. Щеше да си купи нещо в града, преди да отиде във временното жилище на сестра си. Нямаше желание да потропа на вратата ѝ в този час. Тя сигурно все още спеше.

Минаха по моста „Трайбъро“ и скоро завиха по познатите улици на Манхатън. Вон помоли шофьора на таксито да го остави на ъгъла на Мадисън и Осемдесет и девета, подхвърли няколко израза на арабски и това накара човека да го погледне учудено през рамо. Вон му подаде десетачка и по мургавото лице на шофьора разцъфна усмивка, все едно банкнотата бе от петдесет долара. Той изскочи от автомобила, за да извади багажа на Вон — раница и зелен платнен сак, които бяха пропътували безброй километри на „Боинг 747“, в тях се намираше всичко, което Вон притежаваше, с изключение на камерата HD и други апарати, които бе изпратил.

На тръгване Вон стисна ръката на шофьора.

— Бъди здрав, приятел — пожела му той на арабски.

— Аллах да те пази — отвърна грейналият арабин.

Вон откри кафене, отворено денонощно, и си поръча закуска от яйца, наденица, палачинки и кекс. Изяде всичко и изпи огромно количество черно кафе. Забеляза, че от време на време сервитьорката го поглежда любопитно, сигурно удивена, че слаб човек като него е в състояние да погълне такова количество тежка храна. Слаб не беше точната дума, бе станал буквално хърбав — в резултат на скорошен пристъп на дизентерия, след която стопи цели пет килограма. Все едно бе наскоро пуснат от военнопленнически лагер. Определено не приличаше на местен жител. Прорасналата му русолява коса бе станала почти бяла от слънцето, а по загорилото му лице се бяха врязали бръчки, също като улеи по гол хълм. Тенът му го отличаваше от белите лица около него. Както бе изморен от пътуването, едва ли някой би го помислил за ранобуден бизнесмен, който похапва набързо, преди да отиде на работа. Напоследък се чувстваше като чужденец в собствената си страна, за разлика от далечните земи, с които бе свикнал.

Плати сметката и остави щедър бакшиш на сервитьорката. Така и не се научи да си пази парите, както и не можеше да се установи на едно място и с една жена за прекалено дълго. Изкарването на пари не бе проблем — плащаха му доста добре, а истината бе, че би вършил същата работа дори безплатно — ала за него парите не бяха нищо повече от начин да си осигурява онова, от което има нужда. Затова се търкаляха в джобовите му и чекмеджета, в отдавна забравени сметки, а често откриваше и неосребрени чекове.

Бе готов с радост да даде всичко, което имаше, на сестра си, но тя се инатеше и отказваше да вземе от него нова сума.

— Не се знае. Може един ден да ти потрябват — подхвърли тя иронично, както обикновено, когато намекуваше за неспособността му или по-точно за нежеланието да планира нещо друго, освен следващия полет. Колко точно излезе предположението й.

Вон стисна сака, метна раницата на рамо и измина пеша трите пресечки до апартамента, в който живееше сега Лайла. Нямаше търпение да я види, но също така се страхуваше да й съобщи новината, която щеше да й причини нова мъка, затова вървеше съвсем бавно. Освен че печелеше време, той се опитваше да свикне със забързания град, с клаксоните и претоварения трафик. Сякаш с всяка крачка се връщаше назад във времето към други места, които бе познавал. Маракеш, със старите подобни на лабиринт алеи и протяжни викове на мюезините, които призоваваха правоверните в джамията. Марианските острови, където селяните изкарваха за една година по-малко, отколкото забързаните люде около него харчеха за седмица, и въпреки това бяха по-щастливи от нийоркчани. Спомни си изгрева на слънцето над гръцкия остров Лимнос, където бе снимал приблизително по това време на годината. Първите лъчи сякаш подпалваха прозрачните тюркоазени води и на него му се струваше истински грях, че рибарите, които замахваха, за да хвърлят мрежите, не забелязваха тази прелест.

Всичко това щеше да му липсва. Щеше да му липсва и кукуригането на петлите, скрибуцането на щурците вечер, когато заспиваше, както и цвърченето на дървесните жаби. Щеше да му липсва магията, която го обгръщаше, докато вървеше за пръв път по улиците на непознат град. Това чувство много приличаше на влюбването. Щяха да му липсват уличните продавачи на храна в град Хо Ши Мин и домашно сварената текила в Сан Хуан де Алима.

Жените, с които бе споделял леглото си през годините, също щяха да му липсват — напълно различни, всяка красива посвоему.

Докато вървеше нагушен в износено авиаторско яке, с подплатена с вълна яка, вдигната до ушите, Вон отново започна да премисля трудния разговор, който предстоеше със сестра му. Горката Лайла. Та тя изстрада достатъчно! Възнамеряваше да отложи разговора за, след като се наприказват. Двамата не се бяха виждали отдавна. Защо да съсипва радостта им от срещата още с влизането?

Откри адреса, който тя му беше дала, елегантна сграда, където спретнато облеченият портиер позвъни, за да съобщи, че е пристигнал. Няколко минути по-късно той слезе от асансьора на тринайсетия етаж и откри, че Лайла го чака на вратата. Хвърли се към него и го прегърна толкова силно, че както бе натоварен с раницата и сака, за миг загуби равновесие. Когато тя най-сетне се отдръпна, веднага му се скара.

— Я се виж, само кожа и кости си. Да не би да си живял на корени и диви плодове?

— По-скоро на гущери и насекоми — отвърна той и се ухили.

— Гадост — намръщи се тя.

— Ами ти? Очаквах да видя развалина като от гръцка трагедия, а ти си почти същата, както едно време. — Бе доста по-слаба, но вече не приличаше на мъртвец.

— Само защото знаех, че ще дойдеш. Господи, колко се радвам да те видя! — Тя го прегърна отново, бързо, силно, след което се отдръпна и смръщи нос. — Мили боже. Кога си се къпал за последно?

— В пустинята не се намира вода на всяка крачка — отвърна закачливо той.

— В такъв случай влизай да се изкъпеш, докато аз сложа закуската. Знам, че предпочиташ да живееш в джунглата, но и цивилизацията си има своите предимства.

Вон изпъшка вътрешно, когато тя спомена за храна. Трябваше да се сети, че Лайла ще настоява да го нахрани. Сега се налагаше да намери място във вече пълния си стомах, защото в противен случай тя щеше да се досети, че не е дошъл направо при нея.

— Хубаво апартаментче — отбеляза той, когато влезе. Почти не обърна внимание на мебелите в стил ар деко, нито на дръзките минималистични платна по стените, докато минаваше през хола, и се

насочи право към панорамния прозорец, откъдето се разкриваше прекрасен изглед чак до Ййст Ривър.

— Жалко, че съм тук за кратко.

Той се обърна и забеляза, че Лайла е впила неவிждащ поглед право напред, силно притеснена.

— Приятелите ти кога ще се върнат от Европа? — попита той, като внимаваше да говори небрежно. Последния път, когато говориха, тя нямаше представа къде ще отиде и ако все още бе така, той не искаше да развали момента, като започне да разнища въпроса.

— В края на седмицата — отвърна тя. Оставаха само четири дни.

— Къде ще отидеш?

Тя се притесни и се наведе, за да оправи купчината списания, натрупани спретнато на масичката за кафе.

— Ще ти разкажа, след като закусим — отвърна уклончиво.

Заведе го в стаята за гости, където той остави нещата си върху леглото и веднага влезе под душа. Остана под струята със затворени очи и докато горещата вода го обливаше, усети колко са стегнати раменете му, след като часове наред бе седял в неудобната седалка на икономичната класа, но поне черните облаци, надвиснали над мислите му, се разсеяха.

Излезе от стаята за гости освежен от душа, обръснат, облечен в единствените си чисти дрехи — дънки и риза върху фланелка. Лайла бе в кухнята и подреждаше масата — препечени кифлички, тънки резени пушена съомга, кремообразно сирене и салата от бяла риба. Забеляза изхвърлената опаковка от „Забър“ и остана трогнат, че тя е ходила чак до Уест Сайд, за да купи любимата му салата.

Помогна ѝ да сложи масата, като през всичкото време я наблюдаваше внимателно, докато оставяше чиниите, приборите и наливаше кафе. Тя не бе просто умислена, ами обзета от някаква мрачна решителност, която личеше в присвитите очи и стиснатата уста, докато подреждаше масата, сякаш очакваше на чиниите да им поникнат крила и да отлетят нанякъде. Единственото подобрение във вида ѝ, освен че бе качила няколко килограма, от които определено имаше нужда, бе новият ѝ небрежен външен вид. Едно време спортните дрехи за Лайла бяха маркови дънки с марков кашмирен пуловер и някое грижливо подбрано скъпо бижу, което придаваше класа на тоалета. Стана му приятно, че е с дънки и гуменки, без грим, с

разрошена коса, а единственият накит бе сребърна висулка на врата. Вон си каза, че това е добър знак, тъй като вече не се държеше отчаяно за миналото, макар че тя едва ли възприемаше нещата по същия начин.

— Как е Нийл? — попита той, докато сядаха на масата.

— Добре. — След малко продължи с тежка въздишка. — Поне добре се преструва. Все повтаря, че всичко било наред.

— Още ли ходи при терапевта, с когото ви свързах? — Вон й бе дал името на известен психиатър, препоръчан от негов приятел продуцент.

— Да, допреди няколко седмици.

— Така ли? — попита небрежно Вон. Не искаше да разкрие пред Лайла колко е притеснен. Няколко пъти разговаря с Нийл по телефона и усети, че племенникът му е неестествено напрегнат.

— Нийл не е виновен — обясни тя. — Просто не можех повече да си позволявам да плащам на доктор Голдман.

Вон я погледна строго.

— Лайла...

Тя вдигна ръце.

— Знам какво ще кажеш, знам, че е за доброто на сина ми, и бях готова да преглътна гордостта си и да те оставя да платиш за сеансите, но когато предложих този вариант на Нийл, той ми каза, че и без това имал намерение да прекъсне. Било му писнало да слуша, цитирам: „някакъв психиатър да ми рови в главата със зъболекарска бормашинка“.

Вон се намръщи.

— Ужас.

— Знам. Казах му, че ще поговоря с теб, но той бе категорично против.

— Може би аз трябва да поговоря с него.

Лайла кимна замислено и духна кафето, преди да отпие предпазливо.

— Може и да се получи, но трябва да поговориш с него, когато се видите, а той няма да се прибере до края на семестъра. — Погледна Вон с надежда. — Ще останеш ли дотогава?

Той сви рамене, тъй като все още не бе готов да сподели новините. Вместо това попита:

— Ами ти? Смяташ ли да останеш в Ню Йорк?

Тя се поколеба и отговори с нежелание:

— Всъщност, тъкмо за това исках да ти разкажа. Намерих си работа.

Той се усмихна.

— Браво! Успя значи!

Лайла обаче не бе радостна.

— Не се надявах да започна точно такава работа.

— Чак толкова ли е зле? — Дори да започнеш от най-ниското стъпало, пак бе по-добре, отколкото да стои безработна.

— А, има и добри страни — подхвърли подигравателно тя. — Дават ми жилище, така че няма да се притеснявам, че ще остана на улицата.

— Че кой в днешно време предлага и жилище? Не ми казвай, че си се хванала в някой цирк — пошегува се той.

— Не съвсем.

— Кажй де?

— Аби ми предложи работа. — Лайла си пое дълбоко въздух, преди да добави: — Да й стана икономка.

Вон се отпусна назад. Беше шокиран.

— Леле. Това е... Просто не знам какво да кажа. — Не бе очаквал да чуе подобно нещо.

— Да, знам. Сигурно и ти се питаш за същото. Дали го прави, за да ме унижи, или просто иска да съм около нея — изсмя се сухо Лайла. — Кой знае? Може би по малко и от двете. Знам само, че не съм в положение да й откажа. Просто нямам друга алтернатива.

— Ами Нийл? Той при теб ли ще живее?

Лайла изпъна гръб и той забеляза в очите й старите искрици.

— Той идва с мен. Това е част от сделката.

Вон се опитваше да измисли нещо хубаво.

— Е, поне няма да си бездомна.

— Не, но ще се завра в провинцията, където познавам единствено Аби. Забравих да спомена, че пътят с кола е час. — Тя въздъхна и погледна през прозореца. — Не че има нещо, което да ме задържа тук, освен спомените.

Той се протегна през масата и стисна ръката й.

— Не се ядосвай. Работата е временна, докато откриеш нещо по-добро.

Лайла кимна и стисна зъби, за да пропъди сълзите.

— Да, знам. Просто ми се иска да не се чувствах такава нещастница.

— Не си нещастница. Ти си боец. Погледни се само. След всичко, което преживя, все още си на крака, все още намираш сили да се бориш.

Тези думи я накараха да се усмихне.

— Странно как се обърнаха нещата. Когато двамата с Гордън се оженихме, имах намерение да се върна да уча и да изкарам магистърска степен.

— Никога не си ми казвала.

— Не съм ли? Значи не е било чак толкова важно.

— И какво стана?

Тя сви рамене.

— Животът ме повлече напред. Забременях, роди се Нийл и задачите се редяха една след друга. Сега се оказва, че нямам квалификация за нищо, освен да мия подове, а не съм сигурна дали и в тази работа ще ме бива.

— И от мен не ставаше нищо, след като напуснах Корпуса на мира — напомни ѝ той.

— Ти беше на дваисет. Аз съм минала четирийсетте. Повярвай ми, разликата е огромна. Освен това теб не те сочеха с пръст.

— Просто медиите раздухват нещата. Скоро всичко ще утихне и ще се забрави, ако вече не са го забравили.

— Може и да е така. Въпреки това все още съм персона нон грата. — Бяха осъдили Гордън, обясни тя, но за съда, наречен обществено мнение, тя също бе виновна. — Никой не иска да вземе на работа вдовицата на човека, пропилял спестяванията на куп хора. Освен това тя се вози в беемве и има повече чифтове обувки от Имелда Маркос.

— Наистина ли?

Тя го погледна злобно.

— Не, разбира се. Просто цитирам таблоидите.

— Ти не си виновна за онова, което е сторил Гордън — напомни ѝ той.

— Пряко не съм, но със сигурност съм се възползвала от тези незаконно придобити средства. Което означава, че съм виновна — ако

не за друго, то задето съм си държала главата в пясъка. Не е за пръв път. Същото беше и когато мама уволни Роузи. И тогава постъпих като страхливка. Може би просто си получавам заслуженото. Каквото си надrobiш, това ще сърбаш, нали така?

— Доста фаталистична гледна точка, не мислиш ли?

— Какво да ти кажа? Напоследък са ме налегнали фаталистични мисли. — Лайла замълча, сякаш обмисляше съдбата си. След това въздъхна и посегна към кафеника на масата. — Да ти наля ли още?

— Не, благодаря, стига ми толкова.

Тя погледна чинията, която той бе отместил настрана.

— Само това ли ще ядеш?

— Хапнах малко преди да дойда — призна той.

— Защо не ми каза?

— След като видях колко си се постарала ли?

— Не съм се старала чак толкова. Колко често се виждаме? Кой знае кога ще се върнеш отново. Утре и вдругиден пак ще хукнеш към някое далечно място, където няма да успея дори да се свържа с теб по телефона, да не говорим, че не мога...

Така и не довърши, защото избухна в сълзи.

Той скочи, заобиколи масата и я прегърна.

— Кой ти каза, че ще заминавам? — опита се да я успокои той.

— Ти винаги заминаваш нанякъде. Открай време е така — прошепна тя през сълзи. Вдигна глава и го погледна укорително, ала след това омекна. — Не че те виня. И аз на твое място не бих искала да съм около такава като мен. Погледни ме само — на нищо не приличам.

— Никъде няма да ходя — повтори той и срещна погледа ѝ.

Само че тя не се успокои.

— Да, знам, няма да е днес, ами утре или друг ден.

Вон разбра, че повече не може да отлага причината, поради която се е прибрал. Трябваше да ѝ признае, че този път идването му не е просто за ден или два, преди да хукне към поредното диво място.

— Ще остана известно време. Поне няколко месеца.

— Тук ли? В Ню Йорк?

Той кимна.

— Джилиан каза, че мога да остана у тях. Нали помниш Джилиан?

— Скулпторката ли? Разбира се. Вие двамата не бяхте ли гаджета по едно време?

— Преди поне сто години. Сега сме просто приятели.

Лайла го наблюдаваше намръщена и учудена.

— Просто не разбирам. Ти никога не се задържах повече от няколко седмици. Има ли нещо, което не ми казваш?

Той мълча дълго. Когато най-сетне заговори, очите му бяха впити в стената зад нея. Нямаше сили да погледне сестра си в очите, нямаше да понесе болката, която щеше да ѝ причини.

— Болен съм, Лайла. Имам рак. Нехочкинова лимфома, ако трябва да съм точен. Лекарят в Йоханесбург направи биопсия, за да е сигурен. Затова се върнах, за да се лекувам в Ню Йорк.

Най-сетне погледна към Лайла, която го наблюдаваше, неспособна да повярва.

— Не. — Поклати енергично глава. — Невъзможно. Ти? Та ти си най-здравият човек, когото познавам. Сигурно са объркали резултатите ти с някой друг.

Той посегна към ръката ѝ и я стисна. Заговори бавно, тихо, както в онзи случай, когато бяха още деца и тя се прибра разплакана от неделно училище, защото свещеникът ѝ казал, че понитата ѝ нямало да отидат в рая. Любимите ѝ Шетланд и Попкорн тъкмо бяха приспани и тя бе неутешима. Вон я увери — макар да не разбираше от тези неща — че в този момент Попкорн е в рая и пасе по зелени поля.

— Това не е смъртна присъда, Лайла — увери я той. — Онкологичното отделение в нюйоркската презвитерианска болница е най-доброто. А лекарят в Йоханесбург каза, че имам добри шансове за пълно възстановяване.

Тя продължаваше да го гледа и бавно да клати глава.

— Господи, чувствам се ужасно. Не спрях да се оплаквам, че имам проблеми, а ти... — Тя отново се разрида.

— Искам да споделяш проблемите си с мен — настоя той. — Каквото и да се случи, двамата с теб сме заедно. Това се отнася както за единия, така и за другия. — Родителите им често се шегуваха, че двамата са излезли от утробата с една пъпна връв и не бяха много далече от истината.

— Но аз няма да бъда тук. Кой ще се грижи за теб? — попита жално тя.

— През последните четирийсет и няколко години доста успешно се грижа за себе си — напомни ѝ той. — Както и да е, няма да съм съвсем сам, ако това те притеснява. Джилиан ще бъде около мен, ако имам нужда от нещо.

— Ще кажа на Аби, че се отказвам. Все още не е прекалено късно да се откажа.

— Не — настоя убедено Вон. — Няма да ти позволя да объркаш живота си заради мен. А и ако не приемеш работата, къде ще отидеш?

— Доста убедителен аргумент. Не е нужно да постъпваш чак толкова благородно. В сравнение с теб съм истинска ревла. — Тя се насили да се усмихне през сълзи.

— Че кой те сравнява с мен? Както и да е, ще забравя за благородството, когато ми окапе косата и си изповръщам червата.

— Много ще си готин плешив.

— Знаех си, че ще ти хареса. Нали съм плешив на всичките си бебешки снимки.

Замислиха се всеки за своята и на другия съдба. Никога не се бе чувствал по-близък с близначката си, отколкото в този момент. Запита се дали би споделял същата дълбока мълчалива връзка със съпругата си и го бодна съжаление, задето не бе обичал достатъчно нито една от приятелките си, за да се ожени за нея. Сега изглежда разбираше по-добре нещата. Бракът, поне за този, който си отидеше пръв от този свят, означаваше да не бъде сам накрая.

— Не си мисли, че ще се отървеш от мен — заяви след малко Лайла. — Ще идвам често и да знаеш, че чак ще ти писне.

— Разчитам на това — отвърна той.

— Значи, разбрахме се. Кажи какво ти се прави. Разполагаме с целия ден. — Тя се насили да говори ведро, решена да не помрачи посещението му. — Можем да отидем на разходка или просто да си останем тук. Как предпочиташ?

— Честно ли? Искане ми се да поспя.

Вон едва потисна прозявката си.

— Добре. — Лайла го хвана за ръката и го поведе по коридора към стаята за гости, сякаш той бе сънено дете. Спусна щорите, свали му обувките, а очите му се затвориха в мига, в който се отпусна на леглото. — Да спиш в кош, да сънуваш грош — прошепна тя, зави го, наведе се и го целуна нежно по бузата.

Докато се унасяше, Вон си каза, че грошовете са последната му грижа.

[1] Норвежки морски биолог с интерес към антропологията, прочул се с експедицията със сала „Кон Тики“ през 1947 г., когато пропътува около 8000 км за 101 дни от Южна Америка до островите Туамоту. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски писател, изследовател и пътешественик. — Б.пр. ↑

[3] Британска писателка пътешественик и историчка. — Б.пр. ↑

[4] Автор на романи и пътеписи. — Б.пр. ↑

6.

— Всичко, което ти трябва, е тук. — Абигейл я поведе към пералното помещение и посочи полиците на едната стена, където бяха подредени най-различни препарати. Срещу тях се виждаше плъзгаща се врата, зад която бяха прибрани метли, парцали, прахосмукачка и някаква машина, която ѝ заприлича на индустриална. Забеляза, че Лайла я оглежда с любопитство и обясни: — Полировъчна машина за пода. Два пъти в годината давам килимите на професионално чистене и викам фирма да оправи подовете. Тази е просто да поддържа чисто междувременно.

Междувременно значи. Точно какъвто бе периодът в живота ѝ в момента, помисли си Лайла. Намираще се между съсипания си стар живот и предстоящия нов, какъвто и да беше той. Едва ли ѝ бе писано до края на дните си да пере чужди мръсни дрехи! Освен това предполагаше, че Абигейл я бе наела от жестокост. Лайла се плашеше, когато си повтаряше колко дълго е тляла омразата на Абигейл, също като онези подземни огньове, които горят десетилетия.

През последния уикенд в Ню Йорк Лайла събра вещите си и продаде по-голямата част от онова, което бе оставила на склад. Всичко, което притежаваше, се събра в тауруса, който сега бе паркиран пред гаража. Хрумна ѝ примамлива мисъл: „Все още мога да си тръгна. Не е прекалено късно“. Отново си напомни в какво положение се намира. Къде щеше да отиде? Какво щеше да прави? Много скоро Нийл щеше да дойде при нея. Просто нямаше избор. Нямаше намерение да ходи, където и да било, освен ако Абигейл не я уволнеше.

— Ако нещо свърши — продължи Абигейл бързо, като типична бизнес дама — сигурно така се държеше с персонала си, — винаги има пари за всекидневни разходи. — Тя отвори чекмедже и показа на Лайла метална кутия, пълна с банкноти и монети. — За хранителните продукти ще използваш сметката ни в „Леписри“ — обясни тя за известния магазин в града. — Това, струва ми се, е всичко. Имаш ли някакви въпроси?

„Само един — помисли си Лайла. — Наистина ли ти доставя удоволствието, което ми се струва, че изпитваш?“ Очевидно Абигейл искаше да ѝ натрие носа, както биха постъпили много други на нейно място.

Обиколиха цялата къща, всички етажи. Абигейл ѝ показва къде стои, обясни ѝ какво се очаква от нея — да е приготвила вечерята през всеки ден от седмицата, различни други задължения като чистене, пазаруване и изпълняване на дребни поръчки.

Лайла се чувстваше объркана, въпреки това намери сили да отговори сравнително самоуверено.

— Мисля, че ще се справя.

— В такъв случай те оставям. — Абигейл погледна часовника си. Все още бе рано, останалите не бяха станали, но тя бе готова за работа, облечена в сако на „Дона Каран“ и копринен потник, вълнена пола до средата на прасеца и кожени ботуши на висок ток. Кехлибарен гердан придаваше изискан вид на тоалета, който в противен случай щеше да изглежда твърде прост.

Тръгнаха обратно към кухнята, където слънчевите лъчи рисуваха дълги мазки по плочките. Медни тенджери и тигани блестяха над островчето за готвене. До печката, професионален модел „Гарланд“, върху безупречно чистия гранитен плот бяха подредени опаковка яйца, масло, кроасани, плик специално кубинско кафе (което се получаваше само по поръчка, поне така разбра Лайла; и едно от задълженията ѝ бе да го поръчва навреме), които ѝ напомниха, че трябва да приготви закуска за съпруга и дъщерята на Абигейл, когато най-сетне благоволяха да се покажат, а това по всяка вероятност щеше да стане всеки момент.

Лайла се питаше какво ли представляват. Единственият член на семейството, с когото се бе запознала, бе кучето. То поне се държеше приятелски. Брустър подскочи, за да я дари с лигава целувка, преди Абигейл да успее да му се скара и да го изгони.

Домакинята се бе отправила към вратата, когато спря, за да добави:

— Между другото, тази вечер ще закъснея, а Кент вечеря в клуба, така че няма нужда да правиш вечеря. Освен ако Фиби не иска нещо, но се съмнявам. Това момиче яде колкото врабче.

Майчинска загриженост смекчи чертите ѝ и за кратко Лайла успя да зърне онази Абигейл, която познаваше и обичаше на времето.

Лайла я последва в антрето.

— Аби?

Абигейл спря, докато обличаше палтото и слагаше ръкавиците си.

— Да?

— Искях да поговорим за почивния ми ден... Питам се може ли да е сряда вместо четвъртък.

Всяка сряда през следващите три седмици между два и четири Вон щеше да бъде на химиотерапия в болницата и тя искаше да го придружава.

Абигейл се поколеба достатъчно дълго, колкото да покаже раздразнението си.

— Защо не — отвърна тя. Та на нея ѝ беше все едно. Нямаше значение кой от двата дена ще използва.

— Нямаше да повдигам въпроса, ако не беше важно — почувства се длъжна да обясни Лайла. — Работата е там, че брат ми... — Замълча, тъй като не бе сигурна дали иска Абигейл да знае всички подробности от личния ѝ живот. Само че закъсня. Абигейл веднага наостри уши.

— Вон върнал ли се е? — Постара се да попита незаинтересовано, но Лайла забеляза как поруменяха бузите ѝ. Запита се дали тийнейджърските ѝ подозрения са били истина, дали Абигейл е била тайно влюбена във Вон.

След като вече се бе изпуснала, Лайла се насили да отговори.

— Пристигна миналата седмица.

— Дълго ли ще остане? Искат ми се да го видят някой ден.

Лайла сви рамене.

— Никога не се знае.

Абигейл се задържа на вратата. Двоумеше се дали да каже още нещо, но изглежда размисли — или се уплаши, че ще разкрие прекалено много — защото се въртна и закрачи към автомобила с шофьор, който чакаше на алеята. След нея се понесе аромат на „Шанел“.

Лайла най-сетне остана сама и се върна в кухнята. Каза си, че би могла да се възползва от това време, за да опознае обстановката, преди

останалата част от семейството да се появи. През първите години, след като се омъжи за Гордън, готвеше тя. Още помнеше няколко трагични гозби в началото, както и случая, когато направи пастет от риба тон върху канапе от картофено пюре вместо ориз, и се оказа точно толкова вкусно, колкото лепило за тапети. Споменът я накара да се усмихне, въпреки че сърцето ѝ се сви. С течение на времето бе усвоила основните неща, но след като можеха да си позволят някой да ѝ помага в домакинството, домакинските задължения бяха прехвърлени на други. След смъртта на Гордън бе твърде заета с неотложни проблеми и не сготви нито веднъж. Най-много да свари яйце или да затопли замразена порция лазаня. Сега се молеше да не се изложи.

Тъкмо надничаше в шкафа над мивката, когато я стресна дълбок глас и тя се завъртя.

— Добро утро. Ти сигурно си Лайла.

Мъжът бе приблизително на нейната възраст, с непокорна кестенява коса като козина на териер и открито приятелско лице, леко загоряло. Беше в зелен панталон и спортно кадифено сако, а ризата бе разкопчана на врата. Имаше интелигентни сиви очи, които я наблюдаваха с неприкрит интерес.

— Добро утро. Вие сигурно сте... — Тя се поколеба и се запита как да се обърне към него — на малко име или на фамилия? — но реши да използва фамилията. — Доктор Уитакър? — Не се намираха на коктейл, все пак. Тя бе прислужница.

— Казвай ми Кент. — Пристъпи към нея и ѝ подаде ръка. — Доктор Уитакър съм единствено за пациентите си.

— Много ми е приятно да се запознаем. Чувала съм много за теб. — Ръкостискането му беше здраво и уверено. Лайла бе виждала негови снимки в списания, застанал до Абигейл, двамата изглеждаха като съвършената двойка, която се наслаждава на идеален начин на живот. На живо бе много по-красив, каза си тя.

— И на мен — отвърна той. — Добре дошла на борда. Предполагам, че вече си направила обиколка на къщата.

— Да, надявам се да не съм те събудила.

— Не, разбира се. Вече бях станал, просто не се бях облякъл. Доволна ли си от всичко в къщата?

И откога одобрението или неодобрението на икономката имаше някакво значение? — питаше се Лайла. Независимо от това си придаде

приятно неутрално изражение.

— Да. Имате прекрасен дом. — Почувства се неловко да си говори с него, въпреки че приятелското му отношение бе напълно естествено. Ако се бяха запознали при приятели, тя щеше да знае как да се държи, но сега, докато бе в ролята на наемна работна ръка, старите правила не важаха. Наблюдаваше го как си налива чаша сок от кутията в хладилника и попита: — Искаш ли да ти направя нещо за закуска?

Личеше, че и Кент се чувства неловко.

— Имам по-добра идея — отвърна той. — Какво ще кажеш аз да приготвя закуска и за двамата? Днес е първият ти ден, а аз имам време преди работа.

— Мисля, че не... — Лайла се притесни още повече.

— Няма да кажем на никого — намигна заговорнически той. Не й даде възможност да възрази, загреба шепа зърна и ги прехвърли в кафемелачката. — На всички ни се налага да се приспособим, така че защо не караме по усет. Не знам дали Аби ти е казала, но предишната ни икономка живя при нас много години. Фиби беше много привързана към нея.

— Ще го запомня — прошепна Лайла.

— Още не си се запознала с Фиби, нали? Тя трябва да слезе всеки момент, ако иска да я закарам на училище — обясни той, погледна часовника на стената, намръщи се и пусна парченце масло в тигана на печката.

— Не съм, но знам как предпочита яйцата — съвсем рохки. — Аби й бе разказала какви са предпочитанията на всички от семейството.

— Та като спомена яйца, ти как предпочиташ твоите? — Кент счупи две яйца в загорения тиган.

— Рохки.

— Браво, момиче по мой вкус. — Той й намигна отново. Минута по-късно сервира със замах две свършени яйца, към които прибави препечен кроасан и нарязани ягоди. — Бон апети.

Седнаха да похапнат в къта за закуска, скрит между две библиотеки, в които бяха подредени многобройните готварски книги на Абигейл.

— Разбрах, че имаш син, който също ще живее при нас — подхвърли Кент, докато мажеше кроасана с масло.

— Той е почти на възрастта на дъщеря ти. Казва се Нийл.

— Нямам търпение да се запозная с него. — Съпругът на Абигейл отхапа от кроасана, задъвка замислено за момент и след това добави: — Какво ли ще бъде да имаме двама тийнейджъри под един покрив? Засега се справяме трудно с нашата. — Говореше спокойно, но тя долови нещо повече от родителско нетърпение към лудориите на тийнейджърката. — Не ме разбирай погрешно, Фиби е сладурана. Просто... напоследък е доста затворена. Не се обиждай, ако ти се стори дръпната.

— Повярвай ми, минала съм по този път — призна Лайла и се замисли за непрекъснатото нацупения и мълчалив в последно време Нийл. Когато разбра, че ще живеят в селската дивотия, далече от приятелите и любимите заведения, той се вбеси. Вече не се преструваше на смел. Ако досега се бе старал да й угажда във всичко, откакто чу новината, направи живота й още по-нещастен.

— И ти ли? — погледна я Кент, открил неочакван съюзник. — Да, май трябваше да очакваме нещо подобно. Въпреки че аз не помня да съм бил такъв на нейната възраст.

— А какъв беше? — попита любопитно Лайла.

Той сви рамене.

— Доста скучен, всъщност типичният натегач. В известен смисъл съм роден прекалено късно. Пропуснах 60-те с драстичните промени, което, поне според Аби, щеше да разкрие истинската ми природа. Ако тя не ти е казала, аз съм нещо като рицар кръстоносец. Въпреки че според нея се опитвам да се преборя с вятърни мелници. — Лайла долови скрито огорчение и при тези думи, този път придружено от гримаса, която премина за секунди по лицето му.

— Ти си лекар — изтъкна тя. — Не е ли напълно естествено да искаш да оправяш разни неща?

Погледна я с благодарност, сякаш не бе свикнал никой да го хвали за положените усилия, още по-малко в тази къща.

— Много добре казано — отбеляза той. — На времето единственото, което ме интересуваше, бе дали онова, което правя, ще изглежда добре в характеристиката ми. Едва след като завърших и започнах стаж, открих, че в живота има и други неща, освен да си най-

добрият. — Той остави вилницата и се замисли. — Трябва да благодаря на пациентите. Те влизаха и излизаха от спешното отделение всеки ден, бяха като прилива. Спомням си как си повтарях, че имам невероятен късмет и че никога досега не съм го разбирал, защото единствената ми цел е била да постигна онова, което съм си намислил. Едва тогава си казах, че искам нещо по-смислено в живота.

— Браво — похвали го чистосърдечно тя.

— Не го направих, за да бъда благороден. С риск да се представя като някой благороден рицар, ще ти призная, че наистина ми доставяше удоволствие да помагам на хората. Е, да си провинциален лекар не е същото като да си изпратен на мисия от Обединените нации, но дори в това затънтено място хората имат нужда от помощ — направо да не повярваш. Първо, много от възрастните хора са прекалено болни или слаби, за да дойдат в кабинета ми, и прекалено горди да признаят, че се нуждаят от помощ. Мое задължение е да се погрижа за тях.

— Сигурно си последният лекар в Америка, който прави посещения по къщите — отбеляза с усмивка тя.

— Не е само това — продължи той. — Посещавам пациенти, които не могат да си позволят здравна застраховка или чиято застрахователна полица е изтекла. Редовно идват бременни момичета — тук хлапетата нямат кой знае какви развлечения, а нали знаеш какво става, когато им е скучно. — Той изви очи. — Повечето се страхуват да кажат на родителите си, но по някаква необяснима причина ми имат доверие.

— Имаш такова излъчване.

— Наистина ли? Странно, жена ми не е забелязала.

Въпреки шеговития му тон, Лайла се запита дали няма истина в думите му. Нима в прехваления семеен живот на Абигейл се бяха появили пукнатини, за които не се споменавахе в лъскавите списания? Лайла току-що се бе запознала с Кент, но й бе ясно, че той е коренно различен от Абигейл. Запита се как изобщо са се запознали.

Не мисли дълго за Абигейл, докато двамата с Кент си приказваха. Наля си втора чаша кафе и си каза, че е безкрайно приятно да се наслади на спокойствието в къщата заедно със съпруга, преди той да тръгне за работа, макар въпросният съпруг да не беше неин.

Очевидно на Кент също му беше приятно, защото отмести празната чиния и заяви:

— И така, Лайла, ще се справиш чудесно. Признавам, че отначало имах известни съмнения, но това бе преди да те опозная.

— Сигурно си очаквал жена, която се страхува да не си изцапа ръцете — засмя се тя и се почувства по-спокойна, тъй като вече бе сигурна, че си има съюзник. — Добре де, признавам, че си слагам гумени ръкавици, но не съм чак толкова горда, че да откажа да лазя на колене с четката, а не е нужно да съм завършила ядрена физика, за да пусна прахосмукачката.

Той я погледна замислено за миг, намръщи се едва забележимо, след това заговори.

— Виж, надявам се не навлизам в прекалено лична територия, но няма смисъл да се преструваме, след като ще живеем под един покрив. Затова ще го кажа направо. Знам, че си преживяла много. Уважавам те заради начина, по който си се справила. Много хора биха се пречупили под такова напрежение.

На Лайла никой не ѝ бе правил комплименти от много отдавна, още по-малко човек, който нямаше скрити мисли, затова едва успя да съдържа сълзите си.

— Благодаря ти. Много си мил. — Друго не се сети да каже.

Кент чукна чашата си с кафе в нейната.

— Да пием за успеха, независимо какво влагаш в тази дума.

Докато почистваха кухнята, той ѝ разказа още за лекарската си практика и за кабинета с огромна витрина в помещение, което преди това е било магазин за обувки.

— Не съм клиника „Майо“ — призна той, — но тъй като двамата с партньора ми сме единствените в града, не получаваме много оплаквания.

Лайла отново се сети за Вон.

— Брат ми много би се зарадвал на човек като теб. На повечето от местата, където е пътувал, най-близкият лекар е на сто и петдесет километра. Ако го бяха прегледали по-рано... — Тя се усети, преди да каже всичко докрай.

Само че Кент разбра.

— Брат ти болен ли е?

Тя кимна сериозно.

— Току-що е открил, че има рак. Лимфома втора фаза. Започва химиотерапия вдругиден.

— Много съжалявам — рече с искрено съчувствие Кент. Сигурно бе забелязал тревогата ѝ, защото добави: — Виж, Лайла, това не е смъртна присъда.

— И той повтаря същото.

— Кой го лекува?

— Някой си Гросман. Работи в презвитерианската болница.

— Пол Гросман ли? Да, познаваме се добре. Бяхме заедно на стаж в университетската болница „Кълъмбия“. Той е един от най-добрите — увери я Кент. — Да знаеш, че брат ти е в добри ръце.

Тя усети как безпокойството ѝ намалява.

— Радвам се.

— Ако кажеш, веднага ще поговоря с Пол. Така, ако има нещо, което не разбираш, ще ти го обясня. Понякога е много трудно да разбереш медицинските приказки, а Пол никога не се съобразява с това, дали хората го разбират или не.

— Наистина ли? Би било чудесно. — Лайла бе толкова благодарна, че очите ѝ отново се насълзиха. Бързо се извърна, за да не позволи на Кент да забележи.

Той отпусна ръка на рамото ѝ.

— Няма нищо.

За момент Лайла почти забрави причината, поради която бе тук. След това побърза да си каже, че този човек, колкото и да беше мил и внимателен, си оставаше неин работодател. Затова прогони съпруга на Абигейл от кухнята и се зае да обиколи къщата, която вече не ѝ се струваше враждебна.

Беше така, докато не се натъкна на Фиби.

— Значи ти си заместницата.

Лайла бе на колене в голямата спалня и търкаше джакузито. Вдигна поглед към тийнейджърката, застанала над нея. Беше красива, но прекалено слаба, с къдрава черна коса, късо подстригана, огромни кафяви очи, които напомняха за Бамби. Седна на пети.

— А ти сигурно си Фиби.

Дъщерята на Абигейл така и не слезе да закусва и къщата бе тиха, затова Лайла предположи, че се е измъкнала, без да каже и дума. Сега вдигна ръката си, скрита в гумена ръкавица.

— Здравей. Аз съм Лайла. Извинявай, че не се представих оде, но нямах представа, че има някой тук. Ти не трябва ли да си на училище?

— Казах на татко, че съм болна.

— Не ми изглеждаш болна.

— Защото не съм — отвърна троснато Фиби, без да се впуска в допълнителни обяснения. Не откъсваше поглед от Лайла, скръстила ръце на гърдите си. — Хайде, разкажи. Мама каза, че двете сте се познавали на млади години.

Лайла кимна и се запита какво ли още ѝ е казала Абигейл. Реши да заложи на сигурно.

— Майка ѝ работеше за нашето семейство.

— Сериозно ли? — В очите на Фиби заблестя неочакван интерес. — Значи вие двете сте били нещо като приятелки. — Очевидно Абигейл не бе разказала на дъщеря си много за онова време.

Лайла се изненада, когато научи, че е просто случайна бележка в историята на Абигейл, и реши да разкаже повече.

— Всъщност, израснахме заедно. Нямахме как иначе — обясни тя в опит да бъде точна.

— Ами? Аз пък останах с впечатление, че спомените ѝ от онези години не са много розови.

Лайла не можеше да спори. Просто сви рамене.

— Всеки помни нещата по различен начин.

— Странна работа. Сега ти работиш за нея.

— Наистина е малко странно — призна Лайла. Нямахме смисъл да отрича. Щом човек я погледнеше, веднага ставаше ясно, че не е на „ти“ с препаратите.

Фиби замълча за момент.

— Чела съм за теб във вестниците — обясни тя след малко.

Лайла се усмихна, без да крие напрежението си, сякаш искаше да каже: „Че кой не е чел за мен?“

— Значи си била адски богата — продължи Фиби.

— Може да се каже.

Фиби не бе особено впечатлена.

— Мама каза, че синът ти е почти на моята възраст.

— Да. Казва се Нийл. Всъщност е малко по-голям от теб.

— Какъв е?

— Приятен. — За разлика от теб. — Сама ще прецениш, когато се запознаете.

— Той кога ще дойде?

— След няколко седмици. Когато семестърът му приключи.

— Супер — подхвърли с пълно безразличие Фиби. Обърна се и погледна през прозореца, от който се виждаше алеята за коли отзад. — Значи това е твоята кола, с кашоните на задната седалка.

— Още не ми е останало време да си сваля багажа — обясни притеснено Лайла.

— Май ще ти трябва помощ. По-късно ще ти помогна, ако не си намеря друга работа.

Лайла се изненада от предложението. Не би и предположила, че е от момичетата, които биха подали ръка на друг, особено на човек, на когото се плаща, за да се грижи за нея. Лайла се опита да отговори любезно.

— Благодаря, но ще се справя сама.

Не искаше да стигне до Абигейл, че е накарала Фиби да ѝ върши мръсната работа. Отново се зае да търка джакузито и когато вдигна поглед няколко минути по-късно, остана изненадана, че момичето е все още при нея.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита тя направо.

— Не. — Фиби ухапа кожичката до нокътя. Мълча дълго, преди да попита тихо: — Просто се питах... тя каква е била по онова време?

— Кой? — попита разсеяно Лайла.

— Майка ми.

— А, да. Чакай да видя. — Лайла спря работа и се замисли. Найсетне лицето ѝ се отпусна и тя се усмихна при спомена. — Беше сладка, забавна. Много безстрашна. До къщата, в която живееха двете с баба ти, растеше един орех и тя често се качваше по клоните, за да се прехвърли на покрива и да обере нападалите там орехи. Веднъж се подхлъзна и падна и сигурно щеше да си счупи врата, ако не се беше блъснала в един клон, който я спря. Всички си мислехме, че след това ще има страх от височините, но на следващия ден тя пак се качи горе.

Споменът събуди старата обич. Двете се бяха забавлявали и лудували заедно, нали така? Макар сега Абигейл да не можеше да ѝ прости, нищо не можеше да промени миналото.

— Помисли си само, ако си беше счупила врата, нито една от нас нямаше да е тук сега.

Лайла вдигна поглед към Фиби, стресната от мрачните мисли на момичето. Усети, че малката я подлага на проверка, че иска да види реакцията ѝ, затова отговори спокойно.

— Аз не съжалявам, ами ти?

Предпочиташе да е тук, на колене и да търка чужда баня, вместо да поеме по пътя, който Гордън бе избрал за себе си.

Фиби не отговори. Наблюдаваше Лайла, проучваше я по начин, който съвсем не бе приятелски, но не бе и открито груб. Лайла забеляза, че е уязвима под фасадата на безчувствена и незаинтересована тийнейджърка, че в действителност е тъжно момиче в тялото на млада жена. Най-сетне Фиби заяви:

— Ако на някого му трябва, ще си бъда в стаята. И хич не си прави труд да я чистиш. — Тя погледна с извити вежди кофата с препарати в краката на Лайла. — Там е забранено за влизане.

След тези думи се въртна и изчезна нанякъде.

Дори да не се налагаше да чисти стаята на Фиби, Лайла цяла сутрин не успя да приключи на горния етаж. Да се оправи леглото на Кент и Абигейл бе истинско предизвикателство. То се оказа огромно, с пластове одеяла, олекотен юрган, кувертюра, декоративни възглавници, които трябваше да подреди по двойки и намрази още от първия ден. Бодна я чувство на вина, когато си припомни леглото, в което спяха двамата с Гордън в апартамента на Парк авеню. Та то бе почти същото. Икономката ѝ, Мартина, не се оплака нито веднъж, но Лайла оцени ли колко работа влага жената всяка сутрин, за да е чисто и подредено? Ако само бе помислила, сигурно щеше да махне поне част от възглавниците и кувертюрата.

Докато изчисти цялата къща, часовете бяха отлетели и нямаше мускул, който да не я боли. Запита се как ще успее да издържи цялата седмица, а за по-дълъг период дори не ѝ се мислеше. Никога през живота си не бе работила толкова усърдно. Каза си, че е могла да спести от две места, като върши работата на Мартина и престане да плаща на личния си треньор.

Сега Лайла се засрами, когато си спомни как си въобразяваше, че сумите, които плаща на Мартина, са достатъчни, за да я компенсират за тежката работа, да не говорим за допълнителните задачи, които жената вършеше, без дори да я моли някой. Може би това е наказание, помисли си Лайла, не заради греховете, които имаше към Абигейл, ами към всички онези, които бяха бедни и нещастни.

Тъкмо прибираше препаратите, когато си спомни, че все още не е свалила вещите си от колата. Бързо излезе навън, докато бе все още светло. Вдигна един кашон от задната седалка и го понесе с усилие към апартамента на прислугата над гаража отстрани на къщата, където щяха да живеят двамата с Нийл. Сутринта Абигейл ѝ показва къде се намира, но Лайла не знаеше какво точно представлява вътре.

Щом влезе, посърна. Беше толкова тясно! Имаше хол и кухненски бокс в единия край, малка спалня и баня. Нийл нямаше да има отделна стая. Но поне можеха да разчитат на покрив над главите, каза си тя, след като посвикна. Щеше да им е доста неудобно, но се налагаше да се справят. Хубавото бе, че нямаше да има проблем с чистенето.

Лайла тъкмо се върна долу и вадеше най-тежкия кашон от багажника на тауруса, когато чу дълбок глас с акцент.

— Аз ще ви помогна.

Изправи се и се обърна назад. Пред нея бе застанал мъж в изцапани от тревата панталони и суичър. Беше приблизително на нейната възраст, мускулист, мургав, с гъста къдрава коса като шапка. Имаше най-красивите кафяви очи, които бе виждала, с дълги мигли като на момиче и нищо друго женствено. Той вдигна кашона с лекота, сякаш бе пълен със стиропор.

Понесе го по стълбите и го остави на пода в хола.

— Карим Наджид — представи се той, когато се изправи.

Тя стисна протегнатата му ръка, загрубяла от работа, въпреки това се изненада, че има дългите фини пръсти на аристократ.

— Лайла Деврийз. Аз съм новата... икономка. — Поколеба се, преди да изрече думата. Икономка. Цял ден бе чистила къщата на Абигейл, ала така и не успя да свикне с новата си роля.

— Знам. Казаха ми да те потърся. — Акцентът му бе странна смес от британски и типичния за Близкия изток говор. Сигурно бе

живял в чужбина, преди да дойде тук. — Аз се грижа за имението. Ако имаш нещо тежко за вършене в къщата, веднага ме повикай.

— Благодаря — отвърна тя. — Не знам как щях да се справя, ако не се беше появил. Ти ме спаси.

— За мен беше удоволствие — наведе глава той в нещо като поклон.

Двамата пренесоха останалите ѝ неща. Единствените мебели на Лайла бяха малка масичка и люлеещият се стол на баба ѝ, с които сърце не ѝ даде да се раздели, когато продаваше останалите вещи.

— Това е всичко — заяви тя, след като остави и последната кутия на пода в хола. — Мога само да призная, че беше по-лесно от последния път, когато се местих. Тогава поръчах четири камиона.

— Когато пристигнах в страната, имах само един куфар.

Обърна се към Карим и забеляза ироничната му полуусмивка.

— Ти откъде си? — попита тя.

— Афганистан. — След това побърза да уточни. — Не от този Афганистан, който вие американците познавате. По онова време там нямаше срутени от бомби сгради, нито път муджахидини с оръжие. Беше много красиво, с дървета и цветя, а хората се усмихваха, когато се срещаха по улиците. — Замисли се. Докато рееше поглед през прозореца, за момент потънал в спомени, тя огледа внимателно лицето му, озарено от лъчите на залязващото слънце, което придаде златист блясък на скромната стая и я превърна в почти уютен дом. Той имаше високи скули и орлов нос, които напомняха за благородните профили на древни бронзови монети.

— Отдавна ли си в страната? — попита тя.

— От доста време.

Погледна я отново и тя предположи, че има какво да разкаже за миналото си. Нямаше намерение да го разпитва, освен това бе уморена, гладна и нямаше търпение да разопакова и подреди нещата си, за да си легне.

— Още веднъж ти благодаря — усмихна се тя, докато го изпращаше. — Много ми помогна.

— Каж ми, ако има още нещо — каза ѝ той, преди да излезе. — Още няма да си тръгвам. Работя до шест.

Тъй като не искаше да се натрапва, тя се поколеба, преди да отговори.

— Има нещо. Случайно да имаш чук, който да взема назаем? Има една картина, която искам да закача. — Посочи акварел в рамка, морски пейзаж, подпрян на канапето. Можеше да изчака до утре, но знаеше, че ще се почувства по-добре, ако е на стената — малък спомен от дома в това безрадостно място. Спомни си как видя картината за пръв път в една галерия в Кармел, където двамата с Гордън бяха на почивка. Влюби се в нея на мига, въпреки че на Гордън не му хареса много. Едва когато ѝ я подари за годишнината от сватбата, месец по-късно, тя разбра, че той просто се е преструвал, че не му допада. Споменът я натъжи. Съпругът ѝ може и да бе излъгал доста хора, включително и нея, но я обичаше — любовта му бе съвсем истинска.

Карим кимна, излезе и след няколко минути се върна с чук и кутия с пирони.

— За мен ще бъде чест, ако ми позволиш аз да се заема — настоя той и се наведе към картината. — Само кажи къде искаш да я закача. — Дворцовите му маниери ѝ се сториха много приятни и ѝ напомниха за рицари в броня и изискани джентълмени.

Лайла усети, че се изчервява.

— Ама аз не исках... не исках да ти губя времето...

Той махна с ръка.

— За мен е истинско удоволствие да ти помогна.

Щеше да го обиди, ако откажеше, затова се усмихна мило.

— В такъв случай не мога да откажа.

Избра място на стената, където картината щеше да се вижда добре, и докато Карим забиваше пилона, тя се върна при кашона, от който вадеше нещата, преди той да се появи. Разглеждаше стар албум, когато усети, че той наднича през рамото ѝ.

— Това семейството ти ли е? — попита и посочи снимка, на която двамата с Гордън бяха на плажа, а съпругът ѝ бе гушнал прощъпалник с пясъчноруса коса.

Тя кимна и се опита да преглътне буцата в гърлото си.

— Бяхме в Саг Харбър. Ходехме там всяка година за Четвърти юли. Беше семейна традиция — обясняваше тя замислено и пригладваше смачканото ръбче на снимката. Двамата с Гордън гледаха право в обектива, широко усмихнати, вятърът рошеше косите им, а лицата им грееха. Нийл е бил на около три, все още пълничко детенце, което следващото лято вече бе източено и слабо.

— Изглеждате щастливи — отбеляза Карим.

— Наистина бяхме щастливи. — Ако можеше да се каже, че незнанието е благословия, то тя бе сред най-щастливите на тази планета. Поколеба се, преди да признае тихо: — Съпругът ми почина преди два месеца.

Карим кимна сериозно.

— Моите съболезнования. Неочаквано ли беше?

— Да, напълно неочаквано. — Побърза да смени темата, тъй като не искаше да провежда дълъг и болезнен разговор. — Ами твоето семейство? Те с теб ли са?

Карим поклати глава и за миг се намръщи.

— И двамата ми братя загинаха по време на войната, след това татко бе убит от талибаните. Конфискуваха дома ни и тогава мама взела сестрите ни и избягала в провинцията. Аз успях да се измъкна, защото имах приятел, бивш състудент, който работеше в министерството. — Обясни, че бил преподавател в университета в Кабул. Краят на преподавателската му кариера дошъл, когато талибаните забранили всички книги, освен религиозните. Щели да го хвърлят в затвора, ако продължи, дори тайно. Можела да го сполети дори по-тежка съдба. — Убиха татко — повтори й мрачно той. — Застреляха го хладнокръвно само защото се осмели да говори открито против политиката им.

Обърна се бързо, но тя успя да забележи потисканите чувства.

Значи и той бе жертва на жестоките обстоятелства, също като нея. Може и да бяха от различни култури, но имаха нещо общо.

— Онова, което сториха със страната ти, беше ужасно — каза тя. Беше гледала в шок репортажите по новините, когато показваха как взривяват каменните статуи на Буда в Бамиян. От онова, което й разказваше Карим, бе очевидно, че това не бе най-лошото.

— Не бяха единствено талибаните — продължи той. — Да не забравяме руснаците, британците, турците, арабите и монголците преди това. Сега воюващите секти се избиват. Младите не помнят време, когато страната ни не е била във война. Не помнят Кабул какъвто беше едно време, средище на култура и учение.

— Може би е по-добре, че не помнят — вметна тя. — Някои спомени са прекалено болезнени.

— Попита ме за семейството ми — подсети я той. — Най-много съжалявам, че така и не успях да се сбогувам. Мама и сестрите ми вече бяха заминали, а аз трябваше да избягам бързо, за да не ме арестуват. Пишем си, говорим по телефона, но не е същото.

— Откога не сте се виждали?

— От осем години. — Той се замисли.

— Ще се върнеш ли някога?

— Някой ден може и да се върна.

Бе толкова унил, та се запита дали не е оставил още някого, освен майка си и сестрите си. Дали имаше съпруга? Забеляза, че не носи халка, значи тъгуваше за приятелка. Преди да успее да го попита, той се усмихна.

— Прости ми. Едва се запознахме, а аз те товаря с мъката си. Сигурно си мислиш, че съм невъзпитан.

— Не, разбира се — увери го тя. — Както и да е. И аз мога да кажа същото. Изгубих и съпруга си и почти всичко, което притежавах, и то само за една година: Казвам го, ако се питаш как съм се озовала тук. — Усмихна се насила. — Каква ирония. До вчера имах апартамент на Парк авеню, икономка, а днес чистя на други хора. — Сама не знаеше защо с Карим се чувстваше в безопасност, макар че се бяха запознали преди малко.

— Поне е честна работа — отбеляза той. — А и аз се сецам за много по-неприятни места.

„Точно така — помисли си тя, — например Афганистан и управлението на талибаните“.

— Говориш като брат ми. Той непрекъснато ми повтаря, че тази работа няма да е вечна, че имам и други възможности. Поне да знаех какви са тези други възможности.

Карим ѝ се усмихна, за да я окуражи.

— Днес беше първият ти ден. Не е нужно да решаваш веднага.

Колкото и да бе невероятно, каза си Лайла, беше преживяла първия ден и не беше чак толкова ужасно. Освен това си беше намерила приятел. Дори двама, ако броеше съпруга на Абигейл. Предстоеше ѝ да спечели дъщерята, а накрая и самата Аби, което щеше да се окаже истинско предизвикателство. Можеше единствено да каже, че работата не беше чак толкова унижителна, колкото си бе представляла.

Може би... наистина може би... имаше някаква надежда.

7.

— Не, не и не! — Абигейл се наведе бързо, за да вдигне аранжираниите в средата на масата цветя. — Изрично те предупредих да няма коледна звезда! — Нямаше никакво значение, че до Коледа оставаха три седмици. Абигейл ненавиждаше коледните звезди. На погребението на майка ѝ в църквата бе пълно с тях. Тикна цветята в ръцете на горката продуцентка и се сопна: — Следващия път слушай по-внимателно, когато говоря нещо!

— Да, разбира се. Много се извинявам — смути се младата жена и забърза поруменяла да смени цветята.

Абигейл се намръщи, докато подреждаше отново масата, където щеше да бъде поставен десертът, който приготвяше за сутрешното предаване на „Ей Ем Америка“. По дяволите, къде се дяна стилистката? За какво им се плащаше на тези хора, ако не да следят всичко?

Когато Абигейл пристигна в студиото, не ѝ оставаше много време, затова така и не успя да прегледа всичко предварително, както бе свикнала. Излезе късно от дома, благодарение на Лайла, която беше прибрала бельото в различни чекмеджета, след това се оказа, че по „Хенри Хъдсън“ има задръстване заради някакви ремонтни работи. Влетя в студиото, където всичко бе подготвено за малките тортички с боровинки и маскарпоне, които трябваше да направи, както и предварително опечените сладкиши. Единственото, което я подразни, бяха коледните звезди.

Всеки друг би се примирил, но Абигейл не беше като другите хора. Много държеше на детайлите. Винаги когато подбираше храната за дадено събитие, независимо дали пишеше книга или се подготвяше за медийна изява, тя се интересуваше от дребните неща точно толкова, колкото и от цялостната завършена картина — никога не сервираше боровинки на шведска маса, тъй като имаше опасност да паднат на килима, когато някой посегне да си вземе (веднъж допусна тази грешка, когато беше още нова в занаята), забелязваше правописни

грешки в коректурите, дори косъм или цвете, щръкнало настрани от букета.

Сега, докато вървеше към гримьорната, си припомни детската песничка за изгубената подкова, тъй като нямало пирон.

Така бе тръгнал животът ѝ. Бе започнала от нищо и бе изградила бизнеса си крачка по крачка, пирон по пирон и по този начин бе спечелила битката срещу онези, които също като чичо ѝ искаха да я смажат. От майка си бе научила, че ако искаш да изпъкнеш сред масата, трябва да работиш по-упорито и да си по-добра от останалите. Затова Абигейл търсеше начини да се отличи. Беше сложила началото на фирмата за кетъринг по време, когато прословутите солени пирогчета излизаха от мода, затова се прослави с изключителните си ордьоври — пури от многолистно тесто, пълнени с аспержи и гъби, хамачи^[1], поръсена с рибен чипс, хапки, сервирани в китайски лъжици, октопод на скара с препечен хляб, миниатюрно брюле с гъши дроб. Събитията, за които Абигейл организираше кетъринга, бяха неповторими и много скоро тя стана изключително търсена.

Понякога обаче се случваха неща, които не можеше да контролира. Като пожара в Лас Крусес. Докато се настаняваше пред огледалото в гримьорната, тя усети как стомахът ѝ присвива при тази мисъл. През деня бе прекалено погълната от работата, за да се измъчва. Вечер обаче нахлуваха мислите за нещастното момиче, което бе загинало в огъня. Затова напоследък не можеше да се насипва пълноценно. Кент похъркваше блажено до нея, а тя ставаше и слизаше на долния етаж, за да почете или да гледа телевизия. Снощи спа само четири часа. Нищо чудно, че бе толкова раздразнителна.

Независимо от всичко, това не бе причина да се държи толкова грубо с младата неопитна продуцентка. Абигейл съжали още щом избухването премина. Та нали ако не бе размахвала камшика, трагедията в Лас Крусес нямаше да се случи. От друга страна, помисли си тя, бедата при младите бе, че всички, още от малки, като се започнеше с родителите, ги гледеха непрекъснато и им повтаряха, че са специални, обсипваха ги с похвали дори когато не заслужаваха. Понякога имаха нужда някой да ги скрита отзад. „Добре дошли в истинския свят“.

Запознанството на Абигейл с истинския свят приличаше на скок от висящ мост. Няколко дни след смъртта на майка ѝ тя се качи на

автобус за Кънектикът, където си бе уредила интервю за работа. От доста време обмисляше бягството си, бе прекарала безброй часове в обществената библиотека, за да прегледа обявите във вестниците на големите градове. Щом забеляза обявата в „Ню Йорк Таймс“ за личен готвач на семейство в Гринич, разбра, че не може да я пропусне. Отчаяно искаше да отиде на интервю, затова излъга за възрастта си и каза, че била на двайсет и една. Добре, че изглеждаше по-възрастна от годините си, справяше се успешно в кухнята благодарение на съветите на майка си и на тортите, които бе продавала от врата на врата. Късметът не я напусна, когато пристигна в огромната къща в стил Тюдор на Гейтуей Драйв и завари госпожа Хенри напълно отчаяна, тъй като специалистът по кетъринг, когото бе наела, ѝ отказал заради объркване в графика. С изненадващо дори за нея хладнокръвие Абигейл бе уверила госпожа Хенри, че ще се справи, макар никога през живота си да не бе подготвяла храна за парти. Единственият ѝ опит бе вниманието, с което бе наблюдавала партитата у семейство Мериуедър, докато майка ѝ работеше за тях. Госпожа Хенри я нае веднага.

Ето докъде стигна. Абигейл имаше кариера, за която повечето хора бяха готови да убиват. Имаше красив съпруг, който също бе постигнал успехи в работата. Имаше умна и красива дъщеря. Защо тогава не бе доволна? Защо дори най-дребните неща я дразнеха?

Отчасти заради Кент. Нямаше смисъл да отрича, че са се отчуждили. Съпругът ѝ често казваше, че двамата са като лебеди, обвързани за цял живот. Абигейл предпочиташе сравнението със златни рибки, които плуват една около друга, без да осъществяват контакт. Не помнеше кога за последен път са правили секс. Вината не бе изцяло нейна. Кент посвещаваше значителна част от времето и енергията си на пациентите — да не говорим за благотворителните му изяви — и често не си беше вкъщи, когато тя се прибираще от работа (въпреки че той притежаваше уникалната способност да забравя тези случаи). Накратко, снощи се прибра рано — сутринта му бе намекнала, че е в любовно настроение — и завари бележка на хладилника, в която пишеше, че щял да закъснее, да не го чака. Беше предпочел да прекара цялата вечер на поредното шумно събрание в кметството. Когато Кент най-сетне се прибра, тя бе прекалено уморена за секс. Най-дразнещото беше, че не можеше да си позволи да недоволства, тъй като Кент

вършеше „добрини“, докато тя трупаше пари. Нямаше място за сравнение.

Все още го обичаше и се надяваше, че и той я обича. Беше се зарекла, че след като се оправи с проблемите около ужасния инцидент във фабриката, ще заминат на някое романтично място. Париж... може би Венеция, където ходиха на меден месец. Точно така, Венеция, каза си замечтано тя. Нима имаше по-подходящо място, на което да разпалят отново страстта?

Затвори очи, докато гримьорката, възрастна жена, на име Кандис, пудреше носа ѝ и ѝ слагаше сенки. Обикновено Абигейл клюкарстваше с Кандис, която бе в този бизнес отдавна и знаеше истории, „които ще ти накъдрят косата и без моя помощ“, както обичаше да се шегува тя. Днес обаче Абигейл мълчеше, потопила се в мечтата как двамата с Кент ще се гушнат в апартамент в „Грити Палас“. Тъкмо си представяше как закусват на терасата, след като са се любили ненаситно, когато я прекъсна друг образ, появил се ненадейно откъде. Лайла търкаше пода в кухнята. Тя правеше точно това, когато вчера Абигейл се върна от работа.

Сама не може да си обясни защо, когато завари Лайла на колене, стиснала в ръка четка като някоя съвременна Пепеляшка, се подразни толкова много.

— Трябва ли да го правиш? — попита тя и я заобиколи, за да си вземе чаша за вино от шкафа.

— Нали това искаш? — вдигна невинно поглед Лайла. Беше облечена в рокля, която Абигейл позна, че е уникат на „Лили Пулицър“, косата ѝ бе скрита под шал, а на ушите ѝ блестяха диаманти — комбинация от светска дама и чистачка.

— Да, но не е нужно да стигаш до крайности. Не е нужно да правиш демонстрации. И парцалът ще свърши работа. — Имаше чувството, че Лайла се престарава, за да събуди съчувствие. Но това бе просто глупаво, нали така? Лайла нямаше откъде да знае, че тя ще се прибере по-рано.

Коленичилата жена сви рамене и отвърна почти нагло.

— Както кажеш. Ти си шефката.

Абигейл си помисли: „Може и да е на дъното, но няма да се пречупи“.

Лайла винаги изпълняваше онова, което се искаше от нея, и не даваше повод за недоволство, ала Абигейл не пропускаше гордо вдигнатата брадичка и предизвикателния блясък в очите ѝ. Не ѝ бе никак приятно, че Кент се отнасяше към нея като към семейна приятелка, която просто им помагаше с домакинската работа, или че Брустър подскачаше щастливо наоколо ѝ и размахваше опашка всеки път, когато влезете през задния вход. Дори Фиби започваше да се привързва към нея. Дъщеря ѝ не просто търпеше Лайла, ами изглежда я харесваше.

Абигейл дори се замисляше да я освободи. Щеше да го стори, ако не бе изникнала нова досадна неприятност. Онзи ден Кент подхвърли нещо, докато си лягаха. Ставаше въпрос за негов приятел, лекар, с когото бил говорил за брата на Лайла.

Щом спомена Вон, сърцето на Абигейл трепна, но тя успя да заговори напълно спокойно.

— Какво му е на брата на Лайла?

Кент спря да си закопчава пижамата.

— Лайла не ти ли е казала? — Бе силно изненадан. Естествено. Той нямаше представа какво се е случило между двете приятелки.

— Кажете ми ти — настоя тя.

— Има рак.

— Рак ли? — Имаше чувството, че не се е свързвала с Вон от десетилетия, но кой знае защо новината я порази. Сякаш дъхът ѝ спря.

— Нехочкинова лимфома — продължи Кент. Явно не успя да скрие уплахата си, тъй като той я погледна загрижено. — Аби, добре ли си? Все едно си видяла призрак.

— Аз... Добре съм — заекна тя. — Просто не знаех, че е болен.

Кент кимна сериозно.

— Втора фаза, така че шансовете му са добри. Само че го чака дълъг път.

— Горкият Вон — промълви тя, поклати глава и приседна на леглото, ръката, в която стискаше четката за коса, остана отпусната на коляното ѝ.

Кент я погледна озадачено.

— Нямах представа, че сте близки.

Абигейл се затрудни да прецени дали да му каже — той щеше да се пита защо е чакала толкова дълго — затова реши да признае

истината, поне отчасти.

— Вон винаги се е държал добре с мен — обясни тя и замълча.

Оттогава новината не я оставяше на мира. Не можеше да спре да мисли за Вон и за факта, че е болен. Може и да бяха минали повече от две десетилетия от последния път, когато се видяха, но сега вече знаеше, че повече не може да чака. Може би нямаше да има друг шанс.

Бе по-лесно да реши, отколкото да пристъпи към действие. Беше ѝ безкрайно трудно, докато измъкне от Лайла в коя болница е. Първото, което научи, бе, че живее в дома на своя приятелка в града.

— Ще му дам телефона ти — предложи Лайла. — Така ще ти звънне, когато се чувства по-добре.

— И аз мога да му оставя съобщение.

Лайла я погледна решително. Абигейл добре познаваше този поглед, който не се бе променил от детските им години и издаваше, че Лайла се е заинатила.

— Не му е никак приятно телефонният секретар на приятелката му да се задръства с обажданията на хора, които търсят него.

— Той няма ли мобилен телефон?

— Кой, Вон ли? — изсумтя подигравателно Лайла. — Говориш за човек, който прекарва по-голямата част от времето си на места, където дори няма течаща вода, камо ли мобилни телефони. Когато ми звъни, обикновено е от сателитен.

Абигейл усети, че губи търпение.

— Добре, както кажеш. Просто ми дай номера на телефона в апартамента, където живее. Не виждам проблем, Лайла. Няма да го притеснявам в неподходящи часове. Просто исках... — Тя замълча. Какво всъщност искаше? — Искам да разбера как е.

— Вече ти казах, че се държи. Всъщност, по-добре е от очакваното.

— Искам да се убедя лично, ако нямаш нищо против.

— В момента единствените хора, с които се среща, са приятели — каза многозначително Лайла.

Абигейл бе категорична, че няма да позволи Лайла да решава, затова отговори натъртено:

— В такъв случай съм сигурна, че много ще се зарадва да се чуем.

Най-накрая успя да вземе от нея телефона и адреса, където бе отседнал. Не че успя да се свърже с него. Остави няколко съобщения, но той така и не ѝ се обади. Наистина ли Вон бе толкова болен, че не можеше да вдигне телефона? Колебанията я глождеха като зъби на дребни гризачи. Ами ако всъщност не беше толкова добре, колкото твърдеше Лайла? Ами ако се нуждаеше от помощ, от нещо, което тя можеше да му осигури? Може би от частна медицинска сестра? От пари, докато се вдигне отново на крака? Каквото и да бе състоянието му, тя щеше да е до него, както той бе до нея, когато имаше нужда. Вон не ѝ обърна гръб като останалите от семейство Мериуедър. Сега бе неин ред да му се отплати.

След няколко безсънни нощи тя реши, че след като Вон не ѝ се обажда, тя ще го посети без предупреждение, дори моментът да не бъде подходящ. Дори възнамеряваше да отиде веднага след края на предаването.

Върна се умислена на снимачната площадка, гримирана и сресана, и откри водещата Дейна Зиглър да разговаря с режисьора Тим Грабърман. Тим приличаше на гигантско пръчковидно насекомо, с хилави ръце и крака и изпъкнали очи, докато Дейна с огненочервената си коса се открояваше като олимпийски факел сред малката армия оператори и звукозаписни техници, мобилизирани около нея. Щом забеляза Абигейл, ѝ отправи широка усмивка, сякаш бяха стари приятелки. Донякъде беше така. През осемте години, откакто я канеха редовно да гостува в „Ей Ем Америка“, други водещи и продуценти бяха идвали и си отивали, докато те двете с Дейна бяха винаги на линия.

„Нищо не е вечно“, прошепна старият глас на несигурността в главата на Абигейл. Ами ако хората научат, че вината за смъртта на нещастното момиче и Лас Крусес е отчасти нейна? Щом чувството за вина, което изпитваше, ѝ подсказваше какъв ще бъде откликът на хората, то значи краят на кариерата ѝ бе съвсем близо. Потръпна от безпокойство.

Беше ѝ необходим целият опит, който имаше пред камерите, за да не позволи на стреса и безсънните нощи да се изпишат по лицето ѝ, когато минути по-късно камерите се включиха, а Дейна започна трийсетсекундното си въведение. Не можеше да позволи зрителите да забележат пукнатини по фасадата, каза си тя, нито пък да разберат, че

под спокойната външност на усмихнатата жена се крие жена, уязвима също като тях.

Бъбреше с Дейна с лекота, сякаш се намираше в собствената си кухня в Роуз Хил, докато разпределяше тестото във формичките и смесваше сока от боровинки с маскарпонето, преди да добави сметаната. Докато заливаше готовите тортички със сладко от боровинки, тя разказваше на зрителите за предстоящите си проекти, сред които бе книга за сватбено планирано и благотворителен фестивал на храните, в който щеше да участва заедно с други готвачи, а приходите бяха предназначени за приют в Бангладеш.

Абигейл тъкмо привършваше със съветите към онези, които щяха да организират партита по празниците, когато Дейна ѝ отправи заучената си усмивка и зададе неочакван въпрос.

— Доколкото разбрах, тази година ще разчиташ на помощта на човек, който разбира от партита?

В първия момент Абигейл остана шокирана. Откъде бе научила Дейна за Лайла? Със самоубийството на Гордън секна и лудешкият медиен интерес към семейство Деврийз, а след като Лайла изчезна от очите на хората, никой не се сещаше да я спомене в пресата. Сигурно Дейна разчиташе на стабилни източници.

Абигейл се овладя бързо — та нали тя бе измислила фразата „Когато животът ти поднесе лимони, направи лимонов пай с целувки“.

— Сигурно имаш предвид скъпата ми стара приятелка Лайла Деврийз. Да, истински късметлии сме, че е при нас — отвърна тя, без да трепне. Сипа внимателно лъжичка сладко от боровинки върху поредната тортичка и се усмихна така, сякаш двете с Лайла наистина бяха първи приятелки.

Дейна се обърна към публиката.

— За онези от вас, които току-що са паднали от друга планета, говорим за Лайла Деврийз, съпругата на Гордън Деврийз, който в началото на годината бе осъден след скандала във „Въртекс“. Ако се питате къде е изчезнала, ще ви съобщя, че тя е жива и здрава и работи за Абигейл като нейна икономка.

Абигейл се възползва от възможността. Добре, че бе предвидила подобен въпрос за Лайла, макар да не предполагаше, че ще се разчуе толкова скоро.

— Освен това, Дейна, искам да подчертая, че тя е истински божи дар. Не знам как щях да се справя без нея. Старата ми икономка напусна неочаквано, тъй като имаше семейни проблеми, и ние не знаехме какво да правим. Когато Лайла разбра, се смили над нас и настоя да ни помогне. Тя наистина е чудесен човек. Знам какво писаха за нея в пресата, но това изобщо не е вярно и за пореден път доказва, че не бива да вярвате на всичко, което четете във вестниците.

— Съмнявам се, че Лайла Деврийз може да бъде наречена благородна и безкористна. Не те ли притеснява, че лошата слава, която я съпътства, може да се отрази на имиджа ти?

— Ни най-малко — отвърна уверено Абигейл. — Освен това приятелите се познават тъкмо в трудни моменти. — Тя се усмихна ведро към камерата, макар думите да заседнаха в гърлото ѝ като едро царевично брашно.

— Пожелавам и на двете весели празници. — Дейна забеляза, че Тим Грабърман ръкомаха отчаяно, за да я накара да приключи, и добави с хитра усмивка: — Едно е сигурно. Празниците у семейство Армстронг тази година ще бъдат наистина интересни.

„И още как“, отвърна безмълвно Абигейл. Погледна злобно Дейна, докато сваляше микрофона от ревера си, за да ѝ покаже, че подобни изненади не са ѝ приятни, но поне бе сигурна, че успя да спаси положението, макар да ѝ се наложи да лъже нагло по националната телевизия.

На път към гримьорната тя забеляза момичето, на което се бе развивала преди началото на предаването, да подтичва по коридора, сякаш бързаше да избегне нова среща с нея. Абигейл усети как я бодна съжаление и я повика, а момичето — слабо, мургаво като Фиби, макар не толкова красиво — забави крачка и се обърна с плахо изражение, сякаш очакваше гостенката на предаването да ѝ се развика отново. Абигейл обаче заговори мило.

— Искях да ти благодаря, че се справи толкова добре. Извинявай, че бях толкова остра одева. Просто сутринта ми тръгна накриво.

Момичето си отдъхна.

— Няма да се случи отново, госпожо Армстронг. — По бузите ѝ изби руменина и тя побърза да добави: — Говоря за коледната звезда. Следващия път вече ще знам.

Абигейл се усмихна и докосна ръката ѝ.

— Сигурна съм. Моля те, наричай ме Абигейл.

Момичето я погледна така, сякаш ѝ бяха връчили неочаквана награда.

— Ако трябва да сме честни, и аз не ги обичам много — призна тя. — На баба ѝ ги доставяха в огромни саксии и котките ѝ ги използваша за тоалетна. Цялата къща вонеше.

— За подобни случаи имам чудесна рецепта за потпури. Не само че е чудесен подарък, ами и скрива миризмата — обясни Абигейл и се приведе напред, сякаш щеше да ѝ довери тайна. — Включила съм я в книгата си за празничната украса. Прати ми по имейла адреса си и ще ти изпратя една.

Когато Абигейл тръгна по коридора, момичето грееше така, сякаш бе получило благословия от папата, а не книга, която спокойно можеше да закупи от всяка книжарница.

Малко по-късно Абигейл се отправи към другия край на града в линкълна, за да се види с Вон. Все още беше рано, така че имаше голяма вероятност да го заvari у дома. Бе преизпълнена с нервно напрежение. Той дали щеше да се зарадва, когато я видеше... или просто щеше да реши, че му се натрапва? Дали щеше да я познае след толкова много години? Сигурно и Вон се бе променил. Щеше ли четирийсет и една годишният мъж да прилича на момчето, което бе обичала? Щяха ли да имат нещо общо, освен миналото и спомените?

Шофьорът спря пред някогашна фабрика, сега разделена на апартаменти, на Западна двайсет и втора между Пето авеню и Авеню Америкас, и Абигейл слезе. Намери правилния звънец на домофона до входа, където името „Риналди“ бе написано на парче лейкопласт, наполовина отлепен, и тъкмо се канеше да натисне, когато някакъв мъж отключи и се втурна вътре. Абигейл се шмугна след него.

Качи се на стария скърцащ асансьор до четвъртия етаж и почука на врата 4В.

— Идвам! — провикна се женски глас. Секунда по-късно вратата отвори трийсетинагодишна жена, толкова дребна, че Абигейл щеше да реши, че е дете, ако не бе щръкналата като перушина коса — платиненоруса с алени връхчета — и зелените очи, които издаваха, че е уморена от света. Същите тези очи огледаха преценяващо Абигейл от

палтото от норка до обувките на висок ток от „Кристиан Любутен“ и жената веднага реши, че непознатата е сбъркала адреса.

— Да, кажете? — попита нелюбезно тя. Гласът ѝ прозвуча неочаквано гърлен, леко дрезгав, също като на Деми Мур.

— Търся Вон Мериуедър — отвърна Абигейл.

— Той очаква ли ви? — Домакинята присви подозрително очи, сякаш знаеше отговора. Едва ли бе много по-млада от Абигейл, въпреки че бе облечена като връстница на Фиби — боса, с толкова съдрани дънки, че приличаха на паяжина, и символично потниче от някаква ефирна материя, под което прозираха малките ѝ гърди.

— Просто му предайте, че стара приятелка от Грийнхевън е дошла да го види. — Абигейл бе свикнала да я разпознават навсякъде, но изглежда тази жена никога досега не я бе виждала.

Очевидно прословутият чар на Армстронг не действа, защото жената се поколеба, преди да отговори:

— Изчакайте тук.

Обърна ѝ гръб и зашляпа по коридора, а след минута-две се върна и покани Абигейл с нескрито неудоволствие.

Влезе в широко светло помещение с тухлени стени и толкова износено дюшеме, сякаш бе останало от дните, когато сградата е била фабрика. Бе толкова просторно, че малкото мебели изглеждаха дребни, а човек оставаше с чувството, че собственикът се изнася. Единственото, което придаваше завършен вид на помещението, бяха пръснатите наоколо огромни абстрактни скулптури. Една привлече погледа на Абигейл. Приличаше на тотем от вързани на възли хавлиени кърпи.

На канапе до френските прозорци седеше слаб русокос мъж, подпрял разтворена книга на коляното си. Първоначално ѝ се стори непознат, но след секунда тя се усети.

Вон изглеждаше болезнено слаб, само мускули и кости. Ако не беше тази слабост, тя нямаше да разбере, че е болен. Сините му очи бяха живи както винаги и изпъкваха на загорялото лице, по което се бяха врязали бръчки, сякаш бележеха важните места на карта. Дори да не знаеше с какво си изкарва прехраната, нямаше да се двоуми да определи, че пред нея е човек, завладян от приключенски дух. Със сигурност не бе от хората, които се застояват дълго на едно място. За разлика от самопровъзгласилата се охранителка той не изглеждаше

уморен от света. Изражението му бе на човек, който, болен или не, държи на живота.

Изглежда и Вон я наблюдаваше внимателно. Едва когато тя пристъпи по-близо, той се усмихна широко и скочи така неочаквано, че книгата тупна на пода.

— Аби? Ти ли си? — Прегърна я бързо, притисна я до себе си — той наистина бе само мускули и кости — и тя усети как дъхът ѝ спира. След това отстъпи крачка назад и се ухили. — Не мога да повярвам. Как разбра къде да ме намериш? Лайла ти е казала, нали?

Абигейл кимна.

— Дано нямаш нищо против, че се натрапвам така неочаквано, но ти не отговори на нито едно от съобщенията, които оставих...

Забеляза го как се намръщи объркан и погледна приятелката си, която сви рамене.

— Сигурно съм ги изтрила, без да искам — заяви тя.

Абигейл не бе убедена, че е точно така. От властния начин, по който се бе изпъчила до него, можеше да се заключи, че ги бе изтрила нарочно.

Вон сигурно стигна до същото заключение, защото погледна приятелката си — дали не му беше гадже? — със смръщени вежди, почти укорително, преди да ги запознае.

— Абигейл, да ти представя Джилиан, неофициалната ми медицинска сестра. Тя настоява да се държи с мен като с умиращ, въпреки че не спирам да ѝ повтарям, че съм съвсем добре.

— Добре, че съм аз — заяви Джилиан и обясни без всякакви угризения: — Ако беше сам, щеше по цял ден да обикаля с приятелите си или да се шляе по улиците като някой бездомник, вместо да си почива, както са му казали.

— Виждам, че се справяте чудесно, тъй като той ми се струва в доста добра форма. Сигурна съм, че имате нужда от почивка, така че позволете ми да ви отменя поне за малко — предложи Абигейл с надеждата да остане с Вон насаме.

Джилиан разбра намека. Погледна гостенката изпод вежди и каза на Вон:

— Ще бъда в ателието, ако имаш нужда от нещо.

След тези думи се отправи нанякъде, като въртеше стегнатото си като на дванайсетгодишна хлапачка дупе, платинената коса бе

настръхнала като козина на дребно, но войнствено настроено кученце, готово да брани територията си.

— Джилиан е скулпторка — обясни Вон.

Абигейл кимна, огледа произведенията, всяко по-впечатляващо от другото.

— Вие двамата откъде се познавате? — полюбопитства тя.

— Едно време бяхме гаджета — подхвърли небрежно той. — Беше отдавна. Сега сме просто приятели.

Нещо ѝ подсказа, че той е сложил край на връзката.

Типично по мъжки, помисли си Абигейл. Мъжете винаги си въобразяват, че решението е било и на двамата, когато те късат, и че стига жената да не ревне и да не направи сцена, няма причина да не си останат приятели. Само че от онова, което Абигейл видя, не можеше да заключи със сигурност дали двамата продължават да спят заедно. Бе очевидно единствено, че тя е все още влюбена в него.

При тази мисъл я бодна ревност. Сама не можа да си обясни откъде се появи това чувство. Двамата с Вон не бяха имали връзка, освен ако не броеше онази нощ край кариерата, която с течение на времето ѝ се струваше по-скоро като младежка фантазия.

— Тук ли смяташ да останеш, или ще си вземеш апартамент? — попита тя.

Той сви рамене.

— Нямам дългосрочни планове. В момента не владее живота си — всичко е в ръцете на лекаря ми. — Той се намръщи. — Не ме разбирай погрешно, имам му пълно доверие. Само че усещането е много шантаво. Все едно отново съм дете и родителите ми решават всичко вместо мен.

— И как върви? — Кой знае защо се страхуваше да произнесе думата „рак“.

— Не е зле. Изглежда понасям добре химиотерапията. Казват, че щяло да стане по-зле, но засега единственият страничен ефект е повръщането. А, да, чувствам се непрекъснато изморен, затова през повечето време си лежа и чета. — Наведе се, за да вдигне книгата от пода — старо смачкано издание на „По пътя“ на Джак Керуак — и я остави на масичката.

— Не ти личи — отбеляза тя. — Дори бих казала, че изглеждаш изненадващо добре.

— За човек с животозастрашаваща болест ли? — уточни той и изви иронично устни.

— Не исках да кажа това.

— Но е истина.

— Хората се възстановяват след рак.

— И на мен така ми казаха. — Сигурно разбра, че се чувства неловко, защото побърза да смени темата. — Кажй, да ти донеса ли нещо за пиене? Има кафе и чай, някакъв сок, струва ми се, въпреки че никога не знам какво точно има в хладилника. Джилиан пазарува.

— Не, благодаря. Не мога да остана дълго — отвърна тя.

— Поне седни. Нали можеш да останеш няколко минути? — Помогна ѝ да си свали палтото. След като тя се отпусна на дивана, той се настани до нея. — Кажй как си, Аби. — Вгледа се в очите ѝ, сякаш наистина се интересувахе.

— В сравнение с онова, което преживяваш ти, нямам оплаквания. — Нямахше намерение да му обяснява, че е истинска развалина, откакто научи за пожара в Лас Крусес.

— Бил съм и по-зле — засмя се той. — Пробвай да прекараш две седмици в пещера, затънал до коленете в изпражнения на прилепи, докато си целият налазен от пълзящи гадина.

Тя се намръщи.

— Работата ти винаги ли е толкова... интересна?

— Имаше доста приключения. — Говореше като човек, за когото приключенията са втора природа. — През повечето време снимам дивата природа, така че пътувам до отдалечени места. Миналата година по това време снимах по течението на Конго филм за „Нешънъл Географик“, посветен на браконьерството на слонова кост, което е причината за измирането на популацията слонове в района.

— Някога нападало ли те е диво животно? — При тази мисъл потръпна възбудено.

— Веднъж ме погна горила — обикновена горила, ако трябва да съм точен. Изобщо не беше от кротките създания в „Горили в мъглата“^[2]. От опит знаят, че хората стрелят по тях, затова не понасят натрапници на територията си. Добре, че знаех какво да направя, за да го накарам да ме остави на мира.

— Какво?

— Свих се на земята и показах готовност да се подчинявам.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не мога да си те представя такъв хрисим.

Той сви рамене.

— Правиш необходимото, ако искаш да оцелееш. Въпреки че не знам дали по този начин съм постъпил по-умно от останалите, или просто съм имал късмет.

— Може би по малко и от двете.

— Истината е, че заплахата от нападение на диви животни е доста преувеличена — продължи той. — Много по-вероятно е да се срещнеш със Създателя, докато се опитваш да преживееш в някоя страна от Третия свят, където пътищата са истински убиец, а местните — още по-големи убийци. Да не ти казвам колко пъти съм виждал живота си да преминава като на лента пред очите ми на опасни завои по планински пътища. Ами хеликоптерите! Прелиташ прекалено ниско и перките като нищо могат да се оплетат в клоните на някое дърво.

— Струва ми се рисковано.

— Не колкото неочакваните срещи с браконieri. Няма да се поколебаят да те застрелят, ако те хванат, че душиш наоколо. Понякога просто те прогонват, но ако решат, че имаш намерение да влезеш в играта, ще ти пуснат куршума, без да се замислят.

— Някога стреляли ли са по теб? — Тя се наведе очарована от разказа му. Тъкмо този Вон помнеше, само че сега бе дори по-смел и интересен, също като истински Индиана Джоунс.

В отговор Вон вдигна десния си крак на масичката и нави крачолата на дънките, за да покаже поизбледнял ален белег на прасеца, подобен на малка нацупена уста.

— Малък сувенир от въоръжен бунтовник в Дарфур, където снимахме миграцията на антилопите гну. Стреля наслуки от хеликоптер, а ние летяхме по-ниско. Добре, че раната беше повърхностна, иначе кръвта ми щеше да изтече. — Поклати глава, сякаш едва сега забелязваше иронията. — Странно, все си мислех, че когато ми дойде времето, ще бъде я куршум, я ще падна в някое дърво от планински път. Не съм си представял, че ще си отида от този свят с циврене.

— Това — рече тя и се протегна, за да докосне с пръсти сбръчкания белег, при което сякаш електрически заряд плъзна по ръката ѝ и стигна чак до стомаха — е доказателство, че на небето още

не са те отписали. На твое място нямаше да се тревожа чак толкова. Знам, че и този път ще излезеш победител. — Говореше с увереност, която не изпитваше, и се молеше да е казала истината.

Той се отпусна назад и я погледна замислено.

— Ами ти, госпожице Аби? Я се виж, вече си пораснала и имаш всичко, за което мечтаеше. Надявам се да си щастлива.

Тя се понамръщи. Той подиграваше ли ѝ се?

— Казваш го така, сякаш всичко е представление.

— Нищо подобно. Просто се питах защо жена, която е на върха, има нужда да доказва каквото и да било.

В тона му долови лек упрек, който я накара веднага да настръхне, готова да се защитава.

— Защо го каза? Заради Лайла ли? Тя ли ти е говорила нещо?

— Не, но след като сама повдигна въпроса, какво става между вас двете със сестра ми? Нарочно ли я взе на работа, за да докажеш нещо, или това е някакъв шантав начин да заровиш томаховката?

Сините му очи я прогаряха като лазер. Те не обвиняваха, просто търсеха обяснение. Прииска ѝ се тя самата да разбираше мотива си, за да му обясни.

— Никой не я е накарал насила да работи за мен — отвърна тя.

— Тя казва, че не е имала избор. Доколкото си спомням, беше напълно отчаяна.

— Не е единствената, която знае какво е да си отчаян. — Абигейл усети как старата горчивина се надига. — Аз изгубих дома си и всички, които обичах, с един замах. Ти единствен не ми обърна гръб. — Усети как сълзите опариха очите ѝ и си наложи да не заплаче. Не търсеше съчувствие от Вон. Нали дойде, за да го развесели и ободри? — Нямаш представа колко много означаваха за мен писмата ти. Имаше моменти, когато те бяха единственото, което ме крепеше.

— Не помня какво съм писал, но като знам какъв бях на времето, сигурно са били банални. — Стори ѝ се колкото доволен, толкова и смутен. — Ако знаех, че означават толкова много за теб, щях поне да се постарая да измисля нещо по-задълбочено.

— Нямаше никакво значение какво имаше в тях. Важното е, че ми пишеше.

Той покри ръката ѝ със своята, нежно докосване, което я трогна.

— Не наказвай Лайла заради стореното от родителите ни. Знам, че тя те разочарова, но тогава бе още дете.

„Ти също“, помисли си Абигейл. Премълча, тъй като знаеше колко много държи той на сестра си.

— Не я обвинявам за това — каза тя. По онова време бе наранена, изпълнена с гняв, а основният извор на предателството се появи по-късно — необяснимото мълчание на Лайла, което я накара да се почувства напълно изоставена. — Всъщност има неща, които не знаеш.

Вон изви учудено вежди.

— Предполагах — призна той. — Ще ми разкажеш ли какво се случи?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Свързано е с мама и баща ти. — Замълча и се запита дали няма да съсипе илюзиите, които той може би все още хранеше по отношение на баща си. По изражението му разбра, че няма да остане изненадан от разкритието ѝ. — Те спяха заедно — продължи тя. — Майка ти вероятно е разбрала и затова е скалпила историята с откраднатото колие, за да не ѝ се налага да се разправя с баща ти. — След това побърза да обясни: — Не че мама беше влюбена в него. Според мен и той не я обичаше. Просто държаха един на друг, не, всъщност по-сложно е. — Майка ѝ разкри цялата истина в месеците преди да почине. Нуждата на Розали да сподели бе толкова силна, че изля душата си пред младата си чувствителна дъщеря. — Знаеш каква беше. Знаеш, че бе напълно предана на семейството ти. Бе готова на всичко — дори на това — за да опази семейството ви заедно, да задържи баща ти у дома, да му попречи да търси друга връзка. Знам, че преценката ѝ не е била достатъчно добра, но тя плати скъпо и прескъпо. Колкото и странно да ти се стори, намеренията ѝ бяха добри. — Розали не бе лицемерна, просто бе изгубила представа къде свършва нейният интерес и къде започва този на семейство Мериуедър.

Вон мълчеше и размишляваше над чутото. Най-сетне се отпусна назад и си пое дълбоко дъх.

— Леле! Направо невероятно.

— Съжаляваш ли, че ти казах? — попита смутено тя.

— Напротив. Радвам се, че ми разказа.

— Въпреки че според думите ми излиза, че баща ти е бил мръсник?

Вон изви устни в подобие на усмивка.

— Известно ми беше. Ако се притесняваш, че случката може да има нещо общо с развода на родителите ми, просто забрави. Те щяха да се разделят, независимо от всичко.

— Значи не мразиш мама?

— Да я мразя ли? Не бих могъл да намразя Роузи. Тя ми беше като втора майка. — Изражението на Вон се смекчи и красивото му изпито лице заблестя от обич.

— А ти беше синът, който ѝ се искаше да има. — Абигейл се усмихна, припомнила си, че майка ѝ бе готова да си продаде душата за Вон.

— Обичаше и Лайла.

Очевидно той ѝ напомняше, че ако бе на мястото на Абигейл, Розали щеше да е простила на близначката му много отдавна, както бе простила на Еймс и Гуен и нито веднъж не бе обвинила семейство Мериуедър за нечестния начин, по който се бяха отнесли към нея накрая. На моменти сърцето на майка ѝ може и да не бе на правилното място, но в него нямаше място за горчивина.

Но така бе позволила на дъщеря си да натрупа и нейната мъка.

Сега, докато се вглеждаше в ясните сини очи на Вон, в които се виждаше отразена в чиста светлина, неопетнена от изминалото време, като невинното момиче, което някога беше, на Абигейл ѝ се прииска от все сърце да се превърне отново в онова момиче, да се освободи от потискащите черни чувства, които бе натрупала като радиоактивни отпадъци през годините. Беше се надявала Лайла да ѝ помогне да разбере, но не се получи както си мислеше. Ако двете с нея разиграваха някаква психодрама, то още отсега ставаше ясно, че победителка няма да има.

— Не съм безсърдечна — рече тя в своя защита, но думите ѝ прозвучаха неубедително.

— Не съм го и помислил. Момичето, което познавах, момичето, което отговаряше на всяко от писмата ми, не беше безсърдечно. — Вон говореше тихо, без да откъсва очи от нея.

— Може би това момиче не съществува вече.

— Напротив, мисля, че съществува. Тя е вътре в теб. — Той докосна нежно гърдите ѝ с пръст и тя усети как я залива топла вълна. — Потърси я и ще я откриеш.

Върна се позабравен спомен. Тя надничаше иззад пердето на хола в очакване на пощальона, изпълнена с надежда, че ще ѝ донесе писмо от Вон. След това едва сдържаше вълнението си, докато отваряше пощенската кутия, където откриваше плик, надписан с неговия почерк, докосваше с наслада посмачканата хартия и го отваряше с треперещи пръсти.

Нямаше да понесе нови спомени, а докато беше с Вон, спомените се връщаха прекалено бързо и бяха болезнено въздействащи. Дръпна завесата, за да се скрие на безопасното място, което си бе създала, където не ѝ се налагаше да понася силата на чувствата.

— Благодаря ви, доктор Фройд. Но сега нека да изясним нещата. Дойдох, за да разбера дали не мога аз да направя нещо за теб — настоя тя.

— Както виждаш, нищо не ми липсва. — Той махна с ръка. — Само едно искам от теб.

— Каквото поискаш — отвърна с готовност тя.

— Ела да ме видиш отново.

Трогната от искреността му, в първия момент тя не можа да отговори.

— Това ли е?

Той се разсмя.

— Ти друго ли очакваше?

— Мислех, че мога да ти помогна по друг начин. Да знаеш, че всяко твое желание е заповед за мен. — Говореше шеговито, за да не си помисли той, че го прави от съжаление, но същевременно искаше да разбере, че може да разчита на нея.

— Не ми трябва дух от бутилка — поклати глава Вон, — но имам нужда от приятел.

Абигейл му се усмихна. В същия миг си спомни за Лайла, за собствения си разклатен брак, за проблемите в работата. Разбра, че през изминалите години бе пазила идеализирания образ на Вон. Сега обаче искаше да опознае мъжа пред себе си, без значение колко време му оставаше да живее.

— В такъв случай ще се върна — обеща тя. — Сега обаче трябва да вървя. Не искам да се натрапвам, че току-виж Джилиан ми показала вратата.

Стана с нежелание.

Той се засмя, но защити приятелката си.

— Ще я харесаш, когато я опознаеш.

„Защо ми се струва, че няма да имам тази възможност“, помисли си тя. Тъкмо посягаше към палтото си, когато любопитството ѝ надделя.

— Не че е моя работа, но беше ли влюбен в нея?

— Права си, не е твоя работа — разсмя се той.

На вратата тя го прегърна за довиждане. Не миришеше на болен, а на човек, който прекарва значителна част от времето си на открито. Сигурно бе ходил на разходка, преди тя да дойде да го види. Представи си го нагушен в якето, крачи по тротоара без дори да знае накъде върви. Откога не бе излизала, за да се поразходи безцелно? Може би откакто бе забравила какво удоволствие е да се чувстваш жив.

Мислеше по този въпрос, докато слизаше с асансьора, и си каза, че сигурно ще се върне, за да го види. Щеше да идва колкото често на Вон му беше приятно. Не само че искаше да опознае човека, в когото се бе превърнал, ами да поднови връзката си с младежа от нейната младост.

Едва когато излезе на студа, си спомни коя е — жена, чийто бизнес можеше да фалира всеки момент. Рязкото позвъняване на мобилния телефон я изтръгна от мислите.

Обаждаше се сеньор Перес.

— За съжаление, трябва да ви съобща доста притеснителни новини — започна той сериозно, след като ѝ разказа как върви построяването на новата фабрика. — Майката на момичето — сеньора Делгадо — е изчезнала.

— Как така изчезнала? — В този момент все още мислеше за Вон и не можеше да намери обяснение за изчезването на жената. — Къде е отишла?

— Не съм сигурен, но отдавна подозирам, че някой *coyote* я е завлякъл. — Перес замълча многозначително. Абигейл потръпна, когато си представи как жената е разкъсана от диво животно, ала след секунда осъзна, че той намеква за двуногите хищници — мъже, които

искаха огромни суми, за да преведат отчаяните през границата с Щатите. — Ако е така, ще ѝ трябва голям късмет, за да премине границата жива — заяви зловещо той.

Абигейл се съмняваше, че той ще пролее и една сълза, ако наистина се окаже, че жената е загинала.

— Ами ако успее? — Потръпна и се загърна по-плътно в палтото си.

— Не знам, сенъора — отвърна сериозно той. — Знам само, че тази Консепсион Делгадо е страховита жена.

[1] Японска лакедра. — Б.пр. ↑

[2] Филм с участието на Сигорни Уийвър, увековечил живота на храбрата и страстна защитничка на горили Даян Фоси. — Б.пр. ↑

8.

По обед вече беше трийсет и осем градуса на сянка. Не че имаше сянка. Единствено акации паловерде^[1] се издигаха по склоновете на сухи дерета и край скалите, пръснати като забравени остатъци от изгубена цивилизация наред ширналата се пустиня. Освен тях, докъдето стигаше погледът, се виждаше единствено нажежена пустош с ниски храсти, кактуси и хълмове, които се мержелееха в далечината също като прословутия град Сибола, който винаги оставаше недосегаем. Всички създания, които шумоляха и подтичваха в сравнително хладните утрини и вечери, сега се бяха спотаили. Движеше се единствено разнородната група пътници, тътреха се тежко, унило, твърдо решени да стигнат до целта си, сподирени от сенките си, които се клатушкаха до тях под жежкото обедно слънце.

Концепсион никога не бе усещала подобна жега, дори едно време, когато работеше във фермата на семейството си в Сан Хуан де Кордоба. Не я бе усещала и като млада булка, когато продаваше манго и папая край пътя, за да изкара пари, след като съпругът ѝ профукаше всяка стотинка по баровете. Не помнеше такъв пек и през годините, когато работеше във фабриките без вентилация, сред скупчените тела в работните помещения. Топлината тогава бе приятна в сравнение със сега. Слънцето прежуряше, гореше, притискаше я с всяка крачка. Вече дори смъртта ѝ се струваше желана. Бе все още жива единствено защото господ не бе готов да я приеме. Не ѝ бяха останали сили. Трепереше цялата, защото не бе слагала и зальк в уста, и се чувстваше толкова жадна, че усещаше подутия си език като чуждо тяло. Бе сигурна, че милостивият господ я води напред.

Когато тръгнаха, бяха десет души. Сега бяха останали едва седем. Елена Гутиерес отпадна първа. Наднорменото тегло и недоброто здраве си бяха казали думата, тя се разболя и почина, преди да стигнат границата, още докато бяха натъпкани в каросерията на камиона. Имаше моменти, докато се клатушкаха по безкрайните пътища, вдишваха облаците прахоляк и смрадливите изгорели газове,

когато Консепсион се съмняваше, че ще оцелее. Достатъчно ѝ бе да си напомни защо е поела на път и решителността ѝ се връщаше. За разлика от останалите тя не се надяваше да си намери добре платена работа в страната на американците от севера. Бе тръгнала да дири справедливост.

Сеньората, чиято алчност бе причинила смъртта на дъщеря ѝ, трябваше да понесе последствията.

Положиха Елена в канавката отстрани на пътя. Техният *coyote* бе корав мъж, Хектор Гонзалес, лицето му бе белязано от акне, очите му — като две бездънни дупки. Отказа да погребат Елена както подобава и настоя, че така само ще се забавят. Консепсион изрече молитва, докато покриваха тялото с камъни и клони от храсти и отбелязаха мястото с малък кръст от две пръчки. Смъртта ѝ бе по-милостива от тази на Милагрос, издъхнала в агония, обгоряла така, че никой не можа да я познае.

Пристигнаха на границата посред нощ, на няколко километра от Ногалес, селище, разположено далече от централни пътища, до което можеше да се стигне по изровен пращен път — по-скоро коловоз в прахоляка — по който камионът подскачаше и се тресеше почти цял час. Хектор ги бе предупредил много да внимават за граничните патрули. В този участък редовно кръстосвали джипове и хеликоптери. След това им раздаде оскъдните остатъци от храна и вода и им пожела късмет.

Сантос Тунес, едва навършил седемнайсет, с наболи мустаци по гладкото лице, стисна *coyote* за ръката тъкмо когато човекът се канеше да си върви.

— Не можеш да ни зарежеш просто така. Нали обеща да ни заведеш в Америка? — извика той. Консепсион долови страха в гласа му.

Хектор го погледна презрително, преди да се изплюе в краката на младежа.

— Това — рече той и посочи сенките отвъд телената ограда, пред която бяха застанали, обгърнати единствено от шумоленето на вятъра и планинската верига в далечината, подобна на бездна на фона на нощното небе — е Америка.

Останалите започнаха да мърморят и затътриха крака напред, тъй като не искаха да дразнят единствения човек, който имаше някаква

представа накъде трябва да се отправят. Само Консепсион се осмели да противоречи на Хектор.

— Ти си лъжец и крадец. По-зле дори от *gabachos*^[2] — изсъска тя и пристъпи към него, толкова близо, че усети мириса на уиски.

Само че *coyote* се изсмя в лицето ѝ.

— Върни се, ако не ти харесва. Другата възможност е да се пробваш — отвърна той и замахна презрително с ръка. — *Como se quiere*. Както желаш.

Консепсион реши да продължи заедно с останалите. Бяха стигнали дотук, защо да се връща? От личен опит знаеше, че отчаянието бе в състояние да подлуди дори здравомислещ човек. А те всички бяха отчаяни. Мъжете трябваше на всяка цена да си намерят работа на север, за да изпращат пари на съпругите си. Съпругите пък нямаха търпение за ново начало в обетованата земя. Само че никой не бе предполагал колко жестока може да е природата. Ако не бе паднала нощта, ако бяха усетили какво ги очаква, дали щяха да продължат напред? Консепсион не можеше да говори от името на останалите, но за себе си знаеше със сигурност, че за нищо на света няма да се върне. Сега вече животът ѝ нямаше стойност. Оставаше ѝ единствено да доведе докрай намеренията си.

През тази първа нощ вървяха до зазоряване, когато хоризонтът пламна, и едва тогава спряха за почивка. Алберто Муньос, който се самопровъзгласи за водач, след като Хектор ги остави, заяви, че са навлезли достатъчно навътре в пустинята и немалко опасност да ги засекат инфрачервените устройства, с които разполагал граничният патрул. Веднъж вече бил минавал по този път и бе най-опитен от цялата група. Консепсион не спря да се пита защо, след като знаеше толкова много, си бе мълчал, когато всички изпаднаха в паника, че *coyote* ги изоставя.

Алберто предложи да починат няколко часа преди да продължат, ала тя възрази.

— Не е ли по-разумно да повървим, докато е още хладно, и да почиваме, когато слънцето се вдигне?

— Изморена съм и краката ме болят — оплака се Гуадалупе Рейес. Дребната изпита жена с неподдържани зъби се оплакваше още откакто тръгнаха от Лас Крусес, докато измъченият ѝ съпруг, мъж с тъжни очи и провиснали бузи, мълчеше почти през всичкото време.

Или беше жадна, или гладна, или я присвиваше стомахът. Не спря да мрънка, докато накрая на Консепсион ѝ идваше да я зашлеви.

И останалите бяха изморени, затова гласуваха да опазят силите си за дългия път, който ги очакваше. Когато слънцето се вдигна високо в небето, всички съжалиха за решението си. Това не бе жителното слънце на Лас Крусес, което приласкаваше семената да покълнат и цъфнат, тук слънцето бе жестоко и съсухряше всичко, до което се докоснеше, изсмукваше всяка капчица влага. Нямаше и как да избягат от него. Наоколо не се мяркаха сенчести входи, нито пък навеси. Нямаше дървета, освен онези, успели като на инат да се задържат по бреговете на деретата, хилави издънки, които не можеха да приютят дори птичка. Пекът притискаше всички сякаш бе нажежена ютия и успя да сломи Луис Фернандес.

Луис, фермер, чиито насаждения бяха съсипани по време на сушата, поразила неговия край за втора поредна година, се бе отправил на север, за да търси работа по плодородните поля на долината Сан Фернандо, където бе чувал, че ако човек се хване да бере плодове, можел да изкара за седмица предостатъчно, за да изхрани семейството си месец напред. За съжаление Луис не беше млад. Задущливата жегата, липсата на храна и вода — и храната, и водата на почти всички бяха свършили — бяха изпитание дори за най-издръжливите, а за шейсетгодишния Луис се оказаха фатални.

В началото сърдечният фермер ги забавляваше с вицове и разкази, ала на втория ден притихна. Затова всички останаха шокирани, когато той се закова на място, докато пресичаха едно дърво, и се провикна:

— *Dios! Donde está?*^[3]

Олюляваше се като *borracho*, разкراчен, за да запази равновесие, и размаха юмрук към безжалостното небе.

— Покажи се, мръсен копелдак!

— Не Господ ни изостави — изръмжа младият Сантос. — Виновен е онзи смрадлив *coyote*.

— *Hermano*^[4], ела да седнеш. Уморен си, имаш нужда от почивка — настоя Консепсион, хвана нежно Луис за ръката и се опита да го отведе до склона на дърето, където се бяха отпуснали другите, с помръкнали от умора очи. Само че горкият човечец вече не бе на себе си и отблъсна ръката ѝ, сякаш бе досадна муха.

— *Diablo*^[5]! — изсъска той и обърна кървясали очи към нея, макар да бе очевидно, че не я вижда. Разръфаната му сламена шапка се бе килнала на една страна, отдолу стърчаха кичури бяла коса, подобно на пера от пухен дюшек. Обърна се, насочи пръст към спътниците си, след което приседна на пети в прахта. — До един ще горите в ада.

Едуардо Естевес, едър мъж, чието огромно шкембе се бе посвило по време на изнурителното пътуване и сега вече приличаше на изпуснал балон, провиснал над колана му, се изсмя дрезгаво.

— Вече сме в ада, приятелю, да не би да не си забелязал?

Няколко часа по-късно Луис почина.

За разлика от нещастната Елена го погребяха както подобава. Изкопаха плитък гроб в напуканата земя и отстрани оформиха кръст от камъни.

Нативидад Варгас бе следващата. След три дни под палещото слънце закръглената жена се сбръчка като стафида, посърна и не издържаше на темпото. Когато двамата със съпруга ѝ Ернесто изостанаха, сърцето на Консепсион се сви, тъй като знаеше, че едва ли ще ги види отново.

Следобедът на следващия ден на хоризонта се появи самотна фигура от посоката, от която идваха. Ту се показваше, ту изчезваше от погледите им сред трептящите вълни мараня. Когато приближи, познаха Ернесто. Беше сам.

След като ги настигна, Консепсион изслуша с натежало сърце тъжната история.

— Молеше ме да продължа без нея. Не искаше и аз да умра. — Очите на Ернесто бяха зачервени, но сухи — бе толкова обезводнен, че не му бяха останали дори сълзи. — Казах ѝ, че няма да я изоставя, за нищо на света. Успокоих я, че ще продължим веднага щом събере сили, за да върви. Само че тя така и не... не... — Едрият мъж зарови лице в длани и се разрида.

Макар и Консепсион да бе готова да се пречупи, тя го прегърна, докато мъжът плачеше като дете. Не каза нищо, за да го утеши, тъй като знаеше, че никакви думи не биха могли да помогнат при подобна мъка.

Сега, пет дни по-късно, единствената ѝ мисъл бе за вода. Независимо къде. Дълбоки студени езера под белоснежни планински върхове. Потоци ромолят сред скалите. Дъждовна вода капе от

стрехите. Представяше си бавните реки, в които плуваше като дете, и бе готова да продаде душата си, за да се топне в хладната сладка вода от кладенеца в селото. Жаждата като че ли имаше свой собствен живот, подобно на създание, което беснееше и фучеше вътре в нея и щеше да убие дори за капчица, ако го освободеше. Да не би и тя да полудяваше?

Част от нея бе готова да прегърне лудостта с радост, защото знаеше, че смъртта ще я вземе скоро след това и тогава ще се събере отново с дъщеря си.

На моменти бе готова да се закълне, че вече е при нея. Виждаше как дъщеря ѝ подтичва напред, вика я през рамо, подканва я да побърза, за да не закъснеят.

За какво щяха да закъснеят?

Минало и настояще се сляха, образите танцуваха пред очите ѝ и ѝ се струваха точно толкова истински, колкото и голата пустиня, през която едва се влачеше. Спомни си деня, в който се роди Милагрос, и ѝ се стори, че преживява повторно всеки миг, усети как утробата ѝ се свива от болка. Акушерката бе край леглото, сбръчканите ѝ кафяви ръце, подобни на сухите корени, които използваше за отварите си, масажираха напрегнатия корем на Консепсион. Нетърпеливият Густаво надничаше в стаята, стиснал в ръка шапката си. Не приличаше на бъдещ татко, по-скоро на непослушен ученик, който си пъха носа там, където не му е работа. Чу гласа на старата акушерка, Лупе, когато го изгони и му се накара, че трябвало да се държи както подобава на баща, че ако не я слуша, ще го погне и ще му набие ум в главата.

По това време всички в селото го знаеха какво представлява. Макар да бе непрокопсаник, тя го обичаше. И как иначе? Дори когато се прибираще късно и от него се разнасяше миризма на алкохол, красивото му лице на гаучо бе озарено от усмивка, той редеше извинения и сладки обещания, искрени и чистосърдечни в онзи момент, уверяваше я, че се случва за последен път, че никога повече няма да стори подобно нещо. Защо му трябвало да го прави, след като си има нея? — питаше той и я привличаше в прегръдката си. Та тя била всичко за него, и слънцето, и луната, и звездите. Целуваше я по врата и шепнеше на ухото ѝ, че щял да я дари с колкото бебета пожелае, стига да му прости за последен път.

Консепсион се намразваше все повече всеки път, тъй като преглъщаше лъжите му. Всичко обаче се промени, когато се роди

Милагрос. В мига, в който тя видя дъщеря си, любовта, която бе изпитвала към съпруга си, се пренесе към мъничкото безценно създание, с което най-сетне бе благословена след толкова нещастие. Знаеше, че Густаво по свой си начин се бе опитал да бъде съпругът и бащата, които все се кълнеше, че ще бъде. Само че пиенето го държеше в дяволски силна хватка. Накрая обещанията му да престане да пие пресекнаха, а след известно време дори престана да се прибира у дома.

Само че дъщерята, която бе запълвала празнотата в живота ѝ, вече я нямаше. Тъкмо затова Консепсион бе твърдо решена да издържи. Ако умреше тук, в пустинята, душата ѝ сигурно щеше вечно да витае. Трябваше да остане жива, докато постигне поставената цел. След това с радост щеше да се срещне със Създателя.

Писькът на Гуадалупе Рейес прекъсна мислите ѝ.

— Няма смисъл. Дори не знаем дали вървим в правилната посока. Всички ще умрем! — Другите се смаяваха, докато тя се подуваше все повече. Изопнатото ѝ лъскаво лице приличаше на гигантски мехур, готов да се пръсне.

Консепсион слуша известно време, но усети, че не издържа, и кресна.

— Ако ще умираш, тогава побързай и ни остави най-сетне на мира!

Шокираната Гуадалупе млъкна.

Алберто Варгас я защити.

— Права е — изпъшка той. — Може и да се въртим в кръг. — Вече нямаше и следа от самоувереността му. Раменете му бяха увиснали от изтощение.

— Знаем, че това е запад — посочи Консепсион към далечните планински върхове, над които се спускаше слънцето. — Следователно, ако продължим в тази посока, рано или късно ще стигнем до някой път. — Знаеше единствено, че са в Калифорния. Тук всеки притежаваше автомобил, някои по два и по три, поне така бе чувала. А където имаше автомобили, имаше и магистрали.

— Да, ама докога ще издържим без храна и вода? — попита момчето Сантос.

— Стигнали сме дотук — напомни му тя. — С божията воля ще издържим докрай.

— Ами съпругата ми? И това ли беше божията воля? — попита Ернесто. — Невинна жена, която даде последната си капка вода, за да спаси друг. — Погледна гневно Консепсион, сякаш тя бе виновна.

Консепсион отново се замисли за Милагрос. Невинната ѝ добродушна дъщеря, чийто живот бе прекъснат толкова рано.

— Не знам каква е причината. — Говореше на Ернесто както майка би съветвала детето си, твърдо, ала и състрадателно. — Знам само, че не бива да губим вяра, в противен случай ще измрем.

Незнайно как успяха да съберат сили и да продължат. Влачеха се през голата нажежена долина, подминаваха туфи пустинни храсти с безлистни клони и кактуси фулгида, които разкъсваха плътта им и оставяха кървави рани по краката им. Сякаш бе изминала цяла вечност, когато пустинята отстъпи на ниски шубраци и полегати скалисти хълмове, където се въдеха гърмящи змии. Не се оглеждаха, за да се предпазят от влечугите. Какво ако ги ухапеше? Просто смъртта щеше да ги застигне по-скоро.

По обед спряха да си починат под скалист навес, който хвърляше сянка. Всеки отпи по глътка вода от последната пластмасова бутилка. Щом слънцето се скри зад планините, те отново поеха. Консепсион не спираше да ги подканва, въпреки че тя самата бе изтощена до крайност.

Тъкмо изкачваха стръмен склон, когато чу звук като от течаща вода. И другите чуха същото, неколцина се отпуснаха на колене, разплакани от радост, докато останалите, по-практичните, сред които бе и Консепсион, забързаха нагоре към върха и водата, която ги очакваше от другата страна.

Само че поток нямаше. Онова, което ги очакваше, бе дори похубаво — магистрала. Шумът, който бяха чули, бе профучаването на колите.

Консепсион се отпусна на колене и отправи благодарствена молитва. Момчето Сантос хукна надолу по склона, залиташе и се провикваше с дрезгав глас. Може би щеше да успее да привлече вниманието на някой шофьор, ако Алберто Муньос, вече възвърнал здравия си разум, не се втурна след него и не го просна на земята.

— *Cuidate!*^[6] — предупреди го по-възрастният мъж. — Не знаеш ли какво ще се случи, ако ни хванат?

Едва сега Консепсион осъзна, че пътешествието ѝ съвсем не е свършило. След като излезе от адските огньове, сега я очакваха нови, на пръв поглед непреодолими препятствия. Как щеше да открие зет си, Едуардо, в тази непозната страна, след като не говореше английски и нямаше представа как да се ориентира? Та тук във всеки един момент рискуваше да бъде заловена от властите и да я върнат у дома. Замисли се над този факт, докато се препъваше покрай пътя, след като се раздели с останалите (по предложение на Алберто, който каза, че щели да ги пипнат, ако пътували в група).

Усещаше, че ще припадне, когато очукан жълт пикап спря в аварийната лента, обгърнат от облак прах, и румен *gringo* със смачкана сламена шапка се показва от прозореца. Провикна се на английски, но тя не разбра какво ѝ казва. Едва когато той вдигна палец и посочи откритата каросерия на пикапа, тя разбра, че човекът ѝ предлага да я закара. Поколеба се за секунда, преди да се качи. Дори да искаше да я предаде на имиграционните власти, дори да бе убиец или изнасилван, тя се чувстваше толкова уморена, че ѝ беше все едно.

Той обаче се оказа безобиден. Остави я на най-близката бензиностанция в сънено градче, което едва ли бе по-голямо от нейното село. Имаше някакви пари — беше зашила американски долари в подгъва на роклята си — и след като утоли жаждата си на една чешма, извади банкнота, за да си купи от магазина малка кутия мляко, солени и сирене. Добре, че младежът, който я обслужваше, говореше испански. Попита го как да стигне до Лос Анджелис и той извади карта. Тъкмо ѝ обяснявате по кой път да поеме, когато тя му обясни, че е пеша. Той я погледна недоумяващо и едва сега забеляза колко зле изглежда и вероятно се досети защо, въпреки това я упъти към автобусната спирка. Когато пристигна, се оказа, че вече е затворено. Принуди се да прекара нощта на твърда дървена пейка отвън. Не че имаше значение. Бе толкова изтощена, че заспа щом се опъна. На следващата сутрин, когато отвори хашето, тя си купи едноточен билет за Лос Анджелис.

Четири часа по-късно пристигна в Ел Ей и скоро откри, че това не е град, ами множество квартали, свързани с магистрали. Почувства се напълно объркана. Слизаше от един автобус, качваше се на друг и попадаше на ново място. Оказа се, че всеки квартал е като отделна страна, с население, различно от останалите, със своя собствена

култура — на бели, черни, азиатци, латиноси. Докато най-сетне открие квартала, от който бе изпратено последното писмо на Едуардо, квартала, наречен Еко Парк, слънцето вече залязваше.

Прекара нощта на пейка в парка, преди да поднови търсенето си веднага щом съмна. Часове по-късно най-сетне откри адреса, който бе написан на плика, пъхнат в джоба ѝ — запуснат блок на тиха жилищна улица. Дори нямаше представа дали Едуардо все още живее там. От доста време нямаше вести от него. Дали бе получил писмото, с което го уведомяваше, че Милагрос е мъртва? А може и да го бяха хванали и върнали. В едно от ранните писма до Милагрос той бе описал инцидент, при който агенти от имиграционните служби нахлули в къщата, където живеел по онова време с още десетина *compadres*^[7], и арестували всички, които успели да заловят. Добре, че Едуардо бил навън по време на хайката, иначе щели да го качат на автобус и да го върнат през границата.

Качи се по стълбите до апартамента му и почука на вратата. Потеше се, стомахът ѝ къркореше, за да ѝ напомни, че не е хапвала от предишния ден. От апартамента не долиташе никакъв звук, въпреки това тя зачака, почука отново, този път по-силно, сетне отново, докато не разрани кокалчетата си. Вратата си остана затворена. Обзета от отчаяние, тя най-сетне си тръгна.

Каза си, че все още няма основание за паника. Беше осем и половина според часовника в колата, спряна от другата страна на улицата. Може Едуардо да бе отишъл на работа. В последното си писмо до Милагрос се бе похвалил, че си е намерил постоянна работа като автомобилен техник. В тази страна, бе написал той, и съпрузите, и съпругите си имали коли, така че в сервиза, в който го взели, имало предостатъчно работа. Надявал се най-сетне да изкара достатъчно пари, за да вземе Милагрос при себе си. Един ден щял дори да ѝ купи къща. В страната на *gringos* всичко било възможно.

Консепсион не се интересувахе от къщи и коли. Единственото, което я интересувахе в момента, бе да намери място, където да отседне, докато изкара достатъчно пари, за да замине за Ню Йорк, където живееше Сеньората. Това ѝ се струваше почти недостижима цел, още повече че в момента нямаше дори пари, за да си позволи да се нахрани.

Отпусна се на пожълтялата трева отстрани на вътрешния двор, в сянката на палма, която бе видяла подобри дни. Щеше да изчака завръщането на Едуардо, дори да се наложеше да виси тук цял ден.

Заспа веднага и се събуди часове по-късно, когато слънцето се бе издигнало високо в небето. Лъчите надничаха през палмовата корона и хвърляха дълги сенки. Едната се оказа на мъж, застанал над нея. Скочи, прокара пръсти през косата си, която бе започнала да израства като туфи диворастящи бурени, сред които стърчаха магарешки бодил и класица, и тук-там стръкчета трева. Колко ли мизерен вид имаше? Сигурно приличаше на най-обикновена *vago*^[8], както се бе проснала на земята. Присви очи към мъжа, имаше чувството, че сърцето ѝ се е качило в гърлото, и се запита какво ли иска — дали не бе решил да я предаде на властите... може би искаше да я ограби, да ѝ вземе малкото, което ѝ бе останало — но слънцето я заслепяваше и не успя да различи чертите му.

Изпита огромно облекчение, когато той попита любезно на испански:

— Добре ли сте, сеньора?

Тя кимна, защото ѝ бе трудно да продума. Имаше чувството, че устата ѝ е пълна с вата. Най-сетне изграчи.

— Търся зет си, Едуардо Санчес. Познавате ли го?

Мъжът приклекна, за да бъдат очите им на едно ниво, и тя едва сега видя колко благ изглежда. Не беше нито млад, нито стар, нито красив, нито грозен. Просто... благ. Широкият нос стърчеше над изразителна уста, гъстите му черни вежди бяха извити, сякаш мъжът бе учуден или развеселен, и засенчваха очи с цвета на силно кафе. Забеляза, че зъбите му са хубави, а къдравата коса бе набраздена със сребърни нишки. Най-важното бе, че се оказа сънародник. Дрехите му не бяха като на онези *gringo*, които избираха якета, изпъстрени с интересни емблеми също като лепенки по бронята на автомобил. Беше облякъл семпли дънки, кафява работна риза, а в ръка държеше шапка и се почесваше по главата, докато се опитваше да си спомни човек със същото име.

— Един Санчес живееше горе — посочи той редицата избелели сини врати на втория етаж на сградата. Сутринта Консепсион бе чакала пред една от тях. — Не знам обаче дали търсите него. Все пак името е доста популярно.

Сърцето ѝ се сви.

— Искате да кажете, че е живял тук ли?

Мъжът сви рамене.

— Нелегален ли е бил? Те не се задържат дълго. — Сигурно след като я намери да спи на открито, зле облечена и мръсна, реши, че нито тя, нито мъжът, когото търсеше, имат зелени карти. — Онези, които не ги хващат, обикновено се местят, за да си намират работа.

— А връщат ли се? — попита с надежда тя.

Той сви рамене отново и отговорът, от който се страхуваше, се изписа по лицето му.

— Казвате, че въпросният Санчес ви е зет.

Тя кимна. Разочарованието ѝ бе толкова силно, та имаше чувството, че усеща вкуса му, същия като солено-сладки сълзи. Ами сега къде да отиде? Към кого да се обърне?

— А да знаете къде мога да го открия? — попита тя и се опита да потисне отчаянието в гласа си.

Мъжът поклати глава и я погледна с много съчувствие.

— Съжалявам, сеньора.

— Трябва да има някой, който го познава. Той каза, че имал работа, при това добра. Чакайте, нося името на човека, при когото работи. — Извади писмото от джоба си и го приглади на коляното си.

Преди да продължи, внимателният човек ѝ каза, че дори да знае къде работи Едуардо, няма да ѝ е от никаква полза.

— На нелегалните им плащат в брой — обясни той. — Така не ги издава нищо, когато дойдат имиграционните. Въпреки че хващат единствено *campesinos*^[9], които превиват гръб за по няколко долара на ден.

В гърдите ѝ се надигна нов страх.

— И какво става, когато ги хванат? — Бе чувала страхотии за побоища, дори по-лошо.

— Нищо особено. Обикновено ги качват на автобус и ги пращат през границата. Поне така знам.

— Знаете твърде много за човек, който не е бил хващан — отбеляза тя, обзета от подозрения. Ами ако той работеше за имиграционните?

Мъжът се усмихна и тя видя, че предните му зъби са раздалечени.

— Не всички сме незаконно пребиваващи в тази страна, сеньора. Аз съм американски гражданин. — Бил роден тук, обясни той. Въпреки това Консепсион остана нащрек. Ами ако се опитваше да спечели доверието ѝ, за да я предаде? Той сякаш усети нежеланието ѝ да му се довери и побърза да я увери: — Не се страхувайте от мен, сеньора. Не знам дали мога да ви помогна да намерите зет си, но ако имате нужда от дом, мога лесно да го уредя. Междувременно, ще ми позволите ли да ви почерпя със закуска? — Все още усмихнат, той се изправи и протегна към нея ръка, за да ѝ помогне да стане.

Стори ѝ се искрен, въпреки това тя се поколеба. Консепсион не бе имала по-голяма нужда някой да ѝ помогне. Пък и наистина умираше от глад. Въпреки това...

— Дори не знам името ви — рече тя.

— Рамирес. Хесус Рамирес. *Usted?*^[10]

Тя вдигна поглед към усмихнатото лице, по което нямаше и следа от нещо скрито — а и как да скриеш нещо с това открито лице? Найсетне колебанията ѝ отстъпиха. Въздъхна, протегна ръка и го остави да я изправи. Ръката му бе едра, дланта покрита с мазоли също като кората на стар дъб.

— Консепсион — отвърна тя. Не бе нужно да му казва и фамилията си.

— Също като Светата Дева отбеляза той.

— *Exactamente*^[11] — Тя го погледна строго, за да му даде да разбере, че макар отдавна да е преминала възрастта, когато жените пазят девствеността си, нямаше да му се предложи заради едното ядене.

Хесус Рамирес разбра намека и бързо пусна ръката ѝ.

Седнаха в закусвалня надолу по улицата и тя се нахвърли върху огромна чиния *huevos rancheros*^[12], пържен боб и жълт ориз. Когато се нахрани, побутна чинията и изпъшка.

— Не помня друг път да съм изяждала толкова много. — Погледна сметката, която сервитьорката донесе. — Нека платя поне моя дял. — Все още ѝ бяха останали няколко долара. Не бе чак толкова бедна.

— *Claro que no.*^[13] Ти си ми гостенка. — Хесус извади износен кожен портфейл от задния си джоб и измъкна няколко смачкани банкноти. Поколеба се, преди да пхне портфейла в джоба си. —

Имаш ли нужда от пари? Мога да ти заема малко, докато си намериш работа.

Консепсион поклати глава, прекалено горда, за да признае, че отчаяно се нуждаеше от пари.

— Знаеш ли някъде да предлагат работа?

— Тук винаги търсят жена да чисти къщи или да гледа деца — отвърна той. — Как е английският ти?

— Знам малко — отвърна тя. Бе учила фрази от разговорника.

— Не се притеснявай, ще научиш. А и винаги можеш да се запишеш на курс.

Тя отпи нова глътка кафе и се наслади на млечния вкус.

— Няма да остана чак толкова дълго — обясни тя. — Трябва да изкарам пари, за да отида в Ню Йорк.

— Ню Йорк ли? Че това е много далече. — Той я погледна любопитно. — Близки ли имаш там?

— Не познавам никого.

— Работа ли си намерила там? — Тя поклати глава и Хесус я погледна напълно объркан. — Прости ми любопитството, но защо ти е да ходиш на място, където не познаваш жива душа и нямаш работа?

Тя се замисли за момент и се запита колко ли може да му каже. Току-що се бяха запознали и може би никога нямаше да се видят отново. Освен това не бе негова работа. А и той не беше важен. Консепсион се замисли за неспокойната душа на дъщеря си и отвърна:

— Дала съм обещание. И трябва да го изпълня.

[1] Акация палонерде е гъсто разклонено трънливо дърво. — Б.пр. ↑

[2] Gabacho (исп.). — По-грубо название от *gringo* за американците. — Б.пр. ↑

[3] Dios! Donde está? (исп.). — Господи! Къде си? — Б.пр. ↑

[4] Hermano (исп.). — Братко — Б.пр. ↑

[5] Diablo (исп.). — Дявол. — Б.пр. ↑

[6] Cuidate! (исп.). — Внимавай! — Б.пр. ↑

[7] Compadre (исп.). — Приятел, побратим. — Б.пр. ↑

[8] Vago (исп.). — Скитница. — Б.пр. ↑

[9] Campesinos (исп.). — Селянин. — Б.пр. ↑

[10] ¿Usted? (исп.). — Ами вие? — Б.пр. ↑

- [11] Exactamente (исп.). — Именно — Б.пр. ↑
- [12] Huevos rancheros (исп.). — Яйца по селски — Б.пр. ↑
- [13] Claro que no (исп.). — В никакъв случай. — Б.пр. ↑

9.

— Какво ще правим с коледната елха?

Лайла вдигна глава от кръстословицата, над която се бе привела, и погледна Нийл.

— Не знам, миличък. Не съм мислила.

Преди винаги подготвяше много внимателно Коледа — елхата бе украсена с играчки, събирани през годините, канеше роднини и приятели, купуваше билети за „Лешникотрошачката“, коледната вечеря бе изключително тържествена — но ето че тази година нямаше желание да се заеме. Очакваше ги първата година без Гордън и първата извън дома. Силите ѝ стигнаха колкото да запали ароматна свещ и да закачи венец от борови клонки на вратата на малкия им апартамент над гаража.

Нийл седеше на канапето, което се разтягаше и ставаше на легло, и си обуваше апреските. Спря и я погледна с укор. През седмицата, откакто се върна от училище, тя все още не бе видяла познатата ведра усмивка. След смъртта на баща му не приличаше на себе си. Първоначалните му усилия да се държи смело, които на моменти приличаха на идея фикс, отстъпиха на мрачни настроения. Спомни си как изглеждаше, докато крачеше към нея на перона, когато отиде да го вземе от гарата. Сякаш се стегна. Не я посрещна с обичайната си мечешка прегръдка, лепна ѝ хладна целувка по бузата, която ѝ се стори напълно безлична.

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш. Не трябваше да се разкарваш.

Тя се стъписа, но се постара да не обръща внимание на студенината му.

— Стига глупости. Нали е първият ти ден в новия дом. Да не мислиш, че ще те оставя да се прибереш с такси?

Той сви рамене.

— Щях да дойда на стоп.

Блясъкът в очите му ѝ подсказа, че отговорът е бил предварително обмислен. Нийл искаше да я накара да се чувства неловко. Въпросът бе защо. Да не би да искаше да ѝ подсказже, че я смята отговорна за положението, в което се намираха.

Оттогава имаше чувството, че го разочарова с всичко, което прави. Ето и сега с елхата...

— До Коледа остават по-малко от две седмици — изтъкна Нийл.

— Не е нужно да ми напомняш. В който и магазин да вляза, ме посреща коледна украса и предложения. А ако трябва още веднъж да чуя песента на Мел Торм „Кестени се пекат на огъня“, направо ще полудея.

Ако се надяваше по някакъв начин да спечели съчувствието на Нийл, беше очевидно, че няма да се получи. Той изглежда не я слушаше. Гледаше отнесено през прозореца.

— Помниш ли, когато бях малък, на Бъдни вечер излизахме с вас с татко и разглеждахме коледните витрини?

Тя се усмихна.

— Винаги носех термос с горещ шоколад и го изпивахме в колата — върна се в миналото на свой ред. — Носех и одеяло, да не би да ти се доспи. Само че ти винаги се кокореше. — Времето, по което Нийл си лягаше, бе минало отдавна, когато се качваха на взетия под наем автомобил и обикаляха „Сакс“ на Пето авеню, „Мейси“, „Блумингдейл“ и „Лорд енд Тейлър“ в час, когато по улиците почти нямаше хора и те можех да се разхождат и да се порадват на витрините, без да ги блъскат минувачите.

— Най-хубаво беше, когато валеше сняг — спомняше си той на глас. — Беше весело, когато улиците побелееха. Представях си, че сме на Северния полюс. — Нийл вече се усмихваше замечтано, все още впил очи в снежния пейзаж, погледът му бе далечен и тъжен, вероятно пренесъл се в безоблачното минало. Тя го чакаше с притаен дъх да каже нещо, да прекоси бездната, зейнала напоследък между тях, но след това той продължи да си връзва ботушите.

„Аз съм лоша майка“, помисли си Лайла. Може би винаги е била лоша майка и едва сега го разбираше, тъй като Гордън го нямаше, за да ѝ помага. Това обаче не означаваше, че ще се откаже.

— Слушай, миличък, след като има толкова голямо значение за теб, ще купим елха — реши тя. — Въпреки че не знам къде да я

сложим. Плътна поглед из хола, който бе едва четвърт от стария им хол на Парк авеню. Може би, ако поразместеха мебелите, щяха да успеят да сложат елхата.

— Няма значение — отвърна остро той. — Какъв е смисълът, след като нямаш желание?

— Има смисъл, след като ще ти бъде приятно. Тогава и на мен ще ми бъде приятно.

— Забрави тази работа. Не е важно. — Наведе се рязко, за да приключи с връзването, и на нея ѝ стана ясно, че не му е никак приятно да е около нея.

Запита се как да пробие стената, с която се бе обградил.

— Съжалявам, ако съм те разочаровала — рече тихо тя. — И на мен не ми беше лесно, миличък. Не мисли, че съм си намерила мечтаната работа.

— Не беше длъжна да приемаш.

— Нямах друг избор. Да не би да мислиш, че не съм пробвала? — В гласа ѝ прозвуча болка.

— Да бе, сигурно, иначе нямаше да живеем в тази дупка — отвърна саркастично той и думите му я прободоха като нож.

Лайла усети, че започва да я боли главата, затвори очи и се опита да наложи на болката да изчезне.

— Нийл, моля те. Не си го изкарвай на мен. Просто се опитвам да преживея.

— Ако не си забелязала, държа да ти кажа, че не си единствената. — Той я погледна начумерено.

— Знам, просто исках да кажа, че...

Той скочи рязко от канапето.

— Виж, може ли да обсъдим този въпрос някой друг път? Ще закъснея за работа. — Нийл си бе намерил работа в кулинарен магазин в града. Засега беше на пълен работен ден, но собственикът се съгласи да мине на половин ден, когато започне семестърът в общинския колеж в близкия Хъдсън-он-Крос.

Лайла не откъсна поглед от него, когато прекоси стаята с две крачки, за да извади якето си от дрешника. Стана, за да погледне през прозореца към едрите снежинки, които се носеха като гъши пух по време на бой с възглавници.

— Карай внимателно — предупреди го тя. — Още не са почистили пътищата. — Притесняваше се за сина си повече, отколкото трябва, но имаше основание. С Гордън се бе случило немислимото. Как да предотврати нещо също толкова ужасно да се случи с Нийл?

В този момент, съвсем за кратко, се появи старият Нийл и се пошегува.

— Не се притеснявай, мамо. Това да не ти е „Инди 500“^[1]. Обещавам да карам бавно.

След няколко минути тя го наблюдаваше как слиза по покритите със сняг стълби и се отправя към тауруса й. Докато се отдалечаваше, й заприлича на Гордън — висок, слаб, крачеше бързо, нетърпеливо. По косата му, все още влажна от душа, полепнаха снежинки. Знаеше, че къдриците щяха да се превърнат в едри вълни, след като изсъхнеше. Спомни си как изглеждаше като съвсем мъничък, след като го изкъпеше — розов, живичък, мократа му коса бе щръкнала във всички посоки. Напомни си, че вече е пораснал — почти — и може сам да се грижи за себе си. Нали се справяше, докато беше на училище. А и много скоро щеше да я напусне и да се бори сам за мястото си в света.

При тази мисъл сърцето й се сви.

Дълго след като той замина, тя остана приседнала на страничната облегалка на канапето, кафето изстина в чашата, а кръстословицата остана нерешена. Неделите, когато бе свободна през целия ден, й бяха най-трудни. Единственото хубаво на домакинската работа бе, че не се налагаше да мисли, докато прави все едно и също, тъй като еднообразието я успокояваше. Нямаше значение дали чисти тоалетни или мие подове, дали глади дрехи или реже зеленчуци, монотонността я поглъщаше и се чувстваше по същия начин, по който сигурно се чувстваха йогите, докато медитират. Единствено в дни като днешния, мислите й се лутаха, често по тъмни пътеки, докато не потънеха в чернотата, която се опитваше да избегне.

Обикновено мислеше за Гордън — ту я обземаше копнеж да е отново с нея, ту й се искаше да скрита мъртвото му тяло оттук до Тускалуза^[2] — а понякога се питаше какво ли ги очаква двамата с Нийл. Мислеше и за брат си, който се бореше за живота си. Мислеше и за Абигейл, която непрекъснато я държеше в напрежение, така че тя не знаеше какво да очаква от някогашната си приятелка.

Напоследък Абигейл се стараяше да се държи по-мило с нея и Лайла се чувстваше объркана и малко уплашена. Онзи ден дори я похвали за ястието, което бе приготвила.

— Не помня откога не съм опитвала толкова вкусно задушено. Какви подправки си сложила?

— Най-обикновен пилешки бульон — отвърна Лайла и изпита странно удоволствие, когато Абигейл я погледна изненадано.

Вместо да се отнесе презрително, тя само се усмихна.

— И мама го правеше така. Не съм опитвала подобно нещо от години.

Лайла също се усмихна.

— Откъде мислиш, че знам рецептата?

Моментът бе много приятен, но Лайла не забрави нито за миг, че работи за Абигейл. На моменти я притискаше толкова силно отчаяние, че се чувстваше като парализирана, а в почивните си дни дори не намираше сили, за да се вдигне от леглото.

Днес обаче бе различно. Чувстваше се толкова неспокойна, усещаше, че ще се задуши, ако остане вътре още миг. Стана, взе си якето и дръпна шапката и ръкавиците. Майната му на времето.

Едва когато излезе навън, съжали за импулсивното си решение. Студът я зашемети като плесница и тя се сви в якето също като костенурка в черупката. Хората свързваха подобен студ с ескимоси и иглута, планинари с измръзнали пръсти на краката, цели квартали, засипани с по метър сняг. Въпреки че Роуз Хил не беше някое затънтено място — когато времето беше хубаво, до Манхатън се стигаше за час, точно както бе казала Абигейл — тук човек попадеше в един нов свят. Леденият вятър фучеше, тъй като нямаше хълмове, които да го спрат, виеше над ширналите се поля, след като се бе спуснал с писък от планините. А пък снегът, който в големия град щеше да бъде почистен от улици и тротоари, тук се трупаше нечувано бързо. Почти бе покрил следите от гуми, също като глазуриите за торти, които приготвяше Абигейл, беше полепнал по оградата, превил борове. В центъра на Стоун Харбър може и да бе оживено заради магазините, ресторантите и хотела, който през уикендите се пълнеше с туристи, но тук бе пусто както в арктическа тундра. Бяха така изолирани, че имаше вероятност да получи нервно разстройство... може би дори нещо по-лошо. По местните новини чу репортаж за

възрастен фермер, който паднал в обора и си счупил таза. Тъй като не успял да пропълзи на топло или да се добере до телефон, за да повика помощ, починал от измръзване. Наблизо нямало съседи, така че открили тялото му дни по-късно. Трагедията разстрои Лайла.

Вървеше по скритата от снега алея и следваше бързо изчезващите следи от гумите на колата, когато забеляза самотна фигура да крачи към нея, с нахлупена плетена шапка, сгушена в яке. Беше Карим. През последните две седмици свикна да го вижда и й беше много приятно. Когато се налагаше да вдига тежко или да поправи нещо, което я затрудняваше — например капеща тръба, скърцаща врата, развален кухненски уред — той се появяваше също като духа от лампата на Аладин. Онзи ден, когато колата й отказа да запали, той веднага откри причината, отскочи до магазина за автомобилни части и купи нов ремък за вентилатора, така че колата запали за нула време. И днес бе така. Той носеше плик морска сол в едната ръка и лопата за сняг в другата. Нямаше значение, че бе почивният му ден.

— За мен ли е? — попита тя на шега.

Кафявите му очи блестяха, дъхът му излизаше на бели валма.

— Не мога да допусна някой да ме обвини, че съм изоставил дама в беда. — Усмивката му спокойно можеше да стопи натрупания сняг.

Колкото и да й бе тъжно, Карим винаги успяваше да я разведри. От една страна, той винаги бе толкова весел. Не позволяваше на трагедията да помрачи оптимизма му. Това бе достатъчно, за да събере Лайла сили и да преживее ада.

От друга страна, се страхуваше, че започва да зависи прекалено много от него.

— Значи дойде да ме извадиш от преспите? Само че аз успях да се справя и без твоя помощ — отвърна тя през смях и тропна с крака, за да падне полепналият по ботушите й сняг.

— Тогава ти можеш да ми помогнеш. — Карим й подаде плика с морска сол и се зае да почисти пътеката от снега.

— Колко ли още ще вали? — попита тя, след като поръси алеята за автомобили. Присви очи към едрите снежинки, които се сипеха от небето. Имаха цвѳета на прах, като под леглата, където редовно забърсваше.

— Няма да е много. Може да натрупа още два-три сантиметра.
— Той спря да почиства снега и я погледна. Стори ѝ се изморен от цялото усилие. — Защо? Ще ходиш ли някъде?

— Исках да се поразходя.

— В това време? — Той насочи очи към ботушите ѝ, поизносени, които ѝ служеха добре, докато живееше в града, но не бяха никак подходящи за подобни условия. Само че тя вече не разполагаше със стария екип за ски от ваканциите, които прекарваха в Аспен и Телюрайд, а сега не можеше да си позволи нов, нито пък по-дебели ботуши, така че се налагаше да пази тези.

— Нямахте да ходя далече, само до гората. — Тя посочи побелелия от снега хълм зад грижливо поддържаната градина на Роуз Хил. Там бе северната граница на имота на Абигейл и Кент — горист участък, който се простираше на километър и половина. Веднъж вече Лайла се бе разхождала там, макар тогава времето да бе много по-меко.

Карим я погледна със съмнение.

— Там човек може лесно да се изгуби, особено когато пътеките са скрити под снега.

— Тогава ще пръсна трохи, за да се върна по-лесно — рече шеговито тя. Не че имаше голямо желание да гази през снега в студа, но вече бе въпрос на гордост.

— Птиците ще ги изкълват — отвърна той с блеснали очи.

— Тогава ще рискувам. Пък и има нещо, което искам да направя.
— Идеята ѝ хрумна, докато посипваше алеята за коли с морска сол. — Исках да купя елха, но се сетих, че в гората има предостатъчно. Как мислиш, Кент и Аби няма да имат нищо против, нали?

Той се усмихна и поклати глава.

— Разбира се, че няма. Искаш ли да ти помогна? Ще ти трябва помощ, за да я отрежеш.

— Не мога да те моля да работиш през свободния си ден.

— Кой е казал, че е работа? Приеми го като услуга. Изчакай ме да приключа тук. Няма да ми отнеме повече от час. А и дотогава снегът ще послегне.

— Мога и сама — опита се да възрази тя.

— А знаеш ли как да боравиш с автоматичен трион?

— Не, но...

Той кимна, сякаш искаше да каже „Така си и знаех“.

— Значи ще те чакам тук след час.

Тръгна си, без да ѝ даде възможност да каже и дума.

Както бе предположил, бурята беше поутихнала, когато двамата тръгнаха, и сред замръзналите клони по гористия склон зад къщата на Аби прехвърчаха рехави снежинки. Единственият звук, освен цвърченето на птиците и едва доловимите пориви на вятъра сред дърветата, бяха стъпките им с Карим по снежната кора над невидимата пътека. Бе толкова тихо, сякаш двамата бяха съвсем сами на планетата.

Лайла заговори първа.

— Нийл много ще се зарадва. Тази сутрин искаше елха. — Почувства се длъжна да напомни на Карим, че не са тръгнали единствено за удоволствие. Не желаше той да остане с погрешно впечатление, защото усещаше, че интересът му не е чисто приятелски. Не че не го намираще привлекателен, но в момента не бе в състояние да започне каквато и да било връзка. Независимо от това самата мисъл, че между тях могат да пламнат чувства, я стопли.

— Синът ти е добро момче — отбеляза Карим и тръгна пред нея по пътеката, нарамил триона. В якето и плетената шапка, изпод която се подаваха черни къдрици, приличаше на шерп, който я превежда през заледен проход някъде в Хималаите.

— Така е. — Лайла бе доволна, че е останало достатъчно от стария Нийл, за да забележат хората.

— А ти — продължи Карим след кратко мълчание, когато се обърна, за да я погледне — си добра майка.

Незнайно как и защо, всяка негова дума ѝ вдъхваше кураж. Нима бе усетил напрежението между тях с Нийл?

— Не съм сигурна — отвърна тя.

— Защо го казваш? — Бяха излезли на малко сечище и той забави крачка, за да вървят един до друг.

— За съжаление не мога да му дам онова, от което се нуждае в момента — въздъхна тя. Колко бе лесно да се довери на Карим. Той бе чудесен слушател и тя разкриваше пред него неща, които бе споделяла единствено с Вон. — Знам, че тъжи, но напоследък отказва да разговаря с мен. Сякаш е забравил, че сме в затруднено положение, а аз незнайно как се превърнах в част от проблема. Кой знае? Може би е прав. Може наистина да съм част от проблема. Ако си имах собствена кариера, вместо да чакам съпругът ми да ме издържа, нямаше да ни е

чак толкова трудно. Сега щях да съм изпълнителен директор в някоя фирма, нямаше да чистя мръсните тоалетни и да бърша подовете на други хора.

Карим кимна умислено и подхвърли:

— Може би това е начинът, по който Нийл се справя с мъката.

— Като ми напомня, че съм се провалила ли?

Той продължи да обяснява.

— В моята страна най-големият син става глава на семейството, ако бащата почине. За младо момче като сина ти това може да се окаже непосилен товар. Дори да не се замисля над този въпрос, може би просто не успява да се справи и затова се опитва да се дистанцира.

— Сигурно си прав. Само че аз как да разбера какво изпитва, след като не желае да разговаря с мен?

— Дай му време — посъветва я Карим. — Може пък накрая да излезе нещо добро от цялата тази работа.

— Какво например? В момента не се сещам за нищо хубаво.

Той се обърна, за да ѝ се усмихне.

— Коранът ни учи да проявяваме търпение, когато изучаваме думите на Аллах, тъй като прозрението не ни осенява веднага. Същото е и в живота. Колкото и да са трудни обстоятелствата, от тях винаги може да научим нещо, което разбираме с течение на времето и което ще озарява пътя ни към бъдещето.

— Звучи много мистично — поклати глава тя. — В момента ми стига по някоя и друга добра дума и целувка за лека нощ. — Не че Нийл не беше мил и внимателен от време на време, но напоследък усещаше, че го прави по навик.

— Когато пристигнах в Америка, и аз като теб бях разкъсван от съмнения и изпълнен с отчаяние — призна той. — Не знаех дали някога ще видя семейството или страната си, дали ще мога отново да преподавам. Не виждах смисъл да продължавам напред. И тогава в едно от писмата си сестра ми Сорая написа, че им вдъхвам надежда на всички. Едва в този миг осъзнах каква е целта ми — да опазя светлината, която ги води през мрака. Не бе кой знае какво прозрение, но се оказа достатъчно, за да ме тласне напред, докато не открия други причини да продължа.

Лайла се замисли над думите му, докато прекосяваха сечището. Олюля се, когато стъпи в дълбок сняг, и стисна протегнатата му ръка.

Дори под дебелиите дрехи усети стегнатите мускули. Щом стигнаха в края на сечището, тя пусна ръката му.

— Не знам дали има скрита цел в онова, което преживявам — размишляваше тя на глас, — но ако има, тя е свързана с нас с Аби.

Той забави крачка и я погледна любопитно.

— Защо?

— Като деца бяхме приятелки. Тя не ти ли е споменавала?

Карим поклати глава. Изглежда той бе единственият човек в страната, помисли си Лайла, който не бе гледал или чел какво бе казала Аби в нейна защита, когато водещата на „Ей Ем Америка“ я притисна по време на предаването.

— Преди години развалихме отношенията си — обясни тя. — Направих нещо, заради което Аби така и не ми прости. Затова ме назначи на тази работа, за да ме накаже. Така че, да, това е съдбата ми. Не мога да продължа напред, докато проблемът не бъде разрешен.

Дори той да остана изненадан, когато тя му каза, че двете с Абигейл са се познавали от деца, не го показва. Приличаше на човек, който едва сега е открил липсващата част от загатката. Очевидно бе усетил напрежението между двете жени.

— Някои казват, че приятелите и враговете са просто обратните страни на една монета — отбеляза той.

Тя въздъхна.

— В такъв случай сме свързани.

Не бе чак толкова зле, призна тя пред себе си. В известен смисъл бяха от един отбор. И двете много обичаха Вон. След като Лайла се пречупи и каза на Абигейл къде живее брат ѝ, трябваше да признае, макар и с нежелание, че появата на старата им приятелка му се бе отразила добре. Последния път, когато отиде да го види, той бе по-оживен от обикновено. Когато го попита защо е в толкова добро настроение, той се усмихна загадъчно и обясни:

— Ако ти кажа, ще ме обвиниш, че съм предател.

Вместо това Лайла се бе почувствала дребнава и отмъстителна, задето се бе опитала да държи Аби настрана. След като присъствието на работодателката ѝ му даваше сили, тя не можеше да негодува.

— И какво е непростимото престъпление, което си извършила — попита Карим, без да крие, че не може да повярва, че тя е способна да прояви злоба, освен някоя и друга хаплива забележка.

Лайла се поколеба, преди да отговори.

— Чувал ли си историята за Юда Искаротски?

Той кимна.

— „Не аз ли избрах вас дванайсетте? Но един от вас е дявол“. — Цитира той от евангелието на апостол Йоан^[3]. Сигурно Лайла не успя да скрие учудването си, че той познава християнството толкова добре, защото ѝ обясни с усмивка: — Може и да съм мюсюлманин, но също така съм и учен. Запознал съм се и с други религии. Да, знам кой е Юда Искаротски. Той е ученикът, предал Христос.

— Така беше и с нас с Аби — призна тя. — Майка ѝ работеше у нас, докато бяхме малки. Двете с Аби бяха като част от семейството. Аби ми беше като сестра. Един ден, най-неочаквано, мама обвини Роузи в кражба и ето че двете заминаха, повече не се видяхме. Престъплението ми е, че не знаех на кого да вярвам, докато не стана прекалено късно.

— На колко беше по онова време?

— Достатъчно голяма, за да преценя. — Лайла усети познатото бодване, когато чувството за вина отново се надигна. — Срамувах се толкова много, че ни ми стигнаха сили дори да пиша на Аби, за да ѝ кажа колко съжалявам. Колкото повече време минаваше, толкова по-трудно ставаше да взема химикалката. Сега вече е прекалено късно.

— За да ѝ кажеш, че съжаляваш ли? Или за да ти прости тя?

— И двете — въздъхна тежко Лайла. — Много е трудно да се извиниш, когато знаеш, че извинението ти няма да бъде прието. Опитах. Нека просто кажем, че не се получи както трябваше.

Той мълчеше. Само дъхът му излизаше на валма в ледения въздух.

— Трудно е да простиш — рече най-сетне той. — Трябва да повярваш в искреността на онзи, който поднася извинението.

Лайла се замисли над тези думи. Беше ли дала възможност на Абигейл да ѝ прости? Единственият път, когато ѝ се извини, думите не прозвучаха кой знае колко убедително, особено след като бе в момент, когато имаше нужда от услуга, както изтъкна Вон. От друга страна, Абигейл никак не я улесни. След като знаеше, че Лайла вече е смазана, можеше да покаже поне малко съчувствие. Не бе ли страдала достатъчно?

В гората цареше тишина като в катедрала, само от време на време някой отрупан със сняг клон пропукваше и стряскаше цяло ято скорци, които излитаха с възмутени крясъци. Карим газеше напред през дълбокия сняг.

Бяха почти на върха, когато тя забеляза съвършената елха. Не беше нито прекалено голяма, нито твърде малка, имаше гъсти клони, които образуваха конус. Няколко минути по-късно в тихата гора отекна бръмченето на триона. Карим върза клоните с канап, вдигнаха елхата за двата края и я понесоха надолу по склона.

Когато се върнаха в къщата, той откри стара кръстачка в гаража и ѝ помогна да я нагласят. Най-сетне сложиха елхата в единия край на хола и се отдръпнаха, за да ѝ се порадват.

— Чудесна елха — отбеляза той.

— Нали? — Боровият аромат изпълни стаята. Лайла усети как празничното настроение се събужда. Обърна се към Карим с усмивка.

— Чувствам се странно, че един мюсюлманин ми връща коледното настроение, да знаеш, че съм ти длъжница.

— Няма такова нещо. За мен беше удоволствие. — Той отпусна ръка върху нейната, сякаш за да подчертае думите си, и макар докосването му да бе съвсем леко и без следа, от какъвто и да е намек, тя потръпна. Все едно докосна голата ѝ кожа. Отстъпи назад, извърна се с гръб към него и погледна отново дървото.

— Трябват само играчки. Мислех да сложа цветни светлини и прозрачни стъклени топки — обясни тя. — Иска ми се да бях запазила старите играчки. За съжаление ги изгубих някъде, докато се местехме.

— Магазинът на Мейн стрийт е отворен в неделя — рече той. — Последния път, когато ходих там, играчките бяха намалени. Ако искаш, ще те закарам до града.

Изкушаваше се да приеме, но се отказа. Вече бе направил достатъчно. А и имаше нужда да остане сама, за да помисли над новите нежелани чувства, които афганистанецът бе събудил, преди отново да излезе с него.

— Благодаря. Много ти благодаря. Само че трябва да свърша малко работа тук.

След като той си тръгна, Лайла се отпусна на канапето и изпъшка. Истина бе, че коледното настроение се бе върнало, а заедно с него и чувствата, които предполагаше, че е погребала заедно с Гордън

— копнежът някой да я люби, нуждата да се чувства желана. А как щеше да се справи с тези чувства, след като те бяха точно толкова желани, колкото бодливо цвете? А и вече ѝ бе ясно, че чувствата ѝ са несподелени.

Нийл плъзна затопления сандвич в картонена чинийка. Без да вдига поглед, попита следващия на опашката:

— Какво да бъде за вас?

— Малка диетична кола — отвърна момичешки глас.

Стори му се познат и когато Нийл вдигна поглед, за да подаде сандвича, забеляза, че пред него е застанала Фиби Уитакър, съседката му, ако можеше да я нарече съседка. Откакто се запознаха, той я бе мяркал, когато доктор Уитакър я караше на училище с мерцедеса си или когато тръгнеше нанякъде с червената си „Джета“. (Не че я дебнеше, но нали живееше над гаража и винаги разбираше, когато някой от семейството се прибира или излиза.) Обърна внимание на вида ѝ. Отблизо личеше колко е слаба — беше като вейка, сякаш месеци наред не бе хапвала нищичко, а и се обличаше така, сякаш щеше да събира боклуци покрай магистралата. Никога не би предположил, че родителите ѝ са богати, ако майка му не работеше за тях.

При тази мисъл Нийл трепна както винаги, когато се сещаше, че вече не са богати и нямат положение в обществото. Независимо от всичко се усмихна на Фиби, тъй като благодарение на родителите ѝ двамата с майка му имаха покрив над главите си.

— Не знаех, че идваш тук. — „Колко тъпо“, помисли си той. Само че не успя да измисли друго.

— Не знаех, че работиш тук — отвърна тя и го погледна сериозно, без да трепне.

Нийл се наежи. Значи малката госпожица Надувкова щеше да му се прави на интересна. Не му пукаше.

— Искаш ли нещо с колата? — попита той като добър професионалист.

— Какво предлагаш?

— Специалният сандвич е страхотен, ако обичаш горгонзола.

— Ненавиждам горгонзола.

— Мога да го направя, с каквото сирене предпочиташ.

— Само колата — настоя сопнато тя.

Нийл се ядоса още повече. Как си позволяваше да се държи толкова гадно и нафукано? Фактът, че майка му работеше за нейната, не означаваше, че е по-добра от него. Това бе една от превратностите на съдбата, нищо повече.

— Веднага. — Грабна чаша и я напълни. — Долар и осемдесет. — Сложи чашата далече от себе си, сякаш нямаше търпение да се отърве от колата — и от нея — час по-скоро.

Тя изглежда се стресна от неочакваната му враждебност и смутено заопипва джоба си, за да извади пари от портмонето. Монетите се изплъзнаха и паднаха на щанда, няколко се търкулнаха на пода. Когато се наведе, за да ги вдигне, той забеляза, че е поруменияла.

В този момент съжали, че е изкарал гнева си на нея. Тя може и да бе надуто келешче, но със сигурност не бе виновна, че животът му бе скапан.

— Извинявай — промълви тя, когато той заобиколи щанда, за да ѝ помогне. — Обикновено не съм толкова непохватна.

Усмихна ѝ се, докато се навеждаше да извади монета от двайсет и пет цента, плъзнала се под кафемашината.

— Случва се непрекъснато. Откъде, според теб, идват бакшишите?

Тези думи я накараха да се усмихне. Окуражен от усмивката, той пренесе напитката ѝ на маса до прозореца и я изчака да седне. В момента нямаше други клиенти — човекът със сандвича си беше тръгнал, а в неделите, когато почти всичко бе затворено, в заведението нямаше много хора — така че нямаше кого да обслужва.

— Да ти донеса ли нещо друго? Салфетка, сламка?

— Винаги ли си толкова услужлив? — попита тя.

Той сви рамене.

— Само когато познавам хората.

— Значи реши, че ме познаваш.

Тя наклони глава и го погледна високомерно, но той усети, че се преструва. Долови в нея уязвимост, скрита под дръзкото поведение.

— Знам, че не ядеш много — поясни той и сведе поглед към напитката. Нямаше да си позволи да направи подобна лична забележка, ако бе на нейна територия, но сега бяха на негова и

единственият, на когото бе готов да прави мили очи, бе шефът. — Да не би да си на диета?

— Не ти влиза в скапаната работа.

Той вдигна примирено ръце.

— Не ме гледай така. Пет пари не давам. Казах го заради мама. Тя се притеснява, че ще умреш от глад. Но те майките са си такива. Работата им е да се притесняват.

— Май си прав. — Фиби се поотпусна и отпи глътка безалкохолно. — Не че говоря от личен опит. Ако не си забелязал, моята не е от отдадените майки. През повечето време е на работа. Много не се задържа вкъщи. — След малко, тъй като той стоеше до нея, тя попита направо: — Ти нямаш ли работа?

— Това намек ли е?

— Не.

— Ако предпочиташ да те оставя на мира, просто кажи.

Тя сви рамене.

— Както искаш.

— Винаги ли си толкова груба? — засече я той.

Останаха загледани един в друг няколко секунди, не продумваха, сякаш всеки отправяше предизвикателство към другия. След това тя извърна поглед и от усмивката, която затрепка по устните ѝ, той разбра, че в тази борба за надмощие е победил.

— Извинявай — въздъхна тя. — Не го приемай лично.

Нийл прие това подобие на извинение и се отпусна на стола срещу нея, въпреки че първо се озърна през рано, за да е сигурен, че собственикът Ърл^[4] Хабър — графът от „Граф на сандвичите“ — не се мярка.

— А пък аз реших, че ме харесваш.

— Не се ласкай.

— Няма такава опасност. Не си ми казала и две думи, откакто дойдох. Да не би да съм те обидил с нещо или просто не ти е приятно да общуваш с наемната работна ръка.

Тя поруменя.

— Това пък откъде го измисли?

— Не знам. Ти кажи.

— Няма абсолютно нищо общо с теб. Така че не се меси.

За момент се уплаши, че тя ще се разплаче.

Нийл побърза да разведри положението.

— Виж, двамата с теб не започнахме както трябва. Какво ще кажеш да сложим ново начало? — Той й подаде ръка и се усмихна, за да й докаже, че е напълно безобиден. — Здравсти, аз съм Нийл. Нов съм в града. Ако по-късно ще ходиш някъде, ако ти се излиза или... Как се забавляват тук хлапетата на твоята възраст?

Тя се отпусна и той едва сега забеляза, че е красива.

— Накратко казано, няма нищо особено. Освен ако не си падаш по бингото, тук цари мрак и мъртвило.

— Затова ли си в толкова лошо настроение? — пошегува се той.

Тя го погледна, готова да извади бодлите си отново, но изглежда реши, че не си струва усилието.

— За твое сведение настроението ми е скапано заради тъпата вечеря, която майка ми организира довечера. Ти как би се почувствал, ако ти се налага да изтърпиш смотаната вечеря по случай Коледа, докато снимат камери и много добре знаеш, че милиони хора ще наблюдават всяко твое движение?

— А, да, чух — призна той. Беше за някакво предаване — „Коледа с Абигейл Армстронг“ или нещо подобно — което щяха да снимат у тях. На майка му й се налагаше да работи извънредно, за да подготвят всичко. — Ще бъде голяма работа.

— Да, за мама е наистина голяма работа — нацупи се Фиби.

— Има къде-къде по-лоши неща — отвърна той. „Като например цяла Коледа да гледаш празното място на баща си на масата“. Не позволи на мрачните мисли да го завладеят. Беше им се оставял неведнъж досега и знаеше, че те отвеждат по измамен път, който не ти позволява да проявиш никакво разбиране. Лесно можете да се изгуби и нямаше да успее да намери обратния път.

— Семействата трябва да прекарват празниците заедно, нали така? Само че мама обича показността. — Едва прикриваше негодуванието си. — На нея не й пука за нас с татко.

Нийл се почувства неудобно, когато тя го каза. Но поне вече го приемаше като съюзник, не като част от антуража на майка си. Въпреки това се почувства длъжен да изтъкне:

— Със сигурност не е така. Но това не означава, че не държи и на работата си.

— Ти на чия страна си? — погледна го ядно тя.

Нийл сви рамене.

— Не знаех, че има страни. Виж, ако ще се почувстваш по-добре, ще ти призная, че те разбирам добре. И аз съм се правил на интересен на партитата, които организираха нашите. Голяма досада е, знам, но си представи, че отиваш на зъболекар. Просто се налага да го направиш.

— Поне като отидеш на зъболекар, слагат упойка.

Нийл усети, че няма смисъл да ѝ обяснява, затова пробва по друг начин, като преглътна предишното си нежелание да повдигне въпрос, който обикновено се опитваше да избегне.

— Ти поне имаш семейство — въздъхна той. — Тази Коледа ще бъде първата без баща ми.

— Да, чух. — Изречението ѝ омекна. — Извинявай, досега не бях срещала човек, чийто баща... — Тя така и не довърши изречението.

Мъката и злият ѝ близък, гневът, се надигнаха от тъмната пещера, където ги бе затворил Нийл.

— Сега поне знаеш, че ми е познато какво е, когато животът ти е на показ пред милиони хора — натякна той. — Знаеш ли кое е най-гадното? Най-добрият ти приятел ти звъни, за да ти изкаже съболезнованията си, след като е чул за смъртта на баща ти по новините в шест.

Фиби го погледна с уважение.

— Сигурно ти е било много трудно.

Той сви рамене.

— Не обичаш да говориш за себе си — отбеляза тя.

— Никак.

— Добре, тогава няма да повдигаме този въпрос.

— Хубаво.

— Сетих се нещо. Ако не си зает, искаш ли довечера да отидем на концерт? — предложи тя с усмивка. — В общинския център е, благотворително събитие, организирано от баща ми. Помолил е негов приятел музикант да свири безплатно.

— Не трябва ли първо да попиташ баща си? — отвърна предпазливо Нийл, тъй като нямаше представа как го приемат в семейство Армстронг-Уитакър.

— Няма страшно. Ще го накарам да ми остави един допълнителен билет.

— Добре тогава. Ще бъде забавно. — Откакто се премести тук, вечер Нийл играеше скрабъл^[5] или гледаше телевизия с майка си. Днес поне щеше да се разнообрази.

— И майка ти може да дойде, стига да иска.

Нийл се замисли, преди да отговори, макар и не съвсем честно.

— Май има други планове.

Почувства се виновен, задето дори не я попита — може би щеше да ѝ е приятно да излезе — но истината бе, че му се искаше поне за малко да се отдели от нея. Реши, че отсега нататък ще се интересува единствено от себе си. Толкова много се тревожеше за баща си, а ето какво стана.

— Започва чак в осем, но татко иска да отидем рано, затова ще те чакам отпред в седем и половина — предложи Фиби. — Можем да отидем с неговата кола. Ще бъдем само тримата, така че ще се съберем.

— Майка ти няма ли да дойде? — Не че му влизаше в работата, но му се стори странно. В неговото семейство тримата винаги бяха заедно.

Фиби изви очи.

— Тя разправя, че е прекалено заета да организира всичко за утрешното парти. Явно партитата за пред хората са свързани с прекалено много работа. — Тя се обърна към прозореца и остана загледана навън дълго, наблюдаваше хората, тръгнали да напазаруват преди Коледа, сгушени в палтата си, натоварени с пакети. Когато най-сетне се обърна към Нийл, гневът ѝ се бе стопил, изместен от тъга. Побутна недопитата кола. — Трябва да вървя. Имам си работа — заяви тя, макар да не бързаше да си тръгва.

— Добре. Значи ще се видим пред вашата къща.

— Ще те чакам. — Тя насочи пръст към него. — В седем и половина. Да не забравиш.

— Няма страшно. Там съм.

В първия момент на Нийл му се стори, че старият му живот се е върнал и си уговаря спонтанна среща с приятелка, няма никакви грижи на света, освен да изкарва добри оценки, след като всичко му е осигурено.

В този момент шефът му, господин Хабър, подаде рошовата си посивяла глава от кухнята и изрева:

— Аз да не би да ти плащам да си седиш на задника и да си лафиш с клиентите?

Магията се развали.

Нийл се изправи с въздишка и се обърна към Фиби.

— Трябва да се връщам на работа. До довечера.

[1] Съкратеното название на „Индианаполис 500“, най-популярното автомобилно състезание и най-посещаваното спортно събитие в света, със състезателна дистанция 500 мили, което се провежда в последния понеделник на май в Индиана. САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Град в щата Алабама. — Б.пр. ↑

[3] Йоан 6:70. — Б.ред. ↑

[4] Earl (англ.). — Граф. — Б.пр. ↑

[5] Игра, в която се съставят думи от отделни букви. — Б.пр. ↑

10.

Масата бе подредена за десет души, хубаво четно число, което сякаш призоваваше хармонията, необходима в предстоящата бъркотия. Когато Абигейл отстъпи крачка, за да се възхити на плодовете от положените усилия — трапезарията изглеждаше съвършена с порцелан „Херенд“ и сребърни прибори от „Тифани“, чаши за вино от „Уотърфорд“, колосани ленени салфетки, аранжирани в сребърни пръстени от филигран, сплетени борови клонки в средата, обсипани със сушени сливи и нарове, в двата края по една свещ — си припомни недоволството на Кент и Фиби. Двамата ѝ дадоха да разбере какво е мнението им за събитието довечера, за специалното предаване, което щеше да позволи на милиони зрители да надникнат в дома им. Кент го нарече „цирк с дресирани животни“ — не се шегуваше — а Фиби бе готова да се разбунтува.

Абигейл усети, че спотаеният ѝ гняв ще избликне всеки миг. По дяволите. Трябваше ли непрекъснато да им напомня, че това бе част от работата ѝ? Нали тъкмо тази работа им осигуряваше лукса, с който бяха свикнали. А Фиби откъде си въобразяваше, че идват парите за колежа? Кент лекуваше безплатно кого ли не и нямаше да може да си позволи да покрива без лишения, таксите за обучението на дъщеря си в едно от най-престижните училища.

Независимо от всичко идеята, която ѝ се бе сторила великолепна, когато я предложи на изпълнителния продуцент на „Дом и градина“ — празник, когато Абигейл, семейството ѝ и неколцина добри приятели празнуват и се наслаждават на една „тиха Коледа“ в Роуз Хил, а това не само щеше да я направи по-популярна, но щеше и да ѝ помогне да си възвърне доверието и уважението, които бе изгубила с отменената поръчка за „Таг“ — просто даваше на съпруга и дъщеря ѝ още една причина да я мразят. През целия ден, докато се подготвяше за събитието, мислеше единствено за Джоан Крофърд, когато стана известна на света като „Скъпа мамо“^[1].

Вече бе прекалено късно да откаже, макар че ѝ се искаше. Снимачният екип щеше да пристигне всеки момент. Сцената ги очакваше. Шампанското се изстудяваше, вечерята бе готова. Лампичките на коледната елха в хола бяха запалени, свещите разположени на стратегически места. Липсваше единствено Тайни Тим да изпее „Господ да благослови всички ни“.

„Какво значение има всичко това — мислеше си тя, — след като бракът ми е разклатен, а дъщеря ми отказва да разговаря с мен“.

Какво ли щеше да си помисли Кент, ако разбере за Вон? Ако всичко бе съвсем невинно, защо тогава не призна пред съпруга си къде ходи през обедната почивка? След първото посещение отиде да го види още няколко пъти. Вече не можеше да използва извинението, че ходи при болен приятел. В началото на тази седмица Вон вече се чувстваше достатъчно добре, за да поизлезе. Предложи му да отидат или на кино, или да разгледат някой музей, но той настоя да отскочат до зоопарка в Сентрал Парк, а тя призна, че не е ходила там, откакто Фиби бе дете. Тогава дори не помисли за Кент; единствено се чувстваше виновна, че не е на работа. Независимо от това, и въпреки че бе студено и ветровито и повечето животни се бяха изпокрили, тя прекара един от най-приятните дни в живота си. После седнаха да обядват в „Боутхаус“ и се застояха до късно следобед, потънали в спомени от миналото.

Разхождаха се през парка, преди да хванат такси, и вятърът завихряше окапалите листа в краката им, когато Вон ненадейно запита:

— Какво искаш от живота. Аби?

Тя не знаеше какво да отговори. Нима не беше очевидно? Та тя вече притежаваше всичко, за което човек може да мечтае. След това осъзна, че той пита за друго, усмихна се и го хвана под ръка.

— Това — отвърна тя. В този момент най-съкровеното ѝ желание бе да се разхожда стиснала ръката на Вон. Фактът, че заради болестта той вървеше по-бавно от обикновено, правеше времето им заедно по-ценно. Слънцето блестеше, въздухът бе свеж като току-що откъсната ябълка, семейството и враговете ѝ бяха някъде далече.

Той ѝ се усмихна с блеснали очи, макар да му личеше, че се подлага на химиотерапия — бе станал още по-слаб отпреди, само кожа и кости, тялото му приличаше на изящна, доста крехка скална формация, изваяна от природните стихии. Този мъж, сполетян от тежка

болест, бе като лист на вятъра, дори без собствен дом. И въпреки това...

„Той е свършен, напълно свършен“, помисли си тя.

Сега се запита какво ли намира той в нея, след като за Кент тя не бе нищо повече от погълната от кариерата си работохоличка, а Фиби я приемаше за безотговорна майка. Във фирмата бе шеф, за хората — известна марка. Къде бе жената, личността Абигейл Армстронг?

Докато оглеждаше внимателно подредения си хол, Абигейл си каза, че всичко в момента е прекалено свършено. Спомни си празничните вечери в миналото. Кент бе благоразположен към гостите домакин, тя бързаше да пренесе на масата още топлите гозби, Фиби се усмихваше щастливо, здрава и жизнена. Онези вечери бяха спонтанни, огласени от смях, всички говореха едновременно, нямаше и следа от внимателно подготвената като за холивудски филм сцена.

— Къде искаш да ги сложа?

Обърна се, щом чу гласа на Лайла. Цял следобед днес бе лъскала сребърните прибори, а сега стоеше на вратата, стиснала в ръце свещниците с две запалени свещи.

— На помощната маса — посочи Абигейл към плота, където приборите за сервиране бяха подредени с прецизността на хирургически инструменти. — Благодаря — сети се да добави тя, докато Лайла гласеше свещниците.

Напоследък полагаше усилия да се държи мило, въпреки че Лайла невинаги я улесняваше. Старата ѝ приятелка пазеше усмивките си за Кент и Фиби. Най-вече за Кент. Абигейл не пропусна да забележи как икономката грейваше всеки път, когато той влезеше в стаята.

— Искаш ли да свърша още нещо? — Изражението ѝ бе любезно, но напълно безразлично.

— Провери дали Бренда няма нужда от помощ в кухнята.

Бренда Алъртън, бивша съседка от Гринич, която бе с Абигейл още от самото начало, сега си имаше собствен бизнес за кетъринг услуги и лично се бе погрижила за ястията тази вечер.

— Разбира се — кимна послушно Лайла.

Тя тъкмо излизаше, когато Аби заговори отново.

— Онзи ден се видях с Вон.

Тези думи разпалиха интереса на Лайла.

— Така ли?

— Ходихме в зоопарка.

Лайла изви вежди.

— Изненадана съм, че е намерил сили.

— Към края бе доста уморен — призна Абигейл.

— Като го знам какъв е, едва ли е позволил това да го забави.

— Имаше такова нещо.

Двете се усмихнаха многозначително, ала след това Лайла се напрегна.

— Притеснявам се за него. Дълбоко в себе си той е убеден, че е неуязвим. Страхувам се, че се напруга до крайност.

Абигейл също се притесняваше, но не посмя да го признае.

— Има късмет, че и трите се грижим за него — отвърна тя. Джилиан не ѝ беше особено приятна, но с Вон се държеше като ангел. Тя следеше да не ходи далече, да пие достатъчно течности и да си почива. — Ще се оправи — увери тя Лайла. — Освен това разчита на най-добрите лекари. Да не говорим за непоколебимата му решителност и желязна воля.

Лайла се поотпусна и част от напрежението се оттече от лицето ѝ. Канеше да каже още нещо, когато на вратата се звънна. В същия миг лекотата, с която двете жени общуваха през последните минути, изчезна и Лайла отново стана сериозна.

— Аз ще отворя — предложи тя с професионална готовност.

След малко въведе снимачния екип — двама оператори и продуцентката, понесли тонове техника. И тримата бяха опитни професионалисти, които незабавно започнаха работа. По-младият от двамата оператори, слаб, висок ирландец на име Шеймъс, с червеникава късо подстригана коса, монтира осветлението на стратегически места в хола и трапезарията, докато мустакатият му колега Глен започна пробните снимки. Междувременно, продуцентката Холи Доусън, привлекателна чернокожа, се запозна с Абигейл в кухнята, където уточниха времето и детайлите.

След като Абигейл каза встъпителните думи, ѝ остана време колкото да изтича на горния етаж и да си сложи вечерния тоалет. Когато след малко се върна, от Кент и Фиби все още нямаше следа. Тя погледна часовника и се намръщи. Вече бе шест и половина. Нали ги бе предупредила да са готови точно в шест? Защо, за бога, се бавеха?

Тъкмо посягаше към телефона, за да набере мобилния на Кент, когато той пристигна, спортно облечен, сякаш се връщаше от голф.

— Извинявай, миличка, задържаха ме. — Лепна нехайна целувка на бузата ѝ. — Силвия — нали помниш Силвия Шайн? Заедно сме в комитета. Обади се и ме помоли да ѝ помогна с квитанциите от снощи. Казах ли ти, че събрахме над двайсет хиляди долара.

— Чудесно, скъпи — отвърна разсеяно Абигейл. — Гостите ни ще пристигнат всеки момент, преобличай се.

Той изпъшка.

— Да не би да съм закъснял? Няма да ми отнеме повече от минута.

Тръгна по стълбите, а Абигейл се провикна след него.

— Не ми каза нищо за роклята. — Заболя я, че Кент дори не я забеляза. Беше я поръчала специално за случая на своя приятелка дизайнерка. Беше от плюш, в нюанс на наситено смарагдово, което много отиваше на тена и косата ѝ, и ѝ прилягаше като ръкавица, дълга до коленете, където бе леко разкроена. Беше я комбинирала със смарагдовите обеци, подарък от Кент за десетата годишнина от сватбата им.

Той спря, погледна я внимателно и подсвирна похотливо.

— Много добре. Едва ли някой ще обърне внимание на храната, щом си облечена по този начин.

— Трябва да обърнат внимание, след като положих толкова труд. — Тя се усмихна, макар че щеше да ѝ стане много по-приятно, ако не си го бе изпросила. — Знаеш ли къде е Фиби? — попита тя. — Мислех, че си е в стаята, но я нямаше, когато надникнах.

— Видях я да излиза с Нийл. Отиваха да купят разни неща, които ѝ трябвали за проект в училище — обясни той. — Казаха, че няма да се бавят.

— Кога ги видя?

Той се намръщи, докато се опитваше да си спомни.

— Не помня точно. Преди час, час и нещо. Звънна ли на мобилния ѝ?

— Два пъти. Включен е на гласова поща.

— Сигурен съм, че ще се появи всеки момент — отвърна разсеяно Кент и изтрополи нагоре по стълбите.

Докато гледаше след него, Абигейл усети напрежението, което се трупаше в гърдите ѝ през целия ден, да се превръща в заслепяващ гняв. Как бе възможно той да се държи с толкова безразличие? Ами Фиби... Нима Абигейл не се бе отказала от толкова много, за да ѝ осигури всичко онова, което тя самата не бе имала като дете. От съпруга и дъщеря си искаше единствено малко подкрепа, при това от време на време, а те не ѝ помагаха с нищо.

Гневът я заслепи, тя се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Влетя в спалнята тъкмо когато Кент изваждаше от гардероба чиста риза. Костюмът и вратовръзката, които му бе избрала, бяха на леглото.

— Как можа да я пуснеш просто така? — попита тя. — Знаеш колко е важно за мен това събитие.

Той спря да се закопчава и я погледна със студено безразличие.

— Откога ми влиза в задълженията да следя къде ходи и какво прави? След като събитието е толкова важно за теб, да си се погрижила да си осигуриш присъствието ѝ. — Вече го нямаше вълнението, с което ѝ съобщи забележителния резултат от благотворителния концерт. Сякаш пред Абигейл бе застанал напълно непознат.

— Както виждаш, бях заета — отвърна с леден глас тя.

— Добре. Не мисли, че ще ти послужи за изкупителна жертва, и то, защото дъщеря ти не иска да участва в цирка, който си подготвила.

— Това ли е тази вечеря за теб? Просто показност?

Той закопча ризата и посегна към вратовръзката. Вбесяваше я.

— Ти го каза.

— Държиш се така, като че ли го правя за удоволствие. Това е част от работата ми! Казвам ли нещо, когато излизаш посред нощ, защото са те повикали? — Знаеше, че няма място за сравнение — той спасяваше хората от смъртта, докато тя печелеше пари — но в момента бе побесняла и ѝ беше все едно.

— Как така си забелязала? Че ти изобщо не се мяркаш вкъщи.

— А, не! — изкрещя тя. — Няма да ти позволя да ми пробутваш отново подобни обвинения. Няма да ме накараш да се чувствам виновна единствено защото искам бизнеса ми да върви! Да не говорим, че вие двамата с Фиби също се възползвате от този успех, при това, без да мрънкате.

— Не казвам, че не трябва да се грижиш за бизнеса си, нито че нямаш право на успех — отвърна той спокойно и разсъдливо, впил очи

в огледалото, докато затягаше възела на вратовръзката си от „Ермес“.
— Само че има граница между това да искаш да постигнеш успех и да си ненаситна.

— Съсипвам се от работа, защото никой никога не ми е поднесъл нищо наготово — изстреля в отговор тя.

— За разлика от Лайла ли? — Досега не бе повишил глас, но тя забеляза гневния блясък в очите му. Очевидно бе забелязал студенината, с която се отнасяше към Лайла, и бе стигнал до погрешното заключение. Сигурно си мислеше, че тя подритва Лайла единствено защото е родена в богато семейство и животът ѝ е бил лек и безпроблемен.

„Той няма откъде да знае“, обади се гласът в главата ѝ.

— Виждам, че този разговор няма да ни отведе никъде — заяви тя. — Ще те чакам долу. Слез, когато си готов. — Тъкмо се обръщаше, когато погледът ѝ попадна на отражението му във високото огледало и забеляза как са пламнали сивите му очи.

— Разбира се, скъпа — отвърна той саркастично.

Щом излезе в коридора, тя се облегна на стената и затвори очи, пое си няколко бавни и дълбоки глътки въздух и усети как гневът ѝ се стопява. Как не може да се научи да си затваря очите? Не бе честно да си изкарва разочарованието на Кент. Той не бе виновен, че Фиби не се появи навреме. Освен това винаги се отзоваваше, когато ѝ бе необходим.

Спомни си вечерта, когато се запознаха. Тя бе организирала кетъринга за партито на лекар и съпругата му в Гринич и Кент бе сред гостите (по-късно научи, че доктор Соренсън е шеф на хирургията в болницата, където по онова време Кент стажуваше). Към края на вечерта Кент влезе в кухнята, докато тя почистваше, за да ѝ благодари — единственият любезен гост, който го стори.

— Това бяха най-вкусните ястия, които съм опитвал — призна той и се засмя. — Като се замисля, това бяха първите домашно сготвени ястия от много време насам. — Обясни, че като стажант редовно му се налага да се храни набързо и на крак.

— Разбирам ви — отвърна със съчувствие Абигейл. — Въпреки че съм около храна по цял ден, никога не ми остава време да седна и да хапна на спокойствие.

— В такъв случай, ако през следващите две седмици случайно ви остане свободна вечер, много бих искал да ви заведа на вечеря. Така и двамата ще имаме възможност да похапнем седнали.

Тя остана изненадана от дързостта му, въпреки това любопитството ѝ се събуди.

— Не си губите времето — разсмя се. — Можете просто да ми поискате телефона.

— Вече го имам. — Сивите му очи блестяха, докато вадеше визитката ѝ от джоба си. — Казах на домакинята, че ми трябва кетъринг за парти, което смятам да организирам. Тя ми помогна с огромно удоволствие.

— Нарочно ли го измислихте, или наистина ще има парти? — попита тя, въпреки че по хитрото му изражение вече знаеше какъв ще бъде отговорът.

Кент сви рамене, протегна ръка и грабна резен зеленчук, който тя прибираше в пластмасова кутия.

— Парти ли? Не, в момента не мога да организирам парти. Затова пък една вечеря...

Абигейл прие с удоволствие. Беше привлечена не само защото бе представителен мъж, а и защото бе умен, находчив и интелигентен (по-късно научи, че и двамата му родители са професори). Тогава Абигейл си помисли: „Мога да се влюбя в този човек“. Откакто живееше сама, бе излизала с доста мъже, но към нито един не бе изпитвала същото, което я караше да чувства Вон. Кент бе първият, с когото прецени, че би могла да има общо бъдеще.

Сега, години по-късно, тя се запита къде бе изчезнал животът, който си бе представяла.

Нямаше време да се чуди дълго, тъй като на вратата се звънна.

Бе време шоуто да започне.

Семейство Сен Клер пристигнаха първи — русият брадат Тед Сен Клер, куратор на средновековни доспехи в музея „Метрополитън“, и великолепната му съпруга Ева, родена в Аржентина, известна оперна певица. Малко след тях дойдоха Хопи и Диъдри Ковингтън, съпрузите издатели на „Наръчник на готвача“ (списание, за което Абигейл често подготвяше материали). Те приличаха на двойка матрьошки в

официалното си облекло, и двамата закръглени, пухкави, Хопи само с три сантиметра по-висок от съпругата си. Последен пристигна Джей Силвърстийн, партньорът на Кент в кабинета, изискан възрастен господин, наскоро овдовял след пет десетгодишен брак.

Джей подаде на Абигейл бутилка мерло и букет поувехнали фрезии и се извини.

— Все едно да продавам на краставичар краставици, но съм изгубил тренинг с тези неща. — Досега съпругата му се грижеше за подаръците, когато отиваха на гости, и тъгата в погледа му напомни на Абигейл какво е здрава връзка.

Благодари му топло, въпреки че виното, което бе подготвила за вечерята бе специално подбрано с помощта на приятеля ѝ Антоан, главен сомелиер в „Льо Бернаден“, който се отнесе толкова сериозно към подбора, сякаш ставаше въпрос за вечеря в Белия дом.

— Ако не го изпием тази вечер, ще го отворим някой друг път — рече тя на Джей.

Нейно задължение като домакиня бе да накара всеки един от гостите да се чувства специален, глезен, като най-скъп приятел. Абигейл бе неповторима в това отношение. Нямаше нужда да пита кой какво ще пие, тъй като помнеше отлично предпочитанията на гостите, а когато всички пристигаха, тя поднесе на всеки любимия му коктейл — мартини „Грей Гус“ с няколко капки лимон за Хопи, „Деуарс“ със счукан лед за Джей, пино гриджо за Ева, „Лиле“ за Диъдри и обикновена газирана вода за Тед, който се бе отказал от алкохола.

Обърна внимание на всеки от гостите, поощряваше ги да разкажат стари вицове, които бяха разказвали и преди. Разговорът не замря нито за миг. След това се поинтересува за постановките в „Метрополитън“, за да ги обсъди като истинска познавачка с Ева Сен Клер. Със семейство Ковингтън поговори за фестивала на храната в Аспен, където догодина им предстоеше да бъдат домакини на готварско шоу. Не позволи разговорът да се насочи към политика, религия или друг въпрос, по който не бе достатъчно компетентна. Когато дойде време да седнат на масата, всички бяха толкова спокойни, че дори някой да се бе притеснявал от микрофоните, вече бе забравил. Дори не забелязваха операторите, които непрекъснато обикаляха малката група и записваха всяко тяхно движение.

Единствено Абигейл не успя да се отпусне. Докато сервираше и наливаше вино (никой от екипа по кетъринг не се мяркаше пред камерата, за да останат зрителите с впечатление, че тя е свършила всичко сама), единствената ѝ мисъл бе, че Фиби я няма, и погледът ѝ се стрелкаше непрекъснато към празното място, зейнало като дупка от изваден зъб. Беше вдигнала приборите, след като стана ясно, че дъщеря ѝ няма да се появи.

Бе колкото побесняла, толкова и уплашена, че нещо може да ѝ се е случило. Ами ако е катастрофирала и лежи ранена край пътя?

Когато сервира десерта — крем брюле с тиква, сметана и домашно приготвени бисквити с джинджифил — се чувстваше безкрайно уморена от непрекъснатите усмивки. Не че някой би се досетил. Гостите бяха убедени, че тя прекарва също толкова весело, колкото и те. Към края на вечерта Хопи се изправи, за да вдигне тост, изразителните му хвалби бяха в унисон с руменината по бузите, избила след количеството изпито вино. Той вдигна чаша.

— За Абигейл, кралицата на това малко царство. Нека властва дълго и честито!

Абигейл не се чувстваше като кралица, по-скоро като натрапница. Никой нямаше представа, че се е провалила в най-важните неща — като съпруга и майка. Дори не беше добър човек. Макар и индиректно, бе отговорна на смъртта на невинно момиче. Ако приятели и почитатели научеха какво става, отсъствието на Фиби щеше да е едно нищо в сравнение с кръвта, полепнала по ръцете ѝ.

Дори след като вечерята приключи и вдигнаха и последните чашки от кафе, на гостите не им се тръгваше. Когато Абигейл организираше парти, никой не бързаше да си тръгне. Бе свикнала хората да се застояват, често пъти и след полунощ. Когато най-сетне ги изпрати, тя остави снимачния екип в кухнята, за да похапнат от останалата храна.

— Много добре — рече Холи, докато дъвчеше руло от пуйка с плънка от кървавица. Едва когато посочи касетите, оставени на масата, Абигейл се сети, че тя не говори за храната. — Имаме много повече, отколкото ни трябва, така че спокойно ще съберем половин час — обясни тя. — Жалко, че дъщеря ти не дойде.

— Много ще съжалява, че пропусна вечерята — насили се да се усмихне Абигейл. Лицето я болеше от усмивките тази вечер.

Когато екипът най-сетне се нахрани и събра камери и прожектори, тя ги изпрати. Тъкмо отиваше към кухнята, когато чу гласовете на Кент и Лайла. Хората от кетъринга си бяха тръгнали и той изглежда ѝ помагаше да измие съдовете. Позната сцена, в която тя бе участвала безброй пъти, след като гостите им с Кент си тръгнаха. Сега, докато слушаше тихите им гласове, на нея ѝ се стори, че сцената между тях е много по-интимна.

Най-тъжното бе, че двамата дори не я забелязаха. Тя остана да ги наблюдава от вратата и се почувства като невидима. Кент се смееше чистосърдечно на някаква небрежна забележка, която бе подхвърлила Лайла, а тя го перна игриво с кърпата за чинии. Сякаш някой заби нож в сърцето на Абигейл.

Ето че Лайла се появи и тя отново остана сама.

Дръпна се бързо, преди двамата да я забележат, и забърза по коридора. Лицето ѝ пареше, усети как очите ѝ се пълнят с горещи сълзи. Имаше нужда от глътка свеж въздух, ако не искаше да избухне. Тръгна към дрешника, изрита високите си обувки и нахлузи чифт ботуши. Дръпна пухеното яке от кукичката на вратата, където го бе оставила одеде, след като разходи кучето, и излезе навън. Тръгна по пътеката, бръкна в джоба, за да извади ръкавиците си, и напипа мобилния телефон. Изглежда го бе пхнала в джоба още одеде и го бе забравила.

Реши отново да позвъни на Фиби. Този път, когато набра номера на дъщеря си, чу познатия рингтон — „Скейтър Бой“ на Аврил Лавин, да звучи някъде отблизо и наостри уши. Спря на място и вдигна глава. Звукът май долиташе откъм гаража.

След малко заобиколи живия плет и попадна на Фиби и Нийл, скрити в сенките до гаража, притиснати в страстна прегръдка.

Нийл не бе и предполагал, че ще се разгорещи толкова бързо. Та Фиби дори не беше негов тип. Само че от снощи, докато бяха на концерта, той започна да я възприема в съвършено нова светлина. Не че бе казала или направила нещо. Просто... появи се привличане.

След концерта останаха в нейната стая, разговаряха и слушаха музика до късно. И тогава подозренията, които го измъчваха цяла вечер, получиха потвърждение. Откри, че тя не е просто обикновена

глежена тийнейджърка, която не спира да се оплаква, че животът ѝ е гаден. У нея имаше някаква чернота, нещо шантаво.

Тъкмо това бе най-странното. Докато си седеше на леглото, подпрян на таблата, а Фиби бе полегнала на една страна в краката му, двамата обсъждаха социалното звучене на бандата „Фу Файтърс“ и го сравняваха с това на „Фол Аут Бойс“ (според него и двете банди не струаха в сравнение с „Нирвана“). Най-неочаквано тя стана, вдигна пола и седна в скута му. Докато се усети, устните ѝ покриха неговите и тя натъпка език чак до гърлото му.

Това бе първата им целувка.

Въпреки че получи ерекция веднага, той успя да се овладее и да промълви с дрезгав глас:

— Леле! Това пък защо го направи?

— Искаш ли да престана? — Тя се отдръпна лекичко, за да го погледне в очите, сякаш го предизвикваше.

— Не съм казал подобно нещо.

— Добре. Тогава млъквай и се кефи. — Целуна го отново, този път с много повече желание, притисна устата му с такава сила, сякаш го наказваше.

Нийл усети неизпитвана досега възбуда, ала същевременно бе отвратен. Знаеше какво биха казали приятелите му — че е напълно изперкал чекиджия, щом е допуснал подобно нещо да се случи, но просто не успяваше да се въздържи... не можа да устои, макар да знаеше, че тя го манипулира. А пък когато започнаха, разбра, че няма сили и воля да спре. Фиби бе пълна противоположност на бившите му гаджета — груба, страстна и нагла. Бе чиста проба изчукване като от „Пентхаус“.

Бе свалила и полата, а след това и тениската и той едва тогава забеляза, че има хубаво тяло. Бе прекалено слаба, но не и кльощава, както му се стори отначало. Не че имаше значение. Потопи се в момента, сякаш бе музика по време на концерт (който се оказа изненадващо добър за група никому неизвестни рокери).

Едва когато Нийл се претърколи от нея няколко минути по-късно, напълно изтощен, осъзна какво бе сторил.

— Мама му стара. Не си сложих презерватив.

— Не се притеснявай, пия противозачатъчни — увери го тя с непукизма на по-възрастна жена. — А пък за болести не се

притеснявай, защото досега съм спала само с един и той беше женен.

— Женен ли? — Нийл бе убеден, че каквото и да каже или направи Фиби, няма да го учуди, но въпреки това остана шокиран, когато чу думите ѝ.

— Не се шашкай. — Изражението ѝ отново стана предизвикателно както в кулинарния магазин, ала очите ѝ издаваха уязвимост. Познаваше този поглед, защото знаеше какво изразява. Бе преживял всичко онова, което измъчваше и нея в момента. — Да не би да искаш да ми кажеш, че никога не си спал с по-възрастна жена.

— В интерес на истината, не съм. — Двамата с бившата му приятелка Лорън се шегуваха, че тя е с шест месеца по-голяма от него. Наистина не бе спал с по-възрастна. — Родителите ти знаят ли? — попита той, докато тя навличаше тениската и бикините си.

— Не, и не трябва да разбират за нас. — Погледна го страшно. На бузите ѝ бяха избили алени петна, а тъмната ѝ коса приличаше на шапка от рошави букли. Човек можеше да я сбърка с бунтарка, но очевидно тя много държеше на мнението на родителите си.

На Нийл отново му се стори, че части от картинката просто не се връзват. Фиби бе истински парадокс. А пък чувствата, които събуждаше у него, направо го побъркваха. Караше го да се чувства неловко, същевременно не му се искаше да я остави. Дори изпитваше нежност към нея. Наистина невероятно, тъй като почти не я познаваше, но въпреки това бе обзет от най-странното чувство от смъртта на баща си насам. Не бе сам в мрака, беше с човек, който го разбираше.

Бе така потънал в мисли, че първо долови раздразнението в гласа на Фиби.

— Значи нямаш нищо против.

Гласът ѝ прозвуча предизвикателно, ала когато вдигна поглед към нея, забеляза уязвимостта в очите ѝ — блясък от нещо, което се бе пречупило в него. Нийл я погледна. Тя бе коленичила на матрака в бикините на цветчета и тениската, също като малко момиченце, което чака някой да го завие, преди да си легне — или като покаяла се грешница, която търси опрощение.

— Ни най-малко — отвърна ѝ.

[1] Мемоари за актрисата, написани от обезнаследената ѝ дъщеря Кристина, в които тя разкрива, че е била подложена на физическо и психическо насилие. — Б.пр. ↑

11.

Докато Вон пътуваше на север по „Хенри Хъдсън“ в колата, която двамата с Джилиан бяха взели под наем, той си припомни изминалите Коледи. Беше прекарвал празника на Мадагаскар, когато заедно с други от снимачния екип пи почти през цялата нощ, докато маймуните ревачи им изнасяха серенада. А пък друга Коледа прекара на лодка за лов на раци в Берингово море вързан за утлегара, замръзнал до кости, грозеше го опасността да изгуби живота си, или поне крак или ръка, всеки път, когато лодката се килнеше на една страна. Затова пък Коледа в Танзания беше весела и забавна, тъй като хотелският персонал се постара и вместо традиционния панаир Сукума организираха „традиционна“ американска гощавка — печена пуйка, жилава като подметка, гъсто желиран боровинков сос и преврели зеленчуци с неясен произход.

Неповторими спомени, ала за негово огромно съжаление нито един от тях не навяваше уют. Истина бе, че през изминалите години нито веднъж не почувства носталгия по дома. Може би тъкмо той бе виновен, за да му се струва, че свършената семейна близост е просто непостижим идеал. За скъпите спомени от детството можеше да благодари единствено на майката на Абигейл. Родителите му бяха прекалено незаинтересувани (обикновено майка му бе прекалено пияна) и само кимваха разсеяно по празниците. Затова пък Розали украсяваше елхата, закачваше разноцветни светлини навън. Всяка година настояваше елхата да е истинска, а не от изкуствените, за които майка му твърдеше, че били „по-практични“. Ако подаръците, които Дядо Коледа донасяше, бяха тъкмо каквото двамата с Лайла искаха, трябваше да благодарят на Роузи.

Коледната вечеря у тях бе истинска кралска гощавка, която се подготвяше дни преди празника. На близост в семейството им не можеше да се разчита, защото всяка проява на топлота се дължеше на икономката им, ала един път бе съвсем истинска. Спомни си как лицата на техните и сестра му грееха, Роузи бе сготвила страхотна

пуйка и я бе сервирала на масата. Тогава изпита огромно задоволство. Чувството не издържа дълго. И то като празника изчезна. На следващата сутрин майка му отново се затвори в стаята си с поредното „главоболие“, а баща му се завря в кантората си също като човек, който няма търпение да напусне горяща сграда. Ето че сега Вон отиваше при сестра си, за да отпразнуват първата си Коледа заедно от петнайсет години.

Може и да бе последната.

Не бе нужно Лайла да разбира, че най-новите му изследвания не бяха никак обнадеждаващи — белите му кръвни клетки не реагираха според очакванията на лекаря. Само щеше да се притесни. И без това си имаше предостатъчно грижи.

Не че нямаше и нещо друго притеснително. Първо, Абигейл щеше да е на една крачка в голямата къща. Освен напрежението между двете им с Лайла, той знаеше, че ще бъде трудно, тъй като тя бе колкото близо, толкова и далече, пък и за него олицетворяваше „другия“ му живот. Щеше да му е приятно да се отбие и да пожелае весела и щастлива Коледа на стара приятелка, но бе наясно, че ще се натрапи. Не само това, ами семейният уют, който щеше да го посрещне, можеше единствено да го потисне. Напоследък си бе дал ясна сметка за чувствата си към Абигейл. Отначало възкресиха спомените за миналото, после той започна да ѝ разказва за опасните моменти от пътешествията си.

— Защо се умълча. Добре ли си?

Вон отблъсна вихъра от мисли и погледна Джилиан. Бе толкова дребничка, та човек би казал, че шофира дете — решително момиченце с бяло руса коса, щръкнала във всички посоки и с розови крайчета, и големи зелени очи на сладкото лице, затова пък погледът ѝ бе като лазер.

— Добре съм — успокои я той. Джилиан бе натрапчива — притежаваше кинетична енергия, която, ако не бе вложена в творчеството ѝ, поглъщаше всичко по пътя си, а Вон вече трудно издържаше.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Успокой се. — Да, наистина беше уморен и му беше ужасно лошо, но напоследък бе все така. Нямаше нужда да повлича надолу и други.

— Ще си отдъхна, когато излязат резултатите от компютърната томография — рече тя. След още няколко седмици химиотерапията приключваше и тогава щяха да разберат дали са постигнали желания ефект. Искаше му се да притежава оптимизма на Джилиан. — Какво мисли доктор Гросман за температурата?

— Не съм му казал. Той замина за празниците, затова реших да изчакам до следващия преглед. А и не е кой знае какво. — Сигурно внезапното повишаване на температурата бе част от терапията заедно с останалите странни странични ефекти като повръщането, при което имаше чувството, че ще си изхвърли червата, а пък косата му окапваше на цели кичури.

Джилиан го стрелна с поглед.

— Вон, това не е повод за шегички. Болен си от рак. Подлагат те на какво ли не, а аз все се питам дали лекарите знаят какво правят. Не можеш да рискуваш. — Тя се намръщи и малките ѝ ръце стиснаха здраво волана.

— Сигурен съм, че доктор Гросман знае какво прави.

Тя изсумтя презрително.

— Добре. Ако беше болен негов роднина или приятел, едва ли щеше да хукне на ски в Аспен.

— Случаят не е спешен. Да не преувеличаваме, а? — Вон едва сдържаше нетърпението си, но знаеше, че не може да ѝ се сърди, тъй като го бе приютила, да не говорим, че се грижеше за него в дните, когато му бе прекалено лошо, за да стане от леглото. И не само това. Единственият път, когато Лайла не успя да дойде в сряда, Джилиан не се поколеба да зареже всичко друго, за да го придружи до болницата, макар да знаеше, че трябва да виси два часа пред лабораторията, да се чуди как да си уплътни времето, докато той бе на химиотерапия. Дори на моменти да прекаляваше, той си даваше сметка, че до голяма степен загрижеността ѝ е оправдана. — Обещавам да позвъня на доктор Гросман веднага щом се върне — преди да стане още по-зле. — По лицето ѝ се изписа страх и той усети как го залива вълна от нежност. — Виж, Джил, знам, че ако не беше ти, досега да съм мъртъв. Щях да лежа някъде в пустинята, а лешоядите щяха да кълват костите ми. Хайде, горе главата. Коледа е.

Тя се засмя.

— Никъде няма да ходиш. Прекалено голям инат си, за да умреш.

— Аз — инат! Ти ли го казваш?

Джилиан беше най-упоритият човек, когото познаваше, и се бе лепнала за него също като мида за скала. Не че той имаше право да недоволства. Беше го прибрала в труден момент, не бе задавала никакви въпроси и не питаше колко ще остане. Не само това, ами бе истинска Флорънс Найтингейл. Четеше му, когато му бе прекалено зле и не можеше да вдигне поглед. Даваше му кубчета лед, когато бе дехидратиран след повръщането и не можеше да помръдне, купуваше му пилешка супа от „Айзънберг“ и оризови вкусотиини от пекарна „Сити“, за да стимулира апетита му. Знаеше, че затова изостава с работата си, макар този факт да не я притесняваше особено. Тя дори... всъщност, забавляваше се.

Мисълта се уви като змия около сърцето му, в което пазеше най-скъпи чувства към бившата си приятелка. Змията изсъска: „Не мислиш ли, че за нея тази работа е много удобна. Ти си вързан като теле за майка си“. Та нали животът му на скиталец бе основната причина, заради която се разделиха. На Джилиан ѝ беше писнало да чака завръщането му между поръчките. Беше го обвинила, че използва работата си като извинение да не започне истинска връзка. Ето че съдбата се бе оказала по-силна от любовта на една добра жена. Не се съмняваше, че Джилиан иска не по-малко от него оздравяването му, но нима част от нея не се радваше, че в момента е точно там, където тя искаше.

Тази мисъл не бе нито приятна, нито успокояваща. Прогони я от ума си и насочи вниманието си към картата, която държеше.

— Завий надясно на следващия светофар — нареди той. — Ще излезем на Мейн стрийт. Според тази карта оттам са няколко километра от дома на Абигейл.

— Тя знае ли, че ще ѝ ходиш на гости? — попита Джилиан. Беше намразила Абигейл от мига, в който я видя за пръв път, и не се колебаеше да му го напомня при всеки удобен случай. Не че Абигейл бе казала или направила нещо, поне той не бе забелязал нищо подобно. Затова подозираше, че Джилиан го иска за себе си.

— Може и да съм споменал. Сигурен съм, че е заета със собственото си семейство. — Вон говореше небрежно, но сърцето му

ускори ритъма си, когато бе изречено името на Абигейл. Посещенията ѝ придобиваха все по-голямо значение за него, тъй като това бе възможност да види ново лице, човек, който не бе част от новосъздадената му орбита, в която се въртяха Джилиан, сестра му и персоналът в хематологичното отделение, с които вече си говореше на ти.

Джилиан зави по улица със странни магазинчета и кафенета, богато украсени за празника.

— На твоето място нямаше да съм чак толкова сигурна — заяви тя и в гласа ѝ се промъкна раздразнение. — Едва ли ще пропусне шанса да ти честити Коледа „поверително и лично“.

— Престани, Джил. Двамата с нея сме просто приятели — вметна небрежно Вон, макар да си даваше сметка, че не е точно така.

Джилиан сигурно бе на същото мнение, тъй като изсумтя презрително.

— Ами! Някой обаче трябва да ѝ го каже. Тя май е на друго мнение.

— Въобразяваш си.

Вон се опитваше да я убеди в обратното, ала знаеше, че в думите ѝ има известна истина. Усещаше, че чувствата на Абигейл не са просто платонични. Не че щеше да излезе нещо от цялата работа. Тя бе омъжена. А пък Вон — дали бе морален или повлиян от баща си, който не спираше с похожденията си, или просто около него винаги бе имало предостатъчно свободни жени — никога не се обвързваше със семейни дами.

Независимо от това не можеше да обърне гръб на старата връзка. Беше без значение, че животът ѝ нямаше абсолютно нищо общо с неговия — и забележителната къща, и автомобилът с шофьор, и марковите дрехи, и скъпите парфюми, чийто аромат се стелеше след нея, когато си тръгваше. Ами публичният образ на Абигейл? Тя бе изящна, неповторима, също като сладкишите, които продаваше. Ако не познаваше истинската Абигейл — онази, която бе скрита от хората, също като натъртено място на иначе съвършен плод, нямаше да поощрява посещенията ѝ. За Джилиан тя беше най-обикновена надута гаднярка, за Лайла — готова за отмъщение мръсница, докато той виждаше жена, която под блясъка на успеха и независимо от раните, които ѝ бяха нанесени, докато стигне дотук, бе добра, искрена и

копнееше за нещо повече от живота. Тъкмо това го привличаше към нея по начин, по който нито красотата ѝ, нито парите, нито славата можеха да му повлияят.

Едва когато му разказа за дъщеря си, той откри колко е уязвима. Тревожеше се, защото Абигейл бе затворена и макар тревогите ѝ да бяха примесени с известно раздразнение — понякога дори гняв, когато Фиби бе изчезнала за някакво важно събитие — той усети колко много усилия полага. Искаше ѝ се двете с Фиби да имат същата връзка, каквата е била нейната с майка ѝ.

— Знаеш ли, че бях на същата възраст като Фиби, когато мама почина — подхвърли тя онзи ден, когато му разказваше за последната им кавга, защото малката отказала да си изяде закуската. — Понякога ме боли, като си помисля колко много години можехме да сме заедно. Искане ми се Фиби да разбере, че хората, които обичаш, няма да са винаги до теб.

Погледът ѝ го проряза и той разбра, че тя говори и за него. Беше му минало през ума, че тя влага в тези посещения повече, отколкото той предполагаше — наблюдаваше го как се бори с рака, също както бе наблюдавала Розали, и си даваше сметка, че има вероятност и да не успее. За разлика от Джилиан, тя не се отказваше. Не настояваше да научи подробности около симптомите му или пък резултатите от изследванията, винаги изчакваше той сам да ѝ разкаже. Не го товареше със собствените си страхове, просто го оставяше да постъпва така, както прецени, че е най-добре за него. В дните, когато нямаше сили или настроение да излезе или предпочиташе да си мълчи, тя просто седеше до него, четеше книга или си работеше на лаптопа, докато той спеше. Понякога той се будеше и откриваше, че го наблюдава с намръщено чело, очите издаваха болката ѝ и той знаеше, че преживява отново мъчителния момент, когато бе починала майка ѝ, но тя винаги успяваше да се овладее бързо, усмихваше се и подхвърляше някоя шеговита забележка. Очевидно разбираше, че той се нуждае най-много от почивка.

— Изобщо не си въобразявам — обади се Джилиан. — Може би ти отказваш да признаеш, че съм права.

Най-сетне той изръмжа.

— Няма ли да престанеш? Поне за малко?

Джилиан го погледна притеснено, сякаш усетила, че този път е прекалила.

— Добре. Само заради теб. И защото е Коледа — благоволи да съгласи тя, макар че не се стърпя и добави: — Това не означава, че съм променила мнението си.

На Вон никак не му се искаше да търпи и изблиците ѝ на ревност, освен всичко останало. Интимността между двамата бе угаснала преди години — в противен случай той нямаше да приеме предложението ѝ — но скоро след като се пренесе у тях, разбра, че тя все още има чувства към него. Знаеше, че Джилиан няма да го отблъсне, ако той предложеше да се премести в леглото ѝ, вместо да спи на канапето. Ако тя разбереше, че той проявява към Абигейл същия интерес, който тя към него, щеше да бъде силно наранена.

За да разсее съмненията ѝ, Вон подхвърли на шега:

— Аби може и да промени мнението си, след като ме види без коса.

Бе започнала да капе миналата седмица, отначало по малко, след това на кичури, затова Вон реши, че няма да му стигнат силите да я наблюдава как окапва постепенно, и я обръсна. Все още не бе свикнал да се гледа без коса. Всеки път, когато посегнеше да прокара ръка през кичурите, тъй като чувстваше главата си по-лека при някой порив на хладния вятър, се изненадваше, че е плешив.

Тези думи накараха Джилиан да се усмихне.

— Според мен, така си много секси.

— Последния път, когато ме обръснаха нула номер, бях в четвърти клас — призна той. — Ако щеш вярвай, но тогава никой не ми каза, че съм секси.

— Напомняш ми на Брус Уилис.

— Виж какво стана с него. Жена му го заряза и се омъжи за хлапак на половината от неговите години.

— Според мен беше тъкмо обратното. Брус я заряза — заяви тя остро. Кой кого и защо е зарязал бе доста болезнена тема за Джилиан.

Вон побърза да се прехвърли на друга тема.

— Както и да е, нямам намерение да роня сълзи, защото съм останал без коса. Поне всичко останало ми е на място. А това е добър повод за празнуване.

— Прав си. — Тя отпускна волана и по лицето ѝ се разля усмивка. Когато Джилиан се усмихваше истински, човек сякаш ставаше свидетел на чудо. Лицето ѝ греиваше като супернова. — И затова джиткаме през снега в шейна, теглена от конче... опа, то май било шевролет.

— Ти знаеш ли, че в Холандия си имат митична фигура, Черен Петър? За свети Николай той е помощник като елфите за Дядо Коледа — обясни Вон с надеждата да я разведри. — Холандците излизат по улиците с почернени лица и все още не им минава през ум, че подобно нещо вече е политически некоректно.

— Ти, разбира се, си присъствал на парада — отбеляза сухо тя.

Той се усмихна, когато си спомни Коледа в Амстердам, веднага след поръчка, която го бе отвела до фиордите на Гренландия, където снима екстремни ски спускания за „Дискавъри“. По онова време двамата с Джилиан бяха гаджета и той можеше да се прибере, за да прекара празника с нея, но вместо това егоистично предпочете да го прекара със снимачния екип, да се порадва на непознатия град и да пие греяно вино до насита. Бодна го чувство на вина и той се протегна, за да стисне пръстите на Джилиан.

— Благодаря, Джил — прошепна той.

— За какво? — попита предпазливо тя.

— За всичко. Задето днес тръгна с мен.

Този път усмивката ѝ бе по-предпазлива, сякаш подозираше, че той се опитва да я размекне, преди да ѝ нанесе удар.

— Пак заповядай. Не че смятах да се прибера за Коледа. — Семейството на Джилиан живееше в Дулут, където бе расла, и тя имаше точно толкова общо с тях, колкото убеден гностик с баптистки проповедник. — Освен това харесвам сестра ти.

— И тя те харесва.

— Сигурно ѝ е трудно. Това е първата Коледа без съпруга ѝ — отбеляза на глас Джилиан, след като мълча известно време.

— Сигурно — въздъхна Вон, замислен за покойния си зет. Харесваше Гордън, макар да не бе прекарал с него достатъчно време, за да го опознае добре. Въпреки че изгуби уважението си към него покрай скандала около „Въртекс“, все още съжаляваше как приключи всичко. Беше му мъчно за сестра му и племенника, които изстрадаха най-много.

— Добре, че Нийл е до нея — рече той. — Не знам как щеше да се справи без него.

— В такъв случай да се надяваме, че няма да тръгне по твоя път, защото Лайла никога няма да ти прости — предупреди го Джилиан.

Вон се разсмя.

— Като я знам каква е, сигурно ще ми спести агонията на бавната смърт.

Беше открил, че черният хумор помага. Шегите, които пускаше за рака, откъсваха мислите му от битката, която се водеше в тялото му, и от пораженията, които причиняваше, като непрекъснатото гадене, често водещо до повръщане, странните обриви и най-вече съсипващата умора, от която не успяваше да се отърси.

През повечето време го притискаше страх. Подобен страх не бе изпитвал дори когато бе на метър от зинал крокодил по време на престрелка в блатата на Пантанал в Бразилия — животното очевидно имаше намерение да го схруска за закуска. Този страх го нямаше и в басейна на река Конго, когато лагерът им бе нападат от бунтовници, които ги поведоха, насочили в гърбовете им оръжия, към щабквартирата някъде в пуцинака (добре, че по някаква случайност комендантът бе ходил в Охайо с друг оператор и се оказа билетът им към свободата). Тези близки срещи със смъртта и приливът на адреналин бяха достатъчно основателна причина, за да си каже молитвите. Част от удоволствието да води подобен живот бяха почти всекидневните опасности, защото след като опасността отминеше, той се чувстваше жив.

Сега обаче бе различно. Този път опасността идваше от главорез, стиснал смъртоносно оръжие, нахлузил маска, който го дебнеше отзад. Не виждаше как би могъл да пребори въпросния безшумен, безлик враг само с оптимизъм. „Мисли положително! Можеш да победиш болестта, ако си с положителна нагласа!“ Лозунгите бяха взети назаем от армията оцелели от рак, закичени с розови панделки, от групи за взаимопомощ, от хепънингите за събиране на средства за ракови изследвания, в чиито кръгове попадна против желанието си.

Дори не бе сигурен доколко вярва в западната медицина. Дали разните високотехнологични играчки и чудотворни лекарства можеха да предложат по-сигурна гаранция от традиционните лечители? Беше ли в по-голяма сигурност от хората на Бали, които рисуваха символи

на вратите си, за да прогонят злите духове, или пък от непалците, които разчитаха на аюрведическата медицина?

Пристигнаха у Лайла късно. След като на няколко пъти завиха в неправилната посока — единствените табели по пътя бяха с надписи „Частна собственост“ и „Не влизайте, частна собственост“ — най-сетне стигнаха до охраняваната порта на имението. Оказа се заключено, но той знаеше комбинацията, затова спусна прозореца и я набра. Малко по-късно поеха по грижливо поддържан чакълест път, прорязващ ширнали се пасища, по които топящият се сняг от бурята миналата седмица бе образувал ледени архипелази. Пътят премина в широка извита алея пред къщата, великолепен образец на показността от деветнайсети век, пищно осветена на фона на пурпурното небе с намигащи коледни светлини.

„Значи тук живее Абигейл — в известното имение Роуз Хил“, помисли си той.

Затова пък жилището на Лайла бе много скромно. Когато влезе в малкия, простичко обзаведен апартамент над гаража, той веднага направи сравнение със старото ѝ жилище на Парк авеню. Бе истински палат в сравнение с някои от местата, където бе отсядал — помнеше един хотел в Ботсвана, където се налагаше да заключва вещите си, за да не ги задигнат маймуните — въпреки това нямаше нищо общо със стария дом на сестра му.

— Честита Коледа и на двамата! Добре, че пристигнахте. Вече започвах да се притеснявам, че сте се изгубили. — Лайла пое плика с подаръци, който Вон носеше, след това се обърна и отправи на Джилиан благодарна усмивка. — Ти си истински ангел, след като го докара чак дотук. Движението натоварено ли беше?

— Не много. Освен това се изгубихме само веднъж. — Джилиан огледа стаята и по изражението ѝ той разбра, че е доста неприятно изненадана. Беше ходила в апартамента на Лайла на Парк авеню, така че сигурно си мислеше същото, което си бе помислил и той. — Нещо да помогна? — попита тя.

— Няма какво. Аз вече съм приготвила всичко. — Лайла замахна иронично към кухненския бокс в другия край на стаята. Имаше печка и малък хладилник, два шкафа над мивката и по един тесен плот в двата края, отрупани с тенджери, тигани и купи. — Доста трудно е, но се справяме — увери тя скептично настроената Джилиан. —

Единственото ми притеснение беше, че нямах представа дали ще се съберем около масата. На Нийл му хрумна да сложим отгоре парче шперплат. — Тя гордо посочи масата, застлана с пъстра покривка, която приличаше на чаршаф, толкова близо до елхата, че игличките докосваха единия ъгъл. Беше извадила и сгъваеми столове. — *Voilà*^[1]. Маса за петима.

— Кой е петият гост? — полюбопитства Вон.

— Не го познаваш. Казва се Карим. — Лайла се притесни, докато разместваше тенджерите и повдигаше капаците. Вон се запита дали поруменя, защото бързаше да довърши всичко... или заради въпросния Карим.

— Тук ли се запознахте?

— Да. И той работи тук.

— Ясно — кимна замислено Вон. — Значи двамата прекарвате доста време заедно.

— Не бих казала. Аз се грижа за къщата, а той за градината.

— Ясно, значи изпитваш съжаление към него.

Лайла присви очи.

— Нищо подобно. Той дори не празнува Коледа. Просто се държа мило.

— Мило значи. — Той се замисли над думата, без да откъсва поглед от Лайла.

Тя се въртна към него, подпряла ръце на хълбоците си.

— Ако искаш да кажеш нещо, давай направо.

Той вдигна ръце.

— Какво? Нещо лошо ли казах?

— Разбрах какво намекваш.

Вон се намръщи.

— Добре де, опитвам се да те защитя, но това не е престъпление. Ти си единствената, която остана от семейството ми, сестричке. Просто искам да съм сигурен, че около теб не се върти някой използвач.

— Не е използвач — настоя тя. — Както и да е, след малко ще дойде и ще го прецениш сам. Междувременно, ако не възразяваш, трябва да сервирам вечерята.

Вон пристъпи към нея и я прегърна през раменете.

— Нищо не съм казал. Сигурен съм, че е свестен човек, както казваш, и обещавам да се държа прилично. — След малко Лайла се поотпусна и склони глава на рамото му. Докато стоеше до нея, Вон изпита познатото чувство на близост, което не се дължеше единствено на факта, че са брат и сестра, близнаци, чувство, което му помагаше да се чувства завършен.

— Извинявай, че ти се сопнах. Истината е, че и аз съм се замисляла над същото — призна тя. — На Нийл не му е никак приятно, че двамата с Карим се сприятелихме. Просто той е единственият възрастен на трийсет километра, с когото мога да си кажа нещо повече от „добър ден“ и „здрасти“, с изключение на съпруга на Аби, който е много приятен. — Вон наостри уши, когато тя спомена съпруга на Абигейл. Запита се какво ли представлява Кент. Абигейл почти не говореше за него. — Нийл казва... Няма значение. Наистина няма значение. — Тя се отдръпна, сякаш уплашена, че е казала прекалено много, и се зае с ястията.

Джилиан и Вон се спогледаха.

— А къде е племенникът ми? — попита Вон.

— С Фиби, къде другаде? — въздъхна тихо Лайла.

— Фиби на Аби ли?

Лайла кимна.

— Напоследък не се разделят.

— Аби какво казва? — Вон остана изненадан, че Абигейл не бе споменала нищо. Обикновено му разказваше всичко за дъщеря си.

— Не знам. Двете с нея не си споделяме — отвърна подигравателно Лайла, но Вон забеляза умисленото ѝ изражение, преди да се наведе да отвори фурната, и се запита дали не си припомня времето, когато те двете със старата си приятелка си споделяха всичко.

— Страхотно! Направо върхът! — плесна с ръце Джилиан, без да крие злорадството си. — Сигурно газ пикае.

Лайла огледа пуйката и я бодна с дългата вилица по-грубо от необходимото.

— Единственото, което ме интересува в момента, е да успокоя нещата, за да не използва тя връзката им и да си го изкара на мен по някакъв начин. Не искам Нийл да страда.

Вон знаеше, че Абигейл не е такава. Тя не бе дребнавата диктаторка, каквато я представяше Лайла, не беше и отмъстителна.

Просто се бореше с живота както всички тях. Той се възползва от възможността, за да изтъкне:

— Вие с Аби не сте във война.

— Не, но на нея ѝ е също толкова неприятно да ме вижда непрекъснато, колкото и на мен да съм тук. — Лайла затвори фурната и се изправи, а след това се надвеси над тенджерата, която къкреше на котлона.

— Ако се опиташ да поговориш с нея...

Лайла веднага се наежи.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че вината е моя?

Джилиан използва момента, за да се намеси и да прекрати спора още в началото.

— Тази Фиби какво представлява?

Извади маслина от бурканче на плота и я лапна.

— Разбираш, че е свястно момиче, след като я опознаеш — отвърна Лайла. — Всъщност, жал ми е за нея.

— Защо? — попита сериозно Вон. Той знаеше единствено онова, което Абигейл му беше казала.

Лайла се замисли за момент и се намръщи.

— Не знам. Просто ме се струва тъжна. Имам чувството, че нещо я яде отвътре. Каква ирония, след като тя самата не яде. Въпреки че откакто започна да излиза с Нийл, хапва по малко. Преди просто разбиваше порцията в чинията си. Сега хапва по нещичко от онова, което съм сготвила.

— Май не е типът на Нийл — отбеляза Вон. Племенникът му си падаше по атлетични момичета, които обичат живота на открито. Мелани Бек, приятелката му от гимназия „Ривърдейл“, беше капитан на отбора по футбол.

— Нали? Странно, че двамата си допаднаха. Все едно са две изгубени души. — Лайла замълча, пролича ѝ, че е притеснена, но се овладя бързо и си наложи да се усмихне. — Няма смисъл да се тюхкаме. Двамата нито са сгодени, нито нищо. Да не говорим, че са още деца. Колко ли ще продължи тази връзка? Спомням си какво беше, докато аз бях на същата възраст — уж бях луда по някое момче, а след съвсем кратко време дори не можех да си спомня името му.

Сякаш по поръчка Нийл нахлу в стаята.

— Здравсти, мамо. Извинявай, че... — Закова се на място, когато забеляза вуйчо си и се усмихна широко. — Вуйчо Вон! Кога пристигна?

— Преди малко. Честита Коледа, Нийл. — Вон притисна племенника си в мечешка прегръдка, след което се отдръпна. — Чувам разни работи за теб и онова момиче Фиби. Да не би да си станал почитател на Опра? — подхвърли той. Вон обикновено се шегуваше, че човек разбира кога е хлътнал по някое момиче, ако престане да слуша хип-хоп по „Лайт Еф Ем“ и започне да гледа Опра.

На Нийл не му се стори никак забавно. Сви рамене и стана очевидно, че няма никакво намерение да обяснява на вуйчо си какво става.

— Струваш ми се различен — заяви и погледна Вон с присвити очи.

— Искаш да кажеш, че съм без коса. — Вон се разсмя и прокара пръсти по наскоро обръсната си глава. На времето Нийл щеше да се пошегува, но сега се почувства неловко, сякаш ръкът на Вон бе забранена тема.

— Добре ли се чувстваш? — попита предпазливо младежът.

Вон бързо го увери, че е добре, макар да не бе напълно искрен.

— В страхотна форма. Обзалагам се, че ще те победи на канадска борба.

— Никакви такива! — скара им се Лайла. — Сядайте. Вечерята е почти готова.

Вон се обърна, за да представи приятелката си на Нийл.

— Помниш ли Джилиан?

Нийл кимна.

— Разбира се. Здравсти.

По изражението му стана ясно, че няма никаква представа коя е Джилиан.

— Веднъж родителите ти ни поканиха на вечеря — напомни му тя. — По онова време беше още дете, така че нищо чудно да не ме помниш.

В първия момент Нийл усети как го обзема паника, сякаш се страхуваше, че разговорът ще се насочи към миналото, а той не бе готов за подобни спомени. Лайла се намеси, за да му помогне.

— Кой иска вино?

Нийл се възползва веднага.

— Ей сега ще го донеса.

И изскочи отново навън.

— Държим го в хладилника на верандата. Тук няма място — обясни спокойно Лайла, сякаш това бе напълно нормално. Вон едва успя да сдържи удивлението си. Нима това бе същата сестра, която на времето се оплакваше, че не може да намери машина за еспreso, която да прави истинско европейско еспreso.

Новият приятел на Лайла, Карим, пристигна тъкмо когато тя се канеше да нареже пуйката. Още щом го видя да влиза — мускулест мъж, среден на ръст, облечен в тъмносиньо сако и кадифени панталони, с тъмни, късо подстригани къдрици и черни интелигентни очи. — Вон бе поразен от самоувереността му. Карим може и да бе чужденец, но се чувстваше като у дома си. Докато се здрависваха, Карим използва момента, за да прецени госта, и изглежда откри в него сродна душа, която му допадна. След малко двамата си говореха като стари приятели.

— Веднъж ходих в Кабул — започна да му разказва Вон, щом разбра, че Карим е афганистанец. — Беше в края на войната с руснаците. Муджахидините едва не ме хвърлиха в затвора. Поради някаква непонятна за мен причина, май се хванаха за дългата ми коса.

— Извадил си късмет, че си неверник, иначе щяха да те арестуват — разсмя се сухо Карим. Беше седнал на сгъваем стол, малко настрани от масата, спокоен, сякаш си бе у дома. — При талибаните, дори ако си без брада, се смята за сериозно престъпление. Доста сблъсъци имахме.

Вон забеляза, че очите на другия мъж стават леденостудени. Карим може и да изглеждале безобиден, но очевидно нямаше да се поколебае да пререже гърлото на всеки, който застраши живота му или живота на хората, които обича.

Вон поклати възмутено глава.

— Не съм и предполагал, че ще се спася, защото съм неверник, в онази част на света — рече той. — Не че бих предизвикал късмета. Времената се менят.

Карим кимна мрачно.

— Но не отиват към по-добро. Терористите не ги е грижа за истинския дух на Корана. Гледат единствено най-общите

интерпретации на ислямските закони и пренебрегват истинското духовно значение. Това не е нещо ново. Преди сто години последователите на движението „Уахаби“ се опитвали да прочистят исляма от онези, чиято вяра не била истинска. Колкото и да ни се иска да обвиним съвременните порядки за състоянието на нещата в Близкия изток — Израел, войната, политическите сили у нас и в чужбина — всичко опира до война, започнала преди векове между фундаменталистите и онези, които търсят истинска мъдрост и разбиране.

— Разбира се, че не всичко е ограничено до Корана — съгласи се Вон и се замисли за страни като Северна Корея и Мианмар. „Да не забравяме добрите стари Съединени американски щати, които взривяват клиники за аборти“. — И други религии са извели фундаментализма си до неподозирани висоти. Веднъж се запознах с един хасид^[2], който ми обясни защо не яде месо. Един от тримата равини, с които извършвали проверки в единствената кашер месарница, от време на време си пийвал и той се страхувал, че въпросният равин ще има прекалено силен махмурлук и няма да успее да си свърши работата както трябва. Да не пропусна да уточня, че на същия този човек не му трепна окото да ми вземе двойно, когато подменяше пукнатия обектив на камерата.

— А пък аз смятам, че съм извадила късмет, щом се измъкнах от религиозните фанатици на юг с непокътнати ум и душа — намеси се Джилиан и отпи от виното.

— Като чедо на Конфедерацията, да знаеш, че съм обиден — възмути се Вон. — Държа да ти кажа, че не всички сме фанатици, които се държим за религията. Да не забравяме, че някои от най-великите мислители са демократи от Юга. Вземи Томас Джеферсън. И Търгуд Маршъл^[3].

— Политика и религия са две от темите, които не бива да се разискват по партита — скара им се шеговито Лайла и се промъкна до масата, понесла горещата тенджерата. — А вие незнайно как успяхте да ги вмъкнете в едно изречение.

— Нали затова ме покани, сестричке, за да пооживя атмосферата — засмя се Вон. Почувства се много по-добре, отколкото одева. Не че се бе оправил — все още му се гадеше — просто сега се чувстваше жив. Да поговори на злободневни теми бе много по-приятно от

разговорите за бели кръвни клетки и неутропенична треска^[4], че езикът му е обложен и дали не го грози опасност от анемия.

— Стига приказки — разпореди се Лайла. — Крайно време е да сервирам.

Сместиха се около масата. Нийл се настани до Вон, Карим между Джилиан и Лайла. Всички бяха весели, с изключение на младежа. Опитите му да се включи в разговора бяха пресилени и млъкваше всеки път, когато афганистанецът го заговореше.

— Реши ли вече какви часове ще запишеш? — попита го по едно време Карим. Питаше за общинския колеж, в който щеше да ходи Нийл.

— Още не. — Бе навел глава, докато лапваше хапка плънка.

Карим го погледна искрено учуден.

— Нали майка ти каза, че до записването за пролетния семестър остава седмица?

Нийл сви рамене, забол поглед в чинията си.

— Просто обмислям възможностите.

— Ако мога да ти помогна, кажи. В един друг живот бях преподавател, така че съм добре запознат с учебната програма — обясни той.

Нийл изръмжа нещо неразбираемо.

Лайла погледна смутено Карим, но той не бе нито притеснен, нито обиден. През повечето време не откъсваше очи от нея. Докато се хранеха, дори докато водеше оживен разговор с останалите, той непрекъснато я стрелкаше с поглед. Лайла може и да не забелязваше, но за Вон бе очевидно, че този мъж е луд по сестра му. Сигурно и Нийл бе на същото мнение, защото Вон забеляза, че племенникът му гледа обожателя на майка си със свъсени вежди.

Лайла също бе доловила тези погледи и Вон усети, че е смутена. Когато бе близо до Карим, поруменияваше, започваше да говори по-оживено от обикновено, а по едно време едва не се задави с хапка храна, когато лакътят му съвсем случайно се отри в нея. Според Вон тя се чувстваше виновна, задето изпитва подобно привличане. Познаваше сестра си добре и знаеше, че е прекалено рано да търси друг мъж, след като съпругът ѝ още не бе изстинал в гроба.

— Не помня откога не съм опитвал толкова вкусна вечеря — похвали я Карим, след като тя вдигна и последната чиния, за да

направи място за десерта. — Лайла, ти си жена с много таланти.

— Не знам дали е така — отвърна притеснено тя, — но се справих сравнително бързо.

— Предлагам тост за най-изключителната домакиня на света. — Вон вдигна чашата ябълков сайдер — напоследък не пиеше заради химиотерапията.

— Искаш да кажеш втората най-изключителна — изви вежди Лайла, докато подаваше на всеки чиния за десерта. — Не мога да се сравнявам с Аби.

Карим побърза да смени темата. Обърна се към Нийл.

— Майка ти ми каза, че си търсиш кола. Продава се една от 98-а, не е на много километри, наскоро са ремонтирали основно двигателя. На мой приятел е. Мога да поговоря с него да ти направи отстъпка.

— Благодаря, но вече съм си набелязал кола — отвърна рязко Нийл и впи поглед в масата.

— Така ли? — изненада се Лайла. Очевидно чуваше това за пръв път. — Нали одеве ми казваше, че не се предлага нищо за парите, с които разполагаш?

— Все още не е сигурно. — Нийл продължаваше да стои с наведена глава. — Просто... един приятел от училище иска да си купи по-хубава и реши, че може да проявя интерес.

— Запазена ли е? — попита тя.

— Не знам. Още не съм я видял — призна той.

— В такъв случай можеш да видиш и автомобила, който продава приятелят на Карим. Така ще можеш да ги сравниш. — Тя стисна ножа и започна да изрязва краищата на тиквения пай без дори да забелязва неудобството на младежа.

Синът ѝ я погледна с раздражение.

— Вече си имам уговорка, мамо.

Лайла прецени, че е най-разумно да замълчи.

След като приключиха с десерта, всички се включиха в почистването и дойде време да отворят подаръците. Лайла се извини, докато подаваше подаръка на Вон.

— За съжаление не е нищо особено. Просто бюджетът ми не е какъвто беше едно време.

В кутията той откри ръчно плетени шал и шапка. Бе сигурен, че не ги е майсторила Лайла, тъй като тя не можеше да оплете каквото и

да било, дори от това да зависеше животът ѝ. Въпреки това бе трогнат.

Нийл му подари колекция от мухи за риболов, на които бе попаднал при гаражна разпродажба. Поговориха за случаите, когато Вон го бе водил за риба, и младежът се пооживи. Вон се надяваше щастливите спомени от детството на племенника му един ден да изместят скорошните трагични преживявания.

Подаръците на Вон за сестра му и племенника му също бяха скромни, но внимателно избрани. Лайла много се зарадва на ръчно гравираната кутия, която той ѝ бе донесъл от Намибия, подобна на подаръка на Джилиан. За Нийл имаше гравирана племенна маска и африкански музикален инструмент, чиито звуци напомняха капки дъжд върху ламаринен покрив.

Джилиан подари на Лайла кошница със сапуни и масло за вана. За Нийл имаше сиди с автограф от нова, много нашумяла рок група, в която свиреше неин приятел. Тя пък получи от тях уникална картичка на покрит мост в рамка от брезова кора.

Подаръкът на Карим за Лайла бе най-добре обмислен — сборник с поеми от афганския поет от тринайсети век Джалал ад-Дин Руми, превод от персийски. Томчето бе старо, в кожата подвързия.

— Руми е един от най-великите ни поети — обясни той и уточни, че по онова време не е имало Афганистан, онези земи били част от Византийската империя. — Иронията е, че прекарал значителна част от живота си в изгнание.

Лайла не скри, че е трогната, макар да пролича, че е и смутена, тъй като изданието бе рядко и сигурно му бе струвало много. Вратовръзката, която му подари тя, бе съвсем обикновена. Тя отвори томчето и зачете наслуки.

*Множество ярки жилки открояват се в океана.
Множество тъмни жилки пронизват разпереното
крило.
Същността ти пулсира като кръв в тези вени —
до една струни на лютня, от които се лее музиката
на океана.
Няма и следа от тъжния напев на вълните,
само звукът на недосегаем бряг.*

Замълча след последните думи, очите ѝ бяха пълни със сълзи и Вон разбра, че е трогната от смисъла не по-малко, отколкото от самия подарък. След като затвори книгата, тя остана на мястото си, галеше с пръсти корицата, насочила поглед напред, докато най-сетне се съвзе и се наведе, за да вземе последния подарък под дървото — тънък бял плик, на който пишеше „Вон“.

Тя му го подаде и рече спокойно.

— От Аби е. Помоли ме да ти го предам.

Вътре бе пъхната бележката за сезонен абонамент за стадион „Янки“. Беше за двама. Места в ложите. Вон остана слисан и отначало не каза и дума, гледаше подаръка и не смееше да откъсне поглед от него. Никой не подарява билети за цял сезон на умиращ човек, помисли си той. Това бе начинът, по който Абигейл му казваше, че ще се оправи и ще ги използва. Бележката бе добре обмислена. „Надявам се, че Джилиан обича бейзбол“. Джилиан също остана слисана, когато той ѝ я подаде. Само възкликна:

— Леле!

Подаде я и на останалите да я видят. Лайла не каза и дума, изражението ѝ бе странно, а Карим кимна одобрително. Нийл наруши мълчанието и подхвърли шеговито към Джилиан.

— Ако не те кефи, мога да ходя вместо теб.

— Няма начин, дребен — изсъска тя и го погледна така, че на всички стана ясно, че по-скоро би дарила единия си бъбрек.

Най-сетне сестрата на Вон отбеляза:

— Много щедър подарък.

Той така и не разбра дали тя говори саркастично или не.

Изправи се.

— Трябва да отида да ѝ благодаря.

Джилиан го погледна притеснено.

— Не е ли най-добре да изчакаш? Сам каза, че тя, по всяка вероятност, е със семейството си.

Вон не ѝ обърна никакво внимание, грабна якето си и тръгна към вратата.

— Няма да се бавя — подхвърли през рамо.

Навън го блъсна леденостуден порив на вятъра. Температурата бе паднала с поне пет градуса, откакто пристигнаха. Вон тръгна през сенките в мрака, воден от блесналите прозорци на голямата къща,

които хвърляха светли ивици по поляната, и усети, че го разкъсват противоречиви чувства. Представи си сцена на семеен уют зад тези прозорци — Абигейл със съпруга си и дъщеря си, седнали пред камината, вътре се усеща ароматът на бор и дим, също както и навън, далечен спомен от живота, който и той познаваше. Никога преди не бе обръщал внимание на самотата си, не изпитваше и завист към онези свои приятели, които познаваха утъпкания път на брака и бащинството, трепереха за работата си от девет до пет и робуваха на ипотеките. Те бяха потвърждението, че е взел правилното решение да остане необвързан. Съмненията бяха започнали да надигат глава напоследък. Вече се питаше дали не пропуска нещо, както настояваха женените му приятели. Не ставаше въпрос за живота със съпруга и деца, ами за спокойствието, на което можеше да разчита на смъртния си одър, ако бе заобиколен от хора, които го обичаха.

Знаеше, че винаги може да се опре на Лайла. Само че тя си имаше собствен живот и проблеми, които да разрешава. Не можеше всеки път, когато той имаше нужда от нещо, тя да изоставя всичко друго. А пък Нийл — нещастното момче бе така объркано, че едва ли щеше да знае какво да прави с умиращия си вуйчо. Сега, независимо дали му харесваше или не, единствената опора в живота на Вон беше Джилиан. Тя щеше да остане с него, докато той имаше нужда. Само че Вон не искаше да ѝ позволи да зареже живота си заради мъж, който не я обича — просто не беше честно. Джилиан все още не го знаеше, но ако се окажеше, че химиотерапията не е успяла да надвие рака, ако палиативните грижи бяха единственото, което му оставаше, той имаше намерение да замине някъде далече — в онова селце на остров Бали, където прекара една великолепна мързелива зима, за да се възстанови след маларията... или може би на Марианските острови, където усмихнатите лица бяха в същото изобилие като мангото и бананите, които растяха навсякъде — за да умре на спокойствие, без да ѝ тежи.

Чак сега си даде сметка, че единственият човек, който искаше да е до него, когато дойдеше краят, беше Абигейл. Чувстваше я толкова близка не само по отношение на миналото, ами и на онова, което предстоеше, затова бе готов да гради планове с нея, ако имаше късмет да поживее още и ако тя склонеше да се разведе със съпруга си и да избяга с него. Последната мисъл го накара да се усмихне. Абигейл в никакъв случай не би предпочела един свободомислещ (и на моменти

безпаричен) непрокопсаник пред онова, което имаше, също като дете, което непрекъснато се заканва, че ще избяга с някой пътуващ цирк, но никога не пристъпва към действие.

Пътеката го отведе през страничния двор към задната част на къщата, до вътрешен двор с великолепно оформен жив плет, осветен отдолу. Едва пристъпил вътре, забеля за движение в сенките отстрани на беседката край басейна и се приближи, за да види кой е там.

На дървена пейка, сгушена в кожено палто, седеше Абигейл.

Беше обърната настрани от него и отначало не го забеляза.

— Аби? — повика я тихо той. Тя се обърна изненадано и Вон пристъпи в светлината на една от градинските лампи, за да може тя да го види. — Извинявай, не исках да те стресна. Просто дойдох, за да... какво има?

— Забеляза блясъка на сълзи по вдигнатото към него лице и се отпусна до нея на пейката.

— Нищо — смотолеви смутено тя. — Като дойдат празници, винаги ми става тъжно.

— Искаш ли да ми разкажеш? Дори да ти е тъжно, не е нужно да седиш навън и да зъзнеш в студа.

— Не. Само ще те отегча.

— Няма — настоя той.

Тя мълча дълго. Само призрачните бели валма от дъха ѝ потрепваха в нощния студ. Подухна ветрец и завихри около тях шепа окапали листа, които се пръснаха като плашливи раци по плочките на задния двор. Откъм къщата долетя звънливо изпълнение на пиано. Най-сетне тя заговори.

— Фиби свири. Ходи на уроци по пиано още от дете.

— Свири добре. — Вон позна мелодията от мюзикъла „Южен Пасифик“ и си помисли: „Имам чувството, че тази вечер е омагьосана. Абигейл седи навън и плаче, докато съпругът и дъщерята се забавляват вътре“. Очевидно нещо не беше наред в семейството им.

— Нали? — Абигейл се поразведри, ала лицето ѝ бързо помръкна. — Не че свири, когато съм въкъщи. Казва, че я притеснявам. Да видиш обаче как откликва, когато баща ѝ я помоли. Всичко е готова да направи за него. — Гласът ѝ бе наситен с горчивина и копнеж.

— Момичетата и татковците им — рече той в опит да я успокои.

— Не е само това. Понякога си мисля, че тя щеше да е много пощастлива, ако изобщо не ѝ се мярках.

— Сигурен съм, че не е вярно.

— Ами ако е вярно? — Тя обърна измъчените си очи към него.

— Тя е на шестнайсет. Всички тийнейджъри са такива — обясни той и си помисли колко мрачен е през последните месеци обикновено веселият му племенник. — Ще израсне и нещата ще се променят.

— И това ми го казва човек, който няма деца — разсмя се сухо тя.

Очевидно не забелязваше студа, защото бе отпуснала ръце в скута си с обърнати нагоре длани. Той докосна с пръсти вътрешната страна на китката ѝ. Не си беше сложила ръкавици и макар кожата ѝ да бе студена, той усети пулса ѝ.

— Само това ли те измъчва? — попита, усетил, че има и още.

Последва ново дълго мълчание, преди Абигейл да довери с приглушен неуверен глас.

— И съпругът ми. Напоследък доста се караме. Не, думата е прекалено силна. Двамата с него не се караме. Нашето прилича повече на студена война. Държим се като колеги, които не се харесват, но се налага да спазват някакво приличие в името на фирмата.

Вон усети как го залива вълна от нежност — същото чувство бе изпитвал и преди, когато искаше да защити Лайла. Само че сега сестра му не бе разкъсвана от болка. Да, бореше се с живота, но вече не бе развалина както преди няколко месеца. Затова пък Абигейл, макар и олицетворение на успеха, очевидно бе нещастна — тази силна, способна жена, която бе изградила толкова много защитни стени около себе си, че те се бяха превърнали в нещо като капан. Макар сестра му да я мразеше, той си помисли, че Лайла всъщност си седи на топло, заобиколена от приятели и близки, докато Абигейл прекарва Коледа на студа, съвсем сама в мрака.

— Едно време си мислех, че ако прекарвам повече време вкъщи, всичко ще бъде както едно време, когато се оженихме — продължи тя със същото тъжно примирение. — За известно време се получи. Но вече не става. Той е продължил напред. Усещам го.

— Казал ли ти е нещо?

— Не с толкова много думи. Имам обаче чувството, че между нас се издига невидима стена.

— Защо не поговориш с него? — Вон знаеше, че е точно толкова квалифициран да предлага брачни съвети — при това на жената, с която си представяше как се люби — колкото и лекар шарлатанин, заел се да извърши сърдечна операция, но прецени, че си струва да опита.

— Вече говорихме — призна тя. — Само че се въртим в кръг. Не обвинявам Кент. Вината е почти изцяло моя.

— Не бъди толкова сурова към себе си. — Макар Вон да не беше експерт по тези въпроси, той знаеше, че за да върви една връзка, са необходими двама.

— Защо не? Кой тогава е виновен? — На светлината от прозореца очите ѝ заискриха с познатия блясък. — На Кент се наложи да направи компромиси с приоритетите си. Моята цел бе да си създам име и да постигна слава, като междувременно изгубих представа за какво става въпрос. Сега обаче ми се струва, че всеки мой опит да оправя нещата води до обратния ефект. А пък Фиби почти не ми продумва, да не говорим, че тази вечер едва докосна вечерята си. Да не ти казвам колко усилия положих, за да сготвя нещо специално. Ами Кент? Не може да търпи дори да ме докосва. — Изкриви устни в някакво подобие на усмивка. — Видя ли сега? Съжаляваш ли вече, че попита?

— Ни най-малко. Вярно, че не съм човекът, към когото да се обърнеш за съвет по тези въпроси, тъй като никога не съм бил женен, но поне съм добър слушател. — Преплете пръсти с нейните.

Тя го погледна с благодарност и заговори с нескрито разкаяние.

— Ти си последният, пред когото би трябвало да изливам проблемите си. Че те са едно нищо пред твоите.

Вон се усмихна.

— Това да не би да е състезание?

— Няма значение. Ти трепериш. Какво правиш тук на студа? Ще ум... — Млъкна, преди да изрече докрай забранената дума.

В неловкото мълчание Вон извади от джоба си плика с билетите.

— Дойдох да ти благодаря — обясни той. — Просто не знам какво друго да кажа. Много си щедра. Сигурно ти е струвало едно малко състояние.

— Мога да си го позволя. Искях да ти подаря нещо, което ще използваш.

— Дано да имам шанс — отвърна той и усмивката му помръкна.

— Не говори така. — Тя се намръщи и стисна силно пръстите му, сякаш имаше опасност той да ѝ се изплъзне. — Предстоят ти още много години. Притеснявам се повече за „Янките“, отколкото за теб, като ги виждам как губят напоследък — разсмя се неуверено тя.

— Не съм ти купил нищо — призна с неудобство той.

— Стига глупости. Та ти току-що ми направи най-хубавия подарък — увери го Абигейл. — Направо полудяхах, докато седях тук сама. Благодаря ти, че ме отдръпна от ръба.

— За мен беше удоволствие. — Той направи жест, като да повдигне невидимата си шапка. — Винаги съм насреща, за да те изслушам. Или да ти предложи рамо, на което да поплачеш.

— В такъв случай... — Тя се сгуши до него и отпусна глава на рамото му. Яката на коженото ѝ палто го погъделичка по врата, а сетне усети и копринената мекота на косата ѝ. Отново чу гласа ѝ. — Честита Коледа. Дано да е честита.

— Много. — Той си помисли за уютното събиране в малкия апартамент над гаража, нещо, което не би могъл да си представи допреди шест месеца.

— Добре е, че поне за единия от нас празникът е хубав. — Последва мълчание, след което тя отново заговори, този път по-тихо и нежно. — Вон? Ти питал ли си се някога какво щеше да стане, ако двете с мама не бяхме заминали? Говоря за нас. Ако ние двамата с теб... нали се сещаш... — Тя не довърши изречението, но той веднага се сети, че намеква за нощта край кариерата, която очевидно не бе отдавна забравен спомен. Абигейл въздъхна. — Предполагам, че родителите ни щяха да ни разделят, ако знаеха.

— Те изобщо не бяха в положение да ни съдят — отвърна грубо Вон. — Майка ти спеше с баща ми, а пък моята майка беше почти непрекъснато пияна.

— Въпреки това, не си ли се чудил? — Тя вдигна глава, за да го погледне.

— На няколко пъти съм се питал какво би станало — отвърна колебливо той. Очевидно подбираще много внимателно думите си, тъй като не искаше да развали магията на мига.

— Според теб, какво щеше да стане?

Вон се опита да си припомни как се бе чувствал тогава. Не бе просто поредният превъзбуден тийнейджър, който се опитваше да

забие поредната бройка. Истината бе, че по онова време бе влюбен в Абигейл. Бе влюбен тайно още преди онази вечер.

— Щяхме да се влюбим до безумие — каза честно той.

Тя се разсмя. Двамата мълчаха известно време, преди тя да помоли с нетипична за нея стеснителност:

— Вон, би ли ми направил една услуга? Би ли ме целунал? Заради едно време.

Без дори да помисли, Вон се наведе и я целуна нежно по устните. Усети дъх на вино и ястие с много подправки. Неочаквано целувката стана по-дълбока, той я прегърна и забрави за всичко друго — болестта, съпруга ѝ — докато се опитваше да върне чувството, което бе изпитал като тийнейджър. Тя също се отдаде на мига, разтвори устни и тялото ѝ се отпусна в прегръдката му. Той усети, че трепери, и предположи, че не е само от студ. Чувството, събудено от носталгия — сладкото, почти иронично докосване на устни — се превърна в нещо повече, отколкото двамата очакваха.

Вон трябваше да призове цялата си воля, за да се отдръпне.

— Трябва да се прибираш — промълви той и я пусна.

— Прав си — отвърна тя. — Тук е кучешки студ. — Мина почти цяла минута преди тя да се изправи.

— Мислех за семейството ти — рече той. — Сигурно се питат къде си.

— Малко вероятно. Благодаря ти за загрижеността. Сигурно и двамата сме напълно полудели. — Тя му се усмихна, тръгна към къщата и подхвърли през рамо: — Честита Коледа, Вон.

Докато я наблюдаваше как върви и по устните си усещаше полепнала сладостта от нейните, Вон осъзна, че са се устремили към място, откъдето няма връщане назад. За пръв път си помисли: „Човече, този път си прецакан“, но това не се отнасяше за болестта.

След като влезе, Абигейл затвори вратата на вътрешния двор, облегна се за момент на нея и притисна чело към студеното стъкло. През затворената врата към хола долитаха гласовете на съпруга и дъщеря ѝ. Фиби бе преминала от живите ритми на музикълите към по-традиционни коледни песни. Сега свиреше „Зимна приказка“, а Кент пееше с нея и приятният му тенор се разнасяше в цялата къща. Стана ѝ

студено, сякаш бе гола сред ледени кубчета, които се плискаха на всички страни. „Също като мартини“, помисли си тя. Имаше нужда тъкмо от мартини, от малко алкохол, който да я поуспокои. Господ ѝ бе свидетел, че нищо друго не ѝ действаше.

Целувката на Вон, колкото и да бе сладка, просто я убеди, че бракът ѝ е пред разруха. Може и да си бе въобразявала, че ще сложи край на въпросите какво би било и така ще доведе до „завършек“ (едва ли съществуваше по-абсурден термин), както се изразяваше бившият ѝ психиатър, но се получи тъкмо обратният ефект. Остана дори по-объркана от обикновено. Какво изпитваше към Вон? Любов ли беше това? Дали просто не се опитваше да се върне към онова далечно време на невинност? Или пък търсеше нещо, за което да се хване, докато животът, който бе изградила — както се оказваше от некачествени материали — щеше да се срути всеки момент?

Не само бракът ѝ бе пред провал. В началото на седмицата Перес ѝ съобщи, че роднини на въпросната Делгадо потвърдили, че била тръгнала да търси Абигейл, вероятно за да даде гласност на нещастieto във фабриката. Какво искаше тази жена? Още пари ли? Беше отказала парите, които Перес ѝ предложи от нейно име, значи искаше повече и бе решила, че ще ги получи, като се изправи пред собственичката. Само че Абигейл бе почти сигурна, че жената не иска пари.

Тогава какво искаше? Може би отмъщение? Дали не възнамеряваше да разгласи случая? Или пък бе решила да насъска жадните за кръв хрътки от медиите след Абигейл? Каквито и намерения да имаше, едно бе сигурно. След като бе дошла в страната, значи предстояха неприятности.

Абигейл съжаляваше безкрайно много, че бе послушала съвета на Перес. Трябваше да се качи на самолета и да отиде в Мексико, лично да се срещне с Делгадо, дори единствено за да я увери колко много съжалява за случилото се. Сега вече бе прекалено късно. Злото бе сторено.

Абигейл се изправи и си пое дъх.

— Весела Коледа — промълви мрачно тя на себе си.

Сцената, на която попадна, когато влезе в хола, сякаш бе аранжирана специално за някоя сладникава реклама. Съпругът и дъщеря ѝ бяха приключили с концерта и се бяха сгушили пред

пламтящия огън в камината, а Брустър спеше свит на кълбо в краката им. Кент разказваше на Фиби една от историите си — на нея никога не ѝ омръзваше да го слуша — за Коледа, както я прекарваха истинските янки, в дома на родителите му във Феърфийлд, Кънектикът. Когато ги видя заедно, спокойни, изпълнени с обич един към друг, Абигейл усети как я пробожда болка. Струваше ѝ огромно усилие да се усмихне.

— Кой иска десерт? — провикна се весело тя. След като се навечеряха, Кент и Фиби заявиха, че не могат да хапнат нищо повече, но Абигейл не искаше пудингът със сливи, за който положи толкова много усилия да остане.

Кент вдигна поглед, без дори да забележи, че е с палто.

— Няма ли да се запази? Прейл съм — заяви той и потупа корема си.

— И аз — обади се веднага Фиби.

— Не ми се яде сама, значи ще почакам.

Аби говореше весело, макар да бе готова да кипне при отказа им.

Най-сетне единият обърна внимание, че е с палто. Фиби отбеляза без всякакъв интерес:

— Ще ходиш ли някъде?

„Не че някого от вас го интересува“, рече наум Абигейл.

— Излязох за малко на чист въздух. Вие двамата какво правите?

— Свали палтото и го метна на един стол. Преди години бе чела, че една дама се отнася към палтото си от норка сякаш е от плат, а към палтото от плат, все едно е от норка, и оттогава не бе изневерила на този принцип.

— Нищо особено — отвърна с обичайната си студенина Фиби. Едно време щеше поне да стане, за да помогне на майка си да вдигнат масата, но сега не откъсваше поглед от пламъците в камината. Абигейл се питаше дали все още не се цупи, задето ѝ направи забележка, че не се появи на специално организираната от телевизията коледна вечеря, след което двете се скараха жестоко. Когато Абигейл я обвини, че се интересува повече от момче, с което току-що се е запознала, вместо от майка си, Фиби ѝ се нахвърли.

— Поне докато съм с Нийл, не се чувствам като невидима! Когато съм с теб, все едно ме няма. Изненадана съм, че дори си забелязала отсъствието ми от тъпата ти вечеря.

Болезнените думи накараха Абигейл да се почувства като невидима.

Отново се замисли за Вон. Преживя отново целувката, усети топлите му устни, притиснати в нейните, и студените пръсти, плъзнали се по врата ѝ. За него поне не бе невидима. За Вон бе човек с чувства, желания и нужди. И с него щеше да допуска грешки, но двамата заедно щяха да ги поправят.

Едва седна, когато Фиби скочи.

— Излизам. Чао, чао.

— Къде ще ходиш по това време? — попита Абигейл по-строго, отколкото възнамеряваше.

В погледа на Фиби се четеше безразличие.

— Какво искаш да кажеш? Едва осем и половина е. Освен това татко вече ми позволи.

— Какво ти е позволил?

Фиби въздъхна с пресилено отегчение като човек, когото всички се опитват да командват.

— Двамата с Нийл излизаме да се повозим — обясни нацупено тя.

— Прекара с него почти целия ден — напомни ѝ Абигейл. — Освен това е Коледа и хората са със семействата си.

Фиби се обърна към Кент и го погледна жално.

— Татко?

— Нека поизлезе — махна той с ръка. — Върви, миличка, забавлявай се. Но да се прибереш преди полунощ.

Щом Абигейл и Кент останаха сами, тя се обърна гневно към него.

— Трябва ли винаги да го правиш?

— Кое? — попита невинно той.

— Да подкопаваш авторитета ми.

— Нищо подобно — възрази спокойно той. — Вече ѝ бях разрешил да излезе. Какво толкова?

— Значи според теб не е нищо дъщеря ни да прекарва всяка минута с това момче? — сопна се Аби. — Откъде да знаем, че не правят секс?

— Тя е разумно момиче — отвърна той с обичайното си спокойствие, което я вбесяваше. — Ако не сме я възпитали да цени

онова, което е стойностно в живота, сега е прекалено късно да ѝ опяваме.

— Май изобщо не те интересува.

Той я погледна замислено.

— Сексът по принцип ли те притеснява, или сексът с Нийл?

Както обикновено напипа проблема с хирургическа точност.

— Нямам нищо против Нийл — изтъкна тя. — Струва ми се добро момче.

— Въпреки че е син на Лайла — довърши той изречението вместо нея.

— Не съм казала подобно нещо. Пет пари не давам чий син е. По-голям е от Фиби, което означава, че е по-опитен.

— На осемнайсет е. Не бих го нарекъл обигран мъж.

— Няма значение. — Абигейл не знаеше какво друго да отговори. Истина бе, че Нийл нямаше вид на опитно момче.

— Фиби си има свое мнение — напомни ѝ Кент. — Откъде да знаем, че не е обратното? Може пък тя да му влияе по някакъв начин.

— Глупости. Тя е само на шестнайсет!

Кент продължаваше да я наблюдава и да се мръщи.

— Освен това е твоя дъщеря. Ти не помниш ли каква си била на същата възраст? Самостоятелна и решителна, ако е вярно онова, което си ми казвала.

— Не говорим за мен — настоя умолително Абигейл. — Вината не е моя за всичко.

— Всъщност — продължи той, — имам чувството, че цялата тази работа е свързана с теб, не с дъщеря ни.

Тя присви очи.

— Защо?

— Много добре знаеш. Не ме карай да го изричам.

Знаеше, разбира се, че знаеше, но ѝ се искаше да отрече. Та той ѝ беше съпруг. Обичаше го и се надяваше и той да я обича. Успя да признае част от истината.

— Добре, тъй като ти повдигна въпроса, да, така е. Напоследък забелязвам, че си дистанциран.

— Така ли? Аз пък бих казал, че е тъкмо обратното. Ти се дистанцира от мен още преди години, Аби. Не че — той вдигна ръка, за да я накара да го изслуша, без да го прекъсва — си студена или че не

ме обичаш. Не е това. Просто... има част от теб, до която отдавна съм усетил, че не мога да се докосна. Сякаш не ми вярваш достатъчно, за да ми се довериш.

В мислите ѝ се появи споменът за чичо ѝ, също като дим, който се вие от комина. За момент ѝ се стори, че усеща как се притиска в нея, противните косми по гърдите му бодат голата ѝ кожа. Усети как в гърлото ѝ се надига горчилка.

Погледна отчаяно Кент и се опита да намери подходящите думи. „Можеш да му кажеш. Той ти е съпруг“, настояваше гласът в главата ѝ. Само че думите отказваха да излязат и тя остана безмълвна. В началото на брака им скри от него, защото не искаше да съсипе радостта помежду им. Подобно преживяване щеше да му е напълно чуждо, колкото и да се стараеше да я разбере. Бе израснал в дом, където никой не криеше мръсни тайни, стаите не се заключваха, на масата никой не нареждаше, нито пък изричаше обидни думи — в неговия дом хората се уважаваха, обсъждаха се единствено възвишени теми.

С течение на времето доверието ѝ към Кент нарасна и тя разбра, че нищо не би променило чувствата му към нея, дори това. На няколко пъти се поколеба дали да не сподели с него. Тогава я възпря страхът, че сянката от миналото ще застане между тях — не че е била малтретирана, а че е крила от него толкова години.

Сега вече бе прекалено късно.

— Щом е така, едва ли нещо ще промени мнението ти след толкова време — промълви най-сетне тя.

— Защо не пробваш. — Тя забеляза блясък в очите му и разбра, че не си играе с нея.

Отново се изкуши да разкрие истината, но и този път не ѝ стигнаха силите. Въздъхна.

— Няма да е тази вечер. Твърде изморена съм за подобен разговор. Цял ден бях на крак в кухнята. — Престори се, че се прозява и се изправи. — Най-добре да си лягам.

— И аз ще се кача след малко.

Бе до вратата, когато нещо я накара да спре и да се обърне.

— Кент, аз... — Как само ѝ се искаше да запълни зейналата помежду им пропаст. Не бяха правила секс от седмици. Гордостта ѝ пречеше да прекрачи първа, затова каза простичко: — Ще те чакам.

Не очакваше да го види до сутринта. Напоследък той все си лягаше късно, пъхваше се под завивките, след като тя бе заспала. Затова остана изненадана, когато няколко минути по-късно той застана на вратата. Тя бе седнала в леглото и четеше. Затвори книгата и ѝ остави на нощното шкафче.

— Много си бърз — пошегува се тя.

Той се усмихна и седна на леглото.

— Дори изведох Брустър.

Това бе вечерен ритуал — кучето им душеше всеки храст, преди да се изпишка върху него, и понякога отнемаше по половин час. Фактът, че Кент бе побързал, ѝ се стори достатъчно красноречив. Отпусна ръка на крака ѝ. Дори през завивката усети топлината му.

— Вечерята ти беше страхотна. Целият ден беше чудесен.

— Благодаря. Радвам се, че някой е забелязал.

— И на Фиби ѝ хареса.

— Наистина ли? Сигурно затова побърза да се измъкне.

— Не го приемай лично. Влюбена е.

Дъщеря им не бе казала подобно нещо — настояваше, че двамата с Нийл са просто приятели — но се подразбираше.

— Да. Вече бях забравила какво е — усмихна се иронично тя.

— Искаш ли да ти напомня? — Ръката на Кент се плъзна нагоре по крака ѝ.

— Не знам. Мина доста време. Не съм сигурна, че мога да се върна толкова назад.

Той се изправи с хитра усмивка.

— Да ти опресним паметта. Трябва само да се отървем от дрехите.

Няколко минути по-късно двамата лежаха голи под завивките, тя бе прегърнала съпруга си, ръцете му галеха тялото ѝ, което той познаваше не по-зле от нея. Познатото усещане ѝ се стори прекрасно. Точно това искаше, каза си тя и се опита да прогони мислите за Вон. Дори тази вечер да го бе целунала, бе единствено за да се увери, че е все още желана, че тази част от живота ѝ не е приключила.

Устните на Кент се спускаха по врата ѝ, нежни като пеперудени крилца. Той плъзна пръсти в косата ѝ. Абигейл си спомни първия път, когато се любиха, колко нежен бе той, сякаш бе усетил притеснението ѝ — не от него, а от самия акт, тъй като на времето продължаваше да

го свързва с чичо си — и не искаше да я уплаши. Сега, много години по-късно, в сумрака, двамата сякаш отново се превърнаха в младите влюбени, на които им предстоеше живот заедно. Сигурно щеше да повярва, че са успели да върнат часовника назад, ако в този момент не бе видяла лицето му на светлината от лампата в банята. Кент не я гледаше. Беше зареял поглед някъде напред в тъмното към въображаема любима. Поне така ѝ се стори.

Когато той свърши, сякаш бе насила. Лицето му се разкриви болезнено и той потръпна. След малко и тя получи оргазъм с лекотата, предизвикана от годините, прекарани с един мъж. После, сгушена в ръцете му, приятно изморена, Абигейл се върна на мисълта, която бе надигнала грозната си глава. Ако съпругът ѝ не мислеше за нея, докато се любеха, тогава за коя? Отговорът я порази като светкавица.

„Лайла“, помисли си тя.

[1] Voilà (фр.). — Ето — Б.пр. ↑

[2] Хасидизъм буквално означава учение на благочестието и е религиозно течение в юдаизма. — Б.пр. ↑

[3] Първият чернокож съдия във върховния съд. — Б.пр. ↑

[4] Висока температура, свързана с понижен брой на белите кръвни клетки. — Б.пр. ↑

12.

Консепсион си намери работа благодарение на приятел на Хесус. Офис сградата се намираше в Сенчъри Сити, където чистеше след работно време. Заплащането бе прилично и макар работата да бе трудна, тя имаше късмет, че не е на улицата. Лесно свикна, тъй като всеки от четирите етажа, за които отговаряше, бе разделен по същия начин, както и останалите — офисите на ръководния състав бяха отстрани, а в средата бяха вдигнати свързани модули, осветени от луминесцентни лампи на тавана. Не можа да свикне единствено със самотата. Поне във фабриката бе с други хора, докато тук единствените, на които попадеше, бяха закъснели служители, които довършваха работата по бюрата си, когато пристигаше за нощна смяна, а и те никога не разговаряха с нея, освен понякога да я поздравят.

Независимо от всичко тя често си казваше, че знае за тези служители повече, отколкото те знаеха един за друг. Знаеше, че човекът, чието бюро бе най-близо до директорските кабинети на шестнайсетия етаж, на чийто компютър се виждате лице, най-вероятно неговото — светлокос млад мъж на руля на лодка — копнееше за нещо повече от живот в тази килийка. Знаеше, че жената с розовия пуловер, метнат на облегалката на стола, и колекцията от порцеланови котки, разположени на всяко свободно местенце на бюрото ѝ, е самотна, тъй като нямаше нищо друго лично... че жената точно срещу стаята за почивка е мърла, тъй като кошчето ѝ бе пълно с изхвърлени кръстословици, а пък списанията бяха натикани безразборно в чекмеджетата.

Консепсион се бе превърнала в нещо като воайор. Всяка вечер между пет и полунощ тя обикаляше лабиринта килии, тласкаше напред количката и без да иска, се докосваше до живота на хората, на които чистеше. Изпод столовете и бюрата вадеше парченца от живота им — изгубени ключове и обеци, изпуснати капачки от бутилки и станиоли от дъвка. От недопитите чаши с кафе по бюрата знаеше кой го пие чисто и кой предпочита сметана. Когато изпразваше кошчетата за

боклук, разбираше кой пази диета и кой трябва да започне диета, а пък от опаковките от презервативи научаваше кой от директорите е правил секс.

Шефът ѝ, нисък закръглен мъж на име Филикс Салазар с лице, обветрено като врата на обор, беше от Такско, недалече от родното ѝ място — *paisano*^[1] — така че когато Хесус настоя да я вземе на работа, Салазар я съжали, макар отначало никак да не му се искаше и да разправяше, че не наема нелегални. Стигнаха до споразумение. Плащаше ѝ в брой, а тя приемаше заплатата си, без да се оплаква. Като поразпита, научи, че надницата ѝ е по-малка, отколкото ако имаше зелена карта, но с тези пари задоволяваше скромните си нужди и всяка седмица заделяше по малко.

Хесус ѝ намери и жилище — къща в Еко Парк, където живееше с още девет души, до един мексиканци като нея. Беше шумно, никога не можеше да се уедини. Леглото ѝ бе до това на Соледад, която хъркаше толкова звучно, че можеше да събуди и мъртвите, а за банята винаги имаше опашка. Въпреки това бе благодарна, че има покрив над главата. Най-вече бе благодарна за добрината, проявена от Хесус. От първия ден той бе пътеводната ѝ светлина, грижеше да има всичко и не искаше абсолютно нищо в замяна.

Припомни си миналата неделя, когато ходи у тях, за да му сготви вечеря, в комплекса, където бе живял зет ѝ. Беше му казала, че това е най-малкото, което може да стори за него, след като той бе толкова мил с нея, а той прие предложението ѝ с удоволствие. Отидоха заедно до пазара и се върнаха с няколко плика с покупки, за които той настоя да плати, след което Концепсион веднага се залови за работа в тясната му кухничка.

Три часа по-късно бе готова с истинска гощавка — *arroz con polio*^[2], питки, пълнени с кълцано козе месо, черен боб с чили, а за десерт приготви крем карамел. Хесус похапна с огромно удоволствие, а най-сетне отместе чинията и заяви, че това е най-хубавото ядене, което е вкусвал от години. Погледна я многозначително.

— Един мъж може лесно да свикне.

Вероятно благодарение на изпитите бири тя събра кураж да попита:

— Защо не си се оженил досега?

Отначало Хесус не отговори. Остана замислен, а лицето му потъмня от мъка. Най-сетне взе решение, стана от масата и отиде в съседната стая. След минутка се върна със снимка в богато украсена калаена рамка на красива закръглена жена с малко момиченце в скута ѝ.

— Съпругата ми и дъщеря ми — посочи той. — Загинаха в автомобилна катастрофа скоро след като бе направена тази снимка. Случи се преди дванайсет години. Сега Селена щеше да е млада жена.

В гласа му нямаше и следа от горчивина — очевидно бе постигнал мир в душата си и не копнееше да отмъсти на онзи, който бе убил съпругата и дъщеря му — но Консепсион забеляза болката, врязала се в лицето му. За това нямаше лек. Сърцето ѝ се сви заради него. Тя самата добре познавате подобна загуба и знаеше каква болка е понесъл.

— И аз изгубих дъщеря си — сподели тя. Досега бе отговаряла уклончиво защо е дошла в Америка, тъй като въпросът бе много личен. След признанието на Хесус тя почувства, че може да му се довери. — Мъжът, когото търсех, зет ми, той ѝ беше съпруг.

Хесус поклати глава с много съчувствие и се отпусна тежко на стола.

— Наскоро ли се случи?

Тя кимна и усети как гърлото ѝ се стяга.

— Загина в пожар.

— Моите съболезнования, *mi amiga*^[3]. — Това не бяха просто думи. Тя усети, че на него наистина му е мъчно. Пое ръката ѝ и я стисна лекичко. Очите му блестяха на светлината на свещите, които тя бе запалила, за да създаде празнично настроение. — Имаш ли други деца?

— Не, тя ми беше единственото. Милагрос, моето чудо. — Консепсион не спомена и дума за бебетата, които бяха починали при раждането. Щеше да му разкаже някой друг ден.

Той кимна бавно, но така и не пусна ръката ѝ.

— Знам колко е трудно. Тъгувах за жена си, разбира се, но няма нищо по-тежко от загубата на дете... да знаеш, че никога няма да я видиш как расте... никога няма да я чуеш отново да те вика. — Той погледна снимката. — Гледам я и се питам. Каква ли щеше да е сега? Дали щеше да е омъжена и да си има свои деца? Всеки път, когато се

опитам да си я представя, виждам лицето ѝ каквото бе в деня, когато ми я отнеха.

— Мечтата на дъщеря ми бе да дойде в Америка. — Консепсион затвори очи за момент и си представи нежните черти на Милагрос. — Чакаше съпругът ѝ да събере достатъчно пари, за да я вземе при себе си. Бяха планирали всичко. Един ден щяха да си купят къща. Все ми казваше: „В Америка всичко е възможно“. — Консепсион откри, че се усмихва на спомена, макар да бе болен.

Отвори очи и видя, че Хесус я наблюдава сериозно.

— Била е права — рече той.

Хесус бе живото доказателство. Беше ѝ разказал всичко още първия ден, докато се връщаха към апартамента след закуска. Родителите му дошли без нито един цент и цял живот работили, за да осигурят по-добър живот на него, братята и сестрите му. Единствено Хесус, най-големият, не учил в колеж. Щом завършил гимназия, се хванал на работа, за да помага с издръжката на семейството. Когато станал на дваайсет и една, вече бил спестил достатъчно пари, въпреки че част от заплатата давал на родителите си. Успял да си купи стар пикап и започнал свой бизнес. Поддържал градините на богати клиенти от Бевърли Хилс и дваайсет и пет години по-късно бизнесът му процъфтяваше. Сега имал два пикапа и шестима работници.

— За някои може и да е истина — призна тя и си каза, че за хора като Хесус, които се стремяха да постигнат нещо, може и да се получава. Само че тя не бе дошла в страната на *gringos*, за да търси по-добър живот за себе си. Предстоеше ѝ по-важна работа.

Хесус изглежда не я разбира.

— Защо да не се получи и при теб? Салазар твърди, че никога не е имал по-усърдна работничка. Не е нужно цял живот да чистиш. Има курсове, които ще ти помогнат да си намериш по-добра работа, за да изкарваш повече пари.

Тя поклати глава.

— Дори тогава няма да имам зелена карта. А дори да имам, нямаше да остана достатъчно дълго, за да си намеря нова работа. Трябва да отида в Ню Йорк.

Той отпусна рамене.

— Надявах се да си променила плановете си — погледна я тъжно.

— Не съм — заяви решително тя.

— А след това ще се върнеш ли?

Тя поклати глава.

— Дъщеря ми мечтаеше да дойде в Америка, не аз — отвърна тихо.

Хесус продължаваше да я наблюдава с тъга. Както бе седнал на масата сред остатъците от вечерята, той приличаше на самотна мечка.

— Значи решението ти е твърдо.

Тъй като не искаше да си помисли, че го отблъсква, тя му разказа цялата история за пожара и ужаса след това, противното предложение на Перес да я купи и решението ѝ да издири Сеньората и да се изправи пред нея. Планът ѝ изглеждаше напълно неосъществим, докато го сподели с Хесус, който я наблюдаваше със съмнение, макар да я изслуша внимателно.

— И какво се надяваш да постигнеш, когато застанеш пред тази жена? — попита, след като тя приключи.

Ако бе доловила неодобрение в гласа му, щеше да прекрати разговора на мига, ала усети, че той пита от любопитство и може би от загриженост.

— Ще разбере, когато му дойде времето — сви рамене.

— Какво ще разбереш?

— Дали тя искрено съжалява за онова, което е сторила.

— Ами в противен случай?

Консепсион свъси строго вежди.

— Тогава ще съжалява.

Хесус пребледня.

— Да не би да...

— Няма да я нараня — отвърна нетърпеливо тя. — Има и други начина да накараш един човек да си плати.

— Какви например?

— Хрумна ми една идея. — Сети се късно една вечер, докато чистеше офисите. Статия в изхвърлен вестник привлече вниманието ѝ. Разказваше се за актрисата от нашумял телевизионен сериал, осъдена за непредумишлено убийство, след като блъснала моторист, докато шофирала пияна. Английският на Консепсион бе станал по-добър, откакто пристигна в страната — учеше, използваше касетофона, който Хесус ѝ даде — затова разбра почти всичко. В статията пишеше, че

актрисата била уволнена от сериала след инцидента. Не влязла в затвора, но кариерата ѝ била съсипана, а бъдещето несигурно. — Сеньора Армстронг е известна в тази страна — напомни тя на Хесус. — Ако разкажа на вестниците...

Той продължаваше да я гледа със съмнение.

— Това е единият начин. Другият е просто да оставиш всичко както си е.

— И защо да го правя? — попита тя.

— Първо, от онова, което ми каза, не е ясно дали преди пожара тази жена е знаела, че във фабриката не са били взети необходимите мерки за сигурност.

— Не може да не е знаела! Нищо не се правеше без нейното одобрение.

— Ти казваш, че мениджърът, онзи Перес, е въвел мерките.

— Какво значение има? — Консепсион стисна ръката на Хесус и подивялата *bruja* от онези кошмарни дни след смъртта на Милагрос се приведе към него и засъска: — Заради нея дъщеря ми е мъртва!

Хесус не се отдръпна. Срещна погледа ѝ спокойно, без да трепне, и заяви:

— Запитай се това ли би искала дъщеря ти?

През следващите дни тя много мисли над думите му. Да не би в скръбта си да бе прибързала, като хвърли цялата вина на Сеньората? — питаше се тя. Възможно ли бе Сеньората просто да не е била информирана? Накрая Консепсион реши, че не е допуснала грешка. Та нали на хората като нея цял живот им повтаряха, че тъкмо те, бедняците, се трудят неуморно, за да пълнят джобовете на богатите, че не са нито достатъчно умни, нито достатъчно образовани, за да разберат как стават тези неща. От тях се очакваше да преглъщат с усмивка всяко извинение, с което се прикриваха злодеянията.

Е, тя нямаше да мълчи. Крайно време бе някой да надигне глас в името на справедливостта. Щеше да потърси справедливост не само за дъщеря си, но и за всички работници, които не смееха да се защитят. Единственото, което продължаваше да я измъчва, ѝ бе внушено от Хесус и също като семенцето на упорит плевел, пуснал дълбоки корени, тя се питаше дали Милагрос би искала майка ѝ да постъпи по този начин.

Не можеше да се сърди на Хесус. Беше Бъдни вечер и когато излезе от офис сградата в края на смяната си, зърна познатия син пикап, паркиран до тротоара. На връщане обикновено се качваше на автобус, така че се изненада приятно, когато го завари да я чака.

Въпреки това се престори на ядосана.

— Ти какво правиш тук? — скара му се тя, когато се настани до него. — Късно е. Защо не си си легнал като порядъчните хора?

Той се усмихна широко.

— Коледа е — рече. — Никой не бива да е сам на Коледа.

Коледа ли? Консепсион погледна часовника на таблото и едва сега видя, че полунощ минава и наистина е Коледа. Тази вечер ѝ се бе отворила повече работа, тъй като се наложи да чисти след тържество, организирано на един от нейните етажи, и по бюрата бяха оставени картонени чинии и чаши, а по пода блестяха конфети, които едва успя да събере с прахосмукачката.

— Значи трябва да си със семейството си — сети се тя за братята и сестрите му.

— През деня ще ми остане достатъчно време да се видя с роднините си.

Наведе се и я целуна по бузата. Целувката му я стопли, въпреки това тя се намръщи неодобрително и си наложи да не се усмихва. Нямаше смисъл да го поощрява, помисли си. Нямаше намерение да се застоява и да позволи приятелството им да прерасне в нещо повече, независимо че възможността я блазнеше. След пет-шест седмици щеше да разполага с достатъчно пари, за да си купи билет за самолет до Ню Йорк, и тогава трябваше да се сбогуват. При тази мисъл я бодна тъга.

— За съжаление си избрал неподходящ човек за компания — изсумтя тя. — Твърде уморена съм, за да празнувам, нищо че е Коледа.

Той се престори на сериозен и изражението му ѝ се стори смешно на зеленикавата светлина от таблото, подчертала дълбоките бръчки.

— Ще видим тази работа — заяви тайнствено.

Консепсион се запита какво ли е намислил. Хесус обаче не каза почти нищо, когато потеглиха към вкъщи, и я остави да размишлява на спокойствие, докато шофираше. Минаха покрай билборд, на който Дядо Коледа, облечен в червен бански, обточен с кожа, се бе качил на

сърф, метнал на рамо чувал подаръци — реклама за нов универсален магазин — и тя се замисли, както обикновено, за странните измишльотини на *gringos*. Там, откъдето идваше, детето имаше късмет, ако на Коледа сутринта получише някоя дрънкулка и няколко бонбона, ала в тази страна децата не спираха да искат още и още, а пък родителите пилееха огромни суми, за да ги гледят. Беше видяла дълги опашки пред касите на магазините и бе чула, че се е стигнало до физическа разправа заради популярна играчка, чийто брой бил ограничен. Това бе най-странното. Бе разбираемо, мъжете да се бият за чест и любов, също и за пари, но не и за пухкава играчка с батерии.

Когато се огледа, забеляза, че улицата, на която се намират, ѝ е напълно непозната. Обърна се към Хесус, без да крие раздражението си.

— Защо сме тук? — попита.

Беше късно. Искаше да си легне.

— Искам да ти покажа нещо — отвърна той и намигна.

— Какво? — попита тя.

— Ако ти кажа, няма да бъде изненада. — На светлината на автомобил, с който се разминаха, тя видя, че Хесус грее — здраво, силно лице, също като отрудените ръце, които стискаха волана. Съвсем не бе красавец, но много приятен, способен да те дари със спокойствие. През кратките месеци, откакто се познаваха, Консепсион бе опознала бръчките по това лице също както познаваше всяко ъгълче на къщата си в Лас Крусес — бръчките, врязали се от двете страни на широката уста, и по-ситните, подобни на стрели, в ъгли те на очите, които се извиваха към слепоочията винаги когато се усмихваше, както сега. — Ще ти кажа само, че е подарък за теб. Ако ти бях купил нещо от магазина, ти щеше да ми се накараш, че харча изкараните си с труд пари, така че това бе най-доброто, което ми хрумна.

Зави по друга улица със скромни стари къщи, на места между тях се виждаха нови или реставрирани, значително по-големи. Тази част от Еко Парк се променяше, тъй като *gringos* гледаха да купят евтини парцели, където могат. Поне така твърдеше Хесус, който недоволстваше, защото в скоро време нямаше да остане жилище, което техните сънародници да могат да си позволят.

Колкото по-скромнен изглеждаше домът, толкова по-пищна бе коледната украса. По покривите препускаха ярко осветени елени.

Огромни надуваеми Дядо Коледа и снежни човеци се пъчеха по ливадите пред къщите, гигантски пластмасови захарни бастуни бяха подредени по асфалтираните тротоари. Навсякъде имаше премигващи разноцветни светлини. Всички прозорци и стрехи, всеки храст и стръкче трева бяха очертани от светлини.

Най-сетне той спря пред малка запусната къща, окичена с толкова много пъстроцветни лампички, че наоколо бе почти като ден, а отблясъците стигаха чак до отсрещната страна на улицата и до близката пресечка. В средата, сред гирляндите от лампички, подредени на зигзаг като за научен експеримент, се виждаше сцена с младенеца, осветена и отгоре, и отдолу. Но не бе просто поредната сцена с младенеца. Тази бе толкова красива, изпълнението толкова артистично, че Концепсион притаи дъх. Всички фигури в естествен размер бяха изваяни от дърво, боядисани така, че да изглеждат съвсем като живи. Виждаха се Мария и Йосиф, приведени над малкия Исус в люлката, тримата влъхви, яхнали магаретата си, както и пълен обор животни — прасета, крави, кози, кокошки. Над тях, спуснат от един клон, се накланяше архангел Гавраил с разперени криле.

— Много е красиво — прошепна със страхопочитание тя. — На кого е?

— Собственикът на къщата е Игнасио Фуентес — отвърна Хесус. — Трябвали са му над десет години, за да извае фигурите. Всяка Коледа добавя по една нова. Всяка година идват все повече и повече хора, които се възхищават на творбата му. Отначало й се радвали единствено съседите. Сега вече идват от целия град. Дори писаха за него в един вестник.

Слязоха и приближиха към оградата, където застанаха безмълвни, за да погледат сцената. Когато Концепсион най-сетне се обърна към Хесус, очите й бяха пълни със сълзи.

— Ти как разбра?

— Кое?

— Че това е съвършеният подарък?

Допреди малко бе толкова изморена, че мислеше единствено за топлото легло вкъщи. Сега, след като видя това — истинско чудо — за пръв път след смъртта на дъщеря си усети някакво подобие на надежда. Тази надежда й нашепна, че един ден ще превъзмогне мъката си.

Хесус само се усмихна и я прегърна през кръста. Двамата останаха така още малко, обгърнати от тишина, сякаш бяха единствените останали навън в този час, освен една котка, която се шмугна в храстите.

След това, преди тя да разбере какво става, той я целуна. Устните му бяха меки, той изглежда усети, че трябва да е внимателен, тъй като нито един мъж не я бе докосвал повече години, отколкото тя помнеше. Усещането бе необикновено и същевременно много познато. Не че преди се бяха целували, но сега имаше чувството, че са били заедно години наред.

Отдръпна се и прошепна в ухото ѝ:

— Ти си моят подарък. Още от първия момент, в който те видях, докато спеше под палмата, знаех, че господ те е пратил при мен.

Тя се размърда, ала не можа да отговори, затова се засмя тихо, замислена за преживяното в пустинята.

— И ме е накарал да мина през огъня на ада.

Той се усмихна.

— Основателна причина да те ценя още повече.

Тя се отдръпна от него и поклати глава със съжаление.

— Ако искаш да остана, за съжаление, не мога да го направя — призна тя. Докато изричаше тези думи, част от нея копнееше да остане завинаги с Хесус. Така щеше да загърби миналото и да остави мъртвите да почиват в мир.

Макар че той склони примирено глава, тя забеляза надеждата, проблеснала в очите му.

— Това не означава, че няма да се върнеш. Поне си помисли.

Тя кимна бавно и добави колебливо:

— Не смея да ти дам обещание.

Той се замисли за момент, вдигна очи и въздъхна дълбоко.

— *Está bien* — рече той. — Искам да знаеш, че когато всичко свърши, ще те чакам.

При тези думи усети леденостудена тръпка. Осъзна, че Хесус ще ѝ липсва повече, отколкото предполагаше, че е възможно, тъй като двамата се познаваха от съвсем скоро. В този момент усети, някъде дълбоко в себе си, първата тръпка на избуяващата любов.

Хесус изпитваше същото към нея.

За момент си позволи да се наслади на победата, която заблестя също като светлините около нея. За пореден път се изкуши да се откаже от предстоящото пътуване и да остане в Ел Ей с Хесус, тъй като тук щеше да бъде с човек, който да я обича и да се грижи за нея. Същевременно знаеше, че това е невъзможно.

Не можеше да се откаже точно сега, след като бе стигнала толкова далече.

[1] Paisano (исп.). — Съотечественик, земляк. — Б.пр. ↑

[2] Arroz con pollo (исп.). — Ястие, характерно за Латинска Америка и Карибския басейн, пиле с ориз, чесън, лук и домати. — Б.пр. ↑

[3] Mi amiga (исп.). — Приятелко. — Б.пр. ↑

13.

Лайла вървеше по Мейн стрийт към химическото чистене, за да вземе дрехите, когато надпис на витрината на „Тинкъртън Травъл“ — „Търсим служител“ — я накара да забави крачка. Спря на тротоара и сърцето ѝ препусна. Смееше ли да влезе? Какво лошо имаше? Само че все още не бе забравила обидата от предишните откази и нямаше желание да преживее ново разочарование, още по-малко в ден като днешния, леденостуден, в който я чакаше дълъг списък задачи.

Тъкмо се канеше да продължи, когато зърна постера вътре, на който щастлива двойка се разхождаше по усамотен тропически плаж. Спомни си ваканцията, която двамата с Гордън прекараха в Аруба, как той се шегуваше с нея, защото се уплаши от една голяма риба, която помисли за акула, докато се гмуркаха. На времето този спомен щеше да я развесели, докато сега ѝ навя тъга. Гордън вече го нямаше, отсега нататък нямаше да има ваканции. Можеше единствено да се надява един ден да постигне нещо.

Тъкмо тази мисъл я накара да влезе.

Независимо дали я приемеха на работа или не, щеше да се постопли, каза си Лайла и остави чадъра до вратата. Бе средата на март, ала зимата очевидно нямаше намерение да се оттегли. Снощи започна отново да вали сняг и не беше спряло досега. Снегоринът бе изтласкал снега край тротоарите, а каналите гъргореха, докато поемаха разтопената примесена със сол киша. Студът бе стегнал старата снежна покривка и на улиците не се мяркаше почти никой, също като в призрачен град. Единствените други смелчаци навън бяха издръжливи жители като стария господин Гил, облечен в дебели вълнени дрехи, и онези като нея, които изпълняваха поръчки, които нямаше как да отложат.

Лайла почисти крака на изтривалката, за да падне снегът от ботушите ѝ. Едва когато вдигна поглед, забеляза жената зад бюрото — към петдесет, закръглена, в панталони от туид и поло, която я

наблюдаваше с търпеливо очакване, сякаш Лайла бе потенциална клиентка. В момента други, освен нея нямаше.

— Какво противно време. — Стана, за да помогне на Лайла да си свали палтото. Имаше приятни правилни черти и чип нос, които напомниха на Лайла за актрисата от четирийсетте Джейн Уайман. Късата ѝ сива коса се бе навила на букли около ушите и тя ухаеше на бабешки парфюм с аромат на виолетки. — Барбара Хигинс — представи се тя. — Всички ми казват Барб.

Лайла ѝ подаде ръка.

— Лайла Мериуедър. — Откакто се премести тук, започна да използва моминското си име. Просто бе по-лесно. — Вече подозирам, че глобалното затопляне е просто слух — отбеляза с усмивка.

— На мен ли го казвате! Както виждате, май единствено аз съм успяла да дойда на работа днес. Кара и Джанет са затрупани някъде в преспите. — Барб посочи празния офис, разделен на отделни кътове, всеки с по едно празно бюро. — Искате ли кафе? Току-що направих.

— Не, благодаря. Всъщност, влязох, за да попитам за работата. — Ако я чакаше поредният отказ, бе най-добре да разбере отрано и да не се притеснява.

Усмивката на жената изгуби част от очарованието си, въпреки това тя отвърна мило:

— А, да, за съжаление вече е заето. Тази сутрин наехме човек. Просто не съм се сетила да сваля надписа. Телефонът не спира да звъни, а както ви казах, съм сама.

Сърцето на Лайла се сви, въпреки това тя продължи весело.

— Нищо. Просто минавах и реших да попитам.

— Трябваше да се отбиете вчера. Сигурно щяха да ви вземат веднага. Тук е истинска лудница.

Лайла се огледа.

— В момента е спокойно.

— Върнете се след час и ще видите на какво се казва хаос. Сега всички обядват. — Барб въздъхна и поклати глава. — Винаги е така през тези месеци — изглежда хората решават, че им е писнало от гадното време, и искат — не, по-точно казано, имат нужда — да отидат на някое топло място. Тази сутрин направих резервации за три круиза. — Тя погледна Лайла и едва сега забеляза неугледния ѝ вид. Не бе нужно да застава пред огледало, за да се убеди, че прилича на човек,

който има спешна нужда от почивка — косата ѝ висеше на мокри кичури, бледата ѝ кожа се нуждаеше от слънце. — Сигурна ли сте, че не ви интересуват организираните ни екскурзии? Мога да ви предложа седем нощувки във „Фор Уиндс“ на Барбадос — поде убедително Барб, сякаш Лайла можеше да си го позволи. Очевидно служителката бе решила, че е поредната отегчена съпруга, която иска да се измъкне от вкъщи и да изкара малко пари, а не жена, която си търси работа по необходимост.

— Уверявам ви, че това е най-съкровено ми желание. — Лайла работеше за Абигейл от пет месеца и не бе почивала, освен в определените свободни дни. — За съжаление не мога да си позволя да отсъствам от работа. — Това донякъде бе истина, а и не се налагаше да признава, че не може да си позволи почивката.

— На мен ли го казвате — изви съчувствено вежди Барб. — Много съжалявам за работата. Дадох я на сестрата на шефката. Тя се развежда и има нужда да си подреди живота, така че щом разбра, че се открива ново място... — Барб сви рамене. — Между нас казано, ще се окаже голяма грешка. Не че няма да си върши работата, но не спира да говори за мъжа си. Тази жена е направо полудяла! А ако човек иска да избяга на някой самотен остров, последното, за което ще му се слуша, е как Шерил Лий е била зарязана от онзи мръсник, съпруга си, който не спирал да ѝ изневерява.

Лайла кимна с разбиране, сякаш знаеше всичко за мръсниците, които изневеряват на жените си. Добре поне, че не ѝ отказаха заради нея самата. Освен това ѝ стана приятно, че жената я смята за по-подходяща кандидатка от досадната сестра.

— Ако не се получи, имайте ме предвид — помоли тя. — Ще ви оставя номера си. — Написа номера на мобилния си на гърба на една от визитките на Барб.

— Благодаря, ще ви звънна. Никога не се знае. — Барб наклони рошавата си сивокоса глава и погледна Лайла с нов интерес. — Сигурна ли сте, че не искате чаша кафе?

Този път Лайла се съгласи.

— Какво пък толкова. Защо не.

Светът нямаше да се свърши, ако не вземеше дрехите на Абигейл от химическото чистене през следващите десет минути.

— Имате ли някакъв опит в туризма? — попита Барб, когато седна на бюрото си с двете чаши кафе. Въпросът не бе зададен случайно. Лайла знаеше, че жената я преценява. Затова обмисли внимателно отговора си.

— Освен че съм организирала един милион пътувания ли? Не, никакъв. — Взе чашата и духна, преди да отпие предпазливо. — Само че прекалено много се вглеждам в детайлите. Ходила съм на повечето популярни дестинации, така че мога да разкажа на хората какви са хотелите, кои места да посетят и така нататък. Двамата със съпруга ми пътувахме много, докато той беше жив.

— О, не знаех. Мислех... — Тя погледна халката на пръста на Лайла и така и не довърши изречението си.

Лайла усети как гърлото ѝ се стяга.

— Почина преди шест месеца — отвърна тя на въпроса в очите на Барб. — Преместих се тук, при сина си, и поех работа, която... честно казано, не е това, което очаквах. Надявах се да намеря нещо, което е по-подходящо за уменията ми.

— Някога работила ли сте в офис? — попита Барб.

— Не бих казала — призна Лайла. — Но мога да печатам. И ходя на компютърен курс. — Току-що се бе записала — на курса, организиран за възрастни в местната гимназия — но не бе нужно да го казва. — За нула време ще вляза във форма. Е, поне ще разбирам за какво говори синът ми.

По-възрастната жена се засмя с разбиране.

— Не сте единственият динозавър, повярвайте ми. Всеки път, когато ни сложат нов софтуер, ми трябва седмици, докато свикна.

Барб се отпусна назад на стола, отпи глътка кафе и погледна замислено Лайла. Най-сетне взе решение.

— Вижте, ще ни трябва заместник на Кара, докато е в отпуска по майчинство. Терминът ѝ е в края на май. Близнаци! — Усмихна се и поклати глава в почуда. — Искате ли да поговоря с шефката и да ви звънна?

— Ами... Не знам какво да... Благодаря — заекна трогнатата Лайла. Не посмя да каже нищо повече, за да не помисли жената, че е някоя луда, която се хваща като удавник за възможността да си намери работа.

Тъкмо си тръгваше, когато Барб се сети за нещо.

— Така и не ми казахте къде работите. Сигурно някъде наблизо.

Лайла усети как ѝ става горещо, как яката на вълнения ѝ пуловер, влажна от снега, започва да бодне. Новината за небезизвестната Лайла Деврийз все още бе прясна, тъй като всички в градчето говореха за Абигейл Армстронг, след като по „Ей Ем Америка“ разкриха къде живее. Бе напълно сигурна, че в Стоун Харбър няма човек, който да не е гледал предаването или да не са му разказали, така че тя остана силно изненадана от факта, че Барб не я позна, когато влезе. Ето че я обхвана паника. Ако признаеше в какво положение се намира, Барб веднага щеше да се усети и това щеше да бъде краят на възможността да си намери работа.

Също така бе наясно, че ако се опита да пробута някоя лъжа, рано или късно ще я хванат, така че единственият ѝ избор бе да отговори честно.

— Работя в Роуз Хил — отвърна и зачака тръпнеща отговора на Барб.

Отношението на жената се промени и Лайла веднага разбра, че най-сетне, макар и късно, е разбрала истината. Барб я зяпна, неспособна да скрие изумлението си.

— Господи боже мой! Нямах представа, че това сте вие. Сигурно щях да ви позная, но сега изглеждате съвсем различна от снимките във вестниците. — Изчерви се, след като се сети със закъснение, че на Лайла едва ли ѝ е приятно да ѝ напомнят.

— Променила съм се — потвърди с тъжна гримаса Лайла. — Много неща се случиха оттогава.

„И сега идва моментът, когато ми посочва вратата“, помисли си тя. Нали тъкмо затова се озова в затънтената провинция — лошата слава не ѝ бе позволила да си намери друга работа.

Отговорът на Барб я изненада.

— Не съм аз човекът, който да ви съди. Да не говорим, че според мен поне половината от написаното във вестниците е пълна лъжа. А и вие ми се струвате приятен човек, така че предложението остава. Ще поговоря с шефката веднага щом дойде утре.

Лайла преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Едва ли щеше да излезе нещо, въпреки това тя бе трогната.

— Благодаря ви. Много сте мила.

— Няма защо да ми благодарите — рече Барб, докато я изпращаше до вратата. — Предполагам, че утре вечер ще бъдете на голямото събитие — вметна тя.

В първия момент Лайла се обърка, но след това си спомни за благотворителната вечеря в събота, в яхтклуба. Кент бе един от организаторите и любезно бе оставил билети за нея и Нийл. Ако не ѝ ги беше дал, трябваше да плати сто долара. От друга страна, не държеше да ходи. Това щеше да е първото ѝ обществено събитие, след като се премести в Стоун Харбър, и тя се притесняваше, че едва ли хората ще я приемат любезно като Барб.

— Разбира се. Нямам търпение — излъга тя.

Барб ѝ подаде палтото.

— Значи ще се видим там. Трябваше да подложа съпруга си на мъчения — единственото, което той мрази повече от харченето на пари, е да се облече прилично, за да излезем някоя вечер. Аз обаче му заявих, че ще отидем, дори да се наложи да го завлека насила. В този град нямам никаква друга възможност да се понаглася и изляза в целия си блясък.

Лайла знаеше как се чувства съпругът на Барб. За нея вечерта щеше да прилича повече на адско мъчение, отколкото на забавно преживяване. Вече стискаше зъби и се готвеше психически всички да я зяпат и да шушукат зад гърба ѝ. Щеше да пропусне, но Кент настоя да отиде.

— Не забравяй, че плаваш под моя флаг — намигна той, когато тя сподели с него страховете си. — Няма значение какво си мислят, тъй като никой няма да посмее да гъкне.

На път към къщата, след като се отби в химическото чистене и в „Леписри“, за да купи продуктите, които Абигейл бе поръчала, Лайла отново се замисли за Кент. Той не само се отнасяше към нея с уважение. Докато бе с него, тя забравяше, поне за известно време, че е икономка. Той винаги се държеше така, сякаш с удоволствие би прекарал известно време с нея, независимо от обстоятелствата. Вечер, преди Абигейл да се прибере, той често сядаше при нея с чаша вино, докато тя приготвяше вечерята. Разказваше ѝ как е минал денят му, обикновено споделяше весели истории за някой пациент — никога обаче не споменаваха имена. Не забравяше да попита как е минал денят ѝ. Сякаш не знаеше, че единственото ѝ разнообразие е идването

на момчето от Ю Пи Ес. Ако нещо го измъчваше, винаги споделяше с нея.

— Какво мислиш за тази работа между Фиби и Нийл? — бе я попитал вчера. — Мислиш ли, че е сериозно?

Лайла спря да реже лука и го погледна над плота.

— Не знам. Ти как мислиш?

Кент се настани на един от високите столове пред барплота и отпи замислено глътка вино.

— Честно да ти кажа, не съм сигурен. Напоследък са като вързани един за друг.

Начинът, по който го каза, я накара да се запита дали не е помислил какви думи да използва преди това.

— Да не би да се притесняваш, че правят секс? — попита направо тя, защото знаеше, че няма нужда да стъпва на пръсти, докато е с Кент.

— Да се притеснявам ли? Не. Предполагам обаче, че са намислили нещо. — Щом забеляза шока, изписал се по лицето ѝ, той се усмихна. — Нали не си забравила, че съм лекар и съм видял какво ли не. При мен са идвали момичета по на тринайсет, за да им правя тест за бременност. Не се притеснявам от факта, че дъщеря ми прави секс, тревожа се да не е безотговорна. Надявам се да са внимателни, каквото и да правят.

— Нийл винаги е бил отговорен — отвърна тя. Дори прекалено. — Не знам обаче нищо за сексуалния му живот — ще ме накълца, ако посмея да си вра носа — мога единствено да кажа, че няма да ме направи баба в близко бъдеще.

Кент се разсмя.

— Добре, защото в такъв случай и аз ще стана дядо.

— Важното е, че двамата с Фиби са щастливи, така че не виждам нищо лошо.

Запита се дали „щастливи“ е точната дума. Нийл продължаваше да е мрачен, а пък Фиби, макар да не бе толкова дръпната напоследък, съвсем не бе като слънчев лъч. Каквото и да измъчваше Нийл, той бе намерил сродна душа у Фиби и обратното.

Също както Лайла бе открила сродна душа у Кент.

„Де да можеше и Аби да е с толкова лек характер!“, помисли си тя. Известно време имаше чувството, че Абигейл е поомекнала към

нея. В някои моменти дори ѝ се струваше, че всичко е както едно време, че двете седят в кухнята, за да си побъбрят, Абигейл я учи как да изпълни някоя рецепта, дори понякога ѝ помага да вдигне след вечеря, двете си говорят, докато Абигейл мие, а Лайла бърше. Ами онази страхотия няколко дни след Коледа, когато Джилиан звънна, за да ѝ каже, че Вон е на път към болницата с температура четирийсет градуса и половина. Въпреки че бе късно през нощта, Абигейл скочи в колата и закара Лайла до града. Покрай тревогите им около Вон двете забравиха за неразбирателството помежду си. Независимо от всичко, докато чакаха пред стаята лекарят да приключи прегледа, Лайла остана учудена, че присъствието на Аби ѝ вдъхва увереност.

— Той дали ще се оправи? — попита притеснено Лайла.

— Разбира се. Оцелявал е при много по-лоши обстоятелства — напомни ѝ Аби с увереност, която Лайла заподозря, че е пресилена. — Че това е едно нищо пред куршума на снайперист.

— Той ти е разказвал?

Абигейл кимна.

— Дори ми показва белега.

— Помниш ли как си счупи ръката, когато падна от косачката във фермата на стария господин Хъчинс? — каза Лайла, припомнила си каква луда глава беше Вон като момче. Бе истинско чудо, че все още е жив и здрав. — Мислех, че господин Хъчинс ще получи сърдечен удар, но Вон не спираше да повтаря, че му нямало нищо, просто бил разтегнал някой мускул. Беше бесен, когато му гипсираха ръката, защото нямаше да може да рита футбол цяло лято.

— Как ще забравя? Нали през всичкото време учеше останалите как се играе.

Двете жени се спогледаха и усмихнаха при спомена. За кратко, докато седяха една до друга, Лайла почувства познатата близост с Абигейл. Когато лекарят излезе, за да им съобщи, че Вон ще се оправи, че просто има пневмония и са започнали лечение с антибиотици, Лайла вече знаеше, че всичко ще бъде наред.

Само че през последните два месеца Абигейл отново бе започнала да се отнася студено с нея. Направи ѝ впечатление, че старата ѝ приятелка я наблюдава особено внимателно, докато си върши работата, сякаш подозираше, че я краде. (На това му се казва дежа вю!) Лайла се питаше какво е променило отношението ѝ. Да не би да бе

казала или направила нещо, за да изгуби доверието на Абигейл? Когато обаче попита Кент, той омаловажи тревогите ѝ.

— На твоє място не бих обърнал внимание. Сигурно е мярнала някое петънце или мъхче, което си пропуснала.

Ако Абигейл си беше по-често вкъщи, щеше да е непоносимо, но напоследък тя се връщаше късно от работа, след като Кент и Фиби си бяха легнали. На няколко пъти Лайла се будеше от хрущенето на чакъла, когато я докарваха, и надничаше през прозореца към самотната нагушена фигура, която се втурваше към вратата. Лайла би заподозряла, че Абигейл има връзка, ако не знаеше за късните ѝ срещи и напрегната програма. „Другият мъж“ бе Вон, а той бе твърде болен и през повечето време не можеше дори да вдигне глава от възглавницата, камо ли да спи с Абигейл. (Не че би го направил при други обстоятелства, не и с омъжена жена.) Така че едва ли в живота ѝ имаше друг мъж. Лайла знаеше, че има служебни проблеми — на няколко пъти бе дочула части от разговори, докато Абигейл бе на телефона, и бе наясно, че нещо не е наред с фабриката в Мексико. Каквато и да бе причината, Абигейл бе крайно напрегната. Може би затова се държеше толкова странно. Може би в отношението ѝ нямаше нищо лично, надяваше се Лайла.

Когато пристигна в къщата, се оказа, че почистената сутринта алея е отново затрупана от сняг. Слезе от колата, помахна на Карим, който ринеше снега отстриани. Пристъпваше внимателно към задния вход, стиснала дрехите от химическото чистене, за да не докосват земята, когато се подхлъзна и падна по гръб.

Преди да успее да помръдне, Карим вече се бе надвесил над нея и ѝ помагаше да стане. „Моят ангел пазител!“ — помисли си тя. Той дори приличаше на ангел — по-точно казано, на негатив на ангел с тъмните си очи и мургава кожа, с тъмносинята парка и черна плетена шапка на снежнобелия фон.

— Добре ли си? — попита и я погледна угрижено.

Тя изтупа снега от палтото си.

— Доколкото е възможно, когато човек прилича на пълен глупак — засмя се смутено тя. — Вината е моя. Трябваше да гледам къде стъпвам.

— Дай да ти помогна — предложи той и се наведе да събере дрехите. Двамата оправиха преплетените закачалки. Карим забеляза,

че тя леко накуцва след падането, и настоя да ги пренесе. Лайла нямаше избор, освен да го последва послушно. Той не ѝ даде дрехите, докато не се качиха по стълбите чак до голямата спалня.

— Имаш навика да се появяваш, когато съм напълно безпомощна — отбеляза тя, след като закачи дрехите. — Кълна се, че невинаги съм такава непохватна. Бях сравнително самостоятелна. — Ако не броеше портiera и икономката в старото си жилище, помисли си тя.

— В моята страна за подобно нещо жената щеше да е сурово наказана — подхвърли подигравателно той. — Само че ти си изтърпя наказанието, така че този път ще ти се размине. — Погледна цепнатата ѝ устна и кафявите му очи заискриха.

В този момент Лайла се сети, че са в спалнята. В къщата нямаше никой друг. Фиби бе на училище, а Абигейл и Кент на работа. С Карим бяха сами, навън валише сняг и изведнъж ѝ се стори, че двамата са попаднали в огромен глобус. Почувства се замаяна, отчасти заради падането, но и заради близостта на Карим. Същото се случваше, когато се качваше по стълба... или се влюбваше.

Не че имаше намерение да се влюби. Първо, бе прекалено рано. Не бе минала и година от смъртта на съпруга ѝ. Освен това не бе сигурна, че иска отново да бъде толкова уязвима. Тревогите около Нийл ѝ бяха предостатъчни, така че нямаше нужда от още един човек в живота си, за когото да се притеснява, когато закъснява, пък и знаеше по-добре от другите хора колко е мъчително, когато съдбата ти отнеме любимия човек — дали след неочаквана болест, инфаркт, кола, изгубила управление на леден участък на пътя. Зареден пистолет.

— Трябва да внесе покупките — присети се тя с остър изтънял гласец, който дори не звучеше както обикновено.

— Аз ще ги внесе — настоя Карим.

Нито един от двамата не помръдваше. Просто стояха един до друг, гледаха през прозореца как се сипе снегът и само от време на време се поглеждаха крадешком. Карим си бе свалил якето и тя забеляза, че е със същия виненочервен пуловер, който бе облякъл в деня, когато отидоха в гората за коледна елха... и тя откри повече, отколкото бе очаквала.

Карим пръв наруши мълчанието. Прочисти гърлото си и попита:

— Ти ще ходиш ли на благотворителната вечеря?

— Май да — отвърна тя. Смяташе преди това да отскочи до града, за да види брат си, а когато се върнеше, щеше да ѝ остане достатъчно време да се приготви.

— Какво ще кажеш да ме придружиш? — От стойката му, изправен, притаил дъх, тя усети, че не ѝ предлага просто да я закара.

— Ти на среща ли ме каниш? — попита го обзета колкото от паника, толкова и от радост.

— Така излиза — усмихна се смутено той. — Прости ми, ако не го направих както трябва, но не съм много опитен. Там, откъдето идвам, не излизаме на срещи. Мъжът първо разговаря с родителите на жената и без тяхната благословия не може да се случи нищо.

— Предполагам, говориш за брак. — Той кимна, при което тя изви вежди. — Дай да се разберем. Двамата с теб не сме излизали на нито една среща, а ти вече говориш за брак. — Тези думи постигнаха желанието ефект и намалиха напрежението. Карим се разсмя, а тя добави: — Освен това и двамата ми родители починаха, така че нямаш късмет. Както и да е, от къде на къде ще решават те? Жената няма ли право на мнение?

— Разбира се, че има. В повечето случаи може да отхвърли неподходящия кандидат.

— Ами след сватбата? Тогава кой командва?

— Обикновено мъжът управлява кралството, а жената домакинството — отвърна Карим със загадъчна усмивка.

— Тъй като аз не съм много опитна в управлението на домакинството, няма да издържа дълго в твоя свят — разсмя се тя.

— Това го ръководиш изключително умело — изтъкна той.

— Защото не забравям кой е шефът. — Отново се сети за Абигейл, как внимателно я наблюдаваше, и отново я завладя нервно безпокойство.

Карим не откъсваше поглед от нея.

— Все още чакам отговора ти — напомни ѝ тихо той.

Лайла се напрегна, въпреки че част от нея — онази потръпваща от възмущение част — едва сдържаше радостта си, че ще прекара вечерта с Карим... и може би дори още нещо.

— Не съм сигурна, че съм готова за подобна връзка — отвърна предпазливо тя. Може би на друго място, по друго време. — Карим, аз

току-що изгубих съпруга си. Не искам да се обвързвам с когото и да било. Вината не е твоя.

Той не откъсваше очи от нея, наблюдаваше я така, сякаш знаеше нещо, за което тя беше в неведение.

— Тогава ще бъда търпелив.

— Може да се наложи да чакаш дълго. Не знам дали някога ще бъда готова. — Замислена над обърканите си чувства, докато скърбеше за съпруг, който ѝ липсваше и същевременно мразеше, тя седна тежко на неоправеното легло. — Понякога имам чувството, че ни погребяха и тримата. В момента пред теб е един призрак. А призраците нямат нормален живот.

Карим се отпусна до нея. Преди да успее да се отдръпне, устните му притиснаха нейните. Беше пленница на тези топли устни, върхът на езика му нежно си играеше с нейния и тя усети как кръвта се качва в главата ѝ... и се спуска към някои други места, по-ниско. Призрак, а? Усети, че ѝ се вие свят, остана без дъх, а снежинките се сипеха по прозореца и се смесваха с шума в главата ѝ. Отново стана на шестнайсет, когато се натискаше с Бен Карузо на пейката в Сейнт Саймън, кожата ѝ пламтеше не само защото бе изгоряла, а пясъкът, промъкнал се в банския ѝ, я гъделичкаше. Не бе на себе си, също като първия път, когато се напи с шампанско на сватбата на братовчедка си Вики. Тогава се изложи, сега също щеше да се изложи.

Нямаше сили да устои, когато той я положи на леглото и вдигна пуловера ѝ, за да целуне голия ѝ корем. Карим може и да нямаше богат опит със „срещите“ или както се наричаха в неговата култура, но бе очевидно, че знае какво да направи. Сигурно трябваше да благодари на разпуснатите жени от Запада. И тя щеше да бъде причислена към тях, ако не сложеше край на тази работа.

Само че не ѝ достигаха сили, за да го спре. Всичко ѝ се струваше напълно нереално, докато лежеше със затворени очи. Устните на Карим оставяха нежни целувки по голата ѝ кожа, едва доловими, също като въздишки. Имаше чувството, че ако отвори очи, ще се събуди и ще се окаже, че е в леглото си и току-що се е събудила след невероятно сексапилен сън. Не го отблъсна и когато ръката му се плъзна под колана на дънките. „Та това е просто сън“, каза си тя. Долната част на тялото ѝ, чиито нужди и желания се бе опитала да забрави през изминалите месеци, сякаш бяха капризно дете, се събуди за живот при

нежните му докосвания, а натрупалият се копнеж, потискан досега, се надигна също като приливна вълна.

Едва когато Карим понечи да разкопчае дънките, тя се стресна. Не беше никакъв сън. А тя не беше в леглото си. Беше в леглото на Абигейл, лежеше с разкопчани дънки, рошава, също като тийнейджърка, едва дочакала излизането на родителите си.

Лайла скочи.

— Какво правим? — попита тя с дрезгав глас.

Карим седна и по лицето му се изписа разочарование. По усмивката му личеше, че не съжалява и няма намерение да се извини.

— Просто исках да знам какво ще чакам. — Плъзна пръсти по голия ѝ пъп.

Тя дръпна рязко пуловера си.

— Това е истинска лудост.

— Нима? — попита той.

— Ами ако беше влязъл някой?

— Вкъщи няма никой. — Той наклони глава на една страна и я погледна. — Освен ако няма друга причина, поради която да се страхуваш.

— Вече ти казах, че не съм готова за това — изтъкна тя. Думите ѝ не прозвучаха толкова убедително, колкото първия път. — Ако имаш здрав разум, трябва да бягаш от мен като от чума. Погледни ме само. На нищо не приличам. Освен това не си струвам усилияето. Ако бях по-добра съпруга, може би мъжът ми щеше... — Тя млъкна и усети как през тялото ѝ преминава тръпка.

— Повярвай ми, Лайла, по нищо не приличам на съпруга ти.

Лайла скочи от леглото.

— Да не си посмял да говориш за съпруга ми! Нищо не знаеш за него! — Знаеше, че прекалява, въпреки това не успя да се овладее. — Познаваш ме от няколко месеца. Това е нищо. За Гордън бях омъжена почти двацет години. Двамата изградихме живота си заедно.

— Не исках да проявя неуважение. — Карим се намръщи, докато ставаше от леглото. По изражението му личеше, че е разтревожен. — Сигурен съм, че е бил добър човек, че ти си го обичала. Исках да кажа, че аз няма да те нараня.

— Той не ме е наранил. Може и да имаше много недостатъци, но ни обичаше. Не съм се съмнявала в чувствата му нито за миг.

— Значи не би искал да си нещастна.

Тя не знаеше какво да отговори. Карим я обърка. Думите му бяха прекрасни, добре измислени, също като книгата със стихотворения, която ѝ подари, те се виеха като дим над лула с опиум и замъгляваха разсъдъка ѝ. Тя обаче не можеше да си позволи да бъде приласкана от тях. Ако се отпуснеше в прегръдките на Карим, щеше да е поради погрешна причина. Поне на себе си дължеше да бъде сигурна, а когато настъпеше моментът, ако изобщо настъпеше, нямаше да му се отдаде, защото бе уязвима и самотна.

— Сега не е времето да водим този разговор — заяви тя. — Чака ме работа. — Обърна се и започна да вдига чаршафите от леглото, на което едва не се предаде на мъжките ласки. Запокити с един замах възглавницата на килима и изтегли спалното бельо.

Карим наблюдаваше този ожесточен изблик на енергия в продължение на около минута, скръстил ръце на гърдите си, без да крие, че се забавлява, преди да въздъхне примирено.

— Добре, както желаете. Докато промениш решението си, ще бъдем непорочни като Лайла и Манджун^[1].

Тя се изправи и го погледна. От курса по литература на Близкия изток, който посещаваше в колежа, помнеше смътно известната история за трагичната съдба на нещастните влюбени.

— Не умряха ли и двамата накрая?

— След като Манджун полудя.

Лайла не се сдържа и се усмихна на академичния подход, по който се опитваше да докаже тезата си. Реши, че е време да отстъпи, макар и малко.

— Довечера мога да те закарам на благотворителната вечеря. Освен ако не предпочиташ да отидем с твоята кола — побърза да добави тя, когато забеляза как лицето му грейна. — Одеве говорех сериозно, но това не означава, че не можем да бъдем приятели.

Той кимна.

— Нийл също може да дойде с нас, ако желае.

— Благодаря, но съм сигурна, че ще предпочете да отиде с Фиби.

Карим измърмори нещо в отговор... или може би това бе гласът на вятъра отвън. Когато се изправи, след като бе събрала чаршафите, той бе излязъл. Притисна ги към гърдите си и се заслуша в тихите му стъпки. След минута чу как капакът на багажника ѝ хлопна.

Покупките. Съвсем ги беше забравила.

Отпусна се на матрака с омекнали колене. Сърцето ѝ биеше невъзможно бързо, дишаше плитко и с усилие.

„Може и да съм призрак — помисли си тя, — но изобщо не съм мъртва“.

Рано на следващата сутрин Лайла се качи на влака, за да посети Вон. Той бе изкарал поредната химиотерапия и имаше достатъчно енергия, за да излезе на дълга разходка, затова двамата отидоха пеша чак до Рокфелер Сентър, макар да бяха предупредили, че се очакват снежни виелици. Когато пристигнаха, бе почти обяд и слънцето надничаше иззад облаците. Бяха дебело облечени и можеха да поседят на открито. Вон купи гевреци от количка на улицата и двамата седнаха на една пейка, за да ги изядат.

— Виж се, вече имаш почти човешки вид — подхвърли тя. Наблюдаваше го как отчупва парче от геврека и го хвърля на гълъбите, събрали се в краката им. Косата на брат ѝ бе започнала да расте отново и приличаше на мекия мъх, който Нийл имаше като бебе. Беше понапълнял и дрехите не му висяха.

Вон се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Преди, да не би да имах вид на ходещ мъртвец?

Говореше небрежно, но тя долови остротата в гласа му и застана нащрек. Да не би да криеше нещо от нея?

— Та в тази връзка, я ми кажи как мина вчера при лекаря? — попита тя с нормален глас или поне така се надяваше. Нямахе търпение да научи какви са резултатите след химиотерапията и досега не бе попитала единствено защото знаеше колко много мрази той, когато тя се суетеше около него. Само че повече не издържаше. Трябваше на всяка цена да разбере.

— След две седмици започвам следващата химиотерапия — призна той. Говореше с такова спокойствие, сякаш ѝ съобщаваше какво ще бъде времето — „приятно, а на север ще се образува фронт с високо налягане“ — но тя го познаваше. Винаги се държеше така, когато бе уплашен.

— Какво означава това?

— Накратко, не съм безнадежден случай... все още не са ме отписали.

— Може ли да ми обясниш малко по-точно?

Той усети страха в гласа ѝ, посегна към ръката ѝ и я стисна с надеждата да я успокои.

— Затова не исках да ти казвам нищо. Знаех, че ще започнеш да си вадиш заключения. А новините не са лоши.

— Не са и добри. Вон, има ли нещо, което криеш от мен?

Той остана загледан в нея дълго. Очевидно се питаше как да се измъкне. Сигурно знаеше, че Лайла е наясно с всичките му номера и няма да го остави на мира, докато не ѝ каже всичко, затова въздъхна примирено.

— Няма причина да изпадаш в паника. На скенера се освети един малък участък. Освен него няма друга следа. — Той хвърли последните хапки от геврека на гълъбите и се изправи бавно. — Сега, след като очевидно няма опасност да гушна букета, предлагам да си довършим разговора някъде другаде, а най-добре да сменим темата.

Лайла едва се сдържаше да не го притисне и да изкопчи от него всички подробности, но знаеше, че ако го направи, той ще се затвори като мида. Повече от това, което ѝ каза, нямаше да научи, поне за момента. Налагаше се да чака търпеливо, докато благоволи да ѝ каже още нещо, и да вярва, че лекарите знаят какво правят.

— За какво искаш да говорим? — попита тя и също стана.

Той сви рамене.

— Не знам. Ти кажи.

Нещо в гласа му я накара да го предизвика.

— Говориш така, сякаш аз крия нещо от теб.

— А ти криеш ли? — Обърна се и я погледна изпитателно.

— Не. Защо питаш?

— Просто съм любопитен. Още ли се виждаш с онзи Карим? Приятен човек. Хареса ми.

Тя се намръщи.

— Не се виждам с него. Вече ти казах, че сме просто приятели.

— Значи няма друг?

— Не, разбира се. Да не би да мислиш, че нямаше да ти кажа, ако имаше?

— Не е задължително. Не би казала и дума, ако е женен например.

— Защо, за бога, ми трябва да се виждам с... — Тя притисна устата си с ръка и едва сега разбра какво намеква брат ѝ. Много от нещата, които не разбираше досега, вече се подреждаха. — Говорил си с Аби, нали? — Тъй като Вон не отрече, тя продължи: — Значи затова тя ме следи, сякаш съм замислила нещо. Подозира, че между нас с Кент има нещо. Господи, не мога да повярвам! — Лайла се изсмя. — Още по-невероятно е, че ти си ѝ се вързал. Как е възможно да помислиш дори за минута, че ще падна толкова ниско?

Стори ѝ се засрамен.

— Не те обвинявах в нищо, сестричке. Просто исках да съм сигурен.

— Сега вече знаеш. — Истината бе, че гневът ѝ бе насочен към Абигейл, не към Вон. Как е могла да я обвини в подобна гадост? — Колкото до Аби, тя е последната, която има право да ме обвинява. Ако някой трябва да се притеснява, то това е Кент.

Вон присви очи.

— Това пък какво трябва да означава?

— Много добре знаеш. Хич не се преструвай, че прекарваш с нея толкова време единствено защото скучаеш.

— Не спя с нея, ако, намекаваш за това — изръмжа Вон.

— Не ми е минало и през ума, че спиш с нея. Очевидно си мислил по този въпрос, иначе нямаше да отречеш толкова бързо. Така и така обсъждаме темата, защо не ми кажеш какво става между вас двамата с Аби?

Очите му проблеснаха застрашително.

— Не ти дължа обяснение.

— На мен може и да не дължиш, но трябва да кажеш на Джилиан.

— Защо? И на нея не ѝ влиза в работата.

— Тя е луда по теб.

— Може да е луда по мен, но истината е, че не съм направил нищо, за да я поощря.

Въпреки че говореше грубо и безсърдечно, Лайла веднага позна, че съвестта го измъчва. Очевидно бе засегнала болно място. Знаеше, че дълбоко в себе си Вон се чувства виновен за онова, което

причиняваше на Джилиан, още повече че тя направи за него толкова много. При други обстоятелства той щеше да се настани в хотел и да ѝ спести болката... или просто да заміне някъде... но сега нямаше подобна възможност. Докато не победеше болестта, нямаше много възможности.

— Дори Джилиан да я нямаше, ти пак си играеш с огъня. Аби е красива жена. А пък ти си като птиче със счупено крило, което не може да полети. От мен да знаеш, че това е много успешна рецепта за неприятности.

Вон я стрелна с поглед, докато вървяха, натъпкал ръце дълбоко в джобовете на коженото си яке, което му бе като втора кожа.

— Откъде си толкова сигурна?

— Ти да не би да си мислиш, че не забелязах какво ставаше между вас двамата онова лято? — Говореше за далечното лято преди Роузи и Абигейл да бъдат изгонени и слънцето да залезе над дома им.

— Защо не си ми казала. Наистина мислех, че не си забелязала.

— Как няма да забележа? Ти, аз и Аби винаги бяхме заедно. Когато вие двамата започнахте да се измъквате тайно, стана очевидно, че си падате един по друг. — Спряха пред плексигласовата бариера около ледената пързалка, тя се обърна към кънкьорите, които се плъзгаха и въртяха по леда, и не скри съжалението в гласа си. — Може би тъкмо затова не опитах по-настойчиво да спра мама да ги изхвърли двете с Роузи. Отчасти бях шокирана и не ми стигнаха силите да ѝ се противопоставя, но може би... — Тя си пое дълбоко дъх. — Може би някъде дълбоко в мен надигаше глава частица егоизъм, която искаше да си само мой. — Лайла се почувства засрамена от признанието си, макар да бяха минали много години. Ако и Вон решише да я мрази, добре, тя го заслужаваше.

Брат ѝ се обърна към нея. Мекият шал около врата му, който му бе подарила за Коледа, покриваше брадичката му и както бе нахлупил шапката, изглеждаше някак уязвим. Чертите му бяха изострени, тенът му вече бе избелял и наподобяваше цвета на китарата „Мартин“, която имаше едно време, а пък очите изпъкваха още по-силно. Погледът му бе толкова въздействащ, че тя не издържа. Имаше чувството, че гледа право в слънцето.

— Виж, тогава не се случи нищо, нищо няма да се случи и сега. Веднъж излязохме, понатискахме се и това беше всичко — обясни той.

— А ти защо не си споменала за онова никога досега?

— Не знам — призна тя. — Трудно е да споделиш подобно нещо.

— Казала ли си на Аби?

— Господи, не съм. Не че има някакво значение.

Той омекна.

— Тя се старае, сестричке. Знам, че невинаги личи, но наистина се старае.

Лайла присви очи към него.

— И как точно го прави? Като ме обвинява, че спя със съпруга й ли?

— Не те е обвинила. Просто беше притеснена. Ти си привлекателна жена, по цял ден си в къщата, а пък съпругът й... е, не е тайна, че двамата си имат проблеми.

Лайла знаеше много добре, че е така, тъй като живееше под техния покрив. Първо, Абигейл и Кент почти никога не се хранеха заедно. Освен това, когато оправяше леглото им, бе забелязала, че двамата са спали спокойно, без да правят друго. Когато двамата с Гордън се любеха, все едно изтърбушваха матрака. Въпреки това тя не каза нищо за наблюденията си.

— Дори да е така, не е моя работа.

— Просто внимавай.

— Това предупреждение ли е?

— Не, просто братски съвет. Когато има напрежение, знаеш не по-зле от мен, че нещата могат да излязат от контрол, а аз не искам думите или действията ти да бъдат изтълкувани погрешно.

Докато се прибираще, Лайла се замисли над думите му. Тя нямаше никакви намерения към Кент, но може при него да беше различно. Не бе и помисляла, преди Вон да повдигне въпроса, но сега мисълта не я оставяше на мира. Ами ако Кент я харесва? Можеше ли да го вини? Той бе жаден за обич и макар да бе добър съпруг, можеше да се изкуши да кривне.

Същата вечер, когато застана пред високото огледало в стаята си, вече облечена за благотворителната вечеря, тя се огледа внимателно за пръв път след смъртта на Гордън. Опита да прецени вида си през погледа на мъж — Кент или Карим. Беше качила килограмите, от които отчаяно имаше нужда, а с тях се бяха върнали и женствените й извивки. Бузите й вече не бяха хлътнали, нито пък страните

пребледнели. Косата ѝ, наскоро оформена в салон в града, падаше на лъскави вълни по раменете. Накратко, отново изглеждаше жива, след като месеци бе гледала света с помръкнали очи. Може и да имаше причина, освен новопридобитите домакински умения, един мъж да я хареса.

Започна да сменя тоалет след тоалет, тъй като искаше да изглежда безупречно, без да привлича вниманието към себе си. Не че изборът бе голям — от доста време не си бе купувала нови дрехи, а старите бяха или прекалено големи, или демодирани. Най-сетне избра семпла черна пола и елегантен пуловер в бледолилаво, който подчертаваше деколтето ѝ, без да привлича погледите към бюста. Добави наниз изкуствени перли — истинските бяха продадени отдавна — и си сложи диамантените обеци, които бе запазила. Спря се на високи токове и реши, че е готова.

— Изглеждаш чудесно, мамо.

Обърна се и видя Нийл на вратата в любимите си черни дънки и тъмносиньо сако върху ризата.

— Ти също — отвърна щастливо тя, зарадвана от комплимента.
— Сигурна съм, че Фиби ще остане приятно изненадана.

Той веднага се нацупи.

— Между нас няма нищо.

— Не намеквах това — отвърна тя. — Просто... вие двамата прекарвате много време заедно.

Говореше внимателно, тъй като знаеше, че напоследък Нийл бе станал нетърпимо обидчив. Кипваше дори при най-невинната забележка.

— И какво от това? — попита Нийл. — Вие двамата с онзи Карим сте непрекъснато заедно, а както виждаш, изобщо не ти пиля...

— Не е и нужно. Вече показва ясно какво е мнението ти.

Сякаш по сигнал отвън се чу клаксон. С Карим се бяха разбрали да отидат с неговия пикап.

Нийл дръпна пердето и надникна.

— Май гаджето ти пристигна — заяде се той.

Лайла не се поколеба да го поправи.

— Не ми е гадже.

— А как да го наричам? Приятелчето за секс ли?

Лайла остана шокирана колкото от презрението, с което той говореше, толкова и от грубото отношение на сина си. Та това бе Нийл, нейният Нийл! Вдигна поглед към сина си и видя непознат. Разгневен непознат. Мили боже! Толкова ли я мразеше?

Спомни си съвета на доктор Голдман да не слиза на нивото на Нийл, когато той се държи по този начин, възвърна бързо самообладанието си и отговори спокойно.

— Не е редно да ми говориш така, след като с нищо не съм ти дала повод. Между нас с Карим няма нищо. А дори да имаше, надявам се да уважиш решенията за личния ми живот.

— Личен живот ли? Така ли го наричаш? — Нийл поклати възмутено глава. — Господи! Татко умря преди по-малко от година, а ти вече си намери друг.

Лайла бе прекалено шокирана, за да се ядоса. Видя болката на сина си и тя я нарани повече, отколкото думите, с които се опитваше да се освободи от нея.

— Миличък, изобщо не е така. Искам да знаеш, че нищо, никога не може да промени чувствата ми към баща ти. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но когато протегна ръка към Нийл, той се отдръпна рязко, сякаш не можеше да търпи докосването ѝ.

— Да, знам. Ти го мразеше.

Дори да бе шокирана от думите му преди малко, тя онемя при това обвинение.

— Това пък защо го каза? — ахна тя. — Знаеш колко много обичах баща ти.

— Виж ти! Защо тогава той се самоуби?

Преди да успее да отговори, Нийл се въртна и се скри в съседната стая. След малко чу как блъсна входната врата.

На партито Лайла обикаляше, стискаше ръцете на хората, говореше мило, макар умът ѝ да бе другаде. Не можеше да спре да мисли за кавгата с Нийл. Да не би това да бе просто избухването на момче, което стреля на сляпо, или бе сигнал, че нещо го измъчва? Надяваше се Нийл все още да пие предписаните му антидепресанти, но скоро не бе проверявала и не бе сигурна. Стрелкаше го с поглед през пълната зала, наблюдаваше го как си говори с Фиби и се опита да

се убеди, че се е успокоил след разправията. Въпреки това не можа да се отърси от страха, който я притискаше.

Иронията бе, че човекът, с когото най-много ѝ се искаше да бъде в този момент, бе Карим, но докато пътуваха, тя го увери, че предпочита да не прекарват вечерта заедно. Той уважи желанието ѝ и единствено ѝ донесе напитка, а след това се смеси с множеството гости. Забеляза го в другия край на препълнения яхтклуб, изваяното му мургаво лице се открояваше сред млечнобелите кожи на повечето гости и тя усети как я бодва съжаление, прииска ѝ се да се бяха срещнали в друг момент от живота ѝ. Той каза, че ще чака, но дали щеше да чака вечно? Със сигурност имаше други жени, които нямаше да изпуснат шанса си с него. Като Криси Елиът например, която се беше лепнала за него. Дребната блондинка, собственичка на магазина за играчки на Мейн стрийт, наречен „Скрин на слончето“, винаги по дънки и гуменки, сега беше великолепно облечена, с убийствено високи токове и не криеше, че е готова да скочи на Карим. Лайла я наблюдаваше как отпуска ръка върху неговата и се смее прекалено гръмко на нещо, което той каза. Бодна я ревност. След като Карим бе останал необвързан толкова дълго, мислеше си тя, значи предпочиташе да е така. А и необвързан не означаваше самотен. След страстната сцена в спалнята на Абигейл тя вече си го представяше с любовница. А след като тя се дърпаше...

Усети как се напруга при тази мисъл.

А пък тя, от социален парий в големия град се бе превърнала в нещо като забележителност в Стоун Харбър. След като първоначалната възбуда утихна, хората от града не знаеха как да се държат с нея. Винаги когато срещаше някого, докато бе на пазар, тя забелязваше объркването му. Не беше ли това онази, богатата мръсница, за която писаха във вестниците? Къде са ѝ кожените палта и бижутата, марковите дрехи? Освен това усещаше, че се питат защо човек с нейния произход работи като икономка. Не просто като икономка, ами икономка на самата Абигейл Армстронг. А пък онези, които я бяха опознали, макар и малко — като Грейс Стехоски от „Леписри“ и Джон Кармайн от магазина за риба — я поздравиха топло, когато пристигна тази вечер, и се държаха с нея както с всички останали. Преди малко се натъкна на Барб Хигинс и тя се държа приятелски, обеща отново да ѝ

звънне веднага щом шефът ѝ вземе решение за временното работно място.

Сега, докато Лайла обикаляше и се представяше на хора, с които досега не се бе срещала, и бърбеше с познати, тя си каза, че има пълното право да бъде на събирането. Почувства се добре, докато впрягаше отдавна атрофиралите си социални мускули и същевременно се откъсваше от старите призраци. Не бе необходимо да се преструва, че не е това, което е... нито пък да се извинява за стореното от съпруга ѝ. Можеше да е себе си. На когото не му харесваше, можеше да не общува с нея.

Това бе първото ѝ излизане, откакто се премести тук, ако не се броят няколкото пъти, когато отиде на кино или похапна в града. За пръв път влизаше в яхтклуба. Обиколи го, надникна в различните зали, докато не я привлече гледката към пристанището от прозореца на една от малките зали отстрани на ресторанта. Клубът бе построен на нос, който се връзваше в реката, така че бе заобиколен от вода от три страни. От наблюдателницата си, високо над покритата със сняг поляна, която се спускаше към водата, тя си представи, че е на борда на кораб, който се кани да акостира. Около яхтите цареше тишина, само от време на време високите им мачти се поклащаха от вятъра като дървета с голи клони. В средата на реката се носеха късове лед също като призраци, подети от черното течение, сред тях пухтеше влекач и теглеше фосфоресциращият си товар.

— Красиво е, нали?

Тя се обърна и видя Кент. Когато дойде тук, бе празно. Сигурно бе влязъл, докато се наслаждаваше на гледката. Изправи се до нея, стиснал чаша в ръка, облечен по-официално — в костюм и вратовръзка — отколкото бе свикнала да го вижда. Изглеждаше красив с прошарената си коса, която много отиваше на сивите му очи. Замисли се за предупреждението на брат си и усети как ѝ става топло.

— Прекрасно място — съгласи се тя.

— Когато си на вода е още по-приятно — рече той. Знаеше, че Кент е най-щастлив, когато е на лодката си, не в префърцунения клуб или на някое снобско парти.

— Сигурно нямаш търпение времето да се стопли — подхвърли тя.

Той вдигна чашата скоч в безмълвна наздравица за боговете на плаването.

— Тази година мисля да тръгна на юг. Може да обиколя бреговете на Флорида. Ще ловя риба.

— Не знаех, че обичаш риба — учуди се тя.

— Не обичам, но е крайно време да се заема с риболов. От друга страна, нали знаеш какво казват? Не можеш да научиш старото куче на нови трикове. В това отношение съм напълно предсказуем. Някои биха казали отегчителен.

— Ти ли? В никакъв случай — изсумтя тя.

— Трябва да излизаш повече. Започваш да мислиш като мен. — Устата му се изви в усмивка, която не се отрази в очите.

— Прав си, трябва. За съжаление, свободното ми време е ограничено.

Говореше шеговито, да не би той да си помисли, че се оплаква. Истината бе, че тя не бе чак толкова нещастна от работата си. Колкото и да бе странно, изпитваше удоволствие от болките в мускулите в края на натоварен работен ден. Освен това се гордееше с новопридобитата си изобретателност. Онзи ден например оправи лостчето на тоалетното казанче без помощта на Карим. Старите умения, като какви канапета да поднесе на парти и коя рокля да избере за официално събиране, нямаше да ѝ помогнат, ако настъпеше Армагедон, но пък сръчността в дома нямаше да я подведе.

— Това ще се промени — каза той. — Помни ми думите, в най-скоро време те очакват по-хубави неща. — Произнасяше думите особено внимателно и Лайла разбра, че е подпийнал.

— Наистина ли? Да не би да знаеш нещо, за което аз нямам представа? — засмя се тя.

Кент не отговори. Изглежда не я слушаше. Беше се загледал замислено през прозореца и отпиваше малки глътки от напитката си. Запита се къде е Абигейл. Последно я мярна край масите, където бяха изложени предложенията за неявния търг (едното бе вечерно парти подготвено от „Абигейл Армстронг“ ООД), около нея се бе скупчила група почитатели, които внимаваха да не изпуснат нито една нейна дума.

Кент се обърка рязко.

— Отивам да се поразходя. Искаш ли да дойдеш с мен?

Думите му прозвучаха по-скоро като молба, отколкото като предложение, затова Лайла отвърна:

— Ще си взема палтото.

Няколко минути по-късно двамата се измъкнаха през един от страничните входи. Навън не се мяркаше никой. Тръгнаха по пътеката към пристана, Лайла на токчета, стиснала ръката на Кент, за да не се подхлъзне на леда. Когато стигнаха входа към дока, Кент набра кода и след малко пое по плаващите понтони, където бяха изкарани на сух док различни по големина и форма лодки, а дървените подпори под тях се поклащаха и проскърцваха под тежестта им. Кент ѝ показва яхтата си. Не беше нито най-голямата, нито най-красивата, затова пък бе най-елегантната, източена, отстрани с кантове от тиково дърво. Откъм реката духаше леденостуден вятър и тя инстинктивно се сгуши до него, без да заподозре каквото и да било, когато той я прегърна през раменете.

— Вечерята със сигурност е много успешна — отбеляза тя и погледна през рамо към клуба, откъдето се носеше музика и весел смях. — Като ветеран от много благотворителни събития, мога честно да кажа, че не съм виждала друго събиране, на което са присъствали повече хора. Струва ми се, че половината град е тук.

— И това е нещо — отвърна незаинтересовано Кент.

— Не си доволен — отбеляза тя.

— Доволен съм. Просто в момента не съм щастлив.

Стори ѝ се толкова потиснат, че го попита:

— Искаш ли да споделиш?

Кент въздъхна дълбоко.

— Не особено. Но явно хич ме няма да пазя тайни. Трябва да разкажа на някого, така че защо не на теб. — Замълча за кратко, преди да продължи. — Няма да те изненадам, ако призная, че двамата с Аби, независимо как се представяме пред хората, не сме образец на семейно щастие. — Говореше с огромно съжаление, което я изненада — от начина, по който се държеше със съпругата си, Лайла бе предположила, че изпитва нещо като топлина. — Двамата бихме могли да продължаваме по този начин години наред. И сигурно щяхме да издържим, след като знам колко много мразим промените. Само че аз срещнах друга.

В същия момент Лайла си спомни предупреждението на Вон. Значи съпругът на Абигейл наистина беше влюбен в друга жена. Само че другата жена не беше тя. Заля я облекчение, последвано от тревога за Кент. Ако той имаше връзка, тя със сигурност не бе щастлива и безоблачна.

— Отдавна ли я познаваш? — попита тя.

Той кимна.

— Майка е на един от пациентите ми — осемгодишно момченце с кистозна фиброза^[2]. Джоуи ту влиза, ту излиза от болница, така че двамата с нея... нали разбираш, с течение на годините се сближихме. Напоследък, покрай една от кризите на Джоуи... — Той сви рамене. — Виждаме се от четири месеца.

— Сериозна ли е връзката ви?

— Много.

— И тя ли изпитва същото към теб?

— О, да — грейна той. — Невероятна жена е, Лайла. Красива, умна. А пък колко е смела. Никога не показва пред Джоуи колко се страхува да не го изгуби. Съпругът ѝ я изоставил скоро след като поставили диагноза на детето. Разведена е от седем години. Ако не бях женен... — Той не довърши, но светлината в очите му помръкна.

В същия момент Лайла си представи умореното, изопнато лице на Абигейл, когато се прибираше късно вечер от работа. Стана ѝ жал за нея.

— Какво смяташ да правиш? — попита колебливо тя.

— Налага се да кажа на Аби, преди да разбере сама — отвърна той. — Честно казано, тревожа се повече за Фиби. И без това преживява труден период. Казах ли ти, че не я приеха в „Принстън“? Меко казано, беше огромно разочарование. Подобно нещо може да доведе до... емоционално, дори психическо разстройство. — Той въздъхна отново, погледна към водата, по която блестяха искрици като от остриета на ножове. — Господи, каква каша.

— Фиби поне си има Нийл. — В гласа на Лайла нямаше увереност, тъй като се почувства неловко при мисълта, че синът ѝ и Фиби стават все по-близки. Поведението на Нийл тази вечер я накара да се замисли дали единствената причина да са заедно е да споделят разочарованията си. — Това не бива да те спира. След като си

нещастен, няма да направиш щастлив никого около себе си, най-малко Аби.

— Права си. Просто аз... Господи! — Той изхлипа, отдръпна ръка от рамото ѝ и скри лице в длани.

Лайла инстинктивно го прегърна, за да го утеши. Галеше гърба му и шепнеше, когато от мрака долетя познат глас.

— Ти! Трябваше да се сетя.

Лайла се завъртя рязко и видя Абигейл в другия край на дока, силуетът ѝ се очертаваше на фона на поклащащите се лодки, сякаш изтласкани от невидима турбулентност, докато тя стоеше като статуя. Когато най-сетне пристъпи напред към светлината, Лайла забеляза, че е без палто, наметната единствено с фин шал от пашмина на раменете. Трепереше цялата.

— Имах подозрения — продължи тя и присви очи към Лайла. — Не допусках обаче, че ще стигнеш толкова далече. Няма да ти позволя да откраднеш съпруга ми, както открадна живота ми. Как можах да допусна подобна грешка? Ти си змия, открай време го знаех...

— Не е каквото си мислиш — отвърна Лайла и усети как кръвта се качва в главата ѝ. — Ние просто... аз се опитвах да... — Тя спря, преди да е издала тайната на Кент.

Кент обаче заговори.

— Всичко е наред, Лайла. Тя щеше да разбере рано или късно. — Пристъпи напред и Лайла остана изумена от спокойствието, изписало се по лицето му, сякаш след агонията на нерешителността изпитваше облекчение, че всичко ще излезе наяве. Той прекрачи към Абигейл и хвана нежно ръцете ѝ. Абигейл опита да ги отдръпне, но той я стисна силно.

— Трябва да поговорим, Аби. Насаме.

[1] Вероятно авторката има предвид поемата „Маджнун и Лийла“ (не Манджун), написана от персийския поет Алишер Навои, в чиито творби са застъпени философски и нравствени теми. — Б.пр. ↑

[2] Кистозна фиброза, или муковисцидоза, е наследствено заболяване засягащо жлезите с външна секреция в белия дроб, черния дроб, панкреаса, червата, и се характеризира с отделянето и натрупването на гъст секрет в тези органи. — Б.пр. ↑

14.

Лайла влезе през задната врата. Къщата тънеше в тишина. Сигурно Кент бе оставил Аби, а след това си беше тръгнал — мерцедесът му не беше в гаража — а от Нийл и Фиби нямаше и следа. Лайла не бе сигурна какво прави тук. Инстинктът я накара да потърси Аби след неприятната сцена на кея. Старите обиди и сегашната болка изчезнаха, когато видя преbledнялото измъчено лице на приятелката си от детството. Каквито и да бяха греховете ѝ, каквото и да ѝ бе сторила Лайла, Абигейл бе жена, чийто съпруг току-що бе признал, че има извънбрачна връзка.

Как можеше Лайла да не я утеши?

Остави якето и ключовете на пейката в дрешника, преди да влезе в кухнята. Вътре бе тъмно, мракът се разреждаше единствено от блясъка на светлините отвън, които се задействаха, когато се спъна на пътеката. Мигаше и лампичката на телефонния секретар. Чуваше се приглушеното жужене на фризера и тиктакането на старинния часовник над масата за закуска.

Тя влезе в антрето и се провикна.

— Абигейл?

Отговор не последва. Долови пролайването на кучето на горния етаж. Брустър бе на площадката, наострил уши, любопитен кой натрапник е смутил съня му. Щом видя, че е тя, размаха опашка, прозя се и се върна в кучешкото си легло.

Лайла провери стаите на долния етаж и реши, че Абигейл е в спалнята. Поколеба се, преди да се качи. Ами ако тя спеше? Не искаше да я притеснява.

Отхвърли бързо тази мисъл. Едва ли щеше да заспи след преживения шок. Пък и не я бе виждала да почива спокойно. Дори късно вечер Лайла бе свикнала светлината в кабинета на втория етаж да угасва след дванайсет. А пък сутрин Абигейл се будеше първа, когато навън бе още тъмно. Бе като създание на нощта, винаги нащрек, винаги неспокойна.

Докато се качваше, усети аромата на препарат за дърво, с който лъскаше парапета — веднъж в седмицата, задължително. Не можеше да си обясни защо мирисът усили безпокойството ѝ. След това си спомни. Сутринта, когато Гордън се самоуби, тя бе лъснала дървените повърхности в апартамента (отчасти за да не мисли, че съпруга ѝ ще го вкарат в затвора, отчасти защото нямаше да понесе новите собственици да забележат, че прахосница като нея не е поддържала жилището си) и навсякъде ухаеше на лимон. При този спомен сърцето ѝ се сви.

В коридора на тъмния втори етаж забеляза бледа ивица светлина от откритата врата на спалнята.

— Абигейл? — провикна се отново, обзета от страх.

И този път не последва отговор.

В главата ѝ нахлу образ, също като призрачна сянка по стената на къща, обитавана от духове. Видя съпруга си проснат на пода в кабинета, главата му отпусната в локва почти съсирена кръв.

Но пък Абигейл никога не би... Дали?

Мисълта накара Лайла да спре.

Първото, което забеляза, когато влезе, бяха пръснатите по пода дрехи — тъмносиньото болеро от „Ели Тахари“, което Абигейл бе облякла тази вечер, чифт тъмносиви чорапи, очертани като графити на кремавия килим, копринено бельо. Върху огромното легло, което Лайла съвестно оправяше всяка сутрин — с ръчно бродираните чаршафи „Бурано“, златистата кувертюра „Пратези“, комплект с възглавниците, кашмиреното одеяло, метнато в долната част, и многобройните възглавници с най-различна форма и размер — се бе захлупила известната Абигейл Армстронг, в момента истинска развалина, увита в кариран халат, заровила глава под възглавницата.

— Сигурно идваш, за да злорадстваш — прозвуча приглушеният ѝ глас. Едното ѝ босо стъпало бе щръкнало настрани от матрака. Черните обувки „Прада“, с които бе на партито, бяха изритани на пода също като улики на местопрестъпление.

Лайла приседна колебливо на крайчеца на леглото.

— Дойдох да се уверя, че си добре.

Абигейл се преобърна по гръб и я погледна злобно с подпухнали, кървясали очи.

— Добре ли ти изглеждам?

— Виждала съм те и в по-добър вид — призна Лайла.

Абигейл седна и се подпря на таблата, а след това придърпа сатенена възглавничка в скута си, сякаш бе малко дете, което държи да стиска плюшената си играчка. Косата ѝ бе щръкнала, сякаш бе прокарвала пръсти през нея. Лицето ѝ бе подпухнало, кожата — на червени петна от плач.

— Кажи ми честно. Ти знаеше ли? — попита тя и зачервените ѝ очи се впиха в Лайла като ракети с топлинно насочване.

Лайла отговори честно.

— Не. Разбрах тази вечер. Точно за това говорихме на кея. Той имаше нужда да сподели с някого, а аз просто бях... там. Не сме се наговорили.

Абигейл я гледаше все така злобно.

— Не сте ли?

— Кълна ти се, че не сме, Аби.

Абигейл продължи да я наблюдава още известно време, след това въздъхна.

— Както и да е, предполагам, че си на негова страна.

— Не съм на ничия страна. За мен няма страни. Просто двама, които са нещастни.

— Единият от тези двама ще се превърне в пълен нещастник, след като адвокатът ми приключи с него — изръмжа Абигейл и лицето ѝ се разкриви от яд.

— Наистина ли искаш да го направиш? — попита спокойно и разумно Лайла, сякаш разговаряше с дете, което тропаше с крак, за да си постигне своето. — Ако не те е грижа за Кент, то помисли как всичко това ще се отрази на Фиби.

Лицето на Абигейл се сгърчи и по бузата ѝ се търкулна сълза.

— Искан ми се да знам кога всичко се обърка. Да, истина е, от известно време усещам, че между нас не върви, но не съм и помисляла... — Тя се усмихна измъчено. — Невинаги е било така. Ако щеш вярвай, но едно време бяхме влюбени. Все си мислех, че ако успеем да върнем времето, да бъде същото, както когато се оженихме, ако аз успея... — Тя замълча, осъзнала пред кого разголява душата си, и изражението ѝ се промени. — Не знам защо ти казвам всичко това. Сигурно си мислиш, че вината е моя. Че съм гаднярка, която си е получила заслуженото.

— Не заслужаваш да бъдеш наранена по този начин — каза Лайла.

— Невинаги си мислила така.

Лайла отново си напомним, че преди години Абигейл бе страдала заради нея. Реши, че трябва да се възползва от момента и да оправи нещата.

— Тогава не исках да те нараня — призна тихо тя. — Разбирам, че това е тъпо извинение, и не очаквам да ми простиш. Знам, че не се проявих като добра приятелка, и съжалявам, наистина съжалявам. — Тя извърна поглед, тъй като нямаше да понесе обвинението в очите на Абигейл, затова се наведе към кувертюрата и проследи с пръсти бродерията, сякаш се опитваше да върне назад стрелките на часовник. — Бях още дете, попаднало в ситуация, с която не знаех как да се справя. А не ти писах, защото се срамувах, че съм те предала. Дори не знаех откъде да започна. — Тя сви безпомощно рамене. — Знам, че това не е кой знае какво извинение, но няма какво друго да кажа.

Вдигна глава и забеляза, че Абигейл я наблюдава, но без доскорошната омраза.

— Мислех, че не ти пука — заговори тя с изтънял, неуверен глас. — Мислех, че приятелството ни не означава нищо за теб. След това мама почина... — Лицето ѝ се сгърчи, сякаш я бе пронизала силна болка. — Нямах си никого, освен леля и чичо, а при тях бе дори по-зле, отколкото да си сама. Чичо ми... — Тя млъкна и Лайла проследи как стиска възглавницата в скута си, толкова силно, че ако бе дребно животинче, щеше да го задуши. — Нямах представа какво ми беше.

— Всъщност, мога — отвърна Лайла. — Едва след като изгубих всичко, мога да разбера какво ти е било. — Усети как в гърлото ѝ се надига буца и преглътна с усилие, преди да продължи. — Знам, че никога няма да мога да ти се реванширам, Аби, но нека поне опитам. Не като чистя — добави тя тъжно, — а като ти бъда приятелка. И двете имаме нужда от приятелка, нали?

Аби присви очи.

— Посочи поне една причина, за да ти се доверя.

— Първо, не мислиш ли, че съм наказана достатъчно?

— Истината е, че ми се струва справедливо — заяви Абигейл с познатия високомерен тон. — Ти сама ме потърси. Можех да те оставя да се оправяш както намериш за добре.

— Не го направи единствено защото искаше да ме видиш на колене. Не те виня — добави бързо Лайла. — Имаше напълно основателна причина след всичко, което ти причиних. Но поне имам достатъчно смелост, за да си призная. Не ми казвай, че не ти е доставило удоволствие да ме видиш как лазя по пода.

Абигейл се усмихна нещастно.

— Всъщност, мислех, че ще ми достави по-голямо удоволствие. Истината е, че започна да ми писва да гледам как се правиш на Пепеляшка. Няма да отричам и че не ми беше никак приятно, колко добре се разбирахте двамата с Кент. Дори Фиби те харесва повече от мен.

— На тази възраст никой не харесва майка си. — Лайла отново се присети за кавгата с Нийл и колко ужасно се почувства, че гневът на сина ѝ е насочен срещу нея, макар да нямаше основание за обвиненията му.

— Не го приемай лично.

— Май си права — примири се с въздишка Абигейл. — Само че от това не ми става по-леко. Чакай да видиш какво ще стане, когато разбере, че двамата с баща ѝ се развеждат. Ще ме намрази още повече.

— Мислиш ли, че ще се стигне дотам?

Абигейл я погледна още по-сурово.

— Питай Кент. Той знае всички отговори.

— Бих го попитала, но в момента го няма — отвърна Лайла и се огледа.

— Защото си взе багажа и се изнесе веднага след партито.

Лайла се обърна към отворения дрешник. Чекмеджетата бяха празни, а онази част от гардероба, където бяха неговите костюми, зееше празна.

— Къде отиде? — попита тя, макар да знаеше.

Абигейл се изсмя горчиво.

— Не каза, но съм сигурна, че е с нея. Което означава, че скоро няма да се върне.

— Толкова ли зле ще бъде, ако не се върне? — попита Лайла, тъй като не искаше да преминава границата. — След като нещата се поутоложат, може да си по-щастлива.

— Щастлива ли? — изсумтя подигравателно Абигейл. — Вече не знам какво е щастие. Пълна какофония, откъдето и да го погледнеш. Ти би трябвало да знаеш какво е — виж какво се случи с теб. Брат ти постъпи най-добре. Беше прекалено умен, за да попадне в капана.

На Лайла ѝ се искаше да попита каква роля ще има Вон в новия живот на Абигейл, след като се разведе, но сега моментът не бе подходящ. Пък и не бе сигурна, че иска да знае отговора.

— И сега какво? — попита тя.

Абигейл въздъхна отново.

— Ти ми кажи.

На Лайла ѝ хрумна идея и тя се усмихна.

— В хладилника има бутилка шампанско. Какво ще кажеш да я отворим? И на двете ще ни дойде добре по една чаша. Може би дори повече от една.

Абигейл изви очи.

— Я престани. Все още не съм се възстановила от последния път, когато се напихме заедно.

Лайла бе забравила случая, но сега споменът за вечерта, когато се напиха с ябълково вино във фермата на Бун (купи го големият брат на Миси Станислаус, приятелка на Лайла), се върна в миг. Бяха на четиринайсет и родителите на Лайла бяха заминали за уикенда. Розали разреши на Абигейл да прекара нощта в голямата къща. Вон бе заминал на къмпинг със скаутите. Лайла и Абигейл бяха сами, останаха до малките часове, напиваха се все повече след всяка глътка направо от бутилката и пееха заедно с „Дюран Дюран“.

Сега, след толкова години, тя се разсмя.

— Хайде, ще ти се отрази добре.

Абигейл затвори очи, сякаш искаше да се отърве от Лайла. Остана напълно неподвижна толкова дълго, че другата жена помисли, че е заспала. След това отвори очи и спусна крака на земята.

— Това обаче не означава, че сме отново приятелки — заяви тя и се изправи. Намръщи се и затегна колана на халата.

Лайла си наложи да остане сериозна.

— Не, разбира се. Можеш да кажеш на всички, че съм се възползвала от теб, докато си била пияна.

— Стига да не се напием с ябълковото вино от фермата на Бун. Господи, помниш ли, че след това повръщахме цяла нощ. Банята

миришеше на гнили ябълки. Минаха години преди да погледна ябълка. — Абигейл замълча, докато слизаха по стълбите и се усмихна едва забележимо. — Добре си прекарвахме едно време, нали?

— О, да — потвърди Лайла. — Прекарвахме си твърде добре.

— Да не би да се отказваш?

Фиби го наблюдаваше така, сякаш бе казал нещо, макар той да мълчеше. Изглежда бе прочела мислите му.

— Не — отвърна мрачно той. Тя го погледна многозначително и го принуди да продължи. — Какво, да не би да мислиш, че го казвам, за да се почувстваш по-добре?

— Не твърдя подобно нещо. Просто цялата тази работа за мен означава много.

— Няма връщане назад. Разбирам добре.

— Защо си толкова ядосан? Нали не ми се сърдиш?

— Не ти се сърдя — отвърна той и стисна зъби.

— Тогава какъв ти е проблемът, мама ти стара?

— Защо непрекъснато ме питаш? Да не би ти да имаш някакъв проблем?

— Да, ти си ми проблемът — сопна се тя, неочаквано побесняла. Сякаш не му беше направила свирка преди секунди. Сякаш не седяха на предната седалка в колата на майка му, Нийл с разкопчани дънки, а Фиби с размазано червило. — Ако си се отказал, казвай направо, за да не разчитам на теб. Не че имам нужда от теб. Не забравяй, че идеята беше моя. Ти просто идваш с мен.

Бяха паркирали пред езерото на Милър, където местните тийнейджъри редовно идваха да се натискат. На входа имаше надпис „Частна собственост“, но се знаеше, че собственикът живее в друг щат, така че всички идваха и си отиваха, когато им скимне. Сега, на светлината на луната, която се процеждаше през превитите от вятъра дървета, Нийл забеляза разхвърляния наоколо боклук. Бирени бутилки и кутийки от безалкохолно, почернели следи от огън. Последния път, когато дойдоха тук, беше през деня и той видя дори използвани презервативи. Тогава си помисли, че поне има хора, които се забавляват.

Сексът с Фиби вече не му доставяше удоволствие. Не че можеше да употреби думата „удоволствие“ за онова, което правеха. Бе по-скоро нещо като треска, покорила мозъка му, като сърбеж след слънчево изгаряне, който не можеше да се въздържи да не почеше. Понякога Фиби се извиваше под него и съскаше в ухото му: „По-силно... по-силно“ и притискаше бедра в неговите, сякаш го наказваше... или може би измъчваше себе си. Накрая, след като свършеше, винаги се чувстваше мръсен. Не беше моралист, просто усещаше, че не е на мястото си.

Знаеше, че мъжете не би трябвало да се чувстват по този начин, че това отива повече на „добрите“ момичета. Само че с Фиби нищо не беше както при останалите хора. Понякога му се струваше, че са като два магнита, които се отблъскват, а друг път, че тя е привличащият магнит, прекалено силен, за да му устои. В подобни моменти се чувстваше замаян, все едно бе изпил няколко бири повече и алкохолът започваше да го хваща. От една страна, изпитваше див възторг, че е прекалено късно, за да промени нещата, затова си казваше, че е най-добре да се отпусне и да се изкефи максимално, макар да знаеше, че ще направи някоя глупост — по-точно казано, със сигурност щеше да направи някоя глупост — докато не е на себе си, а на сутринта главата щеше да го цепи за отмъщение.

Най-хубавото с Фиби бе, че не се налагаше да се преструва, докато беше с нея. С останалите просто изпълняваше движенията, играеше ролята на послушен син, на усърден служител, на отличен студент. Заблуждаваше успешно всички — доктор Голдман, шефа си, преподавателите, дори някои от най-близките си приятели. Успяваше да замаже очите на всички, освен на майка си.

Тя беше наясно, че нещо не е наред, тъй като преди партито, когато се изпусна пред нея, забеляза изражението ѝ. Дори не се ядоса. Стори му се уплашена. Изражението ѝ бе същото, както когато откри зареден пистолет в едно от чекмеджетата му.

Трудното идваше от факта, че тя щеше да прояви разбиране, ако ѝ беше признал какво му се върти в главата. Нали и тя беше там онзи ден. Видя всичко със собствените си очи, също като него — баща му лежеше на пода в локва от собствената си кръв. Да, тя щеше да го разбере и щеше да прояви съчувствие. А след това щеше да настоява да се върне при доктор Голдман или при някой друг психоаналитик.

Като че ли имаше полза да плащат цяло състояние за петдесет минути, през които някое тъпо докторче щеше да се преструва, че му пука какво преживява.

Дори антидепресантите, които доктор Голдман му предписа, бяха пълна смешка. Те само го объркаха повече. След като ги пи почти цял месец и се надяваше, че ще има някакъв ефект от тях, разбра, че тая няма да я бъде, и изхвърли колкото бяха останали. Сега вече нямаше надежда. Нямаше серия от команди, както на компютъра му, с които да изтрие от паметта си онзи гаден ден. Нямаше чудо, което да върне баща му. Всеки път, когато си мислеше за детството, как двамата с баща му се забавляваха заедно — ходеха на автомобилни изложения или гледаха филми в ай макс киното на Западна шейсет и девета, където баща му винаги му позволяваше да яде чипс и бонбони, въпреки че майка му бе забранила — имаше чувството, че онова дете не е бил той, че са били приятели известно време, а след това детето се е преместило да живее другаде.

Изходът беше само един, мислеше си той. Фиби бе предложила разрешението. Това бе начинът да се измъкнат.

Странното бе, че след като взе решение, го обзе необяснима еуфория. Чувството малко наподобяваше — той изви очи към сгушилата се на седалката до него Фиби, вперила поглед някъде напред — на влюбване. Нямаше да му се наложи да се претрепва, докато се опитваше да се измъкне от срутилата се мина, каквато представляваше животът му.

Можеше просто да се пусне по течението.

Едно-единствено нещо го тревожеше. Не можеше да спре да мисли за майка си. Това щеше да я съсипе. А пък тази вечер я обиди — голяма глупост от негова страна — и то единствено защото се вкисна заради онзи тип Карим, не че му влизаше в работата. Макар да нямаше намерение да се задържи още дълго, все още държеше на нея. Тя му беше майка и нищо нямаше да промени този факт.

От другата страна обаче беше Фиби... и примамливата възможност, с която го привлече.

Протегна ръка и стисна пръстите й.

— Защо се караме? Нали ти казах, че всичко е наред? Вече говорих с Час и той ще ни осигури всичко, от което имаме нужда.

— Сигурен ли си? — обърна се към него момичето и очите ѝ заблестяха на лунната светлина.

Нийл се поколеба за момент, преди да отговори.

— Напълно.

Фиби прие думите му и в последвалото мълчание Нийл отправи поглед към бляскавата замръзнала повърхност на езерото. Беше чул, че едно дете се удавило преди години и той си представи тялото му под леда, завинаги вкочанено. Потрепери. Майка му беше оправила радиатора, въпреки това му беше студено, макар че го бе включил на пълна мощност.

— Мислех, че... Ти мислила ли си за родителите си? Питала ли си се как ще им се отрази? — попита предпазливо той.

Фиби се облегна на вратата и отпусна глава на прозореца.

— За татко. Знам, че ще му бъде трудно. Не и на мама. Тя дори няма да забележи, че ме няма. — В този момент Фиби му се стори самотна, също като момиченце, изгубено в гората, и сърцето на Нийл трепна от жал.

— Ами той?

Нещо в гласа му изглежда ѝ подсказа, че не пита за баща ѝ, защото забеляза, че тя стисна зъби, а след това отвърна с отегчение:

— На кого му пука какво мисли той?

Нийл знаеше, че е най-добре да не повдига повече въпроса, но някакъв криворазбран импулс го подтикна да продължи. Никога не бяха обсъждали задълбочено тази тема. Когато тя най-сетне му разказа за така наречената си връзка с женения мъж, поукраси нещата, омаловажи ги, както постъпват хората, когато съжаляват за нещо, но не искат да признаят вината си — същото е като да препиеш на някое парти... или като да направиш лека катастрофа.

— Не ти пука, че той никога няма да плати за онова, което е сторил ли?

— Нищо не е сторил — извика гневно тя. — И аз участвах. Какво толкова? Съжалявам, че ти казах. Беше просто една глупава грешка.

— Зрял мъж със съпруга и деца ли? Не е никаква грешка. В тази страна законът го определя като изнасилване.

— Какво всъщност искаш?

— Искам да кажа, че мястото на този е в затвора.

— Да, бе. Да не би да си въобразяваш, че ще стане? — Тя сви рамене, но той усети, че е напипал болното ѝ място. Гризеше кожичката на палеца си, както винаги, когато бе притеснена.

— От теб се иска единствено да отидеш в полицията — продължи да настоява той.

— Добре, господин Всезнайко, ами след това? Той не е единственият, когото хората ще сочат с пръст. Всички ще разправят, че вината е моя, че аз съм го подвела. Ти не го познаваш. Той е най-обичаният учител. Докато за мен се знае, че съм шантава смотла. Ще ме разпънат на кръст, а него няма с пръст да го пипнат. Освен това — подвоуми се тя — той не ме е насилил.

Нийл бе готов да кипне. Не можеше да понесе, че гадният тип ще се измъкне безнаказано, след като е съсипал живота на едно момиче, докато баща му бе осъден на десет години единствено заради неправилно взети решения.

— Не е задължително да изнасилиш някое момиче, като ѝ опреш нож на гърлото. Деянието му пак е наказуемо — обясни той. — Та ти си била само на петнайсет. А той на колко е, на четирийсет? Със сигурност не си му била първата.

Фиби поклати глава, но гласът ѝ прозвуча изтънял и гневен.

— Той каза, че ме обича.

— Ако наистина те е обичал, нямаше да те нарани.

— Не е скъсал с мен. Аз прекратих връзката — заяви надутото Фиби.

— Да, но след като ти е извъртял номер. Я се погледни. Не се храниш. Оценките ти са плачевни. — Родителите ѝ все още не знаеха. — Можеш да се смееш, но понякога имам чувството, че не харесваш особено секса. А сега имаш намерение да... — Замълча, тъй като не можа да изрече думите.

Фиби се изви и се облегна на него.

— Хайде, кажи го — изсъска тя.

— Не е нужно да го казвам. Не е ли достатъчно, че ще го направиш? — „Ние ще го направим“, поправи се безмълвно той.

— Да си наясно, че не го правя заради него.

— Въпреки това...

— Какво? — смръщи вежди тя.

— Нищо.

Той се облегна отново назад.

— Не съм побъркана, ако това си мислиш. Не е нужно да ми правиш психоанализа. Най-малко ти. В състояние съм да взема разумно решение. Ти също, предполагам. Така че с мен ли си или не? Ако не си, не ми губи повече времето.

Фиби щеше да се ужаси от онова, което той мислеше: че в този момент говореше съвсем като майка си.

Нийл изчака секунда, пое си дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Добре. Да повторим плана още веднъж.

15.

Консепсион слезе от самолета на летище „Кенеди“ и попадна в свят от кафяви лица. Около нея бе пълно не само с *paisanos*, но имаше и чернокожи. Азиатци, мургави *indios*^[1] от изток, латиноси, които бърбеха с непознат акцент. Имаше и *gringos*, бяха много, те профучаваха покрай нея, теглеха куфари на колелца и говореха по мобилни телефони, но най-много я порази броят на чужденците като нея. В Ел Ей, когато видеше мургаво лице, най-вероятно бе *compadre*. В някои отношения Еко Парк бе като Лас Крусес, пренесен незнайно как на север, като единствената разлика бе, че повечето хора говореха не само испански, но и английски. Тук се бе превърнала просто в една капка от необятното море от многообразие. Ако не намереше човек, който да говори испански и да знае как да се оправи, нямаше дори да успее да попита накъде да тръгне, в случай че се изгубеше — английският ѝ бе станал много по-добър, но не чак толкова, че да разбере пороя от думи, с които я заливаха, ако попиташе нещо.

Помисли си за Хесус и усети как я прободат копнеж. Той щеше да разбере какви ги дрънкат *gringos* на техния неразбираем английски. Дори присъствието му щеше да я успокои.

Можеше да вини единствено себе си, че той не бе до нея в този момент. В дните преди да замине той я помоли да му позволи да я придружи. Предупреди я за опасностите, с които щеше да се сблъска сама жена по улиците на Ню Йорк.

— Хората ще се опитат да се възползват от теб — заяви той. В Ню Йорк имало *gabachos*, още по-безскрупулни от тези в Ел Ей. Там се въртели мъже, които нямало да се поколебят да те убият, за да те ограбят, а също и други, готови да те измамат, за да ти откраднат парите.

Тя остана непреклонна. Това пътуване си беше само нейно. В някои отношения ѝ напомняше на поклонничество до светилището на Мадоната от Гуадалупе, където бе ходила нейната *abuelita*^[2] преди много години, когато Консепсион бе още дете. Спомняше си разказите

на баба си, как тя с останалите пилигрими пълзяла на колене, стиснала броеницата си, докато камъните по пътеката не станали червени от кръв. После целунала нозете на Девата и се молила за изцелението на съпруга си, който бил повален от болест на бъбреците.

На Консепсион ѝ се искаше страданията ѝ да свършат — нейните страдания. Нямаше представа дали това ще бъде отговорът. Щеше ли да намери утеха за мъката, като принуди Сеньората да признае вината си? Може би не. Може би Хесус бе прав и идването ѝ тук бе точно толкова безсмислено, колкото и смъртта на дъщеря ѝ. Само че, ако имаше шанс да намери утеха, като накара Сеньората да покаже, че искрено се разкайва, или като я накаже, тя щеше да упорства докрай. В противен случай нямаше да може да живее в мир със себе си.

Консепсион следваше надписите през лабиринта, който отвеждаше към мястото за получаване на багажа, където огромен, русокос *gringo* едва не я премаза с количка, отрупана с куфари.

— *Perdoname* — прошепна любезно тя, макар вината да не бе нейна. Мъжът просто профуча покрай нея, без дори да се извини или да я погледне. Все едно бе невидима, а то бе точно така — просто поредното мургаво лице, поредната имигрантка, изсипала се сред човешката гмеж на Ню Йорк.

Добре. Това означаваше, че има шанс да се смеси с местните. Нямаше никакво желание да привлече вниманието на имиграционните власти. Бе истински подвиг, че успя да стигне дотук. Дори след като спести достатъчно пари за самолетен билет, тя все още нямаше необходимите документи, за да се качи на самолета. Хесус я спаси и този път. Познавал човек, който можел да ѝ направи фалшива шофьорска книжка (леко престъпление, поне според нея, още повече че тя и без това пребиваваше нелегално в страната). Останалото мина спокойно, макар да знаеше, че най-трудното предстои.

Взе си багажа и излезе през въртящата се врата на тротоара, където я посрещна леденият порив на вятъра. Никога през живота си не бе изпитвала такъв студ, дори през нощите в пустинята, след като жегата от деня се изпаряваше също като водата от деретата и те се гушеха около трепкация огън, разтреперани в леките си дрехи. Тънкото вълнено палто, което си купи от магазин за дрехи втора употреба в Ел Ей, където зимите никога не бяха толкова жестоки, не

можеше да я стопли и на нея ѝ се прииска да си бе купила шал и ръкавици.

Качи се на автобуса совалка, към който я насочи един от портиерите, и скоро пътуваше за града. Беше намислила да отиде право при Сеньората, но скоро се от отказа от първоначалния си план. Първо трябваше да се ориентира. Утре сутринта, след като си почине, щеше да се качи на автобус или влак до мястото, наречено Стоун Харбър, където живееше Сеньората. (Хесус бе открил адреса ѝ в интернет.) Бе отхвърлила предложението да отиде на работното ѝ място в града, като заяви, че било прекалено опасно. Важни люде като Сеньората винаги били заобиколени от цяла армия служители и някой от тях можете да я издаде на властите, преди Консепсион да успее да се добере до шефката. Опасяваше се, че ще я спрат още на рецепцията. Освен това, докато си беше у дома, Сеньората едва ли щеше да е нащрек.

Консепсион се унесе от поклащащото движение на автобуса, затвори очи и отпусна глава на седалката. Мислите ѝ отново се върнаха към предишната вечер. Пикапът на Хесус бе паркиран до тротоара, когато излезе от сградата след последния си работен ден. И преди бе идвал да я вземе и не я откарваше направо у дома. Тази вечер обаче заговори твърдо, също като мъж, който няма да търпи никакви възражения.

— Днес оставаш при мен.

Бе късно, а тя бе на крака през последните осем часа, не бе спала от притеснение и вълнение около предстоящото пътуване, но щом го видя, умората ѝ се изпари и тя почувства тръпка, която почти бе забравила какво представлява — сякаш крилца на пеперуди трепкаха в корема ѝ... и по-надолу.

Щом пристигнаха у тях, той изгуби част от самоувереността си. Сякаш, за да ѝ даде възможност да се отдръпне, предложи срамежливо:

— Можем да поседнем и да си поговорим, ако предпочиташ. — Посочи канапето, над което бе закачена картина с Девата. — Искаш ли кафе?

Отговорът ѝ бе недвусмислен.

— Благодаря, не искам. Не пия кафе толкова късно. А можем да си говорим и след като полегнем — предложи с прелъстителна нотка в

гласа.

Лицето на Хесус грейна. Не му трябваше друго. Ако си мислеше, че тя ще е срамежлива в спалнята, очакваше го изненада. Макар Консепсион да не бе спала с мъж от много години — откакто бе с фармацевта вдовец, в чиято компания постъпи на работа още когато Милагрос ходеше на училище — тя не бе забравила нито усещанията, нито вкуса, нито страстта, която те завладява също като магията на някоя *bruja*. Свали си дрехите, без да се налага Хесус да я убеждава. Когато най-сетне застана гола пред него, не показа срам. Не се извини, задето коремът ѝ бе набразден от стрии след бебетата, които бе износила, стрии, които приличаха на пресъхнали притоци на някога пълноводна река, нито че гърдите ѝ вече не са стегнати както едно време. „Вземи ме каквато съм или не се занимавай с мен“, бе посланието в очите ѝ.

— Не съм млада както едно време — рече тя почти предизвикателно.

— Нито пък аз — отвърна Хесус и сведе поглед към позакръгления си корем.

— Искат ми се...

— Какво ти се иска, *mi corazón*^[3]? — попита той и я привлече към себе си.

— Да ме беше видял, преди да си отрежа косата — усмихна се срамежливо тя и вдигна пръсти към внимателно подравнените краища. Косата ѝ вече покриваше ушите, но дългата плитка, която се люшкаше чак до кръста — последното останало ѝ от младостта — продължаваше да ѝ липсва.

Той поклати бавно глава.

— За мен си красива каквато си — промълви.

Отначало целувките му бяха изпълнени със страхопочитание, тъй като Хесус се страхуваше, че тя ще изчезне при най-нежната ласка, също като картина, родена от въображението му, но след като тя го приласка с прошепнати думи и леки докосвания, той стана по-смел. Дори тогава се държа така, сякаш тя му правеше услуга. Видя образа си отразен в очите му като безценен дар, за който той се страхуваше, че не е достоен.

Ако имаше някой недостоен, то това бе тя. „Коя съм аз, че да ме поставя на пиедестал?“ — мислеше си. Та ръцете ѝ бяха груби като на

мъж, лицето ѝ бе белязано от повратите на съдбата. Тя трябваше да му благодари, тъй като бе стоварила на раменете му и своя товар.

Докато лежаха отпуснати в леглото, притиснати един до друг, тя се възхищаваше на стегнатото му тяло — ръцете и краката му бяха набраздени от мускули, местата, където тя бе изтъкана от мекота, при него бяха като от стомана. Не беше красавец, но това го правеше дори по-желан. На времето съпругът ѝ бе най-красивият мъж в селото (той го знаеше много добре и не спираше да се надува), но накрая я разочарова. Докато за Хесус бе сигурна, че никога няма да я изостави като Густаво. Предстоеше ѝ тя да го изостави.

Нямаше да е тази нощ. Тази нощ бе изцяло негова. Докато се движеха заедно, съединени и телом, и духом, тя нито за миг не помисли какво ѝ готви бъдещето. Не се и сети за багажа, който я чакаше у тях. Усещаше единствено топлотата на Хесус... Ръцете му я докосваха на места, които биха накарали невинно момиче да се изчерви... тялото му се движеше над нейното също като бавно надигнал се прилив. А после този прилив я отнесе към морето и след няколко секунди я изхвърли на брега отпусната, потна и жадна за глътка въздух.

По-късно, докато лежеше приятно изтощена в ръцете му, я осени неочаквана мисъл. Била е мъртва от толкова дълго и просто не го е знаела. Бе продължила да живее в подобно състояние, тъй като не си бе дала сметка какво пропуска. Каква ужасна ирония, че трябваше Милагрос да загине, за да се освободи тя от самоналожения си затвор. На Консепсион ѝ бе трудно да признае, че трагедията е довела до нещо хубаво, но нямаше смисъл да отрича. От пепелищата на огъня, убил дъщеря ѝ, тя, Консепсион, се бе надигнала като жена, способна на велики дела, които никога преди не би помислила да извърши. Вече бе жена, която не се страхуваше от никого и от нищо. В този момент я прониза тъга, тъй като осъзна, че няма да изпита отново завладяващото удоволствие и че е обречена цял живот да жадува за него.

Сега, докато автобусът я откарваше към съдбата ѝ, каквато и да бе тя, Консепсион държеше кормилото, след като бе закалена в огъня за по-висша цел. Представи си Сеньората, както изглеждаше на снимката в списанието, което бе разгледала. Бяха я снимали по време на пикник на поляната пред къщата заедно със съпруга и красивата ѝ млада дъщеря. Тримата бяха насядали около разнообразни ястия, които

уж Сеньората бе приготвила. Прелестното ѝ лице бе напълно спокойно, от него струеше задоволство и нищо не помрачаваше семейната снимка. Ами ако нейната дъщеря бе загинала? И тогава ли щеше да се усмихва?

Автобусът остави Концепсион на терминала „Порт Оторити“, поредното необятно място, откъдето излезе на невъобразимо оживена улица. Пешеходците профучаваха покрай нея, автомобилите бучаха по улицата, надуваха клаксони — жълти таксито, камиони и автобуси, лъскавите нови коли на *gringo*. Един мъж — предположи, че е просяк заради окъсаните дрехи и черната найлонова торба, вързана на гърба му като плащ — я погледна с надежда, когато мина забързано покрай него, стиснала чантата в едната ръка, а сака в другата. Само че нямаше излишни пари.

В джоба бе пхнала лист с адреса на хотел, написан с приборения почерк на Хесус. Това бе най-евтиният хотел близо до терминала, който успя да открие. И въпреки това остана поразена от цената. Четирийсет долара! Та това беше почти четвърт от спестяванията ѝ, а тя щеше да ги похарчи за една нощ. Трябваше или да се настани там, или да спи на улицата. Ако беше единствено заради времето, това нямаше да я спре — та нали издържа на много по-лошо време! — но рискуваше да я оберат и дори да я убият. Да стигне чак дотук и да намери смъртта си от ръката на някой безименен *indigente*^[4]? В никакъв случай. Макар и бедна, тя си имаше достойнство.

Само че хотелът, който на картата изглеждаше съвсем близо, се оказа много далече за човек, тръгнал пеша, носещ багаж. Когато пристигна, краката я боляха и бе измръзнала. Мина покрай група момчета на тротоара, които си говореха на висок глас, облечени в дрехи, които тя мислеше, че са униформа на чернокожите от бедните квартали — провиснали до коленете панталони, които очевидно се опитваха да надвият гравитацията, суитшърти с качулки, в които спокойно можеше да се побере поне три пъти по-дебел човек, и скъпи на пръв поглед гуменки, по които нямаше и следа от прах, въпреки че улиците бяха мръсни. Не ѝ обърнаха никакво внимание, когато ги заобиколи и се качи по стълбите към входа.

Във фойето яркото луминесцентно осветление я посрещна като полярен изгрев. Едър *gringo* с оредяла коса и торбички под очите се бе

настанил на рецепцията и пушеше цигара, въпреки че над главата му се виждаше надпис „Пушенето забранено“.

— Да, имаме свободни стаи — уведоми я той нелюбезно. — Плаща се предварително. В брой — допълни, като огледа евтините ѝ обувки и старо палто, сигурно веднага разбра, че е дошла пеша.

— Имам пари — отвърна тя бързо и извади портмонето си.

След няколко минути се качваше по стълбите, след това сви по опушен коридор. Стаята ѝ се оказа още по-неугледна от тази, която делеше със Соледад и двете ѝ сестри в Ел Ей. Имаше само двойно легло, малък скрин и нощно шкафче, лекъосано с кръгове от чаши. На места мокетът бе протрит, а вместо гардероб имаше метален прът на стената с празни закачалки, които изтракаха самотно, когато затваряше вратата. В единия ъгъл бе монтирана малка мивка, на ръба бе метната сгъната хавлиена кърпа. Тоалетната, както я уведоми *gringo* на рецепцията, била в края на коридора.

Независимо от всичко след дългото пътуване и още по-дългата разходка в студа Консепсион си помисли: „Истински палат“. Изрита обувките от подутите си крака и се изтегна на леглото, без дори да сваля палтото. Знаеше, че утре, когато се събуди, ще поеме към целта си с нова надежда. Сега обаче единственото ѝ желание бе да поспи. Нуждата да се отпусне бе толкова силна, че не обърна внимание нито на къркорещия си корем, нито на позивите да отиде да се изпишка, не се и сети за Сеньората.

Очите ѝ се затвориха и докато още бе в полусънно състояние, малко преди сънят да я покори, тя видя как кръглата луна се издига в кадифения мрак и озарява усмихнатото лице на дъщеря ѝ. Милагрос. Усмихваше ѝ се също като Девата от Гуадалупе.

Фиби прие новината сравнително леко.

— Да не би да си въобразявате, че ми казвате нещо, което да не знам, при това отдавна — заяви тя, когато родителите ѝ съобщиха, че ще се разведат. Изглеждаше толкова отегчена, сякаш бе гледала за втори път серия от „Кварталът на богатите“.

— Трябваше да поговорим с теб по-рано — каза виновно Абигейл. — Просто двамата с баща ти не бяхме сигурни дали раздялата ни ще бъде временна или не. — След като Кент се изнесе, на

нея ѝ стана ясно, че той няма намерение да се върне, въпреки това не искаше да нанесе тежък удар на Фиби.

Дъщеря ѝ не беше глупава.

— Татко се чука с друга, а ти очакваш да повярвам, че става въпрос за нещо временно. Да, бе, сигурно — изви очи тя. — Господи, вие сте жалка работа.

Тримата се бяха събрали в хола, както много пъти през годините, огънят в камината пропукваше, Брустър се бе изтегнал на килима отпред, но настроението съвсем не бе весело. Ако можеше да се съди по кръговете под очите на Фиби, макар тя да се преструваше на изпълнена с досада, проблемът очевидно ѝ тежеше.

Абигейл прехапа език и не направи забележка на дъщеря си за грубите думи.

— Знаем, че не ти е лесно, миличка. Само че ние... аз... — Сети се, че вече нямаше „ние“. Отсега нататък щеше да е сама. — Мисля, че така ще бъде най-добре.

— Единственото, за което двамата с майка ти постигнахме съгласие — намеси се Кент, — е, че ти си на първо място. И двамата много те обичаме, затова не искаме да те измъчваме допълнително.

Фиби седеше и клатеше глава, сякаш не можеше да повярва, че я смятат за толкова глупава.

— Нали не очаквате да застана на страната на единия от двамата? Я слезте на земята!

— Миличка, знам колко ти е трудно. — Кент изглеждаше измъчен. — Двамата с майка ти ще направим всичко по силите си, за да не раздухваме нещата. А между нас с теб нищо не се е променило. Ще се виждаме винаги, когато можем. У Шийла има свободна стая и тя предложи да я обзаведем специално за теб, за да можеш да оставаш. Ако искаш, да отидем заедно на пазар, за да изберем мебелите. Какво ще кажеш?

Фиби му хвърли смразяващ поглед.

— Слушай, татко. Не ми се сърди, но нямам абсолютно никакво намерение да оставам при вас с онази... как ѝ беше името. Разбра ли?

Абигейл никога не бе предполагала, че дъщеря ѝ би могла да погледне Кент с толкова презрение. Достави ѝ известно удоволствие, че той най-сетне е получил горчивия хап, който заслужаваше, ала след това се замисли как се чувства момичето. Знаеше колко са близки с

баща си, а пренасянето му при друга жена за нея бе също толкова болезнен удар, колкото и за Абигейл.

Кент се бе прегърбил на стола пред камината. Погледна безпомощно съпругата си. Само че тя нямаше намерение да го спаси. „Той ни въвлече в тази каша“, напомни си тя. Същевременно знаеше, че като го оставя да се измъчва, доказва правотата на Фиби.

Затова стисна зъби и се обърна към дъщеря си.

— Знам как се чувстваш в момента, миличка, но съм сигурна, че ще свикнеш. Идеята не е чак толкова лоша.

Фиби се изсмя.

— Абе, вие не разбирате ли?

Стана и излезе от стаята, като остави майка си и баща си да се питат какво е искала да каже.

На следващия ден Абигейл научи, че не само семейният ѝ живот се разпада. Беше в кабинета си и прелистваше документи, когато Ханк Уайнтрауб, изпълнителен директор на „Абигейл Армстронг“ ООД, надникна и помоли да си кажат няколко думи. Тя му махна да влезе, макар да бе затрупана с работа. Беше мрачен и Аби разбра, че въпросът, заради който е тук, не търпи отлагане.

Той седна в кресло без странични облегалки срещу бюрото.

— Цяла нощ преглеждах баланса — започна напрано той. — Абигейл, повече не можем да си затваряме очите. Нетният приход е паднал с пет процента от последното тримесечие. Ако не вземем сериозни мерки, дори не ми се мисли как ще изглежда следващото тримесечие.

Обикновено спокойният изпълнителен директор не криеше тревогата си, а щом чоплеше кожичка на палеца си — навик, който издаваше, че е подложен на стрес — бе очевидно, че не преувеличава.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Ханк? Да не би, че сме пред фалит?

Абигейл говореше спокойно, въпреки че цялата тръпнеше. Не можеше да допусне Ханк да види как шефката му се поти.

— Не... не. Положението не е чак толкова зле. Все още — добави злоецо той. — Ако не вдигнем приходите обаче, може да се стигне и дотам. Току-що разговарях със „Ситибанк“. — Ханк преговаряше с банката за съставянето на нов план за погасяване на

задълженията на фирмата. — Не знам защо, но те отлагат. Не казват каква е причината, ала ми се струва, че ще поискат да изплатим заема.

— Това е лудост! Не могат да го направят — не се въздържа Абигейл.

— Напротив, могат и ще го направят, ако не изплатим вноската или не предложим алтернативен план. — Ханк клатеше оплешивяващата си глава и приличаше досущ на счетоводител, какъвто бе преди тя да го извади от редиците на обикновените служители и да го направи изпълнителен шеф, който ходеше в кафяви костюми, с меки мокасини по поръчка и вратовръзка с емблемата на „Йейл“. Той не залагаше на показността, но бе най-разумният глас, който се обаждаше в моменти на криза. И сега тя разчиташе на него.

— Нали им обясни, че сме позакъсали, защото сме изостанали с поръчките? Щом влезем в крачка...

— Не се интересуват от предполагаеми печалби. Искат убедителни доказателства.

Тя задържа погледа на Ханк с мрачна усмивка.

— Хайде, кажи го. Знам, че едва се сдържаш. Ти ни посъветва да не се захващаме с производство. — Той бе предупредил, че високият риск ще намали приходите. — Аз обаче настоях да започнем.

Ханк поклати глава.

— Нищо не печелим, дори да ти го кажа. Стореното — сторено. Най-добре да възстановим фабриката и да ускорим производството, при това в най-скоро време, иначе сме яко загазили. При ново закъснение... — Не бе нужно да довършва изречението. Мрачното му изражение бе достатъчно красноречиво.

— Добре. — Абигейл си пое дълбоко дъх. — Да поговорим какво можем да направим междувременно.

Говореше делово, докато обсъждаше с Ханк план за съкращения, въпреки че мислите ѝ се въртяха също като колело, което всеки момент можеше да изскочи от оста. Спомни си отново за скърбящата майка на мъртвото момиче. От известно време нямаше никакви новини от Перес, но ако жената бе дошла в Америка, значи пътуваше насам. Щеше да се появи всеки момент. Какво да прави тогава? Дали щеше да се задоволи с още пари или с някое обяснение, което щеше да се стори недостатъчно дори на Абигейл? Може би щеше да я изнудва?

Ами ако отидеше при пресата? Абигейл го заслужаваше, но не искаше да се отрази на фирмата и служителите. Ханк може и да бе подготвил цифри и факти, то тя знаеше, че основното в един бизнес са хората, че зависеше от тях. Какво щеше да стане с тях, ако фирмата рухнеше?

Ханк я бе предупредил, че производството крие много опасности. Тя обаче пренебрегна съветите му. Ето какво стана! Нещастното момиче щеше да е живо, ако го беше послушала.

Освен всичко друго, построяването на нова фабрика в Лас Крусес отнемаше повече време от предвиденото. Закъсненията следваха едно след друго, както заради застрахователната компания, така и заради мексиканските власти — обичайните бюрократични спънки. Както Ханк ѝ бе напомнил неведнъж, тези пречки се появяваха в момент, когато фирмата не можеше да си ги позволи.

Сега Абигейл бе изправена пред напълно реалната възможност да изгуби всичко. Ами ако наистина се случеше, щеше ли да успее отново да се вдигне на крака? Всичко бе възможно, каза си тя и се опита да потисне лошото предчувствие. Оживя, след като Кент я напусна. Ами Лайла? На нея ѝ се наложи да започне от нула, а пък не потъна. Напротив, бе станала по-силна и по-изобретателна, превръщаше се в човек, когато Абигейл започваше отново да харесва.

Не бе простила напълно на Лайла, но поне двете бяха постигнали някакво примирие. Напоследък често разговаряха, не си разменяха просто любезности, ами говореха и споделяха. Лайла се отнасяше напълно безпристрастно към настъпилите дълбоки промени, след като Кент се изнесе. Избягваше да вземе страна и същевременно показва ясно на Абигейл, че старата ѝ приятелка може да разчита на нея винаги когато има нужда. Засега — с изключение на онази нощ, когато двете изпиха бутилка „Дом Периньон“, стояха до малките часове и ту оплакваха, ту проклинаха не само съпрузите си, ами всички мъже — не бе изпитала подобна нужда, но бе истинско облекчение да знае, че Лайла е отново до нея.

Докато Абигейл обсъждаше новите мерки с изпълнителния си директор, тя усети как напрежението ѝ започва да се оттича. Не беше безпомощна. Дори фирмата да рухнеше, тя все още можеше да разчита на името, което си бе създала. Ако се наложеше да започне отново, щеше да го стори, нямаше да е краят на света. Веднъж вече го бе

направила, щеше да го направи отново. Може би с края на брака ѝ, който макар и труден, се оказваше истинско облекчение в някои отношения, тя откриваше и положителни неща. Товарът, който сама си бе избрала, на моменти ѝ се струваше непосилен, докато в други бе почти поносим. Къде я отведе амбицията? Беше се изправила на връх, където се оказа не само сама, ами я грозеше опасност от падане в зейналата под краката ѝ пропаст.

Сама не можеше да си обясни как успя да отговори интелигентно на предложенията на Ханк. Накрая имаше чувството, че нещата се подреждат.

— Струва ми се добре. Нека помисля през уикенда и в понеделник ще поговорим отново. Сега ще се обадя тук-там. — На първо място в списъка ѝ беше Перес. Щеше да се свърже и с господин Хенри, бившият ѝ работодател от Гринич, който вече бе пенсионер, но все още имаше връзки сред bankerите — може би той щеше да успее да ѝ уреди заем в друга банка. — Браво, Ханк. — Тя стисна ръката му, когато той се изправи. — Да знаеш, че много ценя всички усилия, които полагаш. Щяхме да сме в много по-тежко положение, ако не беше ти.

Той се изчерви и не успя да прикрие задоволството си, при което тя се запита дали в миналото не е била прекалено остра с него.

Когато най-сетне остана сама, се замисли над дългия списък имена пред нея. Бяха подредени по важност, все хора, с които трябваше да обсъжда най-различни делови проблеми. В момента обаче ѝ се искаше да говори само с един...

Без да се замисля, набра номера на Вон.

— Какво правиш? — попита, когато той се обади.

— Чета за различните методи на изстребване на комарите в Източна Африка. Нямам нищо по-интересно наум — отвърна той през смях.

Беше се захванал да изчете колекцията на Джилиан от книги, издавани в поредицата „Тайм-Лайф“, за да минава по-бързо времето, докато се възстановява, затова тя се поколеба, преди да отговори.

— Мислех си да се чупя от работа. — Никак не ѝ се искаше да му отиде на гости, ако той не бе в настроение.

— Напрегнат ли беше денят ти?

— Хич не питай — въздъхна тя. Знаеше, че е напълно безотговорно да зареже работата си по средата на деня, още повече че я чакаха безумно много задачи, но ако не си починеше, нямаше да бъде от полза на никого, най-малко на себе си. — След малко ще си бъдеш ли вкъщи?

— Че къде другаде да бъда?

— Не знам. Може да решиш да се бориш с алигатори в Централ Парк — подхвърли небрежно тя, тъй като знаеше колко му е неприятно да му се напомня за причината, поради която е непрекъснато затворен и на легло.

Той се разсмя.

— Де такъв късмет. Всъщност, много бих се зарадвал на малко компания. Кога можеш да дойдеш?

Тя усети как в гърдите ѝ пламва искрица и посегна към чантата.

— Тръгвам.

— Задъхана си. Да не би да си тичала? — ухили се Вон, когато Абигейл влезе. Не ѝ се случваше често да мине просто така — обикновено се разбираха няколко дни предварително — и той искрено се зарадва, че я вижда.

Целуна го по бузата.

— Не, но я се опитай да хванеш такси в това време.

— Къде е шофьорът ти?

— Днес има почивен ден. Семейни проблеми. Налагаше му се да отиде до Хобокън.

Вон вдигна очи, но не каза нищо. Тя разбра какво си мисли. Откога даваше свободни дни на служителите си, защото имали семейни проблеми?

„Откакто те открих отново“. Думите останаха неизречени.

Тя се огледа, докато се събличаше.

— Къде е Джилиан?

Бившата приятелка на Вон се появяваше винаги когато Абигейл идваше на гости. Дори в случаите, когато бе заета, си намираще извинение, за да се мотае около тях, вместо да си върши работата в ателието. Каква приятна изненада, каза си Абигейл, че Вон поне този път е сам.

— В „Брин Моур“ — отвърна той. — Откриването на изложбата ѝ е след няколко седмици. Днес следобед има среща с куратора, след това ще вечеря с някои от спонсорите. Ще се прибере чак утре.

Едва сега Абигейл си спомни, че Джилиан бе споменала за изложбата си в малък музей към колежа „Брин Моур“ близо до Фили^[5].

— Сигурна съм, че ще има страхотен успех — каза тя. Стараеше се да се отнася мило с Джилиан, въпреки че бившата приятелка на Вон не криеше враждебността си към нея. Така поне се опитваше да ѝ покаже благодарността си. Абигейл наистина ѝ беше благодарна и си даваше сметка, че ако не беше тя, Вон нямаше да има къде да живее и щеше да се наложи да се лекува в някоя болница в чужбина, а там нямаше да може да разчита на същите грижи. В такъв случай къде ли щеше да се намира сега?

Ами какво щеше да прави тя?

В началото Абигейл се стараеше да помага на тежко болния си приятел, но сега всичко се бе обърнало. Вон много често я успокояваше и ѝ предлагаше утеха.

— Искаш ли чаша вино? — попита той и тръгна към кухнята.

Забеляза, че е без обувки, само по вълнени чорапи. Спомни си стара негова снимка, която видя наскоро. Помагаше на Лайла да пренесе нещо в нейното жилище — малката библиотека, която досега стоеше в кабинета на Кент, а сега Абигейл бе решила да го превърне в стая за шиене — когато зърна снимка, поставена в рамка върху скрина. Беше на младия Вон, какъвто го помнеше от младежките си години. Взе я, за да я разгледа отблизо. Той бе бос, без риза, сниман на тропически плаж, почернял като туземец, само по широки боксерки, а дългата му руса коса бе разрошена от вятъра. Все едно бе на корицата на дамски любовен роман. Абигейл не можа да откъсне поглед. И сега имаше същия вид в най-старите си дънки, карирана бархетна риза в същото синьо като очите му, разкопчана така, че отдолу се виждаше избеляла тениска с логото на „Грийнпийс“. Сега обаче бе малко по-стар и нямаше коса.

— Не, благодаря — отвърна тя. — Цял ден не съм хапвала нищо. Ще ме хване веднага.

— Какво ще кажеш за един сандвич?

— Добре, стига да не те затруднявам.

— Ни най-малко. Сядай.

Тя се настани на масата, загледана как вади хляб и покрита с фолио салата с риба тон от хладилника. Беше накарала секретарката си да отложи обедната ѝ среща във „Фор Сийзънс“ с Бърни Гудман от „Кънтри Ливинг“ и сега се усмихна на иронията, че вместо да похапва хек със зеленчуци, ще яде сандвич с риба тон, който ще ѝ бъде много по-вкусен. След като той направи сандвича, го пренесе на масата заедно с кана сладък студен чай — не можеше без него, очевидно бе свикнал, докато живееше на юг — и се настани срещу нея. Наля и на двамата.

— Ти няма ли да ядеш? — попита тя, когато забеляза, че пред него няма чиния.

— Не, ти хапвай. Напоследък нещо нямам апетит — отвърна Вон и тя се сети, че в началото на седмицата бе започнал втори курс химиотерапия.

Не каза нищо повече по въпроса. Абигейл не настоя. Когато Вон намереше за необходимо да говори за здравето си, щеше да ѝ съобщи онова, което смяташе за нужно. През останалото време си мълчеше, сякаш желаше времето, което прекарваха заедно, да е като убежище. Обикновено, когато идваше при него, тя потискаше мислите за болестта. Много рядко — както сега — мисълта я поразяваше като удар в слънчевия възел. Той, по-скоро те двамата може би не разполагаха с всичкото време на света.

Стана ѝ приятно, че е качил няколко килограма от последната им среща. Пък и бе позагорял. Вон, както можеше да се предполага, бе открил слънцето дори в най-мрачните зимни дни. Косата му дори имаше нужда от подстригване и сега вече не приличаше на болен от рак, макар да не бе възвърнал напълно вида си на изследовател, който се връща от пустинята, след като седмици наред се е хранил, с каквото му попадне.

След като тя се нахрани, двамата се преместиха в хола и се настаниха на канапето. Абигейл погледна през френските прозорци.

— Струва ми се, че ще се извие буря — рече тя, като видя черните облаци, надвиснали над Флетайрън Билдинг в далечината. След малко прокътят гръм, който потвърди думите ѝ. — Трябваше да си взема чадър. Случайно да имаш да ми дадеш назаем?

— Да не би вече да си тръгваш? — пошегува се той. — Току-що дойде.

— Нали ме знаеш, обмислям всичко предварително.

— Мислех, че затова си тук, за да си починеш от всичко.

— Прав си — засмя се тя, изрита обувките на токче и качи крака на дивана. — Да знаеш, че няма да се отървеш от мен, докато бурята не премине.

— Ти слушала ли си прогнозата? Казаха, че ще продължи цяла нощ. Както и да е. Можеш да останеш. — Нямаше нужда да ѝ напомня, че Джилиан няма да се прибере.

— Не ме изкушавай.

Тя ли си въобразяваше, или той наистина я погледна многозначително? Напоследък бе усетила ново напрежение помежду им. Откакто Кент се изнесе, тя непрекъснато си фантазираше какво би било с Вон. Изглежда Вон си задаваше същия въпрос, защото често забелязваше, че я наблюдава особено — както мъж наблюдава жена, когато времето навън е последната му грижа.

— Как е у вас? — попита той.

Тя усети позната болка, когато се сети за Кент.

— Нали знаеш... Имам и добри, и лоши дни. Нощем е най-зле. Не е лесно да заспиш, когато си свикнал някой да е до теб.

Той кимна със съчувствие.

— Били сте женени дълго.

— Прекалено дълго, според Кент — призна тя с горчивина.

— Хората разлюбват партньорите си непрекъснато — напомни ѝ тихо Вон. — Не че го правят нарочно.

Тя въздъхна.

— И аз си повтарям същото, но понякога наистина ми е трудно.

— Някога замисляла ли си се, че той всъщност ти прави услуга? — Сигурно го бе погледнала с нескрито учудване, защото Вон побърза да добави: — Не исках да прозвучи толкова безсърдечно. Обикновено след подобни инциденти нещата се преобръщат за добро. Разводът е катализатор за промяна.

— Ти като че ли знаеш. Дори не си бил женен, камо ли разведен — подхвърли тя и го побутна с лакът. — Сигурна съм обаче, че доста жени са пробвали да те вържат.

Той не отговори. Усмихна се загадъчно, както обикновено.

— Исках само да кажа, че след като хоризонтът се проясни, ще видиш нещата в съвсем различна светлина.

Тя кимна замислено. Вече започваше да ѝ става ясно какъв живот я очаква. В момента бе заобиколена единствено от разруха.

— Надявам се да си прав — рече мрачно. — Поне спрях да си представям как ще го накарам да страда. И това е някакъв напредък. Много скоро може дори да си припомня защо се омъжих за него. — Усмихна се. — Ами ти? Защо не се ожени? Питам сериозно. Никога не си ми казвал.

Той сви рамене.

— Не обичах достатъчно нито една, за да се ожения за нея.

— Дори Джилиан ли? — Той поклати глава и по лицето му премина сянка на съжаление. — Нали знаеш, че тя все още е влюбена в теб? — продължи Абигейл. Нямаше намерение да го каже толкова нетактично. Бившата приятелка на Вон бе като прословутото страшилище, около което всички пристъпват на пръсти, и Абигейл бе много любопитна да разбере как се развиват отношенията им. Не че ѝ влизаше в работата, както ѝ бе казал Вон единствения път, когато повдигна въпроса, но пък никога не го бе виждала да прояви жест на обич към нея. Истината бе, че мъжете спяха с жени по най-различни причини, повечето от които нямаша нищо общо с любовта. Защо да се залъгва, че Вон е различен?

Той не отрече, че Джилиан е влюбена в него, но като че ли не се радваше особено.

— Би трябвало да съм поласкан, че все още ме намира привлекателен — отвърна начумерено. — В сегашното ми състояние си мислех, че ще имам чара на трикрако сляпо куче.

— Значи няма шанс да започнете оттам, откъдето сте приключили? — Абигейл се опита да прикрие интереса си, но усети как бързо започва да бие сърцето ѝ.

— Никакъв — отвърна прямо той с неприкрито съжаление.

Абигейл усети огромно облекчение.

— А Джилиан знае ли, че е така? — попита.

— Струва ми се, че вече е наясно.

— Може, но надеждата умира последна. Виж само колко дълго те чаках. — Говореше шеговито, но в тази подхвърлена забележка имаше много истина. Спомни си как фантазираше, че той се появява

изневиделица, за да я спаси. Представяше си го как идва в дома на леля ѝ и чичо ѝ и двамата поемат към залеза в лъскавия му червен автомобил. Нито веднъж не помисли за дреболии като например къде ще живеят и как ще се издържат. Но какво бе надеждата, освен липса на здрав разум?

— Наистина ли? Горката Аби. А получаваше само онези тъпи писма. — Усмихна се и протегна ръка, за да я прегърне през раменете, както правеше редовно, докато бяха още деца. Само че този път бе различно. Тя усети, че не ѝ достига дъх и сърцето ѝ препуска.

— Не бяха тъпи — възрази тя. — Бяха... — „Единственото, което ми помагаше да оцелея“. — Те ми помагаша да гледам към бъдещето. Ако искаш вярвай, но по онова време нямаш кой знае каква надежда. Може и да ти звучи шантаво, но имах чувството, че знаеш и ми помагаш да се почувствам по-добре.

— Не съм ти писал от съжаление.

— Тогава защо?

— Бях влюбен в теб. — Каза го толкова спокойно, че тя отначало не разбра, а след това потръпна от радост. — Не можех да го призная в писмо. Страхувах се, че ще ти се стори глупаво. Затова пишех за всякакви всекидневни баналности.

— Така е било най-добре. Щях да се измъчвам още повече, ако знаех как се чувстваш. — Щеше да е истинско мъчение, тъй като нямаше да могат да направят нищо. — Нека бъдем реалисти. По една или друга причина времето все беше неподходящо. Единият от нас заминаваше нанякъде.

— Сега няма да ходя никъде — погледна я той в очите.

— Засега.

Вон се усмихна.

— Засега.

Тя отказа да мисли по този въпрос. Не искаше да знае дали следващия път ще бъдат разделени от разстояние или от смъртта.

Навън проехтя нов гръм, последван от ослепителна светкавица. Бурята се разрази и дъждът започна да барабани по прозорците, сякаш някой хвърляше шепи чакъл. Тя се сгуши до Вон и отпусна глава на рамото му. Той ухаеше на препечена филийка с масло и на старата бархетна риза, стоплена от кожата му.

Сведе поглед между краката му и забеляза издайническата подутина на ерекцията. Усети как я залива възбуда и спомените от нощта в кариерата се върнаха. Същевременно в гърдите ѝ започна да се прокрадва паника. Дали да каже нещо, или да се престори, че не е забелязала? Имаше ли установени правила за жена, наскоро разделила се със съпруга си, и старо гадже, което току-що бе признало, че е било влюбено в нея.

Накрая, заслушана в дъжда, тя подхвърли:

— Вали като из ведро.

В същото време си мислеше: „Това е единственият порой, който няма да ме повлече към дъното“.

— Ако искаш да останеш, поканата ми е все още в сила — рече той. Сериозно ли говореше? — подвоуми се тя. Вон изглежда усети колебанието ѝ, защото повдигна брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ. — От какво се страхуваш, Аби? — Не спираше да я гледа. Очите му бяха като бистрата вода в кариерата, в която се гмуркаха през онази далечна нощ.

Тя не знаеше какво да отговори. От какво се страхуваше? Да се влюби отново толкова скоро след като съпругът ѝ я бе напуснал ли? Или да се влюби в мъж, който също щеше да я напусне?

— Откъде ти хрумна, че се страхувам? — запита тя възмутено, но дъхът не ѝ достигна и думите прозвучаха като нервен шепот.

Той се усмихна, прокара пръст по едната ѝ буза и тя усети как кожата ѝ пламва. В очите му забеляза същата предизвикателна искра както в нощта, когато я убеждаваше да поплуват в кариерата.

— Добре тогава, да пробваме. Целуни ме.

Тя нито възрази, нито се отдръпна и той го прие за съгласие. Притисна лицето ѝ в дланите си и сведе устни над нейните. Целувката бе различна от онази на Коледа, когато се бе чувствала нещастна. Този път нямаше предпазливост, нямаше и носталгия по миналото. Дори тогава да бе раздвоена, сега вече не бе така. Обви врата му с ръце и отвърна на целувката открито, както първия път, когато бяха тийнейджъри. Прокара пръсти по новопоникналата коса, мека като бархетната му риза. Както бе сгушена до него, извивките на тялото ѝ съвършено допълваха неговите и ѝ се стори, че се връща у дома. Дори да бе имала страхове, че поема по път, който може да я отведе до нова мъка, те се стопиха, а докато дъждът навън се изливаше и

светкавиците раздираха небето, тя се отвори за Вон така, както не го бе правила за нито едно друго човешко същество повече от двајсет и пет години. Дори за съпруга си.

Двамата се съблякоха безмълвно и се отпуснаха на дебелия килим пред канапето. Да види Вон гол бе колкото шок, толкова и откровение. Той вече не бе онзи младеж с гладка кожа, с когото бе лежала в кариерата. Едва сега видя колко висока цена бе платил на болестта. Костите му се очертаваха, а на едната ръка все още личеше белегът от биопсия, където бяха махнали лимфен възел. Имаше и стари белези, останали от невероятните му приключения в чужбина. Независимо от всичко, той ѝ се стори дори по-красив. Бе като диво животно, белязано в битки.

— Този откъде е? — попита тя и погали бедрото, където се виждаше червен сбръчкан белег.

— От пустинята Гоби, подарък от шумяща пепелянка. Да кажем, че не си допаднахме. — Говореше спокойно, сякаш ухапването бе от пчела — докато стигна до най-близката клиника, кракът ми беше толкова подут, че се наложи да срежат панталоните.

— Само че това не те накара да се върнеш. Просто продължи да вършиш онова, което вършеше, без да обръщаш внимание на страха — каза тя и си помисли, че в това отношение си приличат, че нито един от двамата не се отказва лесно.

Той стисна ръката ѝ и поднесе дланта ѝ към устните си.

— Не. Единственото, от което се страхувах, беше да не умра, преди да съм си поживял. — За Вон да не изживее живота си на пълни обороти бе съдба, по-лоша от смъртта.

В отговор тя го привлече към себе си, така че той се отпусна върху нея. Притиснати един до друг, двамата започнаха да се движат като едно цяло. Почувства се странно да се люби с друг мъж, след като толкова години бе единствено със съпруга си, но същевременно усети, че всичко си идва на мястото. Сякаш двамата с Вон бяха две части от едно цяло, разкъсано някога, едва сега споено. Отново.

— Нали не те наранявам? — прошепна той.

— Не, защо?

— Плачеш? — С палец избърса сълзата от бузата ѝ.

Тя се засмя смутено.

— Ако искаш вярвай, но това е хубаво.

След това се притисна в него, сякаш от това зависеше животът ѝ. Надигна се стар страх и тя усети как плъзва надолу, устремава се към онова отдавна познато тъмно място... само че то вече не бе тъмно, ами топло и примамливо. След малко стигна до разтърсващ оргазъм, който я изненада. С други мъже, дори с Кент ѝ бе необходимо известно усилие, но с Вон се получи напълно естествено, все едно си поемаше дъх. Екстазът я разтърси цялата, през тялото ѝ преминаха вълни на възхитително удоволствие и тя остана тръпнеща — от главата чак до пръстите на краката.

Минаха няколко минути преди да намери сили да проговори или да си поеме дълбоко дъх. Страхуваше се, че ако каже нещо, независимо какво, ще издаде чувствата си.

— Сега вече разбирам — заяви най-сетне. — Значи през всичкото това време си се преструвал на болен.

Той се подпря на лакът и ѝ се усмихна.

— Добре ли ти беше?

— Добре изобщо не е подходящата дума.

Той се ухили.

— И при мен беше така. Доста време мина от последния път.

— Виждам, че имаш добър тренинг.

— Не съм бил монах — подхвърли той.

— За десетки или хиляди говорим?

Вон сви рамене и познатата загадъчна усмивка се появи също както, когато му бе задала друг въпрос за жените.

— Ами сега? Какво ще правим? — Постара се да зададе въпроса напълно спокойно, макар да бе много важен за нея.

Вон не отговори. „Това не е никак добър знак“, помисли си тя и сърцето ѝ се сви. Най-сетне той заговори с известно неудобство.

— Ще бъда напълно откровен с теб, Аби. Никога не ме е бивало по тази част. Говоря за времето, след като сте се гушкали в леглото и сте си шепнали сладки неща. Не се тревожи, че не ти казвам онова, което искаш да чуеш.

— Тъй като не сме в леглото, май успя да се измъкнеш и този път — пошегува се тя, макар да бе силно разочарована. Беше се надявала... На какво се бе надявала? Да чуе признание в любов? За подобно нещо бе прекалено рано.

Или може би прекалено късно.

— Не го приемай лично. Това е типично за мъжете. За твое сведение, говорех напълно искрено, когато казах, че е невероятно. — Той се надигна и прокара върха на езика си по устните ѝ, сякаш да улови последните капчици сладост.

Абигейл знаеше, че сега е моментът да престане с въпросите по темата, но нещо я подтикна да запита:

— Различно ли беше с другите жени?

— Различно ли? Да, може и така да се каже.

— В какъв смисъл?

— С теб се чувствам... — Той се намръщи, сякаш търсеше подходящите думи. — Имам чувството, че съм си у дома. Не просто там, където съм отраснал. Говоря за дома, в който бих искал да се прибера, когато съм готов да се установя. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Тя се усмихна и се поотпусна.

— Напълно.

Та нали и тя изпитваше същото към него.

— Значи не си разстроена.

— Не. Защо да съм разстроена?

— Не знам. Май на повечето жени нося разочарование.

— Ако не си забелязал, държа да изтъкна, че не съм като повечето жени.

— Напротив, забелязал съм. — Той спусна пръсти по шията ѝ и ги плъзна по едната гърда, при което тя цялата настръхна.

След това започнаха да се целуват отново. Целуваха се така, сякаш преди минути не бяха утолили жаждата си един за друг. След като се любиха отново, и двамата с Вон се унесоха, преплели тела, за да им е топло. Когато се събудиха, бе почти тъмно, а навън продължаваше да се излива проливен дъжд.

Абигейл погледна часовника си и изпъшка.

— Мили боже, кога стана толкова късно? Фиби ще се чуди къде съм се дянала. — Поне така ѝ се искаше. През повечето време дъщеря ѝ полагаше огромни усилия да я избягва.

— Много ми се иска да останеш — отвърна той и близна ухото ѝ.

— И на мен ми се иска. — Изкушаваше се, но дългът я зовеше. С огромно нежелание стана и вдигна дрехите си, пръснати по пода и канапетото. Двамата се облякоха в мълчание, тъй като нито един от тях

нямаше желание да се върне обратно в истинския свят с грижите и задълженията.

— Благодаря — рече тя, когато Вон я изпращаше.

— За какво? — попита той, прегърна я и я привлече към себе си.

— Задето ми показва, че животът не приключва с развода.

— Не ти бях необходим, за да го разбереш. И сама щеше да го откриеш след време.

Останаха заедно още минутка, поклащаха се бавно ту на една, ту на друга страна, сякаш в такт с музика, която чуваха единствено те. След това тя тръгна и изскочи под дъжда, стиснала с всички сили взетия назаем чадър.

Вече бе тъмно, когато се прибра. Дъждът все още не бе спрял, но поне не се изливаше както одева. Таксито, което хвана на гарата, я остави на алеята пред къщата и тя с облекчение видя, че пораженията от дъжда са минимални — на няколко места бе наводнено, имаше и няколко счупени клона. Къщата тънеше в мрак. Дори лампата на верандата не бе пусната, както обикновено в този час, за да вижда къде стъпва. Ако беше включена, щеше да забележи неугледната фигура, сгушена под стрехата.

Когато най-сетне я видя, спря на място и сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото. Луната, която досега си играеше на криеница с облаците, се показва и тя разбра, че пред нея е застанала жена. Непознатата се изправи и пристъпи напред.

— Сеньора Армстронг? — Беше испаноговореща, приблизително на възрастта на Абигейл, мокра до кости. Единствено очите ѝ бяха сухи и пламтяха като горещи въглени. Вирна глава и се представи бавно и колебливо на английски: — Аз съм Консепсион Делгадо.

[1] Indios (исп.). — Индийци. — Б.пр. ↑

[2] Abuelita (исп.). — Бабче. — Б.пр. ↑

[3] Mi corazón (исп.). — Любима моя. — Б.пр. ↑

[4] Indigente (исп.). — Бедняк. — Б.пр. ↑

[5] Град Филадельфия. — Б.пр. ↑

16.

Отначало Абигейл не помръдна. Сетне раздвижи замръзналите си крайници и със забележително спокойствие, което не издаде нахлулия в гърдите ѝ страх, тя заговори.

— Сеньора Делгадо. Очаквах ви. Заповядайте, влезте.

Жената се поколеба, след това наклони глава и кимна. Бледата луна се показва иззад парцалив облак и Абигейл забеляза, че тя трепери, но е стиснала зъби, за да не се чуе как тракат. Абигейл никога не бе виждала друга да изглежда по-жалка... или по-горда. От изражението на лицето на сеньора Делгадо бе ясно, че тя не се страхува нито от Абигейл Армстронг, нито се притеснява от разкошната ѝ къща. Бе очевидно, че няма да се смути пред възможностите на богатата американка.

Ръката на Абигейл трепереше, докато вадеше ключа. Щракна лампата пред вратата и едва тогава си спомни, че няма ток. А пък вкъщи нямаше никой. От сенките изскочи Брустър, за да я посрещне, и излая, за да ѝ напомни, че мрази да стои сам в тъмното. Запита се къде ли е Фиби — досега трябваше да се е прибрала — а след това отново насочи цялото си внимание към настоящето. Поведе гостенката по тъмния коридор към кухнята, където бръкна в най-горното чекмедже, за да извади кутийка кибрит. Напипа я и запали свещ.

Едва сега видя майката на мъртвото момиче. При други обстоятелства човек би я нарекъл красива, но в момента приличаше на смъртник, беше пребледняла, разтреперана, късата ѝ черна коса бе прилепнала към главата. Бе застанала в арката, която водеше към кухнята, и от мокрото ѝ палто се стичаха капки по пода. Приличаше на Персефона, застинала на входа към подземния свят.

— Заповядайте, седнете. Ще направя горещ шоколад. Мисля, че ще ви се отрази добре. — Абигейл посочи масата в кухнята, но първоначално жената не помръдна от мястото си. След това направи няколко крачки и застана пред Абигейл, която едва потисна желанието

си да отстъпи назад. Струваше ѝ огромно усилие да задържи любезната си усмивка.

— Говорите ли английски? — попита тя, макар нещо да ѝ подсказа, че проблемът не е в езиковата бариера.

— Малко — отвърна Консепсион със силен акцент. От тона ѝ стана ясно, че това „малко“ е равносилно на предостатъчно.

— Знам, че идвате отдалече — започна Абигейл в опит да поведе разговор.

Жената кимна.

— Да.

— Очаквах ви. Перес ми каза, че сте тръгнала насам.

— Перес — изсъска презрително жената.

— Той ми разказа какво се е случило. — Абигейл си наложи да погледна жената в очите и потисна желанието да се скрие зад официалния трудноразбираем език. — Много съжалявам, сеньора Делгадо. Съжалявам не само за дъщеря ви, ами за... вижте, просто не знам. Разбрах много късно... — Тя вдигна безпомощно ръце.

Жената млъкна, а безизразните ѝ черни очи не трепваха. Абигейл продължи:

— Много ми стана мъчно. Искях да позвъня незабавно, но... — Замълча отново и усети, че реди извинения за нещо, за което нямаше никакво извинение. Сега вече бе напълно убедена, че не е трябвало да приема съвета на Перес, ами да постъпи така, както ѝ диктуваше инстинктът. Сега използваше случая, за да оправи положението, макар да знаеше, че е препалено късно. — Нуждаете ли се от нещо? Пари? Квартира? — Консепсион поклати глава. Продължаваше да я гледа с презрително високомерие. — Тогава да ви повикам такси? Не би трябвало да сте навън в това време. Не се притеснявайте за цената. Аз ще се погрижа. Всъщност, с удоволствие ще покрия всичките ви раз...

Консепсион я прекъсна.

— Не искам нищо от вас. — Черните ѝ очи заблестяха.

Абигейл я погледна напълно объркана.

— Но аз не разбирам как бих могла да ви помогна.

— Каква помощ? Не съм тук за това. — Майката на мъртвото момиче изпъна гръб. — Дойдох да видя лично жената, която ми отне *mi hija*. — Насочи обвинително пръст към Абигейл. — Кръвта на дъщеря е по ръцете ви, сеньора.

Абигейл се сви, сякаш гостенката я бе ударила. Разбра, че едва сега усеща въздействието от смъртта на момичето. Името Милагрос Санчес бе просто име на жертва. Сега, когато погледна скърбящата майка на момичето, на Абигейл отчаяно ѝ се прииска да помогне по някакъв начин на жената, за да я компенсира за загубата. Само че какво обяснение можеше да даде? Какви думи да изрече, за да я утеши? Нито едното, нито другото щеше да е достатъчно.

Ако бе в офиса, персоналът щеше да се справи с проблема, но тук нямаше къде да бяга. Беше в капан, не можеше да мръдне, прикована от тези ужасни жарки очи. Очи на ангел на отмъщението. Консепсион не бе казала или направила нищо, с което да я заплаши, въпреки това Абигейл се почувства уплашена, сякаш жената бе насочила пистолет в гърдите ѝ.

Най-сетне заговори тихо, с разтреперан глас.

— Ако знаех... ако имаше начин да предотвратя нещастиято, повярвайте ми, щях да го сторя. Нямате представа колко съжалявам.

Консепсион поклати възмутено глава.

— Съжалявате? Изобщо не съжалявате, сеньора. Съжалявате единствено защото съм тук, защото не можете да се скриете.

— Моля ви, знам, че сте разстроена, но...

Жената направи крачка напред.

— И вие имате дъщеря, нали?

Абигейл се изправи.

— Нека не замесваме дъщеря ми в тази работа.

Откъде можеше да знае дали мексиканката нямаше да се опита да ѝ отмъсти, като нарани Фиби? При тази мисъл изтръпна. Поне Кент да беше тук! Той се справяше чудесно в подобни ситуации. Успяваше да укроти истеричните пациенти, които идваха при него окървавени или със счупени кости.

— Моята Милагрос беше добър човек. Добро момиче — продължи все така безизразно Консепсион Делгадо. — Работи упорито, за да изкара пари да дойде в Америка при съпруг. Това била мечтата ѝ. Сега вече няма мечта. Сега детето ми го няма. Но вие не интересувате. За вас тя е нищо. — Стиснатите ѝ устни, посинели от студ, бяха в контраст с пламъците в очите. Бръкна рязко в джоба на палтото си и извади снимка. Завря я пред погледа на Абигейл. Беше полароидна снимка на тъмнокоса жена, младо копие на Консепсион. —

Вижте лицето ѝ. Да знаете какво ми отне. — Очите ѝ се наляха със сълзи — черен лед по пътя, по който Абигейл усещаше, че се подхлъзва и полита стремглаво. — Вие си имате ваша дъщеря. Аз какво имам? Кажете ми, сеньора?

Сенките, които хвърляше свещта, се очертаваха на стените и сякаш притиснаха Абигейл. Кухнята, пропита с аромат на канела, карамфил, и с любимите ѝ предмети — синия панер за хляб от „Спетъроеър“, който беше на майка ѝ, кърпата, бродирана от прабаба ѝ, предавана през поколенията, недоизкусурената глинена чиния, която Фиби измайстори в първи клас — ѝ се сториха студени и нежелани.

— Знам, че каквото и да кажа, няма да мога да ви върна онова, което сте изгубили — започна тя. Говореше бавно и внимателно, за да я разбере Консепсион... освен това по този начин щеше да си възвърне контрола, който ѝ се изплъзваше. — Няма да отричам, че нося известна отговорност за случилото си. Само че когато наредих да се ускори производството, нямах представа, че сеньор Перес ще рискува живота на всички, като направи някои... икономии. — Остана ужасена, когато разбра. Първата ѝ мисъл бе да уволни Перес. Само че той знаеше прекалено много и тя не се съмняваше, че ще го използва, за да се облагодетелства. Сега вече разбираше колко елементарно звучи извинението ѝ пред Консепсион, въпреки това се опита да обясни. — Това е ужасна трагедия. Но има моменти — в ситуации като тази — когато няма виновни. Понякога просто се натрупва поредица от недобри решения. Хората правят грешки. И това беше грешка.

Консепсион може и да не бе разбрала всяка казана дума, но бе схванала достатъчно. Пое си дъх и очите ѝ заблестяха, а по бледите бузи избиха алени петна, също като кръв по снега.

— Грешка? Същото ли каже, ако е била твоята дъщеря? — попита тя и с едно-единствено изречение стигна до сърцевината на проблема.

Истината бе, че ако се бе случило нещо на Фиби, Абигейл не само че щеше да уволни Перес, ами щеше да се погрижи никога повече да не си намери работа — накратко казано, щеше да превърне живота му в ад. В този момент погледна жената, застанала пред нея, напълно непозната, но с която имаха едно общо нещо. И двете знаеха какво е да си майка. Тя заговори с усилие.

— Винаги е различно, когато става въпрос за твоето дете, нали?

Очите им се срещнаха. Две майки бяха единомдушни, че тези думи са истина.

— Тогава знаете какво дошла да направи — отвърна Консепсион.
— Знаете защо съм тук. За мен няма почивка, за Милагрос няма, без справедливост.

Нещо в гласа ѝ накара Абигейл да се стегне.

— Това заплаха ли е?

Консепсион оголи зъби в победоносна усмивка.

— Страхувате се. Добре. Трябва да се страхувате, сеньора.

Майката на мъртвото момиче не носеше оръжие. В сегашното си състояние не представляваше физическа заплаха. Само че външният вид често лъжеше, а Абигейл знаеше от личен опит какво може да причини мъката на човек. В деня, след като майка ѝ почина, когато чичо ѝ се вмъкна в стаята ѝ уж за да я утеши, тя го предупреди: „Посмей да ме пипнеш още веднъж, дъртако, след това гледай да не заспиваш никога повече, защото в мига, в който заспиш, ще извадя сатъра и ще те накълцам“.

Изглежда чичо Рей бе забелязал нещо в погледа ѝ, което го накара да се поколебае и да се запита дали момичето просто си приказва, защото се отдръпна веднага и никога повече не се доближи до нея. Абигейл не знаеше какво ще прави, ако не я бе оставил на мира. Съмняваше се, че ще го накълца на парчета, но едно знаеше със сигурност — той щеше да се измъкне невредим.

Преди да размисли, тя посегна към телефона на стената. Вече бе набрала 911, когато разбра, че няма звук. Каквото и да бе прекъснало електричеството, бе действало по същия начин и на телефонните линии. А пък мобилният ѝ телефон беше в чантата, на масичката в антрето. Разстоянието ѝ се стори огромно. А и какво щеше да каже на телефонистката? „Поканих една жена вкъщи, тя отказа гостоприемството ми, а сега ме заплашва с...“ С какво? Консепсион не бе изрекла нито една заплаха. Не бе направила нищо агресивно.

Абигейл осъзна, че паниката ѝ се дължи отчасти на чувството за вина. Въпреки това не успя да се отърси от страха, който пролази в гърлото ѝ.

— Най-добре да си тръгвате — заяви тя.

Погледът на Консепсион прогори душата на Абигейл.

— Не се притеснявайте, отивам си, сеньора, но помнете — винаги ще бъда тук, винаги, във вас. — Тя докосна с пръст челото си. — Ти няма да забравиш името Милагрос Санчес.

В този момент Консепсион Делгадо бе събирателният образ на всичко, което се бе объркало в живота на Абигейл, на всички грешки, които бе допуснала, на всичко, което бе изгубила и предстоеше да изгуби. Жената бе като гранитен стълб, монолитен пръст, насочен обвинително към нея. Локвата вода в краката ѝ хвърляше черни отблясъци на слабата трепкаща светлина на свещта и приличаше на кръв.

Абигейл стисна плота с трепереща ръка.

— Върви си. Моля те. Просто си върви.

Думите ѝ прозвучаха като молба, не като заповед.

Макар неугледно облечена и с мокро палто, Консепсион вирна глава като кралица. С поглед, много по-красноречив от думите, тя се обърна и прекрачи към потъналия в сенки коридор толкова безшумно, че Абигейл би помислила, че е призрак, ако не бе локвата вода на пода и лъскавите стъпки, които водеха към входната врата.

Консепсион се запрепъва по алеята. Помнеше смътно посоката, от която бе дошла. Когато пристигна пред дома на Сеньората, след като бе вървяла безкрайно дълго от гарата в проливния дъжд, който я измокри до кости, навън бе все още светло. Сега наоколо цареше непрогледен мрак. Виеше ѝ се свят — не бе хапвала нищичко от закуска — и макар че валеше, бе точно толкова жадна, колкото и по време на прехода в пустинята. Чувство на безпомощност стегна гърлото ѝ като юмрук. Какво постигна, освен че едва не загина, докато се добере до тук? Успя ли да накаже Сеньората така, че жената да я запомни?

Perdoname, mi hija. Вдигна глава към подгизналия черен търбух на небето. Едва сега разбра отговора на въпроса на Хесус. Не, дъщеря ѝ не би искала това. Милагрос би искала да прости на Сеньората.

Тук нямаше да намери справедливост. Дори вестниците да пуснеха историята ѝ, какъв смисъл имаше? Нямаше да си върне дъщерята. Нямаше да предотврати подобно нещо да се случи на някой друг беден и беззащитен работник. За известно време хората щяха да

бъдат възмутени, но корупцията щеше да продължи да съществува, богатите щяха да продължат да забогатяват на гърба на бедните, елементарното приличие отново щеше да бъде пожертвано в името на алчността и никой, освен онези, които страдаха в резултат на всичко това, нямаше да помни.

Колкото до Сеньората, може би щеше да изпита удовлетворение, ако я видеше на колене, но всъщност тя не се оказа алчното чудовище, каквото Консепсион си представяше. По изражението ѝ разбра, че тя има съвест. Каквито и угризения да я измъчваха, те бяха нищо в сравнение с онова, през което Консепсион трябваше да премине. А и не можеше да не признае, че в думите на Сеньората имаше известна истина, че човек се чувстваше различно, когато ставаше въпрос за собственото му дете. Дали Консепсион щеше да изпитва подобно поглъщащо чувство на гняв и възмущение, ако детето на друга жена бе загинало в пожара? Ами ако беше момичето на Силвия Руис, което работеше непосредствено до нея? Ами ако беше дебелата глупава дъщеря на Мануела Ортега?

Тя присви очи в опит да различи нещо в тъмнината, макар сянката пред нея да ѝ се стори още по-тъмна. Луната се бе скрила зад облаците, така че тя почти не виждаше къде стъпва. Едва когато приближи до черната сянка, разбра, че е пред малка барака. Отклони се от алеята и прецапа през подгизналата трева, без да се замисля, че ще си съсипе обувките. Посегна към вратата на бараката, макар да предполагаше, че ще е заключена, но щом натисна бравата, вратата се отвори. Консепсион изрече благодарствена молитва и се шмугна вътре. Бе временно убежище, но поне щеше да е на сухо, макар че едва ли щеше да се стопли. Нямаше да ѝ се налага да се препъва в мрака. Утре, веднага щом се развиделеше, тя щеше да открие пътя към гарата.

В същия момент усети натрапчивата миризма на оборски тор. Бръкна в джоба си, за да извади кутията кибрит, която взе от закусвалнята — там беше изпила чаша кафе и хапна препечени филийки с масло и при мисълта за тях стомахът ѝ изръмжа. Само че кибритът се бе намокрил и се наложи да драсне няколко пъти, преди една от клечките да се запали.

Огледа се на трепкащата светлина на клечката, стисната между палеца и показалеца и видя струпани градински инструменти — някои висяха на кукички, други бяха подпрени на стените — количка,

дървени подпори, навит маркуч, косачка за трева, прибрана в калъф. Миризмата на оборски тор идваше от чувалите тор, струпани в единия край.

Бързо, преди кибритената клечка да изгори, тя откри купчина сгънато непромокаемо платно. Просна го на циментовия под и се отпусна на импровизираното легло сякаш бе матрак. Сви се на топка, за да се затопли, и се почувства по-близо до Хесус сред инструменти като онези, които той използваше всекидневно. Дори мисълта как я прегръща не успя да я стопли. Зад затворените ѝ очи се появи ликът на Сеньората с онова изражение, когато Консепсион заплаши да я разкрие. Гледаше я така, сякаш е някоя гнусна *vago*, която се опитва да я ограби. Невидим обръч стегна ребрата ѝ и тя усети, че не може да диша. Пое си малки глътки въздух през стиснати зъби и започна да се моли безмълвно: „*Díme, Dios*^[1]. Какво да правя сега? Къде да отида?“

Абигейл порови в кухненските чекмеджета, за да напипа фенерче. Запали го и лъчът заподскача в разтрепераната ѝ ръка, плъзна се по стените и по плотовете. Фиби. Трябваше да намери Фиби. Срещата с майката на мъртвото момиче я бе раздрусала и изпълнила с лоши предчувствия. Едва ли имаше основание, въпреки това нямаше да намери и миг спокойствие, преди да се увери, че дъщеря ѝ е жива и здрава.

Брустър усети настроението ѝ, започна да вие и я следваше по петите, когато тя се качи, за да провери в стаята на Фиби, а докато отиваше, грабна мобилния си телефон от чантата. Стаята на дъщеря ѝ беше празна. И у Лайла нямаше никого. Надникна през прозореца, за да се увери, но се оказа, че е тъмно. Изглежда и там нямаше електричество, но поне очакваше да види трепкащата светлина на свещ или фенерче. Спомни си, че Лайла щеше да излиза някъде тази вечер. Сигурно и Нийл е излязъл, след като таурусът не беше паркиран, както обичайно, отстрани на гаража. Навярно двамата с Фиби бяха отишли някъде и бяха изгубили представа за времето, реши тя.

Тази мисъл не я освободи от тревогата.

След като звънна на мобилния на Фиби и попадна на гласовата поща, тя реши да позвъни и на Кент. Бе много малко вероятно Фиби да

е при него, тъй като дъщеря им ясно показва, че не иска да има нищо общо с тях двамата или с новата приятелка на баща си. Въпреки това можеше поне да провери.

— Аз съм — каза тя, когато той се обади. — Току-що се прибирам и Фиби я няма. При теб ли е?

— Не. Казала ли е, че ще дойде? — Абигейл си представи учуденото му лице. Сигурно и той си мислеше същото като нея — че ако Фиби е тръгнала към новия му дом, значи истинската им дъщеря е отвлечена от извънземни и онази, която ще го посети, е просто клонинг.

— Не знам. Нищо не е казала.

— Да не би нещо да не е наред? Струваш ми се притеснена.

— Май сама се навивам — отвърна Абигейл, тъй като не искаше той да си помисли, че се превръща в една от онези изоставени съпруги, които се лепват за децата си като начин да се справят. — Просто става късно и тя не е звъннала да каже къде е. Мислех, че може да е дошла у вас.

„У вас“. Думите прозвучаха странно, тъй като вече не ставаше въпрос за тази къща.

Кент въздъхна.

— Искане ми се да беше тук. За съжаление в момента ме приема като радиоактивен. — Говореше с тъга, макар да не бе особено притеснен, също като баща, дотолкова убеден във връзката с дъщеря си, че спокойно можеше да заяви, че рано или късно тя ще се прибере. — Не се притеснявай. Вероятно е излязла с Нийл или с някоя от приятелките си.

Спокойствието му, което доскоро дразнеше Абигейл, сега подейства като балсам на нервите ѝ.

— Нали ще ми се обадиш, ако се чуеш с нея? — Някъде около него се чуваше тракане на чинии и мелодичен женски глас над шума от течаща вода. Сигурно се обаждаше, докато правеха вечеря. Абигейл си представи как седат на масата и си бърбят, докато се хранят — Кент, Шийла и синът ѝ — и усети как гърдите ѝ се стягат.

— Разбира се — обеща той. — И ти да ми звънеш, ако се прибере, за да знам, че е добре.

Щом затвори, Абигейл отново тръгна надолу, грабна чантата и ключовете, готова да излезе. Брустър се опита да я последва, очевидно

решил, че е време за вечерната му разходка, но тя го избута с крак.

— Не сега, момче. Трябва да открия Фиби.

Тръгна към гаража и се опита да набележи местата, където би могла да е отишла дъщеря ѝ, ако не беше с Нийл. В библиотеката? В „Бийнъри“, където често се срещаше с приятели, за да пият кафе? Може би в училище? Може пък разсеяната ѝ майка да бе забравила за някое събитие. Почувства се глупаво и си каза, че просто нервите ѝ са разбити.

Въпреки това...

Нещо зашава дълбоко в ума ѝ, също като куче, което скимтеше, за да излезе навън. „Не се притеснявай, мамо, няма още дълго да се мотая около теб, за да ти вгорчавам живота“. Абигейл предположи, че дъщеря ѝ намеква за колежа. Сега се запита дали няма и някакъв друг, по-мрачен смисъл. Ами ако Фиби имаше намерение да направи някоя глупост, като например да пропусне колежа, за да обикаля по света, както бе заплашила веднъж? Можеше да си го позволи. Беше спестила пари, а когато навършеше осемнайсет, можеше да използва и попечителския фонд, който бяха открили за нея родителите на Кент.

Абигейл усети как сърцето ѝ се свива при тази мисъл. Ами ако в момента Фиби бе на път към летището?

Хрумна ѝ и друго, много по-лошо от това дъщеря ѝ да хукне към малко познати части на света. Ами ако онази Делгадо имаше нещо общо с изчезването на Фиби? Абигейл не можеше да забрави пламтящите ѝ очи. Ами смътната заплаха, която изрече? Един господ знаеше колко дълго бе висяла, преди Абигейл да се появи.

Скочи в беемвето, като си каза, че мексиканката едва ли е стигнала далече пеша. Ако бе тръгнала към гарата, скоро щеше да я настигне. Натисна газта и изпод гумите се разхвърчаха чакъл и кал. „Какво си сторила на дъщеря ми?“, питаше безмълвно тя.

Отговорът сам изникна в мислите ѝ. „Око за око, зъб за зъб“.

— Какво ще правим сега? — Фиби седеше на леглото си, отпуснала ръце в скута, докато наблюдаваше Нийл спокойно и решително.

Стори му се необичайно ведра за човек, който се кани да се самоубие.

Той кимна неуверено, стиснал в ръка чашата вода, която донесе от банята. Остави я на нощното шкафче и се отпусна до нея. Вече не ставаше въпрос за празни приказки. Имаха и материал за действие — няколко опаковки лекарства, купени от колега в кулинарния магазин, който се правеше на търговец на наркотици — взеха ги преди малко от дома му в другия край на града. Освен това имаха и чудесна възможност. Неговата майка беше излязла, нейната също.

Майка му щеше да се върне поне след няколко часа — беше отишла на вечеря с Карим — но не се знаеше колко ще се бави майката на Фиби. Обикновено се прибираше късно, така че сигурно все още беше на работа, макар да не бе напълно сигурен, въпреки уверенията на Фиби, че хоризонтът е чист. Мярна черни беемвета, същия модел като на Абигейл, да минават, само че те се бяха отправили в обратната посока, докато на идване завиваха по Суонс Роуд. Когато влязоха в къщата, забеляза кал по пода на кухнята. Бе толкова притеснен, че предложи на Фиби да отложат плановете си, защото се тревожеше, че майка ѝ е излязла за малко и скоро ще се върне, но тя го успокои и настоя, че не се знае чии са беемветата — половината хора в района караха черни баварци, така каза, а пък калта я е внесъл Брустър.

Сега Нийл седеше и обмисляше важността на онова, което се канеха да направят. „Това е единственият начин“, повтаряше си той. Беше обмислил всички други възможни пътища и те до един водеха, накъдето бе поел баща му. Някой може би щеше да каже, че това е постъпка на страхливец, но за него бе също като отговор на задача по алгебра, който ти се струва съвсем простичък и ти се питаш как е възможно да не си го видял досега. Както и в алгебрата, и тук решението бе само едно.

И въпреки това... мисълта за майка му не му даваше мира, беше също като жуженето на току-що наострен меч. Знаеше, че тя ще бъде съсипана, още повече че бе изгубила баща му по същия начин. Честно ли постъпваше, като я принуждаваше да изживее тази мъка отново? И то в момент, когато започваше да гради нов живот. След това Нийл с горчивина си напомни, че до нея ще бъде новият ѝ най-добър приятел, Карим. За тази вечер му каза, че „двама приятели отиват да вечерят заедно“, но Нийл не се върза. Те двамата просто нямаха търпение да си смъкнат дрехите. Колкото и да го отвращаваше мисълта, бе въпрос на време да го направят, ако вече не се бяха изчукали. Ако имаше нещо,

което да спира майка му, мислеше си той, то това бе трудният ѝ син. „Но той няма да ѝ създава проблеми още дълго“.

Двамата с Фиби бяха премислили различните методи, преди да се спрат на този. Стори им се най-безболезнен. И нямаше да има гадости след това. Нито кръв, нито парченца мозък, нито подути тела, които да вадят от реката. Провериха онлайн, за да са сигурни, че няма да се прецакат. Бе удивително колко много неща може да открие човек в интернет. Ако беше терорист, можеше да изтегли предостатъчно информация, за да направи бомба, ако пък беше сериен убиец, щеше да научи как да прикрие следите си. В сравнение с всичко това, най-удачният начин за самоубийство му се стори като детска игра, също като да получиш упътване за посоката. Само че за там, закъдето бяха тръгнали, карти нямаше.

— Какво чакаш?

Гласът на Фиби прекъсна мислите му. Той я погледна и забеляза бръчката между свитите ѝ вежди. Тя нямаше търпение да действат. В известен смисъл ѝ завиждаше. Искаше му се и той да е толкова убеден и никакви предателски мисли да не му мътят водата.

— Защо си се разбързала? — попита. — Нямаме определен час.

Когато се върнаха, откриха, че няма ток, и това му се стори съвършената метафора за онова, което се канеха да направят. Запалиха свещите също като участници в езически ритуал, а след това ги поставиха на различни места в къщата. Сега, докато наблюдаваше как трепти пламъкът на дебелата ароматизирана свещ върху нощното шкафче и хвърля причудливи сенки върху каната с вода, той усети странния ѝ хипнотизиращ ефект.

От джоба на зеленото си спортно яке извади хапчетата и ги изсипа на леглото. Преброи ги внимателно и ги раздели на две еднакви купчинки. Фиби загребваше в длан едната, когато кучето започна да драска по вратата, за да го пуснат. Нийл забеляза, че тя се двоуми и мръщи. Единственото истинско чувство, което показва, бе при влизането, когато Брустър се втурна да я посрещне, размахал опашка. Тя коленичи, за да го прегърне, и зарови лице в рошовата козина. Когато вдигна глава, в очите ѝ имаше сълзи.

Нийл погледна своята купчинка хапчета — половината бяха розови, другата половина бели. Изглеждаха напълно безобидни върху пъстрата кувертюра. Замисли се за вуйчо Вон, който се бореше за

живота си. Не беше честно вуйчо му да страда, докато той поемаше по лесния път, все едно бе получил безплатен билет и не му се налагаше да плаща. Само че никой не е казал, че животът е справедлив. Това му беше пределно ясно.

Посегна към чашата вода на нощното шкафче. Хапчетата бяха като целувката на любим човек и той ги задържа за момент върху езика си, преди да преглътне. Наблюдаваше внимателно как Фиби лапва своите, преглъща и потърси някакъв издайнически знак на несигурност. Не забеляза. Все едно си пиеше витамините. Едва след това се усмихна и думите ѝ разкриха, че напълно осъзнава колко сериозна стъпка са направили.

— Сега вече няма връщане назад.

На светлината на свещта очите ѝ приличаха на бездънни езера, в които се отразяваше пламъкът. Запита се какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако бе доживяла до дълбока старост. Когато обаче се опита да си я представи с бръчки и посивяла коса, се оказа невъзможно, все едно да си представи майка си омъжена за друг, не за баща му.

Двамата се отпуснаха на леглото и преплетоха пръсти. Хапчетата започваха да действат. Нийл усети как краката му натежават, а главата му сякаш се отдели от тялото.

— Ромео и Жулиета. Това ще си помислят, когато ни открият — прошепна с надебелял глас Фиби.

— Трябва да си свалим дрехите, за да сме по-убедителни. — Нийл усети, че му се върти свят, все едно бе препил на някое парти.

Тя се изкиска.

— Значи пак искаш да ми видиш циците, Деврийз. Ще чакаш, докато пристигнем там, накъдето сме тръгнали.

Нийл замълча и се замисли.

— Ти вярваш ли в рая и ада? — попита след малко.

— Май да.

— Мислиш ли, че има начин да се озовем в рая?

— Много скоро ще разберем — отвърна тя. Той се намръщи, а Фиби добави философски: — Ако има рай, той е създаден единствено защото животът на земята е гаден. Всичко друго ще ми се стори рай в сравнение с това.

— Благодаря ти за урока по теология. — Сам не можеше да обясни защо ѝ се ядоса. Само че чувството изчезна, също като

приглушени крясъци в друга стая. В момента се чувстваше... надрусан. Много беше приятно. Беше като астронавт без гравитация, в безтегловност, някъде в космоса.

Фиби мълча толкова дълго, сякаш бе заспала, но когато се обърна към нея, забеляза, че е впила очи в тавана толкова концентрирано, та той се уплаши. Погледът ѝ бе изцъклен като на мъртвец.

Гъста мъгла обви мозъка му и той се предаде, отпусна се в кадифената ѝ прегръдка. След малко очите му се затвориха. „Не беше чак толкова трудно“ — помисли си той. — „Просто трябва да...

... да се отпуснеш“.

Минути по-късно, дали не бяха часове, го разбуди острата миризма на дим. Както бе замаян, я усети някак отдалече, също както когато насън ти се припишка. Също както в случаите, когато мехурът му беше пълен, усети, че е абсолютно задължително да стане, затова си наложи да отвори очи.

Едва сега видя дима да замъглява лунните лъчи, промъкнали се през щорите — бледи валма се виеха към тавана. Усети паника, но тя бе приглушена, също като сирените, с които бе свикнал, докато живееше в града и ги възприемаше като фон. Едва когато си пое глътка въздух и се разкашля, разбра какво става. Къщата гореше!

Господи. Ако не се измъкнеха, щяха да изгорят живи. Както бе упоен, дори не му мина през ума, че и това е начин смъртта да ги споходи. Очевидно волята за живот, която необяснимо как продължаваше да пулсира в някакво далечно кътче на мозъка му, потисна всичко друго.

Опита се да се изправи.

— Фиби! — Разтърси я, но главата ѝ се люшна на възглавницата, клепките ѝ потрепнаха, ала тя така и не отвори очи. — Фиби! — изграчи отново той. — Хайде... събуди се. Трябва да се махнем оттук. — Езикът му бе надебелял, чувстваше го като чуждо тяло в устата си, също като след упойка на зъболекар, когато трудно произнасяше думите.

Отговор не последва.

Опита се да я изправи в седнало положение, но тя отново се килна назад. Усети как го завладява паника, разбра, че не му остава друго, освен да я остави, за да потърси помощ. Дори това му се стори невъзможно. Нямаше никаква представа как ще мине през вратата,

камо ли да слезе по стълбите. Дори да успееше, щеше да е прекалено късно. Димът се сгъстяваше, с всяка секунда ставаше все по-трудно да диша, тъй като това не бе приятният дим от огън, ами от пламнали боклуци, мазен, задушлив. Закашля се отново, този път по-силно. Напъните го изтласкаха от леглото и той тупна на пода.

Пропълзя до вратата на длани и колене, точно както го бяха учили в училище по време на противопожарното обучение. Само че всичко наоколо приличаше на зрителна илюзия. Колкото повече доближаваше вратата, толкова повече тя се отдалечаваше. От долния етаж долиташе истеричният лай на кучето. И Брустър бе в капан, също като тях с Фиби, осъзна той и усети как сърцето му се свива.

С огромно усилие Нийл се изтласка още малко напред. Без да мисли, посегна към бравата и усети изгаряща болка, от която извика. Само че болката му подейства ободряващо. Запушената тръба в мозъка му се отвори още на сантиметър и нов адреналин нахлу в кръвта му.

Досети се да си свали ризата и да увие пулсиращата ръка в нещо като ръкавица, преди да посегне и отново да стисне дръжката. След това излезе в коридора, все още на длани и колене, и се опита да си проправи път през прииждащите горещи вълни и валма дим. Кучето на долния етаж продължаваше да джавка и скимти с всички сили. Единственият друг звук бе припукването на пламъците под него. В гърдите му се надигна паника и достигна мозъка му. Не се намираха в града, където пожарникарите щяха да се появят за нула време. Бяха в затънтената провинция. Нямаше кой да дойде да ги спаси. Дори да успееше да се измъкне жив, за Фиби щеше да е прекалено късно, когато някой пристигнеше на помощ.

Вечерята им се оказа неочаквано весела и приятна. Карим заведе Лайла в турски ресторант, където имаше и изпълнения на живо, танцуваха кючекини, а жизнерадостно трио свиреше традиционна турска музика. Дори да се бе страхувала, че на първата им среща той ще я заведе в някой романтичен ресторант, където ще се опита да я прелъсти по време на вечеря на свещи, се оказа, че попада под влиянието на нещо много по-коварно — великолепно прекарване.

— Не помня кога за последен път съм се забавлявала толкова много — призна тя, когато най-сетне им донесоха сметката.

Карим ѝ се усмихна над ниската масичка, където седяха — точно казано, бяха се свили — около която бяха пръснати пухкави възглавници. Той се чувстваше като у дома си, също като бедуин, който я забавляваше в шатрата си.

— Говориш така, сякаш е напълно неочаквано — отвърна той през смях.

— Наистина не очаквах. — Щом изрече думите, Лайла усети как са прозвучали, затова побърза да добави: — Извинявай. Не се изразих правилно. Просто, откакто съпругът ми... — Замълча и зачака пробуждането в сърцето, което усещаше всеки път, когато си спомнеше да Гордън. Само че този път то не се появи. Поредната изненада от вечер пълна с изненади. — Не ми беше никак лесно да се отпусна и да се наслаждавам на живота. Всичко е различно след подобно нещастие. Споменът за него е непрекъснато с мен.

— Знам — кимна съчувствено Карим. Думите му не бяха празни, той наистина знаеше. — Тъкмо затова трябва да ти благодаря.

Тя му се усмихна учудено.

— Ти да ми благодариш? Защо?

— Задето ми позволи да те придружа по време на това пътешествие.

Тя знаеше за какво говори, но омаловажи значението на думите му, тъй като се почувства в непознати води.

— Да не би да сме тръгнали нанякъде, а аз да не съм разбрала?

Той се пресегна през масата и положи ръка върху нейната. Очите му изглеждаха черни на светлината на свещта, а устата му се бе извила в усмивка, която разпрати топли вълни през тялото ѝ, сякаш бе отпила глътка водка.

— Ти решаваеш — отвърна ѝ.

На гардероба ѝ помогна да си облече шлифера. Спря, за да каже няколко думи на турски на собственика, възпитан възрастен човек с гъста бяла коса. Собственикът отвърна нещо неразбираемо, ухили се, шляпна Карим по гърба и погледна многозначително Лайла. Не бе необходимо да разбира турски, за да се досети за какво става въпрос. Изчерви се, докато излизаха.

Приятната топлина от изпитото с вечерята вино бе прогонена от ледения порив на вятъра, който ги перна. Очевидно това бяха последните издихания на бурята, която се разрази в късния следобед.

Лайла стискаше ръката на Карим, докато вървяха към паркинга. Чувстваше се замаяна, не само от изпитото вино. Както винаги в негово присъствие, беше смутена. Той трябваше да е снабден с предупредителен надпис „Внимание! Причинява странични ефекти като замайване, аритмия и липса на равновесие“.

— Умълча се — отбеляза Карим, когато стигнаха при пикапа му.

— Мислех си за Нийл — отвърна тя. Отчасти бе истина. Цяла вечер се сещаше за сина си. — Очаквах да се нацупи, когато му казах, че с теб отиваме на вечеря, но той реагира така, сякаш му е все едно. Много странно. — Като че ли момчето бе на един милион километра и я наблюдаваше от космоса. — Изглежда беше забравил, че има майка.

— Влюбен е — засмя се Карим, докато се качваха в автомобила. — Когато бях на неговата възраст, веднъж вкарах каручка, теглена от магаре, в канавката, защото мислите ми бяха някъде далече.

Тя се опита да си представи сцената и се запита кое ли е било момичето, в което Карим е бил толкова влюбен, преди отново да върне мислите си към Нийл.

— Може и това да е... Все се питам дали наистина е чак толкова влюбен, защото през всичкото време е нещастен. — Щеше да има обяснение, ако Фиби го бе отблъснала, но тя също бе луда по него. — Нали любовта те кара да се чувстваш на седмото небе? Поне така беше с нас с Гордън. — „Така се чувствах и тази вечер с теб“, добави безмълвно тя.

— Може би не става въпрос за любов, каквато я приемаме ние с теб — предположи Карим. — Може би двамата с Фиби дават един на друг онова, от което се нуждаят.

— В това съм сигурна — кимна тя. — Просто имам чувството, че са част от тайно общество, нещо като например „Череп и кости“, в което членуват само двама.

Карим запали, но не включи на скорост. Беше впил поглед напред. Чуваше се единствено потропването на дъждовните капки по предното стъкло.

— И аз забелязах същото — сподели той след малко. Обърна се към нея. — Това не е ли типичното поведение за подрастващи? Същото е и в моята страна, младите негодуват срещу възрастните, макар и не чак толкова драматично, колкото тук — добави с усмивка той.

— Нийл никога не е бил бунтар.

— И аз не съм бил. На неговата възраст вдигнах скандал на нашите, който беше толкова бурен, та мама твърди, че още й държи влага.

Тя го погледна с любопитство.

— За какво се скарахте?

— Искаха да се ожения за момичето, което ми бяха избрали — дъщерята на наши близки приятели — а аз исках да замина да уча в Кеймбридж. Бях спечелил стипендия.

Тя се усмихна.

— Няма нужда да питам кое от двете си предпочел. — Карим кимна, макар да не бе особено доволен, че е разочаровал родителите си. — Но при Нийл е друго — продължи тя. — Нещо ми подсказва, че цялата тази работа е свързана с баща му, не с мен.

— Сигурен съм, че част от лошото му настроение се дължи на факта, че майка му прекарва доста време с мъж, който не му е баща — подхвърли предпазливо Карим.

— Нищо чудно. Обясних му, че сме просто приятели, но той не ми повярва — изрече на един дъх Лайла и усети как чувствата вилнеят в нея, също като поривите на вятъра, които разклащаха пикапа.

Карим беше по-точен.

— С други думи, има очи на главата.

Лайла усети, че ѝ става топло, но успя да отговори спокойно и сериозно.

— Добре, хвана ме. Няма да отричам. Това не означава, че трябва да се предам на тези чувства. — Все едно бе в кабинета на лекар и описваше симптомите на някоя болест. — Аз съм възрастен човек. А възрастните хора би трябвало да владеят импулсите си.

— Могат, но трябва ли да го правят?

Посегна през мрака, който ги разделяше, и проследи с върховете на пръстите си челюстта ѝ, при което тя усети тръпка. Все едно прокарваше пръсти между бедрата ѝ, толкова въздействащо беше докосването му. Почувства се като парализирана, нямаше сили да отмести пръстите му, които се спуснаха по врата ѝ и стигнаха до ключицата — част от тялото, на която рядко обръщаше внимание, напомни за себе си.

Все още леко замаяна от изпитото вино, тя забрави за предпазливостта и се приведе напред, за да го целуне. Разтвори устни и позволи на езика му да се заиграе с нейния. Той имаше вкус на екзотична подправка. Вмъкна пръсти в къдравите кичури, които и се сториха меки, също като агнешка вълна. Единственото, което ги разделяше в този момент, бе скоростният лост. Нямаше значение. Новоосвободената и малко пияна Лайла просто запретна пола и го прескочи, за да се прехвърли най-безцеремонно в скута на Карим.

Целуваше го и го остави и той да я целува, отказа да се вслуша в гласа на разума, който шепнеше, че това не е просто секс. Не искаше да мисли, че последствията ще са много по-сериозни от съжаленията, които щяха да я притиснат на сутринта. Можеше да се влюби в този мъж. Можеше да пожелае повече, отколкото получаваше в настоящия момент — ръцете му опознаваха тялото ѝ, устните му пърхаха като крилца на колибри по кожата ѝ, усещаше го през пластовете дрехи — и животът ѝ отново да бъде съсипан, този път непоправимо.

Вече бе прекалено късно да спре, дори да бе в настроение да се вслуша в гласа на разума. Когато той плъзна ръка под пуловера и разкопча сутиена, за да обхване гърдите, тя простена от удоволствие и се притисна към него, за да облекчи напрежението между краката си. Господи, колко много време бе минало от последния път. Как бе живяла толкова дълго без секс? Не ѝ трябваше извинение, когато плъзна ръка под полата, за да смъкне чорапогащника. Не се бе натискала в паркирана кола от гимназията, само че сега нямаше свенливост и не се дърпаше, когато ръката се плъзваше прекалено високо или се спускаше прекалено ниско.

Много добре знаеше какво иска. Точно това искаше. Искаше Карим.

Ръмженето на автомобилен мотор наблизко я върна към действителността. Тя се сви засрамено, когато колата избръмча покрай тях и фаровете ѝ ги ослепиха. Сякаш някой я заля с кофа студена вода. Веднага дойде на себе си. Господи, къде ѝ беше умът? Зряла жена, с голям син, да се натиска на паркинга като тийнейджърка, чиито хормони бушуват, да не говорим, че някой можеше да я познае от снимките във вестниците. Този някой можеше да разтръби на репортерите, които на свой ред да представят случката в коренно

различна светлина. В пресата щяха да я кръстят „Веселата вдовица Деврийз“.

Когато наоколо утихна, тя се върна на седалката си.

— Да си вървим, може ли? — промълви едва чуто.

Карим очевидно се канеше да каже нещо, но размисли. Без да каже и дума, той включи на задна скорост и излезе от мястото. Едва когато подкара напред, тя се обърна към него и забеляза, че се усмихва.

— Ти пък от какво си толкова доволен? — сопна се тя.

— Доволен съм — отвърна. — Лайла, ти си от тихите води, които са най-опасни.

— Опасни може би, но за тихи не знам. — Не и след тази вечер.

— Няма от какво да се срамуваш. Не сме направили нищо лошо.

— Не се срамувам — изтъкна тя. — Само че не очаквай изпълнение на бис. Тази вечер беше... — „неочаквано, очарователно, възбуждащо“. — Да кажем просто, че пийнах повечко.

— Значи сега ще хвърлим вината на демона, скрит в алкохола, така ли? — ухили се той.

— Я си гледай пътя — нареди дръпнато тя. Подобни приказки само щяха да доведат до нови неприятности.

Бяха на около километър и половина от къщата, когато тя забеляза, че над дърветата се вие дим — черно петно на фона на бледите облаци, останали след утихналата буря. Идваше откъм къщата. След самоубийството на съпруга си Лайла винаги си мислеше най-лошото и усети как я пробужда страх. „Възможно ли бе?...“

Не, спря се тя. Не бе възможно да гори домът на Абигейл.

Концепсион се събуди от миризмата на дим. Напълно дезориентирана в първия момент, тя си помисли, че това е заради кошмара, който сънуваше често, след това се будеше с буца в гърлото, а по страните ѝ се стичаха сълзи.

Изправи се и се намръщи от болка. Всяка част от тялото я болеше заради студения циментов под, на който бе лежала, и от дългото ходене през деня. В устата си имаше вкус като от подметка на стар ботуш. Главата ѝ пулсираше. Въпреки че трепереше, беше ѝ горещо, сякаш имаше висока температура. Насили се да се изправи на

крака, открехна вратата и надникна навън. Все още беше тъмно, но отнякъде идваше странна светлина.

Едва тогава забеляза, че къщата на Сеньората гори.

В миг се пренесе отново в онзи ужасен ден, когато пълзеше завладяна от сляпа паника и викаше дъщеря си, докато пламъците поглъщаха фабриката в Лае Крусес.

Без да се замисля, се хвърли навън и затича към къщата.

Непознатата алея, по която се бе препъвала преди малко, вече не будеше страх. Къщата пламтеше като гигантски факел, огнените езици хвърляха жълтеникави отблясъци по тревата и дърветата и я водеха напред. Затича по алеята, разплискваше локви, не обръщаше внимание на острия чакъл, който се набиваше в тънките подметки на обувките ѝ. Забеляза, че някой се измъква от горящия ад — висока фигура, която махаше с ръка като пияница, също като съпруга ѝ, когато се прибираще с олюляване, след като бе прекарал цяла нощ в бара. Фигурата направи още няколко крачки и рухна на тревата пред къщата. Приблжи и забеляза, че е момче.

Когато стигна до него, той се бе надигнал на длани и колене и кашляше толкова силно, че повръщаше. Когато вдигна глава, за да я погледне, от долната му устна потече слюнка, а и не приличаше на човек, тъй като лицето му бе покрито със сажди. Стори ѝ се уплашен — бялото на очите му се открояваше също като на телетата, които водеха в кланицата. Успя да изрече:

— Тя е... тя е още вътре... Не можах да я събудя...

Вътре имаше някой!

„Милагрос“, помисли си тя и я обзе паника. Незнайно как времето се бе върнало назад и дъщеря ѝ бе в горящата сграда.

— *Donde está?* — провикна се, забравила напълно знанията по английски.

Момчето посочи втория етаж, все още недокоснат от пламъците. Ръката му се тресеше неудържимо като на епилептик. Той изломоти с надебелял глас:

— Моля ви. Помощ.

Консепсион се втурна напред и палтото ѝ се развя. Когато хлътна в горящата къща, дори не помисли за личната си безопасност. В трескавия ѝ ум имаше една-единствена цел — да спаси Милагрос. Едва след няколко крачки, когато горещината и димът я блъснаха като

локомотив, тя изтръпна за момент. Отстъпи, закашля се, имаше чувството, че гърлото и дробовете ѝ са били накуснати в керосин и подпалени. След това свали палтото, все още влажно от дъжда, и го метна на главата си. Притисна подгъва към устата си, също като арабка, за да се предпази от дима, и пристъпи към стълбите.

На горния етаж бе дори по-горещо, отколкото долу, почти непоносимо. *Dios!* Възможно ли бе някой да оцелее в този ад? Въпреки това тя напредваше упорито. Очите ѝ сълзяха толкова много, че нямаше да види нищо, ако не се подпираше с ръка на стената, която я водеше през изпълнения с дим коридор. Водеше я образът на дъщеря ѝ.

— *Milagros, mi hija!* — извика тя с толкова дрезгав глас, че дори Сема не го позна. — *Estoy aquí! Tu madre!*^[2]

Отговор не последва. Чувахе се единствено страховитото припукване и прашене на пламъците, които поглъщаха долната част на къщата, където се бяха съсредоточили, поне засега. Най-сетне се добра до отворена врата. Едва различи фигурата на момиче върху леглото. В първия ужасен миг се уплаши, че е закъсняла. След това забеляза, че единият крак на момичето потръпва. С приглушен вик Консепсион се втурна към нея и сърцето ѝ се отпусна от облекчение.

Видя, че това не е Милагрос.

Тъмната коса и слабите крайници бяха на друга, не на дъщеря ѝ. В този миг Консепсион имаше чувството, че се е изтръгнала от един кошмар, за да попадне в друг, още по-ужасен. Нямаше време за отчаяние. Не можеше да остави момичето да умре.

Мексиканката протегна ръце и я разтърси. Момичето изломоти нещо неразбираемо и клепачите ѝ трепнаха. Дори когато Консепсион я стисна за китките и я изправи, момичето се олюля за момент и отново се строполи на матрака.

— *Ayudame!*^[3] — извика Консепсион... към господ... към духа на дъщеря си... към всеки, който я чуваше. Не бе възможно да е изоставена напълно сама.

Необяснимо как откри сили, за да вдигне момичето от леглото и да го прехвърли през рамо. Как щеше да я отнесе на безопасно място, бе друг въпрос, защото макар дребна и слаба, тя бе напълно отпусната. Консепсион не мисли дълго преди да се заклатушка по коридора, откъдето бе дошла, като метна палтото върху главата и раменете си, за

да може да покрие и момичето. Едва ли така щеше да успее да се предпази от огнения ад долу, но засега поне нямаше да мисли за него.

Докато слизаше с огромно усилие по стълбите, имаше чувството, че момичето, увиснало на рамото ѝ, тежи като торба с цимент. Коленете на Консепсион се подгъваха на всяка крачка. Едно погрешно движение и двете щяха да се търкулнат надолу. Когато погледна напред, забеляза, че пламъците са стигнали до перилата. След малко проехтя оглушителен трясък и част от стената на коридора към кухнята — сякаш бе минавала по този коридор преди цяла вечност — се срути сред дъжд от искри. Искрите се сипеха навсякъде около нея също като облак жилещи насекоми, пареха голата кожа на бузите и челото и навсякъде другаде, където попаднеха.

Обзе я необикновено спокойствие. „*Dios*, вземи ме, ако трябва, но пощади момичето“, мълвеше тя.

Сякаш в отговор малката неочаквано се размърда и крайниците ѝ отхвъркнаха настрани като на кукла на конци. Консепсион изгуби равновесие и щеше да падне сред пламъците и да повлече и момичето, ако не бе успяла да се задържи на крака. В този момент имаше чувството, че не тя контролира нещата, ами някакво невидимо присъствие е обладало тялото ѝ, сила, която я пази — и нея, и момичето — от злини.

Господ може и да я бе изоставил веднъж преди, но този път нямаше да я предаде.

Бе в края на стълбите, когато забеляза, че последните две стъпала са погълнати от пламъци. Поколеба се, възпряна от страх — по скоро за момичето, отколкото за себе си — но знаеше, че ако не действа бързо и безстрашно, ще трябва да се върне горе, а там нямаше изход от този ад.

Консепсион скочи напред. Чу пропукване, усети как нещо поддава частица от секундата, преди да се приземи. Като по чудо бе слязла и като по чудо не бе изпуснала товара си. Само че облекчението бързо се стопи. Когато сведе поглед, забеляза, че подгъвът на палтото гори. Не гореше единствено палтото. Входът на къщата също бе погълнат от пламъци. Все едно се опитваше да надникне през портите на ада.

Бяха в капан.

Абигейл търси навсякъде, но така и не успя да открие Фиби на някое от обичайните места, където ходеше. Не беше и на гости на приятелка — всички до една останаха учудени, когато Абигейл им позвъни, за да я търси. Най-добрата приятелка на Фиби, Бритни Клаусен, ѝ се оплака, че от месеци се виждат само в училище. („Защо научавам едва сега?“, питаше се Абигейл.) Уплаши се едва когато собственикът на кулинарния магазин, където работеше Нийл, набит мъж на средна възраст, господин Хабър, ѝ съобщи сърдито, докато заключваше заведението, че не е виждал гаджето на Нийл — нито пък самия Нийл — от вчера. Явно днес Нийл не бе ходил на работа.

Кой знае защо, тази новина се стори на Абигейл много по-притеснителна от факта, че дъщеря ѝ я няма. Нийл ѝ бе направил впечатление на разумно момче. Бе напълно нетипично за него да не отиде на работа. Какво ли се беше случило? Да не би нещо да бе сполетяло Фиби? Ами ако двамата бяха избягали заедно?

Колкото и да се страхуваше от подобно нещо, то бе за предпочитане пред онова, от което Абигейл се боеше най-много. Отначало, след като не забеляза Консепсион Делгадо на пътя към града (сигурно бе тръгнала напътно през гората), страхът я сграбчи. Сега можеше единствено да се успокоява с мисълта, че Фиби е избягала с Нийл и че не я заплашва физическа опасност.

За момент се замисли дали да не позвъни в полицията, но оттам със сигурност щяха да ѝ кажат да дойде отново след четирийсет и осем часа, ако дъщеря ѝ все още не се е прибрала. Тогава ѝ хрумна, че Фиби може и да се е прибрала, затова обърна и подкара към вкъщи.

Наближаваше отбивката за Роуз Хил, когато чу пронизителния вой на сирени. Подобни звуци рядко се разнасяха в това затънтено място, където престъпленията бяха ограничени до някоя и друга кражба с взлом и катастрофи на междущатската магистрала. Миг по-късно усети миризмата на дим. Това не бе приятният мирис, който излиза от комина или от купчина сухи клони, запалени в задния двор, ами на разгорял се огън. Може да бе пламнал горски пожар. Малко вероятно след дъжда, който се изсипа. Сигурно гореше нечия къща. Дори за миг не ѝ мина през ум, че може да е нейната. Няколко секунди по-късно се сети за подобна възможност и я обзе паника.

Господи! Ами ако беше домът ѝ?

Натисна педала на газта до край.

Щом зави по алеята в имението, видя гледката — на широк екран, в ярки цветове, втория ѝ най-ужасен кошмар след опасността нещо да сполети Фиби — къщата ѝ бе погълната от пламъци. Даде газ и мислите ѝ се завъртяха също като гумите, които търсеха по-добро сцепление с калния път. Случайност ли беше? Да не би някой нарочно да бе запалил къщата ѝ? Ако бе така, кой, за бога, би го сторил?

Сред обърканите мисли се появи ясен образ — мрачният поглед, който ѝ бе отправила Консепсион Делгадо, преди да потъне в нощта. Неочаквано всичко се изясни. Точно така. Това бе „око за око“. Не бе отвякла дъщеря ѝ, беше подпалила къщата ѝ.

Беемвето дори не бе спряло напълно, когато Абигейл изскочи. Пожарните автомобили все още не бяха пристигнали, но пикапът додж на Карим бе паркиран пред гаража. Карим не се мяркаше наоколо, но сред дима, който излизаше на валма, успя да различи Лайла, коленичила до положена на тревата фигура, очертана на фона на пламъците. Едва когато приближи, видя, че това е Нийл.

— Какво се е случило? Ранен ли е? — изкрещя ужасената Абигейл.

Лайла скочи, когато я видя. Беше облечена като за среща, в елегантна черна пола и пуловер, въпреки това изглеждаше ужасно. Косата ѝ бе рошава, дрехите измачкани, по лицето и ръцете ѝ бяха полепнали сажди.

— Не е на себе си, но ще се оправи. Добре, че е излязъл навреме — обясни тя с разтреперан глас.

— Къде е Фиби? С него ли е била? — огледа се като подивяла Абигейл.

Лайла я стисна за рамото, сякаш за да не ѝ позволи да падне.

— Всичко ще се оправи, Аби. Пожарникарите са на път. Ще пристигнат всеки момент. Опитай се да не изпадаш в паника. — Говореше бавно и спокойно, както едно време с конете.

Само че Лайла не отговори на въпроса ѝ и паниката я обхвана с пълни сили.

— Пет пари не давам за къщата! Къде е дъщеря ми? — извика истерично тя.

Погледът на Лайла не трепваше, сякаш така можеше да успокои страховете ѝ.

— Мислим, че е все още в къщата, но не сме сигурни. Карим я търси.

— Господи! Боже! — Абигейл се отпусна на колене и притисна уста с длан, за да заглуши риданията. Отначало не можеше да мисли трезво, беше напълно объркана, след това се изправи отново и се разкреця:

— Не стой така! Направи нещо! Ако не я измъкнем, ще умре!

Понечи да се втурне към къщата, но Лайла я сграбчи за лакътя и я дръпна назад толкова силно, че Абигейл се завъртя. Когато се опита да се освободи, Лайла я прегърна с две ръце, за да я задържи.

— Няма да те пусна вътре, защото ще умреш! — успя да изрече тя, докато Абигейл се бореше отчаяно с нея.

— Опитай се да ме спреш — изсъска със стиснати зъби.

В отговор Лайла я хвана още по-здраво. Кой да предположи, че е толкова силна?

— Мога и ще те спра — настоя тя. — Да не би да си въобразяваш, че ще те оставя да се самоубиеш?

— Пусни ме, гадино! — Абигейл успя да измъкне едната си ръка и започна да налага Лайла по главата и раменете, за да я принуди да я пусне. Лайла се опитваше, доколкото може, да избегне ударите, но така и не освободи хватката си. Стискаше я така, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— По-късно ще ми благодариш — каза ѝ, когато един от ударите на Абигейл попадна в целта.

— Майната ти! Ще те смачкам! — изрева Абигейл и продължи да замахва.

— Можеш да ме мачкаш колкото искаш, но няма да те пусна.

— Дъщеря ми е вътре!

— Знам, затова не мога да те оставя да го направиш. Тя има нужда от теб, Аби, а няма да ѝ помогнеш с нищо, ако загинеш в опит да я спасиш.

— Ако не отида, тя ще умре!

Лайла така и не я пускаше.

— Не знаеш дали е така. Дори не сме сигурни дали е вътре.

— Ами ако е вътре? Господи, не мога... не мога... — В този момент силите я напуснаха и тя се свлече на земята. Сви се на калната трева и се разрида истерично.

— Знам... знам... тихо, недей. — Лайла коленичи до Абигейл, прегърна я и започна да я гали по косата, този път много нежно. — Всичко ще се оправи, ще видиш — повтаряше тя. — Ако е вътре, ще я намерят. Трябва да повярваш, Аби.

— Моля те, кажи ми, че това не е истина — простена Абигейл.

— Не си мисли за най-лошото. Все още не знаем нищо.

Абигейл се притисна към нея и двете се залюляха ту на една, ту на друга страна. Когато риданията ѝ утихнаха, тя заекна.

— Ами... Нийл успя ли да ти каже нещо?

— Малко, но както вече ти казах, не беше на себе си. Говореше несвързано.

— Знаеш ли какво се е случило?

Лайла стана още по-мрачна.

— Не знам всичко. Знам само, че са пили някакви хапчета. Нийл каза, че се опитал да я събуди, но не съм сигурна дали имаше предвид това. — Погледна уплашено сина си, все още проснат на тревата.

— Господи!

Абигейл наблюдаваше огнения ад, неспособна да повярва, и си мислеше, че пламъците поглъщат не само къщата ѝ, ами и целия ѝ живот — и брака, и дъщерята, която някога познаваше по-добре, отколкото Фиби познаваше себе си, и кариерата ѝ дори. Ако Консепсион Делгадо го бе направила, може би не ставаше толкова въпрос за отмъщение, колкото за наказание, наложено от ръката на Господ Бог. Това бе наказанието, задето бе пропиляла живота си в името на амбицията. „Ако някой е «виновен» — мислеше си тя, — то това съм единствено аз“.

Погълната от тези мрачни мисли, не забеляза веднага движението сред гъстите валма дим, обвили входната врата. Там имаше някой. Карим ли беше? Дали бе влязъл, за да потърси Фиби? Беше ли успял да я спаси? Сърцето на Абигейл трепна.

Надеждата угасна, когато Карим притича и изкрещя нещо, което тя не успя да разбере. Господи! Значи е халюцинирала, искала е да види чудо, докато чудо нямаше...

Изглежда не всичко бе загубено. Миг по-късно от гъстата сива мъгла изплува фигура. Беше жена, наметната с палто. Носеше нещо — не, някого — праметнат през рамо.

Фиби!

В следващия миг Абигейл скочи и се устреми напред.

Жената се отпусна на земята, без да пуска Фиби, тъкмо когато Абигейл дотича до нея. Палтото, с което бяха покрити, гореше и Абигейл свали сакото си и започна да бие пламъците. Карим и Лайла се присъединиха и след няколко секунди успяха да потушат огнените езици.

С огромно облекчение видя, че и жената, и Фиби са живи. По бузите на Абигейл рухнаха сълзи и тя се отпусна на колене. Коя беше тази жена? Как бе попаднала тук? Човек ли беше... или ангел небесен?

Жената вдигна глава и Абигейл остана шокирана, когато позна Консепсион Делгадо. Изхлипа. Лицето и ръцете на Консепсион бяха черни от сажди, косата ѝ бе щръкнала на опърлени кичури, също като жици на изгорял трансформатор. Когато погледите им се срещнаха, Абигейл се взря в кървясалите очи на човек, преминал през ада и успял да се върне. Тези очи гледаха през нея, сякаш виждаха невъобразим ужас, за който останалите дори не подозираха.

Абигейл отпусна ръка на рамото ѝ.

— Господ да те благослови.

Не можа да изрече нищо повече.

Едва тогава Консепсион я погледна и в същия миг Абигейл усети как нещо преминава между тях, а след това мексиканката сведе поглед към Фиби. Погали я нежно по косата, с неподозирана нежност. Зад нея пламъците бушуваха, а воят на сирените приближи и Абигейл видя жълтата светлина през клоните на дърветата. Консепсион Делгадо прегърна момичето и прошепна:

— Сега вече си в безопасност, *mi hija*.

[1] Díme, Dios (исп.). — Кажете ми, Господи. — Б.пр. ↑

[2] Estoy aquí! Tu madre! (исп.). — Тук съм! Майка ти! — Б.пр. ↑

[3] Ayudame! (исп.). — Помогни ми! — Б.пр. ↑

17.

Докато Лайла приближаваше по коридора в болницата, ги видя събрани в залата за посетители — брат ѝ се бе настанил до Джилиан (бившата му приятелка се бе качила на влака от Фиби веднага щом бе научила); Абигейл, свила се на канапето до неверния си съпруг, гризеше грижливо лакирания си нокът; и Карим, висок, изправен, застанал в средата, човек, на когото можеше да се разчита във всяка ситуация — и ѝ се стори, че вижда сцена, специално аранжирана за снимка, в която близките ѝ хора бяха снимани отделно и залепени на твърде необичаен семеен портрет.

Вон скочи, когато сестра му приближи.

— Той как е?

— Все така — отвърна уморено тя. Дежурният стажант я увери, че физически Нийл е в сравнително добра форма. Беше се наложило да му промият стомаха, за да изчистят остатъците от хапчетата, а доктор Роутри бе убеден, че няма да има поражения от погълнатия дим, макар в момента да бе с кислородна маска. В други отношения обаче синът ѝ съвсем не бе в безопасност. Пожарът, който едва не му бе струвал живота, го бе спасил.

— Какво каза лекарят? — попита Джилиан. С щръкналата си бяло руса коса с розови връхчета, късо яркозелено палто и цикламен плетен шал, с черния чорапогащник и черни „Док Мартенс“, приличаше на елф, пуснат в отпуската от северния полюс.

— Тази вечер ще го задържат за наблюдение. Искат да преценят и психическото му състояние. — Лайла говореше спокойно, но докато изричаше думите, усети как ѝ се догади.

Същевременно глас в главата ѝ негодуваше, че единственото шантаво в момента е да говори за Нийл сякаш е луд. Да, наистина беше леко депресиран. Кой няма да е депресиран след онова, което преживя той и след като видя какво си бе причинил баща му? Бе истинско чудо, че не превъртя. Но чак пък да се самоубие! Невъзможно.

Пренебрегна гласа. Налагаше се да приеме фактите, колкото и болезнено да ѝ се струваше, че синът ѝ е в криза. Не можеше да се преструва, че времето ще излекува раните му. Ако откажеше да повярва, че той може да стори същото отново, че не го грози опасност, оставаше възможността да свърши като баща си.

Обърна се към Абигейл, която бе не по-малко напрегната от нея. Поне веднъж и двете бяха в едно положение, само дето състоянието на Фиби бе значително по-тежко. Откараха я в интензивното отделение все още в безсъзнание, с изгаряния втора степен, отравяне с въглероден оксид, а също и натровена с хапчетата, които бе изпила. Пускаха само по един човек за не повече от десет минути — същото важеше и за родителите ѝ, тъкмо затова Абигейл и Кент седяха отвън, където всеки можеше да види, че са отчаяни.

„Очертава се дълга нощ“, помисли си Лайла.

Вон се приближи и я прегърна през раменете.

— Не изглеждаш много добре, сестричке. Иди в хотела и си почини. — Той бе взел стаи в „Мариът“ от другата страна на улицата. — Ще ти звънна, ако има нещо.

Лайла поклати глава.

— Не, искам да съм тук, когато се събуди.

— Ти поне знаеш, че ще се събуди. — Гласът на Абигейл се разнесе като от дъното на кладенец, глух и безплътен. Лайла се обърна към нея, а тя продължаваше да гледа в стената, строга, съсредоточена, решена да не заплаче.

Вон я наблюдаваше разтревожено, но Абигейл изглежда не забелязваше никого и не се интересуваеше от нищо, освен от собствената си мъка.

Кент погали съпругата си по рамото.

— Недей да говориш така, Аби. Тя е млада. Ще се пребори. Познавам персонала — изключителни специалисти са. Повярвай ми, в добри ръце е — заяви той убедено, макар и малко пресилено. Тази вечер не бе самоувереният лекар, който владееше положението, а просто поредният разтревожен родител, който се опитваше да потисне страховете си.

— Този път може би. Ами какво ще стане следващия път? Ами ако се опита отново? — Абигейл се извъртя към него, гласът ѝ изтъня и затрепери. — Тогава няма да има кой да я спаси.

Лайла се замисли за непознатата, която бе изнесла Фиби. Жена от латиноамерикански произход, която не бе виждала досега, въпреки че Абигейл очевидно я познаваше. В момента бе в интензивното заедно с Фиби. Абигейл предложи да поеме разходите по престоя ѝ, след като стана ясно, че жената няма здравна осигуровка. Всеки човек, който разполагаше със средства, би направил същото за спасителя на детето си, въпреки това Лайла бе сигурна, че тук имаше още нещо, история, която ѝ предстоеше да научи.

Кент се опита да вдъхне кураж на съпругата си.

— Ще преминем по този мост, когато стигнем до него. Нека не избързваме. След като се изправи на крака, ще ѝ осигурим нужната помощ.

— Просто искам да си я прибера вкъщи — изплака жално Абигейл. Лайла си помисли, че ако наоколо имаше почитатели на Абигейл Армстронг, те нямаше дори да предположат, че това е кралицата на домашните гозби и уют, която можеше да приготви съвършено суфле с една ръка, докато с другата премахва петно от червено вино на покривката.

— Не е ли по-добре да остане при мен за известно време? Поне докато не си намериш нов дом — предложи предпазливо Кент.

Лайла едва сега се сети, че Абигейл няма дом. И двете бяха без покрив над главата. Абигейл лесно щеше да си намери жилище. Тя обаче не знаеше какво ще прави. При тази мисъл усети как паниката се опитва да я завладее.

— Няма начин — тросна се Абигейл. Очевидно нямаше смисъл да спорят. — Точно сега има нужда от майка си. Какво значение има къде ще живеем? И на хотел да отидем, все ми е едно. Важната е Фиби. Ако я изгубя... — Тя се сви, раменете ѝ се отпуснаха и ръцете ѝ се заключиха пред гърдите. Докато трепереше, макар в болницата да бе топло, стана ясно, че има нужда от дъщеря си точно колкото и дъщеря ѝ има нужда от нея.

— Няма да я изгубим — обади се Кент в нов опит да ѝ вдъхне увереност, но тъй като Абигейл не го погледна, замълча. Когато се прегърби и отпусна лакти на коленете, разрошен, връзката му накриво, Лайла си каза, че той самият има нужда някой да му вдъхне увереност.

— Знам какво си мислиш — продължи Абигейл със същия глух безпътен глас. — Мислиш, че вината е моя. Прав си, моя е. Дъщеря

ни е имала толкова сериозен проблем, че е посегнала на живота си, а дори не е потърсила помощ от майка си.

Кент седеше и клатеше глава. Изглежда същите мисли измъчваха и него — че Фиби е трябвало да потърси баща си, а не го бе направила. Навярно изпитваше същото чувство за вина.

Джилиан поразсея напрежението.

— Искате ли някой кафе? Аз бих изпила една чаша. — Огледа с надежда останалите, но тъй като никой не пожела, тя тръгна сама и много натъжена към кафенето.

Вон отиде при Абигейл и приклекна, за да бъдат очите им на едно ниво. Беше в сиви джинси и тъмносиньо поло, от което очите му изглеждаха още по-наситено сини от обикновено. През последните няколко седмици пухът по главата му се бе превърнал в тъмноруси вълни, които на места се бяха завили на масури. Бе започнал да прилича на себе си, въпреки това Лайла непрекъснато си казваше, че външният му вид лъже, че все още не е прескочил опасността.

— Вината не е твоя, Аби — заговори тихо той. — Може да се случи на всеки.

Абигейл вдигна очи към него и нещо от интимността в погледите им потвърди подозренията на Лайла. Те бяха любовници. Не знаеше как да го разбира. Затова реши да не казва нищо, докато не обмисли нещата трезво.

— Той е прав. Вината не е твоя. Никой няма вина. — Всички се обърнаха към Лайла. Тя си мислеше за Гордън и как се чувстваше отчасти виновна заради онова, което бе сторил. Но как можеше да го предотврати? Какво можеше да направи, за да го спре? Бе до него през всичкото време, дори се бе зарекла, че ще го чака, докато излезе от затвора. Може и при Нийл и Фиби да бе същото, може би каквото и да бяха казали или направили двете с Абигейл, ходът на събитията щеше да си остане непроменен. Лайла заобиколи брат си и протегна ръка към най-старата си и скъпа приятелка. — Хайде, Аби. Ела да се поразходим.

Абигейл кимна, без да каже и дума, и се изправи.

Съвсем бавно, като две старици, които се познават от толкова отдавна, че вървят в крачка, те се отправиха по коридора. Озоваха се в малкия атриум от едната страна на асансьорите, където по това време

не се мяркаше жив човек. Наблюдаваха ги единствено призрачните им отражения в тъмните стъкла.

— Изглеждаш ужасно — подхвърли Абигейл.

— Ти също — усмихна се измъчено Лайла.

— Каква нощ, а?

— Да, каква нощ.

— Извинявай, че ти се развихах пред къщата. Не бях на себе си.

— Знам — отвърна Лайла.

— Благодаря ти, че ме спря. Едва ли щях да съм тук, ако не ме беше задържала.

— Радвам се, че бях там, за да те спра. Ако Карим не ме беше докарал... — Лайла усети как се вледенява при тази мисъл и добави с ироничен смях: — Супер, нали? Най-сетне решавам да му отпусна края и да изляза на среща, а виж какво стана.

Абигейл я погледна любопитно.

— Не знаех, че двамата с Карим се виждате.

— И аз не знаех. — „До тази вечер“. Само че този разговор трябваше да остане за някой друг път. Най-важното сега бяха децата им. — Виж, не бива да се самонаказваш за случилото се с Фиби — заяви Лайла, когато седнаха. — Преживях същото с Гордън. Все си повтарях, че щях да забележа нещо, ако обръщах повече внимание, че можех да го спра да не извърши онова, което извърши. Само че аз не умея да чета чужди мисли. Ти също. Ние сме най-обикновени жени, които невинаги могат да бъдат героини.

Абигейл не бе убедена в правотата на думите ѝ.

— Все пак трябваше да забележа какво става. Ако бях по-добра майка...

— И двете трябваше да усетим нещо. Не става въпрос единствено за Фиби — напомни ѝ Лайла.

— И сега какво? Какво ще правим? — За пръв път от месеци насам Абигейл бе свалила непробиваемата си броня, признаваше, че не знае всички отговори, и молеше за помощ.

Това бе ново за Лайла. „Но и аз не знам всички отговори — отвърна безмълвно тя. — Искане ми се да ги знаех“. Не бе необходимо и Абигейл да ги знае, затова изрече простичко:

— Правим всичко по силите си.

— Ами ако това не стига?

— Трябва да стига, не може да не е така.

— Готова съм да направя всичко необходимо, ще жертвам всичко за още един шанс да оправя нещата помежду ни. Ами ако тя не оживее? — Гласът на Абигейл потрепери. — Просто не знам как ще го понеса.

— Ще оживее.

Абигейл не бе в настроение за подобни уверения.

— Щеше да ми е по-лесно, ако не бях съвсем сама.

— Не си сама. Имаш мен.

Абигейл я погледна с нескрито съмнение. Но когато Лайла я прегърна през раменете, не се отдръпна. Останаха така дълго, обединени от мълчалива солидарност, усещаха полепналия по косите им дим, просмукал се и в дрехите. Когато най-сетне се отдръпнаха, очите и на двете бяха мокри.

— Трябва да ти кажа нещо — обади се Лайла.

— Какво?

— Не знам дали в бъдеще ще се виждаме толкова често, след като съм вече без работа.

Абигейл я погледна объркано. Това бе последното, за което би се сетила, но си беше истина, че след като нямаше къща, нямаше нужда и от икономка.

— Сигурна ли си, че не искаш да продължиш да работиш за мен? — попита, когато разбра за какво говори Лайла. — Понякога съм голяма гаднярка. Да не говорим колко съм взискателна.

Лайла се изсмя сухо.

— Така си е.

— Не се притеснявай. Все ще измислим нещо.

Помълчаха, загледани към двора. Лайла се сети да попита:

— Ами жената, която спаси Фиби? Тя какво търсеше там? Все още не си ми казала.

— Дълго е за разказване. — Абигейл се поколеба, преди да продължи: — Всичко започна, когато миналата година фабриката ми изгоря. Една от работничките загинала в пожара, деветнайсетгодишно момиче, Милагрос Санчес. — Лайла я погледна учудено и тя добави: — Ако не си чула нищо, то е защото плащам цяло състояние, за да държа подобни инциденти далече от пресата. Досега се справях наистина добре. — Устата ѝ се изви в иронична усмивка и Лайла

разбра, че говори за развода, който дори високоплатените ѝ служители не бяха успели да скрият, и сега всички таблоиди тръбяха за него. — Та жената, която спаси живота на Фиби тази вечер, е майката на онова момиче.

Лайла се опита да разбере какво става.

— Това не обяснява какво е търсила тук.

— Дойде у нас по-рано същата вечер. Чакаше ме, когато се прибрах от работа.

— Защо? Познаваш ли я?

Абигейл поклати глава.

— Не се познавахме.

— И какво стана?

— Опитах се да ѝ кажа колко съжалявам. Дори ѝ предложих пари, но тя отказа да ги вземе. Заяви, че не е дошла чак дотук за пари.

— И какво искаше?

— Да ме погледне в очите, за да видя каква мъка съм ѝ причинила. Това ми каза. Английският ѝ не е много добър, но успя да го обясни. — Абигейл продължаваше да гледа право напред. Беше много разстроена. — Права е. Донякъде вината е моя. Тъкмо затова е толкова сложно.

— Не разбирам — намръщи се обърканата Лайла. — Защо вината да е твоя?

— Изобщо не трябваше да става подобен инцидент. Бързах да приключим с производството и не обърнах достатъчно внимание на мерките за сигурност. И някой е загинал тъкмо заради тяхната липса. — Обърна се към Лайла. Не бе нужно някой да я обвинява, тя самата вече си бе издала присъда. — Така че си получих заслуженото. Каквото повикало, такова се обадило.

— Да не би да искаш да кажеш, че тази жена има нещо общо с пожара тази вечер? — Лайла бе шокирана от мисълта, че би могла да подпали нарочно къщата.

Абигейл сви рамене.

— Кой знае? Има ли някакво значение? Важното е, че е била, където трябва, когато е трябвало. Тя рискува живота си. Ако не го беше направила, Фиби нямаше да излезе жива от къщата. — Потръпна при тази мисъл и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ако наистина е подпалила пожара, значи не е знаела, че Фиби и Нийл са в къщата.

— Така е, а и аз нямам доказателство, че има нещо общо с пожара. Може би единствената ѝ вина е, че е влязла в чужд имот. Да, признавам, че отначало имах подозрения. Че кой не би имал. Та тя ме обвини, че съм ангел на смъртта. Трябваше да си там. Сцената беше невероятна. — Абигейл потръпна, когато си припомни срещата си с Консепсион. — Може би просто бе дошла, за да каже какво я е измъчвало. Може и да беше решила да приеме парите ми. Както и да е, озова се в имението в най-подходящия момент.

— Какво ще стане с нея, след като я изпишат?

— Сигурно ще я върнат в Мексико, освен ако не пусна връзките си. Имам познати в Държавния департамент. Ще видя какво мога да направя. — За момент се появи старата решителност на Абигейл. — Стига да иска да остане в страната. Един господ знае какво ѝ е струвало, за да дойде дотук, а пък и аз не ѝ постлах червено килимче.

— Все още не е късно.

— Не се тревожи. Ще ѝ се реванширам. Независимо че тя ме мрази.

От тона, с който говореше, Лайла се усъмни, че някой мрази Абигейл повече, отколкото се мразеше сама. Докосна ръката ѝ.

— Ти не си лош човек, Аби. Не мисли подобни неща.

Абигейл се изсмя горчиво.

— Не съм ли? Каква съм тогава?

— Човешко същество, като всички нас.

Абигейл се насили да се усмихне. Нямаше я вече жената, която крачеше пред входната врата и ругаше, когато шофьорът ѝ закъсняваше да я вземе за работа, онази Абигейл, която бе прекалено заета, за да забележи, че съпругът ѝ има извънбрачна връзка или че дъщеря ѝ възнамерява да се самоубие. На нейно място се появи уязвима жена, задълбочена, която поемаше отговорност за действията си.

На Лайла ѝ се прииска да опознае тази жена.

— Бях толкова заета да се правя на жената чудо, та забравих какво е да си обикновен човек — призна с въздишка тя.

Лайла ѝ се усмихна.

— От този клуб излизане няма.

— Държах се зле с теб.

— Да, но така ми помогна да разбера, че съм много по-твърда, отколкото си мислех.

Абигейл я стресна с признанието си.

— Да знаеш само колко ми липсваше. — Беше обърнала очи към нея и годините сякаш се стопиха. — Знам, че се виждаме всеки ден, но не е същото, нали? Липсват ни отношенията от едно време. Държах се лошо с теб, защото не бях готова да ти простя.

Лайла бе толкова трогната, че не можа да отговори веднага.

— Имаше много за прощаване.

— Може и така да е. Време е да продължим напред, не мислиш ли?

Лайла кимна и преглътна буцата в гърлото си.

— Добре — каза Абигейл, — защото ще имам нужда от теб в спасителната си лодка. Струва ми се, че ни предстои дълго пътуване до брега.

— И на мен ми се струва, че си права. — Лайла отново се замисли за сина си, който много скоро щеше да има нужда от грижи, каквито в болницата нямаше да могат да му осигурят... Фиби също.

— Дано да знаеш какво правиш, защото аз нямам представа.

Лайла се усмихна и хвана Абигейл под ръка, докато се връщаха при останалите.

— Аз ли? Нямам никаква представа. Но съм сигурна, че двете ще измислим нещо.

Когато дойде време отново да надникнат в стаята на Фиби, Абигейл се обърна към Кент.

— Имаш ли нещо против този път да вляза сама?

В първия момент той остана изненадан, след това кимна, разбрал, че молбата ѝ не е проява на враждебност, а просто нужда да остане насаме с дъщеря си, макар и за кратко.

Тя се изправи и погледна към Вон, докато пресичаше коридора към интензивното. За миг очите им се срещнаха и усети как между тях прехвърчат искри, макар и съвсем мънички — сякаш се бяха любили не преди няколко часа, а в друг живот. Същевременно знаеше, че

връзката между тях, устояла дори на най-мрачните часове от миналото, щеше да устои и на мрачните часове, които предстояха.

Докато минаваше покрай стаята на сестрите, чернокожа жена я погледна стреснато, очевидно я позна и на Абигейл ѝ хрумна, че Фиби, Вон и Лайла са единственото ѝ семейство. Да, наистина бяха разделени повече време, отколкото бяха заедно, но връзката им беше много дълбока. Беше просъществувала дори без тя да знае — поне при Лайла, докато Абигейл бе изпитвала гняв към целия свят прекалено дълго. Дватамата с Вон лесно подновиха старите си отношения, докато с Лайла не можеха просто да продължат оттам, откъдето бяха прекъснали преди години. Не можеха и да започнат на чисто, затова се налагаше да създадат новото си приятелство, като използват късчетата от старото. Нямахше да бъде лесно, но най-трудната част вече бе преодоляна. Абигейл бе благодарна за присъствието на Лайла, имаше нужда от човек, който преживява същото като нея. Едно знаеше със сигурност — връщане назад нямаше. Старият ѝ живот, старата Абигейл бяха също като къщата ѝ, от която стърчаха обгорели стени и не ставаше за живеене.

Стегна се, когато влезе в интензивното. Всяко влизане бе истински шок. Машините пиукаха и бръмчаха, леглата бяха отделени с тежки завеси, навсякъде имаше дебели електрически кабели и прозрачни пластмасови тръбички, сякаш тук бе индустриална зона, не лечебно заведение. Добре, че пациентите не забелязваха всичко това.

Погледна Фиби. Дъщеря ѝ все още беше в безсъзнание, което в известен смисъл бе добре, каза си тя. Фиби беше превързана, сложили ѝ бяха различни системи, долната част на лицето ѝ бе скрита от кислородна маска. Навярно щеше много да я боли, когато се събуди. Нали затова беше тук? Красивата ѝ дъщеря бе изпитвала толкова силна болка, че се бе опитала да се самоубие.

При тази мисъл Абигейл усети как я залива вълна от мъка, последвана от ново съжаление. Де да можеше да върне времето назад, тогава всичко щеше да е различно. Щеше да прекарва много по-малко време на работа и да се съсредоточи над важните неща. Нямахше да приема нищо за даденост. Щеше да знае, че хората — най-вече децата — не могат да бъдат оставени на изчакване.

Притисна ръка над сърцето на Фиби. Слабите гърди на дъщеря ѝ изглеждаха съвсем крехки, сякаш щяха да се счупят. Усети всяка кост.

„Не се предавай, миличка. Знам, в момента си мислиш, че не си струва да живееш, но всичко ще се оправи, обещавам ти, ако ли не, поне ще ти бъде по-лесно. А животът си струва. Колкото и да те боли в момента, животът винаги си струва. Един ден ще го разбереш, стига да му дадеш шанс“.

Сякаш усетила присъствието ѝ, Фиби се размърда, за миг отвори очи, но остана в безсъзнание. Абигейл се наведе и я целуна нежно по бузата, зашепна също както едно време, когато Фиби бе дете.

— Спи, любимо мое дете. Мама ще бъде до теб, когато се събудиш.

От съседното легло се разнесе тихо стенание. Там лежеше Консепсион Делгадо. Абигейл надникна зад пердето и завари жената, спасила живота на дъщеря ѝ, да се опитва да стане, намръщена от болка.

Абигейл пристъпи към нея и попита:

— Боли ли те? Да повикам ли сестрата?

Дежурният стажант я бе уведомил, че сеньора Делгадо страда от отравяне, има изгаряния втора степен по лицето и ръцете. Прогнозата обаче била добра. Лекарят очаквал да се възстанови напълно. Човек не би предположил подобно нещо, ако я погледнеше. Ръцете ѝ бяха бинтовани, а онази част от лицето, която се виждаше, беше червена като сварена и обилно намазана с мехлем. Консепсион изглеждаше ужасно.

— Не, *gracias* — отвърна с дрезгав шепот тя.

— Да ти донеса ли нещо? Още едно одеяло, вода?

Консепсион поклати уморено глава, сякаш усилието да изрече няколко думи я бе изтощило.

Абигейл остана до леглото ѝ, разкъсвана между желанието да уважи очевидното ѝ желание да бъде сама и своето желание да каже онова, което ѝ тежеше.

— Сеньора Делгадо... Не знам какво да кажа. Нямам думи, с които да изразя благодарността си.

Жената, която преди няколко часа я бе гледала с безмерна ненавист, сега бе прекалено изтощена, за да изпитва каквото и да било.

— Дъщеря ти, тя добре? — попита мексиканката на развален английски.

Абигейл прочисти гърлото си, защото усети колко е стегнато.

— Мисля, че да. Надявам се.

— *Gracias a Dios.* — Концепсион затвори очи за миг.

Абигейл усети как я обземат угризения. След като едва не изгуби собственото си дете, вече знаеше какво е преживяла Концепсион, когато е изгубила своето. Как можа да я прогони? Защо не се опита да поговори с нея, да прояви малко повече състрадание?

— Дълга ти много повече от една благодарност — продължи тя. — Онова, което направи... след случилото се с дъщеря ти... — Тя усети, че не ѝ достига дъх.

— За това е нужно нещо повече от смелост. Човек трябва да има голямо сърце. Искам да ти се отплатя. Трябва да има нещо, което искаш, от което имаш нужда.

Концепсион я погледна напълно объркана. Отначало Абигейл се запита дали жената я е разбрала. След малко мексиканката отвърна с дрезгав глас:

— Това не за мен. — Тя вдигна бинтованите си ръце. — За твоя дъщеря.

— Значи си по-добър човек от мен. Аз се скрих зад извиненията. Концепсион мигна и въздъхна.

— *Ahora tú sabes.*

Абигейл бе учила испански в гимназията, по знанията ѝ отдавна бяха забравени, тъй като не бе използвала езика, въпреки това разбра какво каза жената. „Сега вече знаеш“.

„Да — помисли си тя, — сега вече знам“. Знаеше какво е да изгубиш дъщеря, защото едва не ѝ се случи тази вечер, а и Фиби все още не бе в безопасност. Как можеше да се отплати на Концепсион? Имаше ли начин да компенсира мъката от загубата ѝ?

— Ако искаш да се извиня публично, просто кажи. Заслужаваш го.

По страните на Абигейл рухнаха сълзи. Не помнеше кога за последен път бе плакала, освен когато бе сама, а ето че сега се разплака пред почти напълно непозната. Не само това, ами предложи да ѝ се извини публично, което щеше да съсипе всичко, за което се бе трудила толкова упорито. Нима целият свят се бе обърнал наопаки? Или пък само нейният свят?

Мексиканката я наблюдава дълго, в пълно мълчание: физическото възпъщение на вината на Абигейл. Тази вина не бе

единствено за ролята ѝ в смъртта на дъщерята на Консепсион, ами за всички по-дребни грехове, които бе извършила по пътя към собствения си ад.

Най-сетне госпожа Делгадо заговори.

Консепсион не помнеше почти нищо след пожара. Помнеше единствено как я качиха в линейка, над нея се бяха надвесили угрижени лица, а след това се озова на носилка в болничен коридор, заслепяваха я луминесцентни лампи, също като студено слънце, всяка частица от тялото ѝ гореше, въпреки че ѝ бяха сложили инжекция, за да намалят болката.

След това бе заспала — нямаше представа за колко дълго — и когато се събуди, около нея пиукаха и жужаха машини, на носа и устата ѝ бе сложена пластмасова маска, не помнеше кога я е свалила, за да стане от леглото. Така и не бе успяла, тъй като на китката ѝ бе сложена тръба, в единия ѝ край висеше торбичка с бистра течност, закачена на стойка до леглото. Мислите ѝ препуснаха. „Какво е това място?“ — питаше се тя. Дори тялото ѝ, цялото в бинтове, ѝ се струваше чуждо. Беше подуто, навсякъде пулсираше и я болеше дори когато дишаше.

Когато мислите ѝ се проясниха, си спомни, че се намира в болница. От време на време, иззад пердето около леглото долавяше гласове, една медицинска сестра непрекъснато влизаше, за да провери как е. През следващия час ту изпадаше в безсъзнание, ту се будеше, докато женски глас не я изтръгна от съня — гласът на Сеньората — шепнеше на някого в съседното легло, вероятно на дъщеря си. Тогава вече си припомни какво се бе случило и мисълта, че момичето е живо, я накара да се просълзи от благодарност. Вече се бяха случили достатъчно трагедии. Не можеше да позволи още една смърт, макар да си казваше, че тази ще бъде справедливо наказание.

Ето че Сеньората застана пред нея, по лицето ѝ се стичаха сълзи и тя молеше за прошка. Разкаянието ѝ бе предизвикано от съдбата на собственото ѝ дете, не от нещастieto с дъщерята на Консепсион. Да, сигурно беше така. Но това вече нямаше значение. Мексиканката се почувства безкрайно уморена. Не просто изтощена от пътуване, ами от това да се крие като престъпничка. Бе изтощена и от жаждата за справедливост, който бе пламтяла в нея. *Bastante*^[1]. Искаше да сложи край на тази лудост. Искаше спокойствие. Искаше...

... Хесус.

Спомни си как я гледаше той, докато се сбогуваха на летището — по лицето му бе изписана тревога, в очите му грееше неизказана обич. Нима той не я спаси, също както тя спаси дъщерята на Сеньората тази вечер? Той я извади от пепелищата на отчаянието, даде ѝ надежда. Прииска ѝ се да е до нея, за да присъства на края на пътешествието ѝ. Вече нямаше съмнение, че това е края на пътя. Стори ѝ се, че чува гласа на *abuelita*, която бе изрекла същите думи, когато Консепсион бе дете и след като се сби със сестра си, гневно заплашваше да си го върне на Кристина. „В истинското сърце няма място за отмъщение, *mi hija*“.

— Не искам нищо от теб, сеньора — промълви дрезгаво тя. Същите думи бе изрекла и по-рано тази вечер, но сега в тях нямаше омраза. Гневът ѝ се беше стопил. — Тази вечер вижда със свои очи как един живот може отнет бързо, просто така. — Тя направи неумел опит да щракне с пръстите на бинтованата ръка. — Не забравяй никога.

— Няма — отвърна Сеньората чистосърдечно.

— Благословена си и все още имаш дъщеря. Радвам се.

— Но ти...

Консепсион вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Аз намерих спокойствие — рече тя на свършен английски, сякаш мислите ѝ се бяха прояснили напълно и можеше да говори безупречно. Така беше. В този момент присъствието на Милагрос бе толкова силно, сякаш духът ѝ бе намерил тяло, в което да се всели.

— Обещавам ти, че отсега нататък нещата ще са различни — зарече се Сеньората.

Консепсион я погледна от болничното легло, също като кралица на трон, и се запита дали Сеньората ще удържи на обещанието си. Но коя бе тя, че да я съди? Нима не бе допуснала вече тази грешка? Не откри ли, че има и състрадание? Най-сетне изпусна дълго съдържания дъх и се намести на възглавниците.

— *Claro* — отвърна тя. Разбира се, че отсега нататък нещата щяха да са различни. И как иначе? Много неща се бяха променили, прекалено много бе изгубено, така че не бе нужно и бъдещето да се променя.

След минута на неловко мълчание, в която се чуваше единствено ритмичното съскане на помпа някъде в стаята и дрънченето на количка

навън в коридора, Сеньората най-сетне заговори.

— Сигурна ли си, че не искаш нищо?

Концепсион отвърна срамежливо.

— *Si*. Има нещо.

— Каквото кажеш. — Сеньората ѝ се стори облекчена, че може да стори поне нещо.

Представи си отново Хесус. Устните му, винаги готови да се извият в усмивка, очите, в които се отразяваше всяко чувство, независимо дали той беше щастлив или тъжен, или разочарован — там имаше всичко, освен безразличие той не бе способен на безразличие — бодливата му буза, притисната в нейната през нощта, когато лежаха в леглото му, долепени като две лъжици в чекмедже.

По устните ѝ трепна подобие на усмивка.

— Искам да позвъня по телефона, междуградски разговор, *por favor*^[2].

— Да не би да има закон, който налага кафето в болниците да е винаги толкова противно? — намръщи се Лайла, след като отпи нова глътка от пластмасовата чашка.

Двамата с Карим седяха в кафенето, на маса до прозорците към паркинга. Лайла изпрати Вон и Джилиан в хотела. След като забеляза колко блед изглежда брат ѝ, тя настоя да си тръгнат, тъй като не искаше и неговото здраве да се влоши.

Нямаше представа къде са Абигейл и Кент. Когато ги видя за последен път, бяха тръгнали нанякъде, вероятно за глътка свеж въздух или да се разходят само двамата. Изглежда бяха постигнали някакво примирие. Покрай нововъзникналата криза очевидно бяха готови да забравят болката и да обединят усилия, за да помогнат на Фиби.

Лайла знаеше, че трябва да насочи вниманието си към Нийл. Не биваше да позволява нищо... и никой... да ѝ пречи, за да му помогне да се възстанови. Тази вечер бяха успели да избегнат трагедията, но кризата предстоеше. Отговорността бе изцяло нейна, след като баща му вече го нямаше. Тя трябваше да преведе сина си през трудностите. Това означаваше, че отсега нататък ще поставя нуждите на Нийл над егоистичните си желания. Вече взела решение, тя отпиваше от безвкусното кафе и оглеждаше помещението, стените, боядисани в

цвета на анкерпласт, хората, скупчили се на съседните маси, обръщаше се към паркинга и не смееше да погледне Карим.

Не биваше да позволява решителността ѝ да се стопи.

— Бизнесът им не зависи от постоянни клиенти — отбеляза сухо той.

Лайла въздъхна.

— Трябваше да съм свикнала. Прекарах достатъчно време по болници. При мама беше различно, защото знаех, че ще умре. При брат ми знам, че ще оцелее. Когато става въпрос за сина ми, който току-що се е опитал да се самоубие... — Тя замълча, сведе глава и притисна уста със свит юмрук.

— Имало е причина да бъде пощаден — отвърна тихо и спокойно Карим. — Господ не е искал да умре сега.

Тя вдигна очи към него.

— Все още ли вярваш в Господ? След всичко, което ти се е случило?

Той кимна.

— В Корана пише, че продължителността на всеки живот е определена. Единствено Аллах владее подобни решения. След като не е било писано, няма да стане. Така е и със сина ти.

Тя изви вежда.

— Значи ние, хората, нямаме право на глас.

— Единствено по отношение на онова, което решим да правим през отреденото ни време.

Лайла остана с впечатление, че вече не говорят за Нийл.

— Едно време вярвах в Господ — призна тя. — Много е трудно да вярваш в божествено присъствие, след като видиш съпруга си на пода, пуснал куршум в главата си. — Не бе влизала в църква от погребението на Гордън.

Карим изви устни в иронична усмивка.

— И ето че си оцеляла, а някои дори биха казали, че цъфтиш.

Тя се замисли над станалото помежду им преди няколко часа.

— И аз така си мислех. Досега.

— Не си виновна за случилото се с Нийл — заяви убедено той.

Тя сви рамене.

— Аз съм му майка. Вината е само моя.

— Значи онова, което каза на Абигейл, са били просто празни думи, така ли?

— Не, говорех искрено. Не вярвам, че децата ни са се опитали да се самоубият заради нещо, което ние сме направили или не сме сторили. Това обаче не означава, че можем да продължим напред сякаш нищо не се е случило. Трябва да вложa всичките си сили, за да съм сигурна, че няма да има нов опит. Дори това да означава изцяло да загърбя своя живот, поне за момента. — Тя избегна погледа му, тъй като се страхуваше. Искаше ѝ се Карим да я притисне в прегръдката си, независимо от последствията.

— Говориш за нас — преведе прозорливо той.

— Няма „нас“. Нима не виждаш? — заговори грубо Лайла, тъй като знаеше, че ако не се дистанцира още сега, докато имаше сили и решението ѝ е прясно, с времето ще стане невъзможно. — Снощи бяхме просто двама души, които прекараха приятно заедно и пийнаха малко повече. Добре де, беше ни повече от просто приятно. Каквото и да си мислиш, то не означаваше нищо. Харесвам те, Карим. Надявам се да останем приятели. Но в момента друго не мога да ти предложа.

— Добре. Значи си решила? — Говореше спокойно, но от стегнатите мускули на челюстта му ѝ стана ясно, че той се бори, за да скрие истинските си чувства.

— За съжаление, да.

— Тогава няма какво друго да си кажем.

Лайла усети облекчение и в същото време се почувства разочарована. Очакваше да се бори за нея, а той не направи нищо, следователно имаше пълното право да прекрати връзката им.

— Радвам се, че разбираш — каза.

— Грещиш. — Тъмните му очи заблестяха. Нямахте да се примири с положението, сега вече ѝ стана ясно. — Според мен, Лайладжан, допускаш грешка — настоя той и тя усети тръпка, когато го чу да се обръща към нея с афганистанската дума за обич, с която наричаше единствено майка си и сестрите си, когато разговаряше с тях по телефона. — На всички ни бе даден втори шанс, и на мен, и на теб. Човек рядко получава подобна възможност. Наистина ли искаш да я пропилееш? Наистина ли вярваш, че по този начин ще помогнеш на сина си? Помисляла ли си, че по този начин му правиш лоша услуга?

Тя ахна при тази проява на дързост.

— Как можа дори да си го помислиш?

— И аз като Нийл знам какво е да изгубиш баща си — продължи той без дори да трепне или да помисли да се извини. — Когато ти казвам, че последното, от което синът ти се нуждае, е да има чувството, че спира майка си да се порадва на малко щастие, говоря от личен опит.

— Какво предлагаш да направя, да го изоставя ли? — попита тя.

— Не, но има разлика между това да обърнеш гръб на някого и да разбереш кога е време да се оттеглиш — поправи я той. — Не ти предлагам да обърнеш гръб на Нийл, не и сега. Разбирам, че той има нужда от теб и така трябва да бъде. Но може би той има нужда да живее собствен живот.

— Не мога — поклати глава тя. — Няма да постъпя, както предлагаш. Така само ще му причиня нова болка, а той вече изтърпя достатъчно.

— Да не би да мислиш, че като се отказваш от всичко, ще дадеш на Нийл онова, от което се нуждае?

— Защо да се отказвам от всичко? Недей да говориш вместо мен. Ако тази вечер съм оставила у теб погрешно впечатление, моля те да ме извиниш. Не съм искала... — Замълча, защото ръката на Карим се стрелна напред и я стисна за китката. Не беше силно, но тя се почувства безпомощна. Той щеше да уважи желанията ѝ, очите му го издадоха, нямаше да се преструва. Знаеше, че тя го желае също толкова, колкото и той нея. Лайла усети колко е бърз пулсът ѝ на мястото, където пръстите му бяха обвинили китката ѝ. За малко да му признае истината и да изплаче онова, което ѝ тежеше. Не можеше да си го позволи. Така само щеше да отвори отново вратата, която отчаяно се опитваше да хлопне. — Трябва да вървя. — Дръпна ръка и се изправи. — Трябва да видя как е Нийл.

[1] Bastante (исп.). — Достатъчно. — Б.пр. ↑

[2] Por favor (исп.). — Моля. — Б.пр. ↑

18.

За Абигейл следващите дни преминаха като в мъгла. Ходеше на работа, следеше как върви почистването след пожара, местеше се в нов дом и през всичкото време успяваше да е на една крачка пред демона, който не спираше да я преследва: ужасната мисъл, че дъщеря ѝ се е опитала да се самоубие. Всеки път, когато тази мисъл вземеше надмощие, имаше чувството, че е стиснала нагорещената дръжка на тиган, а след това бързаше да си напомни, че Фиби се е измъкнала жива и че сега е на безопасно място — на сутринта след пожара най-сетне дойде в съзнание, а седмица по-късно бе изписана и предадена на грижите на доктор Хюго Ърнст от психиатрична клиника „Дюхърст“.

Доктор Ърнст ги предупреди да не очакват незабавни резултати и каза, че процесът ще бъде като белезата на лук, пласт след пласт. Абигейл обаче бе преизпълнена с нетърпение. Искаше да знае защо. Какво бе чак толкова объркано в живота на Фиби, че да иска да сложи край? Докато не получише отговори, нямаше как да помогне на Фиби и нямаше да намери нито миг спокойствие.

Междувременно се опитваше да подреди живота си. Беше се пренесла в обзаведена къща на брега на реката непосредствено до яхтклуба и мястото ѝ се стори много удобно, колкото и да бе странно, поради същата причина, поради която преди това го мразеше. Тук бе анонимно и от нея не се искаше абсолютно нищо. Не ѝ се налагаше да мисли (или да се вманиачава) нито за обзавеждането, нито за осветлението. Не беше нужно да гласи сцената за живота си, защото всичко вече бе направено и от нея се искаше единствено да се нанесе. За известно време отложи всичките си публични изяви и прехвърли всички задължения, свързани с бизнеса, на способната си изпълнителна директорка Елън Цао. През повечето дни се опитваше да се справи с последствията от пожара. Попълваше бланки, ходеше на срещи със застрахователите, разговаряше с архитекта, когото бе наела да възстанови Роуз Хил. Всички тези срещи се провеждаха, когато не

бе с Фиби или не посещаваше личните си терапевтични сеанси с доктор Ърнст, или не се виждаше с Кент и адвокатите им, за да уточнят всичко около развода. (Както и при бебетата, никога нямаше подходящо време за развод, мислеше си тя.)

А в центъра на този хаос бе Вон, който като живителен пулс ѝ помагаше да опази разсъдъка си, за да не я закарат в „Дюхърст“. Срещаха се, когато можеха, обикновено набързо, тъй като Абигейл я чакаха твърде много задължения. Тъй като откакто станаха любовници, се чувстваше неудобно заради жената, при която живееше, вече не ходеше в апартамента. Обикновено Вон се качваше на влака и отиваше при нея, когато му бе приятно. Първото му посещение бе две седмици след пожара. Тя го заведе на обяд в яхтклуба, а след това отидоха у тях и както обикновено, се озоваха в леглото.

— Нещо ново за къщата? — попита той, след като се любиха и влязоха в банята, за да си вземат душ. — Днес не каза нищо.

— Не исках да те отегчавам — отвърна тя и зашляпа боса към душа, спокойна и отпусната след прекарания час в прегръдките му. — Сигурно ти е омръзнало да слушаш за къщата. — Понякога отегчаваше дори себе си.

Той я целуна по рамото.

— Винаги искам да знам какво става с теб, скъпа. Знаеш много добре.

— Добре тогава. Вчера от пожарната ми изпратиха окончателния доклад. Записано е, че е нещастен случай. Най-вероятно някоя свещ е паднала, докато нямаше ток.

— Интересно, как ли е паднала? — Вон пусна водата и когато стана достатъчно топла, той се пхна под струята. След малко и тя пристъпи до него.

— Смятаме, че Брустър е бил виновен. Много го е страх от бури. Сигурно е съборил някоя свещ, докато е опитвал да се завре някъде. Фиби и Нийл са били на горния етаж... — „Толкова надрусани, че дори не са разбрали, докато пламъците не са лумнали“.

Посегна към сапуна и отново усети как я обхваща напрежението, за което сексът бе само временно разрешение. Вон изглежда усети накъде се насочват мислите ѝ, затова побърза да я увери:

— Знаеш, че всичко ще се оправи. — Пое сапуна от нея и започна да я сапунисва. Едрата му длан се движеше по тялото ѝ бързо

и уверено.

— Откъде да знам? — Засега единственото хубаво бе, че намериха Брустър. След като огънят бе потушен, го бяха открили в гората зад къщата, невредим, обикаляше в кръг и лаеше истерично.

— Нещата се подреждат сами. Понякога е нужно малко време, но рано или късно се получава. — Вон стигна до врата ѝ и хлъзгавите му пръсти напипаха напрегнато място в основата на черепа и започнаха да го масажират. Тя затвори очи и се отпусна до него, наслади се на топлото мокро тяло до своето, на обгръщащата ги пара.

Това важеше ли за Вон? — питаше се тя. Той щеше ли да преодолее препятствията в своя живот? Тревожеше се и за него, освен за всичко останало. Може и да бе смъртно уморена в края на всеки ден, но не можеше да спи. Често ѝ се случваше да лежи часове наред, докато най-сетне ставаше и отиваше или да гледа телевизия, или да чете книга. Не бяха говорили по този въпрос. Рядко им се случваше да говорят. Въпреки това тя много се тревожеше.

Изправи глава и въздъхна.

— Напоследък се въртя като в омагьосан кръг.

— Не е лошо да се движиш в кръг. — Той я завъртя да я целуне по устните и тя го усети как започва да набъбва.

Не останаха още дълго под душа.

Въпросът продължи да я измъчва и докато лежаха, след като се любиха за втори път. „Това ли правя с Вон? Въртя се в кръг?“, питаше се тя. Абигейл не знаеше отговора на този въпрос. Просто живееше от ден за ден. Нито един от двамата не говореше за бъдещето, освен някои общи неща. Сякаш предишният живот на Вон бе оставен на изчакване. Никога не ѝ каза: „Обичам те“. Тя също не му каза. Щеше да е прекалено обвързващо, а в момента връзката им бе несигурна... и кой знае докога щеше да остане несигурна... а пък тя не искаше да разваля отношенията им.

— Не мога да повярвам, че ще го кажа, но май е време за подстригване — разсмя се тя и прокара пръсти през косата му, все още влажна и рошава от къпането. Беше пораснала толкова много, че покриваше ушите му.

— Какво, не ти ли харесвам като дивак? Мислех, че съм спасението ти от света на нормалните — пошегува се той.

— Това спасение дълго ли ще продължи... или съвсем кратко? — Не смееше да пита друго, нито да настоява.

— Ти решаваш. — Той се усмихна, обхвана едната ѝ гърда и се наведе, за да я целуне.

„Наистина ли? От мен ли зависи?“ — питаше се тя. Може би съдбата щеше да реши, както едно време. Нима съдбата винаги щеше да ги разделя с обстоятелства, които не зависеха от тях? До известна степен наистина имаше право на избор в случая. Можеше да реши да остане на ръба на неизвестното или да направи крачка назад; можеше да се предпази от нови рани, като се държи на безопасно разстояние, дори в емоционално отношение.

С Лайла бе тъкмо обратното. Напоследък, когато и да се видеха, когато и да се чуеха по телефона.

Абигейл се чувстваше в безопасност, като човек с корени. Почвата, на която бе избуяло приятелството им, бе плодородна, затова отношенията им разцъфтяха отново. Говореха почти всеки ден, макар да не се виждаха често както преди. Лайла и Нийл се настаниха в апартамент в покрайнините на града и Лайла бе много заета с новата си работа в „Таркингтън Травъл“ (беше отказала предложението на Абигейл да приеме работа във фирмата ѝ, като обясни, че предпочита Аби да ѝ е приятелка, не шефка). Беше средата на април, повече от месец бе минал след пожара, когато най-сетне успяха да отделят време в натоварения си график и да се срещнат за обяд.

Докато минаваше с колата си през града, Абигейл забеляза, че форзициите са цъфнали — наситено златисто на фона на кафявите голи дървета. Забеляза и диви нарциси покрай пътя, надигнали се сред окапалите през есента листа също като малки перископи, които търсят другите пролетни знаци. Усмихна се. След зимата, която прекараха, бе започнала да се пита дали ще видят отново пролетта, а ето че тя бе настъпила неусетно, като малко чудо.

Беше запазила маса в „Габриела“, любимия ѝ ресторант в Стоун Харбър. Когато пристигна, Лайла вече я чакаше.

— Закъснях ли? — попита Абигейл и погледна часовника си.

— Не, аз пристигнах няколко минути по-рано — отвърна с усмивка Лайла. — Добре си ме научила.

Абигейл отбеляза, че изглежда чудесно. Тъкмо тази Лайла помнеше от тийнейджърските години — здрава, с ясен поглед и

грейнало лице. Беше с вталено велурено сако, копринена блуза в тъмнолилаво и черни дънки. Тоалетът не бе достоен за дните, когато бе кралица на висшето общество, но тя изглеждаше елегантна и й отиваше много повече от марковите тоалети, които Абигейл помнеше от снимките в клюкарските рубрики. Не бе само видът ѝ, Лайла изглеждаше много по-самоуверена. Дори се пошегува, когато Абигейл я попита за новата работа.

— Струва ми се, че най-сетне хванах цаката на телефонната система. Тази седмица затворих по погрешка на един-единствен клиент.

— На това му се казва напредък — съгласи се Аби.

— Но пък ми е много приятно. — Очите ѝ греха с блясък, който го нямаше, докато работеше за нея. — Все едно преживявам отново най-хубавата част от миналото. Всички места, до които пътувахме двамата с Гордън — Рим, Париж, Лондон, Карибските острови през зимата. — Въздъхна замислено. — Да, всеки ден нещо ми напомня, че едно време съм имала живот.

— А сега нямаш ли?

— Не ме разбирай погрешно. Не се оплаквам — заяви Лайла толкова разпалено, че не бе нужно да обяснява повече. — Работата е страхотна. В много отношения и животът ми е прекрасен. Първо, преди шест месеца кой би предположил, че двете с теб ще обядваме заедно? — Тя се огледа — бяха на остъклената тераса и слънцето ги топлеше — и отново се обърна с усмивка към Абигейл. — Може и да ти прозвучи като клише, но трябваше да изгубя всичко, за да разбера кои са най-важните неща.

Абигейл също ѝ се усмихна, защото си бе помислила същото.

— Как е Нийл? — попита тя. Бяха говорили преди няколко дни и тя нямаше търпение да разбере как се възстановява, за да има надежда, която да я крепи.

— Добре — подвоуми се Лайла. Нийл ходеше на психотерапевт два пъти в седмицата и антидепресантите му действаха добре, бяха различни от първите, които пиеше, и поне според Лайла напредъкът беше огромен. Въпреки това тя си оставаше нащрек, тъй като не искаше да товари Нийл, нито пък себе си с прекалено много очаквания. — Онзи ден постигнахме мъничък успех. Много неща излязоха наяве

по време на сеанса. Изглежда Нийл е таил гняв не само към баща си, но и към мен.

— Защо? Ти пък какво си направила?

Доброто настроение на Лайла се стопи и тя пребледня.

— Онзи ден оставих Гордън сам.

Не бе нужно да обяснява повече.

— В тези неща няма нищо сигурно — въздъхна Абигейл.

— Не само това. Нийл се е обвинявал, казвал си е, че ако е бил по-добър син, Гордън е щял все още да бъде жив. Знам, че е пълна глупост, но чувствата му са истински. — Тя смръщи угрижено чело, след това отново се поотпусна. — Радвам се, че ми каза, въпреки че ми беше много трудно да го чуя. Сега поне знам какво го е измъчвало. Предпочитам истинския Нийл с брадавиците и всичко останало, вместо свършения син, който може да се окаже, че изобщо не е свършен.

Абигейл се замисли за Фиби, която бе все така затворена в себе си. „Де да можех да я накарам да поговори с мен...“

Тъкмо тогава донесоха храната им. Салата със скариди и авокадо за Лайла и паниран костур за Абигейл със специалитета на заведението — домашно приготвена фокача, пълнена със сирене от Талегио.

— При Фиби как е? — Попита Лайла и бодна от салатата.

— Утре предстои първият ни семеен сеанс. — Абигейл усети как стомахът я присвива при тази мисъл. — Доктор Ърнст твърди, че била готова. Надявам се, че знае какво прави. Непрекъснато ме уверява, че имала напредък. Но честно да ти кажа, досега доказателство не сме видели. Имам чувството, че докато е с нас с Кент, казва и прави каквото се очаква от нея. — Призна го единствено пред Лайла. Когато други питаха как е дъщеря ѝ, тя се усмихваше и им пробутваше официалната версия, че Фиби била при роднини, за да се възстанови от нараняванията си.

— Понякога и при Нийл е същото — призна Лайла. — Все още има неравности по пътя.

Абигейл се приведе напред и попита с тих напрегнат глас:

— Казал ли ти е нещо, споменал ли е какво ги накарало двамата с Фиби да... — Така и не довърши изречението. Думите бяха прекалено болезнени.

— Абсолютно нищо. — Лайла също нямаше представа. — Единственият път, когато попитах, той отговори: „Ако Фиби има нещо за казване, да го каже“.

— Смяташ ли, че премълчава нещо?

— Може и да е прав. Каквато и да е истината, Фиби трябва да я каже.

Абигейл въздъхна и си остави вилицата. Апетитът ѝ се бе стопил, както и спокойствието.

— Лошото е, че не постигаме нищо с нея. Все едно се опитваме да пробием тухлена стена с глава. А как само ми се иска да знаех какво има зад тази стена.

— Обикновено не е само едно. При Нийл е лесно да се каже, че всичко е резултат от случилото се с Гордън, но истината е, че той си има свои проблеми. — Лайла отпусна ръка върху пръстите на Абигейл. — Ако има нещо, което Фиби крие от вас, то рано или късно ще излезе. И не забравяй, че важното е не онова, което се е случило, ами онова, което ще се случи в бъдеще.

Сякаш бездънна яма зейна в стомаха на Абигейл при тази мисъл.

— Тъкмо това ме притеснява. Да, искам да се прибере у дома, но в същото време съм уплашена до смърт. Дали съм заключила всички ножове? Дали съм изпразнила шкафа с лекарствата? Няма да мога да я следя непрекъснато.

Лайла я погледна със съчувствие.

— Не си единствената. И на мен ми е същото от време на време. Ще го преодолееш. И двете ще го преодолеем.

— Откъде си толкова сигурна?

Лайла се усмихна криво.

— Не съм. Само че си казвам, че ако го повтарям достатъчно често, един ден ще повярвам.

Докато обядваха, обсъдиха и други неща. Лайла разказа на Абигейл подробности за работата си и за живота на колегите ѝ, който приличаше на сапунена опера. Абигейл пък я осведоми как напредва разводът ѝ — тема, която допреди няколко кратки месеца би я накарал да започне да ругае Кент, докато сега, за нейна огромна изненада, не ѝ въздействаше чак толкова болезнено.

— Не съм вярвала, че ще кажа подобно нещо — поклати тя глава в пълно недоумение, — но в известен смисъл му се възхищавам за

онова, което направи. Преди може и да не съм съзнавала, но бракът ни беше приключил много преди той да ми изневери. Поне е имал достатъчно смелост, за да направи нещо.

— Ами ти? Вие с Вон все още ли си падате един по друг? — попита Лайла.

Абигейл ѝ бе доверила какво става с Вон малко след като нещата се поутоложиха. Как да го скрие от нея? Как би могъл Вон да скрие? А и нямаше смисъл. Единственото, което Лайла не знаеше, бе, че Аби няма представа в каква посока се развиват отношенията им.

Абигейл остави вилицата.

— Да, но е твърде сложно.

— Защо? — изви вежди Лайла.

Абигейл въздъхна.

— В момента всичко е доста объркано.

— Всичко или само между вас с Вон?

— И двете.

— Това означава ли, че връзката ти с него не е сериозна?

— Нека просто кажем, че за момента се радваме на компанията си — отвърна уклончиво Аби. Зачуди се какво извинение да измисли.

— Виж, все още не съм официално разведена.

Лайла нямаше да се върже на подобно обяснение.

— Дори да не си, в най-скоро време ще бъдеш. Стига, Аби, каква е истинската причина? Заради рака ли? — Не откъсваше очи от нея.

— Не, разбира се — отвърна бързо. Може би прекалено бързо.

Лайла я погледна изпитателно, сякаш се двоумеше дали да ѝ повярва.

— Какъв тогава е проблемът? Какво те спира?

— Какво да ме спира? Двамата с него няма да се женим. Дори не мога да си представя, че ще живеем заедно.

— Защо?

— Първо, той иска съвсем различни неща от живота. Какво ще стане, когато се върне на работа? — Абигейл дори не искаше да обмисля подобна възможност, както и Лайла. — От онова, което ти ми разказа, той прекарва по-голямата част от времето си в чужбина.

— Е, и? Ти пък като че ли ще го чакаш да се прибере, за да му подадеш лулата и пантофите! — разсмя се Лайла и поклати глава. — Стига, Аби, вие сте един дол дренки. Създадени сте един за друг.

На Абигейл ѝ се искаше да повярва, че е така. Истината бе, че и двамата бяха много амбициозни — тя по отношение на кариерата си, а Вон нямаше търпение да задоволи жаждата си да обикаля света — ала това не бе достатъчно, за да създадат здрава връзка. Искаше да играе по-съществена роля в живота му. Та нали проблемите между нея и Кент се появиха, защото тя никога не си беше у дома? Искаше следващия път да е различно — ако имаше следващ път. А като знаеше отношението на Вон към жените, бе наясно, че той не е образец на внимание и вярност. Та нали Джил все още чакаше той да ѝ подхвърли някоя и друга троха.

Не можеше да пренебрегне и факта, че е болен от рак. Ами ако не влезеше в ремисия? Какво щеше да стане тогава? Да остане до него и да го наблюдава как се топи, щеше да е непосилно.

Ако кажеше всичко това на Лайла, бе все едно да отвори кутията на Пандора, затова смени темата.

— На идване се отбих до къщата — спомена тя, докато сервитьорът вдигаше чиниите.

— Как върви почистването? — поинтересува се Лайла.

— Почти са приключили. Карим и екипът му дори са спасили част от нещата — повечето порцелан и сребърни прибори. Почти всичко друго е заминало. Незнайно как бродираната кухненска кърпа на баба е оцеляла. Дватамата с Карим се шегувахме, че тя трябва да има пръст в цялата работа. Мама все повтаряше, че била невероятна жена.

— Кажи как е Карим — помоли небрежно Лайла, макар да не успя да заблуди Абигейл. „Не съм единствената, чиито живот е объркан“, помисли си тя.

— Добре. Пита за теб.

— Ти какво му каза? — В гласа ѝ се прокрадна едва забележим интерес, но се изчерви издайнически.

— Че си добре и се скъсваш от работа на новото място. Помоли да ти предам поздрав. — Нямаше нужда да казва друго. Тъжното лице на Карим ѝ бе разкрило всичко.

— Това ли е всичко?

— Ти нещо повече ли се надяваше да чуеш? — попита закачливо Абигейл.

— Не, разбира се. Стига глупости. — Лайла се възползва от възможността да се наведе, за да вдигне салфетката от пода, която

избра много подходящ момент да падне. Нито една от двете не спомена повече Карим и раздялата.

Поръчаха си кафе и десерт, тъй като не бързаха да се върнат към напрежението и грижите, които ги чакаха навън. Бе почти три, когато си тръгнаха. Докато се прегръщаха за довиждане на тротоара, на Аби ѝ направи впечатление, че двете са като стари приятелки, които са обядвали заедно, сякаш помежду им никога не бе имало разрыв. Как бе възможно само допреди няколко месеца да изпитваше единствено горчивина към Лайла? Бе подозирала, че има връзка със съпруга ѝ. Не бе допускала дори за секунда, че двете с Лайла ще подновят приятелството си, сякаш единственото, което ги е разделяло, е било времето и разстоянието. Та това бе истинско чудо.

— За малко да забравя — добави Абигейл, преди да тръгне. — Получих картичка от сенъора Делгадо. Нали я помолих да ми съобщи къде е, ако искам да се свържа с нея? — Абигейл се опитваше да ѝ издейства зелена карта.

— Тя как е? — попита Лайла.

— Май зелената карта няма да ѝ бъде необходима. Вече е на крака и се е омъжила — за симпатичния господин, който я взе от болницата. Оказа се, че той бил американски гражданин.

Лайла се усмихна.

— Наистина ли? Чудесно. Дано животът ѝ се подреди.

— Имам чувството, че всичко при нея е наред. Според мен тя е жена, която би се омъжила единствено по любов. — Абигейл реши засега да не казва другата причина, поради която искаше да държи връзка с Консепсион. Беше ѝ хрумнала идеята да построи безплатна клиника в Лас Крусес и да я кръсти на името на Милагрос Санчес. Не искаше да казва дори на майката на момичето, докато не се убедеше, че всичко ще бъде наред. Сега, докато я чакаха и развод, и неприятности във фирмата, идеята бе все още мечта, която се надяваше един ден да осъществи.

— Любов — повтори замислено Лайла. — Ако има късмет, това ще бъде повече от достатъчно.

Всекидневната в психиатричната клиника „Дюхърст“ бе боядисана във весели цветове и обзаведена с меки кресла и канапета в

пъстри тапицерии, кръгли маси и столове за работа, по стените висяха копия в рамки на произведения на Матис и Шагал. В единия ъгъл бе оставена кошница с играчки за децата, които идваха на посещение, а в библиотеката можеха да се намерят известни книги, подредени азбучно по имената на авторите. Дори гледката бе приятна — ширнала се великолепно поддържана поляна, където пациентите можеха да се разхождат, когато бе слънчево, покрай алеите имаше цветни лехи, пейки, някои бяха придружени от роднини, други се наслаждаваха на самотата.

Абигейл бе прекарала толкова много часове в тази стая, че бързо забелязваше дори най-незначителните промени — разместена възглавница или кривването на някоя картина, ново съобщение на таблото. Днес на масата до прозореца зърна недовършен пъзел, символ на целта, която се надяваше да постигне със семейния сеанс — да подреди парчетата и да разреши загадката защо Фиби бе опитала да се самоубие.

— Спокойно — прошепна Кент, докато тя крачеше напред-назад и чакаше Фиби и терапевтът да дойдат. — Ще протриеш килима.

Абигейл спря и се въртна към него.

— Защо се бавят?

Седналият на канапето Кент погледна часовника си.

— Минали са едва две минути. Ще се появят всеки момент. — Загорял, облечен в свободни памучни панталони и кафяво кадифено сако върху жълта риза от „Айзод“ (през годините така и не успя да създаде у него усет към модата), той изглеждаше спокоен, не само по отношение на терапевтичната поредица, ами и за живота изобщо. Най-вече за живота с Шийла. Абигейл усети как я бодва ревност. Той живееше щастливо с друга. Очевидно бе продължил напред без нея. Защо не можеше и при нея да е така? Всичко ли трябваше да е толкова трудно?

— Надявам се да мине добре — изказа тя тревогата си.

— Доктор Ърнст нямаше да предложи да се съберем, ако не беше преценил, че Фиби е готова — обясни Кент.

— Може да е готова да се съберем, но не и да разкрие какво я измъчва.

— И това е начало. Нали не си забравила, че Рим не е бил построен за един ден?

— Как е възможно да се отнасяш толкова философски? — В гласа ѝ се прокрадна нетърпение. — Говорим за дъщеря ни, не за някого от пациентите ти.

— Известно ми е. — Въздъхна тихо и по изражението му стана ясно, че е решил да не ѝ позволява да го провокира, нито пък да изкарва нетърпението и разочарованието си на него. — Просто двамата с теб имаме различни очаквания. Аз не търся отговори. Единственото ми желание е Фиби да се увери, че сме до нея.

Разговорът им бе прекъснат от терапевта, последван от Фиби, която влезе с по-бавна крачка, навела глава, скръстила ръце на гърдите. Доктор Ърнст ги поздрави с обичайното си здраво ръкостискане, което действаше успокоително на Абигейл. „Не се отчайвай. Всичко ще се оправи“, казваха сините му очи зад очилата с метална рамка. Всичко у този човек будеше спокойствие — и атлетичното тяло с широки рамене, и добре подстриганата му коса с цвят на неръждаема стомана, и колосаната риза с вратовръзка от „Ермес“.

— Благодаря ви, че отделихте време — започна той, сякаш те не бяха готови да зарежат всичко, за да дойдат.

— Няма нищо по-важно от дъщеря ни — усмихна се Кент на Фиби.

Момичето не отвърна на усмивката му.

— Не всички пациенти имат щастието да разчитат на семейство — каза доктор Ърнст като човек, който е виждал какво ли не. — Установихме, че присъствието на семейството много помага.

— Фиби, миличка, ела да седнеш до мен — подкани я Кент, отпусна се отново на карираното канапе и потупа мястото до себе си. Наблюдаваше дъщеря си с очакване, което за Абигейл бе много притеснително, защото означаваше, че независимо от думите му преди малко, той не бе по-сигурен в резултатите на Фиби от нея. Момичето седна до него, достатъчно далече, за да са на разстояние, но без да е прекалено очевидно, и Абигейл усети как притесненията ѝ се надигат отново.

Най-хубавото бе, че Фиби изглеждаше по-здрава от много време насам. Все още бе слаба, но поне не приличаше на модел на Освиенцим. Значи се хранеше. И това беше нещо. При едно от предишните посещения Абигейл и Кент бяха обсъдили с доктор Ърнст възможността тя да има хранително разстройство, но лекарят бе на

мнение, че отказът да се храни е резултат на емоционална криза, не на психологическа.

— Добре. Да започваме. Заповядайте, седнете. — Едва когато доктор Ърнст протегна ръка към Абигейл, тя забеляза, че е все още права. Изчака я да се настани и се обърна към пациентката си.

— Фиби?

Тя бе забола поглед в килима и отначало не отговори. Беше нервна. На брадичката ѝ имаше пъпка, която бе чоплила, а ноктите ѝ бяха изгризани до живеца. Абигейл едва се сдържа да не отиде при нея и да я прегърне, както правеше, когато Фиби беше още малка. Само че това не бе някоя дреболия, като ударено или ожулено коляно, което да целунат, за да ѝ мине, и момичето го знаеше.

Най-сетне Фиби вдигна глава, погледна родителите си и впи очи в някаква точка над ухото на доктор Ърнст.

— Не знам какво да кажа — заяви тя с тих, неуверен глас.

— Онова, което ти идва наум — насърчи я търпеливо лекарят.

— Добре. — Тя изпъна рамене и се насили да се усмихне. — Как сте, мамо, татко?

— Добре сме — отвърна вместо двамата Абигейл и погледна Кент. — Нямаме търпение да се върнеш отново у дома. Стаята ти в новата къща те чака и мисля, че ще одобриш как съм я подредила. Трябва само да ти купим нови дрехи.

Фиби сви рамене с безразличие.

— Добре, каквото кажеш.

Кент прочисти гърло.

— Двамата с майка ти поговорихме и се разбрахме, че засега е най-добре да останеш да живееш при нея — обясни той. — Много ми се иска да идваш при мен през уикендите. Не е нужно да е всеки уикенд, поне не веднага. Можем да се виждаме у вас. Знам, че почти всичко е ново — добави той по-предпазливо.

Само че Фиби очевидно не мислеше за новата приятелка на баща си. Премести поглед от Абигейл към Кент.

— Вие двамата, да не би да сте започнали да се разбирате?

Кент стрелна Абигейл с поглед и тя изтъкна спокойно:

— Независимо от всичко ние си оставаме твои родители. Това е най-важното. И двамата те обичаме и искаме най-доброто за теб.

Фиби не отговори. Седеше и стискаше зъби, сякаш водеше някаква вътрешна битка. Най-сетне взе решение и с глас почти като едно време, преди да стане нацупена и раздразнителна или както напоследък любезно незаинтересована, изрече с овладян глас:

— Знам, мамо. Съжалявам, че те разочаровах. Ако ще помогне, държа да ви кажа, че нямам нищо против теб или татко.

От очите на Абигейл бликнаха сълзи. Тя мигна бързо, за да ги прогони, решена да не се предава на чувствата. Важната сега бе Фиби, не тя.

— И аз съжалявам — каза тя. — Знам, че невинаги бях до теб. Обещавам ти, че отсега нататък ще бъде различно.

Фиби се усмихна накриво също като много по-възрастен човек, преживял безкрайно много разочарования, за да повярва в новото начало.

— Вината не е твоя, мамо, нито пък разводът има нещо общо. Всъщност... има друго. То няма нищо общо с вас. — Тя замълча, очевидно се колебаеше дали да продължи.

— Всичко е наред, Фиби. Тук си в пълна безопасност — обади се тихо доктор Ърнст.

Фиби наведе глава, по бузите ѝ избиха червени петна и тя стисна ръце в скута си. Заговори тихо и неуверено.

— Не искам да ме мразите.

— Миличка! — Кент понечи да я прегърне, но когато усети как дъщеря му се напегна, побърза да се отдръпне, смутен, учуден и наранен. — Каквото и да направиш, няма да те намразим — увери я той с разтреперан глас.

— Каквото и да се е случило, можеш да ни кажеш — настоя Абигейл.

Фиби продължаваше да гледа в пода. Когато най-сетне заговори, думите бяха изречени със сведена глава, сякаш не говореше на никого.

— Отначало не си помислих нищо. Върших допълнителни задачи за часовете му и той предложи да ми помага. Винаги помага на учениците, така че не заподозрях нищо. Реших, че се държи мило. — Замълча и прехапа устни.

— Какво стана след това? — подкани я доктор Ърнст.

Абигейл вече усещаше някаква празнота в стомаха. Досети се какво е станало. Та нали същото ѝ се беше случило? Господи! Защо не

бе забелязала нищо?

— Отначало всичко беше наред. Той нито пускаше намеци, нито нищо — продължи Фиби. — После, един ден след училище ме закара у тях, за да работим там над проекта. Било по-спокойно. Жена му и децата били заминали, така че можело да се разположим необезпокоявани. — Тя поклати глава, възмутена от наивността си. — Да, знам. Много съм тъпа. Знам, че подобни неща се случват непрекъснато, гледала съм репортажи по телевизията, но все си мислех, че той не е от онези типове. Беше доста по-стар, имаше си жена, деца. Откъде да знам? — Гласът ѝ потрепери и тя погледна към лекаря, който кимна, за да продължи. — Не съм искала нищо да се случи. Кълна се. После, след като... — Отново замълча и бузите ѝ станаха още по-червени. — Искях да спре, но не знам защо не можах да го накарам. Все едно имаше контрол над мен. Освен това се чувствах като ужасен човек, чийто живот потъва, така че нямаше никакъв смисъл.

Кент я наблюдаваше шокиран и не можеше да повярва.

— Да не би да ми казваш, че онзи човек е правил секс с теб? — Гласът му трепереше от възмущение.

Фиби вдигна глава и го погледна жално.

— Не ми се сърди, татко. Сега вече знам, че постъпката ми е погрешна, иска ми се да върна времето назад, но вече е препалено късно.

— Да не би да реши, че ти се сърдя? Господи! — Кент зарови лице в ръцете си и изхлипа. Когато вдигна глава, очите му бяха мокри. Обърна измъченото си лице към Фиби. — Миличка, искам да ме изслушаш, защото е много важно. — Говореше бавно и отчетливо, без да откъсва поглед от нея. — Вината не е твоя. Каквото и да си мислиш, този човек, учителят ти, се е възползвал от теб. Можеш обаче да си сигурна, че повече няма да се случи с нито едно момиче, защото ще се погрижа да отиде зад решетките — добави той през стиснати зъби.

Фиби му се стори уплашена.

— Той не е престъпник. Не беше така — възнегодува тя през сълзи.

— На шестнайсет си. Той е възрастен мъж. Господи, ако беше тук сега, щях да го подпра на стената и...

Доктор Ърнст вдигна ръка, за да накара Кент да замълчи.

— Оставете Фиби да довърши. Важното е как се чувства тя.

Абигейл седеше вцепенена, неспособна нито да проговори, нито да помръдне. Отначало не можеше да повярва на казаното от момичето. След това се опомни. „Детето ми е било изнасилено“. Всеки можеше да го нарече както пожелае — прелъстена, използвана, сексуално малтретирана... за Абигейл това бе изнасилване. Ето че миналото се повтаряше. Сякаш гадостите, които се бе опитала да погребее, не бяха мъртви. Бяха се надигнали от гроба, за да откраднат невинността на Фиби и да я наранят до такава степен, та да пожелае да сложи край на живота си.

Докато слушаше грозната, но позната история, на Абигейл ѝ се прииска да умре. Най-сетне заговори.

— Трябваше да ни кажеш. Наистина ли си мислила, че ще стоварим вината върху теб?

Фиби наведе глава. Мълчанието ѝ бе достатъчно красноречиво.

— Миличка. — Абигейл усети, че губи контрол. Дълго седя, без да помръдне, след това поклати глава и сълзите рукохна по бузите ѝ. Най-сетне прошепна дрезгаво: — Много съжалявам.

— Вината не е твоя, мамо. Ти не си направила нищо. — Фиби я наблюдаваше, обзета от паника. Очевидно не бе свикнала да вижда майка си в подобно състояние.

— Важното е не онова, което съм направила, а онова, което не съм. Трябваше да ти кажа.

— Какво? Да ме предупредиш за господин Гуарнери ли? Откъде да знаеш?

— Не знаех за него, но можех да те предупредя.

— Какво се опитваш да кажеш, Аби? Да не би да си знаела нещо? — намръщи се учудено Кент.

— Аз... — Тя усети, че всички я наблюдават. Очакваха да продължи, но също както Фиби се бореше одеве с думите, така и Абигейл сега мълчеше, притисната от демоните, измъчвали я години наред. Стаята се завъртя бавно и тя стисна дръжките на стола, за да не падне. — Не знам откъде да започна — заекна.

— Нека да е от началото — чу спокойния глас на доктор Ърнст.

Абигейл вдигна поглед и забеляза, че я наблюдава със съчувствие. Всяка клетка от тялото ѝ се бунтуваше и отказваше да

извади на показ миналото си, но знаеше, че трябва да го направи заради Фиби.

— Помните, че съм ви разказвала как двете с мама отидохме да живеем при роднини приблизително по времето, когато бях на твоя възраст — започна тя и се обърна към дъщеря си. Фиби кимна. Наблюдаваше я съсредоточено. — Не съм ви казвала обаче, че чичо ми... чичо Рей... — Бе достатъчно да произнесе името му, за да се разтрепери. — Той ме изнасили. — Гласът ѝ бе толкова тих, едва доловим, но думите изтрещяха като изстрел. Всички се смълчаха, само Фиби ахна. — Водеше ме със себе си, когато заминаваше в командировка, и отсядахме в мотели, където... правеше какво ли не с мен... не можех да кажа на мама. Тя умираше, страхувах се, че това ще я убие. Затова мълчах. Не съм казвала на абсолютно никого... досега. — Отпусна се назад на стола, изтощена, сякаш бе изнесла дълга реч.

— Господи, мамо! — Фиби беше зяпнала.

Никой друг не проговори. Кент клатеше глава изумен, докато доктор Ърнст бе обхванат от любопитство.

— Опитвам се да ти кажа, миличка, че знам какво ти е — продължи Абигейл. — И аз се срамувах. Мислех, че вината е моя. — Погледна Кент. — Не можах да призная дори на баща ти.

— Искане ми се да го беше направила — отвърна той с глух глас, в който прозвуча обвинителна нотка.

— И на мен ми се иска — погледна го със съжаление тя.

— Какво стана с него? — попита Фиби.

— С чичо Рей ли? — Абигейл поклати глава и срамът, който някога бе изпитвала, се оттече завинаги. — Не знам. Сами ще се сетите, че не поддържах връзка нито с него, нито с леля, след като се преместих. Сигурно вече са починали.

— И на мен ми се иска господин Гуарнери да е мъртъв. — Само допреди няколко минути Фиби гледаше в пода, изпълнена с омраза и презрение към себе си, но сега изпъчи гърди и в очите ѝ проблесна гняв. — Защо съм затворена в този кукувичарник, а той си живее сякаш нищо не се е случило?

— Точно така — съвзе се малко Кент.

— Не се притеснявай. Няма да се измъкне толкова лесно — закани се Абигейл.

Фиби веднага се скри в черупката си и попита свадливо:

— Нали няма да му кажете нищо?

Абигейл се зачуди дали се страхува, че хората ще научат, или защитава учителя. Може би по малко и от двете. Все едно, въпросът не подлежеше на обсъждане.

— Не се налага — отвърна дръзко тя. — Той ще разкаже на съдията.

След срещата Кент изпрати Абигейл до паркинга. Тя се чувстваше едновременно нервна и напълно изтощена, сякаш бе работила четиринайсет часа, без да спи и единствено кофеинът ѝ даваше сили, докато той изглеждаше като премазан, остарял с десет години през последния час, отпуснал рамене, лицето му бе набраздено от бръчки, които тя не бе забелязвала досега.

— Ако имаше как, бих убил мръсника с голи ръце — изръмжа Кент, докато вървяха. Сигурно за пръв път съжаляваше, че е положил Хипократова клетва, помисли си тя.

— Все пак ще имаме удоволствието да го съсипем — напомни му Абигейл. Доктор Ърнст им спести обаждането в полицията. След срещата той отведе нея и Кент в кабинета си и ги уведоми, че вече е съобщил на властите, както бе длъжен по закон при случаи с непълнолетни. Може би в този момент арестуваха учителя на Фиби.

— Ами ти? Ще се справиш ли? — погледна я загрижено Кент.

— Още съм разтреперана, но ще се справя — увери го тя.

— Добре. Защото искам да знам какво, по дяволите, се случи преди малко. — Той спря рязко и очите му, досега мрачни, безжизнени, заблестяха гневно. — За бога, Аби, не мога да повярвам, че си крила от мен толкова години. Та това е важно. Ще ми кажеш ли защо разбирам едва сега?

Тя го погледна я очите и забеляза болката, прикрита зад гнева. Тя му бе причинила тази болка. Въздъхна.

— Де да можех да ти отговоря.

— Да не би да си мислела, че ще промени чувствата ми към теб?

— Не е това. Исах да ти кажа. Просто... — Тя сви безпомощно рамене. — Как бих могла да обясня необяснимото?

— Господи! Като се замисля, че през всичките ни години заедно... — Кент поклати глава, преди да добави с по-грижовен тон: — Можеше да ми кажеш. Това нямаше да убие любовта ми към теб. Напротив, дори щеше да я направи по-силна.

Абигейл погледна настрани. Нямахте сили за болката и недоумението, които сама бе предизвикала у него. Погледна към поляната, където хората се радваха на слънцето. Мярна възрастната двойка, която ѝ направи впечатление още при влизането. Те продължаваха да се разхождат хванати за ръце. Русоляво момченце наблизо си играеше със златен ретривър и двамата реагираха със същата неподправена радост всеки път, когато малкият метнеше топката, а любимецът му хукваше по поляната, за да я догони. „Простички удоволствия“, помисли си тя, затвори очи за момент и се опита да призове онова време от живота си, когато не се стремеше към нищо, когато огънят на амбицията не гореше в нея, когато не мислеше, че известната Абигейл Армстронг е по-достойна от истинските жени с недостатъци, и не се криеше зад един измислен свят.

— Сега вече ми е ясно — промълви тя и отново се обърна към Кент. — Проблемът не беше в теб, а в мен. Просто не обичах достатъчно себе си.

— О, Аби. — Той я привлече към себе си.

— Просто част от мен винаги ще си остане онова момиче, което си мисли, че вината е нейна — прошепна, сгушена на рамото му — сигурното място, на което безброй пъти бе споделяла най-интимните си мисли. — Сега, след като знам, че съм могла да предотвратя случилото се с дъщеря ни, ако я бях предупредила, че има мъже като моя чичо... — Съжалението ѝ бе толкова силно, та не можа да продължи веднага. — Вместо това се залъгвах, че като ѝ осигуря живота, който никога не съм имала, тя ще бъде защитена от бедите. Никога няма да си го простя.

Кент я отдръпна, за да я погледне в очите.

— Ти не си господ, Аби. Няма как да се предпазим от всичко — напомни ѝ. — Помниш ли, когато Фиби беше в трети клас и си счупи китката при падане от катерушката? И тогава се обвинявахме.

— Това не се оправя като счупена кост.

Той въздъхна.

— Така е. И какво да правим? Кажи? — За пръв път от години насам Кент се чувстваше напълно объркан.

— Ще ѝ покажем колко я обичаме — заяви тя, припомнила си казаното от Лайла. — Нека знае, че може да се обърне към нас за всичко, дори за неща, които ѝ е трудно да споделя.

— Мислех, че точно това правим.

— Значи трябва да се постараем повече.

Той кимна замислено и отпусна тежко ръце. Поеха отново, той все така разтревожен. След малко заговори отново.

— Аби? Дали да не се откажем от развода? Не искам на Фиби да ѝ бъде още по-трудно. Нито пък на теб. — Стрелна я с поглед, сякаш за да прецени реакцията ѝ.

Абигейл едва успя да прикрие изненадата си. Да не би Кент вече да се колебаеше? Може би животът с Шийла не беше чак толкова розов. Изпита огромно задоволство при тази мисъл, но то бързо се стопи. Двамата не преговаряха за сделка. Дори не ставаше въпрос кое е най-доброто за Фиби. Тя самата какво искаше? Още ли бе влюбена в Кент? Ами той влюбен ли беше в нея?

Даде си сметка, че макар все още да го обичаше, чувството не бе достатъчно, за да поддържа един брак. Всичко между тях беше свършило. И двамата бяха продължили живота си. В момента ги водеше загрижеността за дъщеря им и спомените за онова, което бяха споделяли.

Отново се замисли за Вон. Нещо у нея се надигна, след това отлетя, също като птица, която се носи по течението. И тогава, през внимателно охраняваната граница между разумното и необузданите чувства в сърцето ѝ се промъкна мисълта, че тъкмо той бе човекът, с когото искаше да прекара остатъка от живота си — независимо в каква форма. Чувството бе толкова завладяващо, че тя дори не намери сили да диша. Трябваша ѝ няколко секунди, преди да отговори.

— Оценявам желанието ти да помогнеш, Кент, но не бива да загърбваш плановите си. Важното е да се държим разумно и цивилизовано. — Тя го погледна с крива усмивка. — Мога единствено да ти обещаая, че адвокатът ми няма да премаже твоя.

Той кимна, без да крие облекчението си. Предложението му бе продиктувано от чувство за дълг, а не от любов към нея.

— Може — кимна той.

Продължиха в мълчание, всеки потънал в собствените си мисли. Абигейл бе благодарна, че в живота си има мъж, на когото може да разчита. Кент изглежда бе учуден, че жената, която вървеше до него, прилича на бившата му непреклонна във всяко отношение съпруга

единствено външно. И двамата бяха убедени, че макар да не се обичаха както едно време, все още можеха да се опрат един на друг.

Тя трябваше да разреши още един проблем — Вон. Разбра, че се е проявила като глупачка, когато е позволила на страха да не го изгуби отново да я спре. Да, той можеше да умре. Само че това нямаше да я спре да му признае какво чувства. Той трябваше да знае, че тя го обича, че ще намери начин връзката им да издържи.

Без да се замисли, Абигейл пхна ръка в джоба и погали с пръсти гладката метална повърхност на нокията, в която бе записан номерът в апартамента на Джилиан.

19.

Докато Абигейл обмисляше кога да позвъни на Вон, той бе в кабинета на лекаря, приел възможността, че може и да не живее още една година.

Беше се стегнал, готов да чуе лошата новина, когато доктор Гросман затвори досието на бюрото. Обикновено сестрата съобщаваше резултатите по телефона, но този път лекарят го помоли да дойде. Вон наблюдаваше изражението му със същото внимание, с което допреди малко докторът проучваше досието му. Нисък, закръглен, с гъсти рижави къдрици, на места прошарени, със слабост към мокасини и смачкани сака от туид, докторът напомняше на застаряващ комедиант в ролята на лекар, с тази разлика, че у хематолога онколог с ум, остър като хирургически инструмент, нямаше нищо смешно. Безизразното му лице не даваше надежда. Сигурно обмисляше как да му съобщи, че го чака смъртна присъда.

Най-сетне лицето на лекаря се отпусна в усмивка и на Вон му се стори, че в последната минута го свалят от електрическия стол.

— И така, Вон, с удоволствие мога да ти съобщя, че всичко ми се струва нормално — заяви той и забарабани с пръст, изцапан с мастило, по папката. — Изследванията ти са добри. Белите са тринайсет цяло и три — в границите на нормалното. Този път скенерът не показва нищо. Затова те помолих да дойдеш, за да ти съобщя новината лично. Мога спокойно да кажа, че от рака ти няма и следа. — Усмивката му стана по-широка. Вон го виждаше широко усмихнат за пръв път през тези месеци.

Вон изпусна дълго сдържания дъх. Стори му се, че стаята се люшна пред погледа му, също като лодка сред вълните.

— Леле. Че това... — Поклати глава, тъй като не успя да намери думи, с които да изрази чувствата си.

— Трябва да продължим да те наблюдаваме, разбира се — продължи доктор Гросман. — Искам да дойдеш след три месеца и на всеки три месеца поне през следващите две години. Засега обаче

всичко е наред. Честито, Вон. — Той стана и подаде ръка на пациента. — Сега какво? Сигурно нямаш търпение да се върнеш на работа.

— Нямате представа. — Вон живееше от ден за ден и се опитваше да не гради планове за бъдещето, но сега осъзна, че няма търпение отново да стъпи на бойното поле.

— Значи в най-скоро време ще отпрашиш към някое далечно кътче на земята.

— Колкото по-далече, толкова по-добре. Стига да не стъпвам в лекарски кабинет. Поне три месеца — сети се да добави той. — Не ми се сърдете, докторе.

— Не се сърдя — усмихна се лекарят. — Само да не е по-дълго. — Погледна календара на бюрото си и преброи месеците след април. — Значи ще те чакам в края на юли.

— Задължително. В противен случай трябва да разчитам на разни шамани, а можете да ми вярвате, че макар да имам слабост към новите преживявания, с тях нямам желание да се разправам — пошегува се Вон. Прокара ръка през косата си, доволен, малко изненадан, както обикновено, колко дълга и гъста е станала. Беше се върнала заедно с новия му живот.

Тръгна щастливо усмихнат по Източна шейсет и осма на път към метрото. Не бе изпитвал подобна радост от много отдавна. Видя как животът му се е ширнал напред също като безкрайна магистрала. Замисли се за местата, към които щеше да пътува, за предстоящите приключения. Замисли се за...

Абигейл.

Едва сега осъзна какво би означавало това за тях. Седмици откраднати тук и там между поръчките му. Телефонни обаждания, имейли, които в никакъв случай не можеха да заместят истинската връзка. Каква друга възможност имаше? Нямаше намерение да се пенсионира, не можеше да я моли да пътува с него. Дори да искаше, тя трябваше да мисли за дъщеря си и за бизнеса. Пък и когато работеше, той винаги пътуваше сам с екипа си.

Припомни си думите на майка си: „Крайно време е да се установиш и да създадеш семейство“. Беше ги повтаряла толкова често, че се бяха превърнали в шегата. Тя като че ли имаше някаква представа какво е семейство, след като представата ѝ бе размита от огромното количество вино, което изпиваше. Не бе имал никакво

желание да ѝ обяснява причините, поради които бе останал сам, затова все се оправдаваше, че още не е открил подходящата жена.

Сега обаче я бе намерил. Не, това не бе точно — част от сърцето му открай време принадлежеше на Абигейл. Същото това сърце в най-скоро време щеше да изстине.

Преди два дни му звънна Дон Демпси, продуцент в „Дискавъри“, с когото бяха работили заедно в миналото. Дон събирал екип — Дени Енгстром, Биф Хардър, Джъд Търнбул и добродушния гигант Олаф Лундгрен, известен още като Шведа — за новосъздаден резерват в Габон в Африка. Снимките започваха след две седмици. Дон се интересуваха дали Вон ще се присъедини. Вон прояви интерес, но за всеки случай си остави отворена вратичка. Сега, след като лекарят му даде картбланш, му оставаше единствено да си направи резервация за самолет.

Оставаше единствено въпросът какво ще стане с тях с Абигейл. Двамата не бяха продумвали за бъдещето. Дори не бе сигурен какво иска тя. В момента животът ѝ бе прекалено сложен, защо да си навлича нова неприятност, този път с (доскоро) болното си от рак бивше гадже, което не го свърташе на едно място и ѝ предлагаше срещи от време не време, между поръчките? А, да, освен това нямаше и дом. Въпреки това се надяваше, че може би...

Тази надежда бе напълно неестествено за него чувство, освен това го смути, след като през целия си съзнателен живот се бе старал да не се обвързва. Никога преди не си бе задавал въпроси за приоритетите си. Работата винаги бе на първо място, както и на второ, и на трето. Дори Абигейл да го приемеше, какво да прави с нея?

Не му бе никак приятно, че ще остави сестра си да се оправя сама. Лайла обаче щеше да успее. Справяше се много по-добре, отколкото той очакваше. Нийл бе добро момче, за кратко изгубило правилната посока, но сега изглежда всичко бе наред.

Ами Джилиан? Тя знаеше, че е въпрос на време той или да продължи напред и да замине, или да гушне букета. Опасяваше се, че разговорът, който му предстоеше с нея, щеше да е много тежък. Тя бе свикнала да се навърта около нея. Може и да не бяха заедно в смисъла, в който на нея ѝ се искаше, но спяха под един покрив, хранеха се заедно почти всеки ден, а когато пералнята спреше, дрехите му бяха усукани с нейните.

Когато се прибра, завари Джилиан в ателието, където напасваше парче метал в огромна стоманена скулптура, предназначена за офис сграда в Сохо. Когато бившата му приятелка не присъстваше на инсталирането на свое произведение, тя прекарваше по-голямата част от времето си тук. Работното ѝ място с циментов под бе отделено от хола със стабилна тухлена стена. Тук се чувстваше най-добре, както той на летищата и в пустошта. Докато я наблюдаваше как заварява с пропанова горелка, а около нея струи фонтан искри — беше облечена в гащеризон, нахлупила каска с визьор — той усети силна обич и си каза, че тя бе пожертвала много за него.

Щом го забеляза, Джилиан изключи горелката, вдигна пластмасовия визьор и му се усмихна.

— Здравсти. Не очаквах да се върнеш толкова рано. Как мина?

Той сви рамене.

— Нали ги знаеш лекарите — разправят ту едно, ту друго.

Тя впи поглед в лицето му.

— И? Какво каза този път? — От тихия ѝ глас разбра, че цяла сутрин е била на тръни, в нервно очакване на резултата.

— Пред теб — заяви — е човек, напълно чист от ракови образувания. — Тя изписка и се хвърли към него, подскочи в ръцете му и го обгърна с крака. Беше толкова дребна, че тежестта ѝ го изненада. Джилиан не приемаше живота небрежно. Нямахте и да го пусне да си замине без битка. Пусна я отново на земята. — Съвсем навреме. Дон Демпси от „Дискавъри“ се обади онзи ден. Предложи ми работа и попита дали ще приема — обясняваше небрежно Вон в опит да омаловажи думите си.

— Какво му каза?

— Все още нищо. Казвам първо на теб.

Джилиан изпъна гръб, напрегната, почти разтреперана, също като антена, прехванала сигнал за помощ. Когато осъзна какво означават думите му, тя поклати глава, отначало бавно, след това по-нервно.

— Не. Не си готов. Прекалено рано е!

— Лекарят каза, че мога да се върна на работа.

— Той не те познава като мен. Няма представа какъв живот водиш. Ами ако състоянието ти се влоши? Как ще намериш компетентна медицинска помощ в някое затънтено място?

— Няма да съм на чак толкова забутано място — изтъкна той. — Няма да съм на повече от два дни път с джип от най-близкия град. Освен това винаги мога да се кача на самолет за вкъщи. Ще се справя.

Тя отпусна примирено рамене.

— И къде отиваш този път? — попита уморено.

— В Габон.

— Извинявай. Не бях добра по география. Нямам никаква представа на коя майна се намира Габон — намръщи се тя.

— Едва ли ще ти се прииска да отидеш там — увери я той. — За онази част на света мястото е цивилизовано, така че ако имам проблем, мога да се върна бързо.

— Много успокоително — подхвърли саркастично тя.

— Не се цупи. Мислех си, че вече ти е омръзнало от мен — опита той да поразведри настроението. — Само си помисли, че като си замина, ще можеш да се разполагаш в апартамента. Вече няма да има кой да оставя мокрите кърпи в банята. Няма да се налага да ми напомняш да свалям седалката на тоалетната чиния.

Между събраните ѝ вежди се появи бръчка и в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Не ми говори като на дете — изръмжа тя. — Много добре знаеш защо не искам да заминаваш.

Той въздъхна.

— Джил...

— Знам какво си мислиш — продължи тя. — Мислиш, че след като не спим заедно, можеш просто да си тръгнеш без повече да се обърнеш назад. Само че не става така, непрокопсанико. Човек е длъжен да се обръща назад. Само защото на теб ти е по-удобно да продължаваш напред, не значи, че е правилно.

— Не мога да остана. Знаеш го много добре. Не мисли, че не съм ти благодарен за всичко, което направи. Джил, и двамата знаехме, че този ден ще настъпи.

— Не съм помислила нито за миг, че ракът ще те отнеме от мен. Не това искам.

— А какво искаш? — попита той и в гласа му се прокрадна нотка на отчаяние.

— Няма да е зле да ми предложиш нещо различно от едно потупване по гърба. — Тя го погледна със странно изражение, сякаш

търсеше нещо. Едва ли откри онова, което търсеше, защото вдигна ръце и извика: — Върви, просто върви. Събирай си тъпия багаж. Радвам се, че заминаваш. Да знаеш, Вон, че понякога си голям гадняр. Голям.

— Не съм казал, че си заминавам още сега. — Вон понечи да отпусне ръка на рамото ѝ, но тя се отдръпна рязко, сякаш искра от горелката я бе опарила.

— Добре, тогава те моля да си тръгнеш. Поне това направи. Не виждам защо да оставаш тук, да си доставяш удоволствие, като ме измъчваш. — Тя извади смачкана салфетка от предния джоб на гащеризона и си издуха носа. — Можеш да останеш у Аби. Защо не? И без това вече спиш с нея.

Вон зяпна изненадан. Как бе разбрала? Той бе толкова дискретен. Тя се намръщи, когато забеляза удивлението му.

— Мъже. Всички до един сте еднакви. Не, не съм намерила чужди дамски бикини под леглото, ако това си мислиш. Само че имам очи, също и инстинкти. Чукаш я, нали? — Това не бе въпрос.

Вон изпъна гръб. Не дължеше на Джилиан обяснение. Винаги бе открит с нея, дори по времето, когато бяха гаджета, никога не даваше обещания, които нямаше да спази.

— Няма значение — отвърна хладно той.

— Важното е — бодна го тя с пръст в гърдите, — че обичаш нея, не мен. — След като най-сетне изрече думите, премълчавани месеци наред, също като невидима река, която нито един от двамата не смееше да прекоси, дребничкото ѝ лице се сгърчи. — Разбирам. Не съм глупава. Знаех, че не ме обичаш, но си мислех... — И изхлипа жално.

Вон я прегърна и притисна до себе си. Чувстваше се като мерзавец. Каквото и да кажеше, бе ясно, че се бе възползвал от нея, докато имаше нужда, а сега, след като повече не му трябваше, я разкарваше. Тя имаше пълно право да му се сърди. Не бе първата, която реагираше по този начин. По същия начин се бе отнесъл с твърде много други жени.

Защо с Аби беше различно?

— Съжалявам, Джил — прошепна той в косата ѝ, която миришеше едва доловимо на разтопен метал и плодов шампоан. — Искан ми се да се получи както мечтаеш. Вече съм ти казвал. Дълга ти живота си. Ако не беше ти, сигурно досега щях да съм мъртъв.

— Ако се беше гътнал, поне щях да те оплаквам. — Тя вдигна глава и му се усмихна. Очите ѝ бяха мокри, гъстите черни мигли — слепени също като малки туфички. — Погребението ти щеше да е невероятно. Щях да си облека черна рокля и да си сложа воал като Джаки Кенеди, и всички щяха да си мислят, че съм голямата ти любов. Щях да изиграя тази роля съвършено.

— Изглеждаш добре в черно — усмихна се той.

— „Добре“ е за добрите католички. За мен е супер.

— Така си е.

В този момент телефонът звънна. Нито един от двамата не се пресегна, за да отговори. След три позвънявания се включи телефонният секретар в другата стая и се разнесе гласът на Абигейл. Сърцето му затрепка и той усети, че е разкъсван между желанието да изтича и да се обади, преди тя да затвори, и нежелание да поръси със сол раните на Джилиан.

Тя взе решение вместо него. Отдръпна се и се намръщи.

— Върви се обади. Дватамата се заслужавате един друг.

— Трябва да те видя.

Гласът на Абигейл му се стори като хладна сладка вода, която се стече по жадното му гърло след разправията с Джилиан, и Вон усети как част от напрежението го напуска.

— Кажи кога — отвърна той.

— Утре следобед.

— Става. Какво ще кажеш за италианския ресторант, където се видяхме последния път?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Мислех си за някое по-усамотено място.

— Можем да се видим в моя хотел — предложи той.

— Да не би да се изнасяш? — изненада се тя.

Той сниши глас и погледна към ателието на Джилиан, за да се увери, че вратата е затворена.

— Ако трябва да сме точни, бях изхвърлен.

— Ясно. — Не бе нужно да пита защо. Причината бе очевидна.
— Съжалявам, Вон.

— И аз — каза той, замислен за Джилиан. Чувстваше се като мръсник.

— Не е много уместно да се виждаме в хотела ти — реши тя. — Ако отидем там, веднага ще се озовем в леглото, а има нещо, което искам да обсъдим.

Той се запита за какво ли става въпрос. Абигейл говореше сериозно.

— Добре. Кажи къде искаш.

Разбраха се да се видят в музея „Ногучи“. Бил далече, обясни тя, но едно от местата, където е малко вероятно да я познаят, така че там можели да поговорят на спокойствие. Музеят, бившето ателие на Ногучи, се намирало в позапусната индустриална част на Лонг Айленд и там не гъмжеше от туристи.

На следващия ден Вон пристигна рано, доста преди уречения час, за да разгледа, преди Абигейл да се появи. Кой знае защо досега не бе посещавал този музей. Докато минаваше от една зала в друга и разглеждаше елегантните скулптури на Ногучи, бе облъхнат от спокойствие, сякаш се намирало в дзен оазис. Притеснението, завладяло го след вчерашния разговор с Абигейл, започна да се стопява.

След като разгледа експонатите, той излезе в задния двор, където забеляза слаба жена с черни очила и шал на главата, седнала на пейка под японски клен, загледана в гранитна скулптура, която му заприлича на преплетени ръце. Позна я едва след няколко секунди и сърцето му затрепка.

Абигейл стана и тръгна към него. Това не бе гордата, самоуверена Аби, която познаваше, тази Аби пристъпваше предпазливо, сякаш носеше препълнена чаша, която всеки момент можеше да се разлее. Ако попитаха някой случаен човек кой от двамата е болен, със сигурност щеше да посочи нея.

— Отдавна ли чакаш? — поинтересува се той.

Тя му се усмихна.

— Не. Дойдох преди няколко минути. — Свали си очилата и ги прибра в чантата. Очите ѝ изглеждаха подпухнали, сякаш не беше спала. Очевидно нещо я измъчваше и той се запита дали е свързано с него.

Тръгнаха по посипаната с чакъл алея, обточена с дървета и скулптури, която обикаляше целия двор. Единствените звуци, освен далечния грохот на трафика бяха шумоленето на листата и приятното ромолене на фонтана.

— За какво искаш да говорим? — попита я, докато вървяха хванати за ръце.

— След малко. Първо ми кажи какво стана при лекаря.

— Мина добре. Дори повече от добре. Доктор Гросман ми съобщи официално, че съм в ремисия. Ако извадя късмет, няма да го виждам цели три месеца.

— Вон, та това е чудесно! — Тревогата ѝ изчезна в миг и тя се усмихна щастливо. — Нямах представа колко съм щастлива. Господи, какво облекчение! — Очите ѝ блестяха, тя спря и го погали по бузата — със същия нежен допир, почти изпълнен със страхопочитание, и той бе докосвал статуите преди малко, когато един от охраната бе с гръб към него.

Следващият ѝ въпрос сигурно щеше да бъде: „Ами сега?“ Нямахше никакво желание да водят подобен разговор тъкмо сега. Искаше да разбере какво я измъчва.

— Ами ти? Как мина вчера? — попита той.

Абигейл въздъхна.

— Много по-трудно, отколкото очаквах. По време на сеанса научих нещо... — Тя замълча за кратко, след това продължи с усилие. — Изглежда... дъщеря ми е била сексуално малтретирана от един от учителите си. — Въпреки че времето бе меко и слънчево, тя се разтрепери, сякаш температурата бе паднала рязко. Той разбра едва сега защо има толкова изтерзан вид и сърцето му се сви.

— Съжалявам, Аби. Господи! — Беше посещавал страни, в които бе законно мъже като учителя на Фиби да правят секс с момичета и момчета по на единайсет и дванайсет години. Беше ставал свидетел как по-възрастни мъже обикалят нощем страничните улички и алеи, за да си намерят нещо по-младо, и всеки път му ставаше гадно от подобна несправедливост.

— Двамата с Кент вече говорихме с областния прокурор — продължи тя. — Щом Фиби му предаде писмена клетвена декларация, той ще повдигне обвинение.

Вон поклати възмутено глава.

— Извратен нещастник.

Тя погледна настрани, стиснала устни.

— Можеш да ми вярваш, че знам повече от достатъчно за извратените нещастници, които точат лиги по млади момичета. Трябваше да разбере какво става.

— Откъде можеш да знаеш? На повечето хора не им минават подобни мисли.

— Аз не съм повечето хора.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Абигейл си пое дълбоко дъх, сякаш за да събере сили, и отново го погледна.

— И аз бях сексуално малтретирана на нейната възраст.

Вон беше шокиран.

— Господи!

— Чичо ми — уточни тя. — Бях едва на шестнайсет. Единственият мъж, когото бях докосвала дотогава, беше ти. А ние никога... — Тя замълча и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Аби. Горкичката ми Аби. — Вон я прегърна.

— Когато ти казах, че писмата ти са били спасението ми, говорех сериозно — прошепна дрезгаво тя.

Той я погледна в очите.

— Ако знаех, щях да преобърна света, да направя каквото е необходимо, за да те измъкна оттам. Вярваш ми, нали?

Тя кимна и се усмихна.

— Точно това си фантазирах през всичкото време. Моят рицар в бляскави доспехи идваше да ме спаси.

— Щях да направя много повече. Щях да го пречукам. Защо не си ми казала?

— Срамувах се. Мислех, че вината е моя, не знам защо. Дори не казах на Кент. Той разбра вчера, докато бяхме в психиатрията.

— Сигурно е бил безкрайно изненадан.

— По-скоро шокиран. И много ядосан. Така и не разбра защо съм скрила от него.

— А ти защо си крила? — любопитства Вон.

Тя сви рамене.

— Умеех да пазя тайна. Сега бих казала, че съм се справила ненужно добре.

Неочаквано Вон си обясни много неща. Ето защо мълчанието на Лайла бе наранило Аби повече, отколкото предполагаше. Сигурно се е чувствала напълно изоставена! Не е можела да мръдне от онази къща, майка ѝ е била на смъртно легло, а чичото...

Вон не можеше да мисли за това. Ако продължеше, щеше да изпита неудържимо желание да удари нещо с юмрук.

Разбра защо Аби е трябвало да преглътне много, за да прости на сестра му, и усети, че любовта му избуява с нови сили.

— Това ли искаше да ми кажеш? — попита той.

— Това е едно от нещата. — Погледна го напрегнато и му се стори по-уязвима, отколкото бе свикнал да я вижда. — Преживяното вчера ме накара да осъзная нещо. Трябва да разбера какво става с нас, Вон. Не мисли — побърза да го увери тя, — че се опитвам да те вържа по някакъв начин. Не е това. В момента не съм в състояние да мисля дори за следващата Нова година, камо ли за нещо друго дългосрочно. Просто трябва да знам дали това... дали ние... — го правим заради едно време, или има и още нещо.

Той я прегърна и я целуна бавно, страстно, с надеждата да успокои страховете ѝ.

— Това достатъчен отговор ли е на въпроса ти? — пошепна, когато се отдръпна.

— Не, но си се насочил в правилната посока. — Лицето ѝ се озари за миг, след това отново помръкна. — Сериозно, Вон, как виждаш нещата между нас? Вече не сме деца. Животът и на двама ни е прекалено сложен, за да бъдем безотговорни.

Тя свали шала, слънцето се промъкна през клоните на дървото гинко, под което бяха застанали, и подчерта естествения червен нюанс на косата ѝ. Лицето ѝ бе съвсем бледо. На Вон му се искаше да ѝ каже всичко, което тя би желала да чуе, но знаеше, че само ще повтори момичешките ѝ фантазии как двамата се отправят към залеза. Нямаше да е честно да я подвежда и да я кара да си мисли, че на двамата им предстои съвместен живот, след като щяха рядко да се виждат и да се чуват по телефона, така че той се стегна и призна.

— Обичам те, Аби, но се страхувам, че в момента мога да ти предложа единствено това. И не съм сигурен къде ще бъда на Нова година.

— Заминаваш ли? — ахна тя.

Той кимна.

— Имам поръчка за филм от „Дискавъри“. Ще отсъствам два месеца, може би по-дълго.

— А след това ще има нова поръчка. А след нея друга. — Тя се усмихна уморено и той усети как сърцето му се свива. За разлика от Джилиан тя запази самообладание. Пое си дълбоко дъх, сякаш да събере кураж, и заяви с потрепващ глас: — Значи трябва да се сбогуваме.

— Не е нужно да се сбогуваме. — Вон се надяваше да има друго разрешение за живота, на който можеха да се радват един ден, след като се пенсионира (макар да не можеше да си представи, че един от двамата ще се пенсионира). — Заминавам чак в края на следващата седмица. Защо не останеш в града през уикенда? Ще бъде жалко да не използвам пълноценно стаята си в хотела. — Дяволитата му усмивка не постигна желания резултат.

Тя поклати глава.

— Не мога. Обещах на Кент да прегледаме финансовите документи. Сигурно ще отнеме целия уикенд. — Той усети, че това е просто извинение. Дали не искаше сбогуването да е дълго, или имаше нещо друго? Когато чу отговора, остана потресен. — Та като говорим за него, съпругът ми много галантно предложи да се върне у дома — заяви тя.

Вон имаше чувството, че някой го е изритал в корема.

— Ти какво му каза?

— Не съм признала, че съм влюбена в друг, в това поне можеш да си сигурен.

Вон усети как част от напрежението се оттича.

— Значи си му отказала.

Тя кимна и реши да не го измъчва повече.

— Той го предложи заради Фиби. Обясних му, че няма смисъл да сме заедно, след като едва ли ще бъдем щастливи.

— Мъдър избор.

Тя отново стана сериозна.

— Това не променя факта, че мъжът, когото обичам, ме напуска. — Той чу как гласът ѝ потрепери и разбра, че едва се сдържа да не заплаче, но поне не го обвиняваше, както направи Джилиан.

— Не те напускам. Просто заминавам. За известно време. Има разлика.

Прегърна я, притисна я до себе си и я целуна отново, този път невъздържано, както целуваш жената, която обичаш, и не знаеш кога ще я видиш отново. Дори да бяха на оживена улица в града, където хората ги заобикаляха, той нямаше да обърне внимание, също както сега, докато бяха прегърнати, слели и устни, и сърца.

Когато най-сетне се отдръпна, прошепна:

— Обичам те, Аби. Винаги съм те обичал. — Стана му хубаво, когато го каза, сякаш най-сетне бе протегнал ръце и крака и си бе поел свежа глътка въздух, след като седмици е бил затворен. — Не е нужно всичко да свършва.

— За мен приключва — заяви със съжаление тя. — Не съм като теб, Вон. Не мога да живея без корени. Не ме разбирай погрешно. Обичам те какъвто си, но ти си всичко онова, което аз не съм.

— Това не означава, че трябва да си обърнем гръб.

— Не, но означава, че накрая ще бъдем нещастни. Признай го още отсега и нека да си спестим мъката.

— Аби... — Той протегна ръка към нея, но тя вече се бе отдръпнала.

— Трябва да се връщам на работа — отвърна сухо. — Фирмата ме чака.

В този момент Вон можеше да каже много неща. „Дори да обиколя целия свят, пак не мога да те оставя. Знам го, защото съм пробвал. Тогава може и да не разбирах, но през изминалите години, макар да имаше други жени, ти бе единствената за мен“. Вместо това обеща:

— Ще ти пиша. Ти ще ми пишеш ли?

Очевидно и Абигейл искаше да каже нещо за бъдещето им, но накрая просто сви рамене.

— Разбира се, че ще ти пиша. В това сме най-добри.

След това си тръгна с бърза крачка по същия път, по който бе дошла, сякаш се опитваше да избяга от невидим нападател. Остави Вон сред красотата и спокойствието на градината, която сякаш го притисна присмехулно. В едно бе права — бяха пълни противоположности — но грешеше, че могат да се разделят просто така. В това отношение спомените бяха като еволюцията, помисли си

той, процес на естествен подбор, при който се запазваше единствено необходимото, а останалото се изхвърляше. Това бе заложено у Абигейл. Не ставаше въпрос за личен избор. Просто си беше така. Както земята се въртеше около слънцето, така мислите му кръжаха около Абигейл.

Изчака, за да е сигурен, че тя си е тръгнала, въздъхна и влезе вътре.

20.

— Мамо, може ли да поговорим? — Нийл застана пред бюрото на Лайла. Вятърът бе разрошил косата му, ризата му бе извадена от панталоните сякаш току-що бе карал колело и сигурно бе точно така. Десетгодишният хюндай, който си купи по обява, не бе излизал от гаража, откакто го докара, и нямаше да помръдне от мястото си, докато момчето не събереше достатъчно пари, за да го поправи.

— Разбира се. — Тя натисна копчето на телефона, което го свързваше със слушалките на главата ѝ. Бяха я оставили на изчакване от една от авиокомпаниите, но можеше да отложи разговора. — Какво има, миличък?

— Извинявай, че те притеснявам, докато си на работа. — Сякаш се разколеба, докато оглеждаше бюрото ѝ, отрупано с документи и брошури, маршрути, които трябваше да състави. Може би просто му трябваха няколко секунди, докато възприеме майка си със слушалки, в облекло, подходящо за офис — днес бе избрала кремав ленен костюм и бледосиня блуза без ръкави, новите обувки без пети от „Кенет Коул“, които си купи от една разпродажба. — Ако си заета, мога да намина по-късно.

Тя му се усмихна.

— Никога не съм заета за теб. Както и да е, почивката ще ми се отрази добре. Цял ден не съм мърдала от бюрото. Искаш ли да поизлезем? — Какъвто и да беше въпросът, тя не искаше колежките ѝ да слушат. Барб Хигинс беше сладурана, но обичаше да се меси навсякъде и във всичко, както Лайла разбра, след като започна работа в агенцията — временното място стана постоянно, когато се оказа, че е „незаменима“, поне според Барб.

Започна да се притеснява и се запита какво бе толкова важно, та не можеше да изчака, докато се прибере. Успя да овладее нетърпението си. Терапевтът на Нийл я бе предупредил да не си мисли най-лошото. В този момент ѝ се стори, че чува гласа на доктор Фрай: „Не забравяй, че не можеш да контролираш решенията на Нийл. Не си отговорна и за

последствията. Единствената ти роля е да го напътстваш, когато поиска съвет“.

Още на първата крачка ги посрещна горещ порив на вятъра и жълтата тента над главите им изплющя също като платно на кораб. Тръгнаха към антикварната книжарница малко по-надолу и седнаха на пейката отвън. Останаха смълчани няколко минути, докато наблюдаваха пешеходците, както местни, така и туристи. В този безоблачен летен ден никой не бързаше. Книжарница „Камбаната, книгата и свещта“ бе собственост на възрастна дама, Мери Кросли, която освен стари книги продаваше и картички, свещи, чанове и какви ли не кичозни дреболии. В момента бе затворено. На стъклото бе лепната бележка „Затворено заради погребение“. Лайла бе виждала същата бележка и преди. Онзи ден Мери подхвърли:

— Когато станеш на моята възраст, всичките ти приятели започват да окапват като мухи.

— Какво става? — попита предпазливо Лайла. Нямахше нужда да си мисли най-лошото единствено защото синът ѝ искаше да поговорят. Може пък новината да бе добра. Той чакаше да му позвънят от адвокатската фирма, където търсеха човек за техническа поддръжка, и тя се усмихна с надежда. — Да не би да е за работата?

Той поклати глава.

— Не. Всъщност, още не знам. Не са ме търсили. — Очевидно искаше да говорят за нещо друго. Вдигна глава към нея, както бе подпрял лакти на коленете си. — Както и да е, реших да не приема, дори да ми се обаждат.

— Защо така? — опита се да не издава неудоволствието си, въпреки че всяка клетка в тялото ѝ застана нащрек. Доктор Фрай я предупреди да не показва колко е притеснена.

— Изникна нещо друго. — Той прокара пръсти през косата си и ѝ се стори нервен. Забеляза, че има нужда от подстригване. Тъмните къдрици по челото му почти покриваха веждите. — Помниш ли Джон Каплън от „Ривърдейл“? — попита. Лайла кимна, сети се, че Джон е едно от момчетата, с които Нийл дружеше в гимназията. — Срегнахме се онзи ден, докато бях в града. Разприказвахме се и стана ясно, че съквартирантът му се изнасял. Джон попита дали искам да живея при него.

Трябваше ѝ почти цяла минута, докато осъзнае казаното. Нийл искаше да напусне дома си. Да замине далече от нея, далече от спасителната мрежа. Тя положи огромно усилие, за да отговори спокойно.

— Ще можеш ли да си го позволиш? — Сякаш единствено парите бяха проблем, сякаш нямаше да се поболее от тревоги, че синът ѝ ще бъде сам в Ню Йорк, където отчаянието може лесно да го погълне.

Той сви с безразличие рамене.

— Ще си намеря работа — отвърна с типичния за младите оптимизъм. — Няма да има проблем. В града има работа.

— Ами училището?

— Ще прекъсна за година.

„Ами аз? — изкрещя безмълвно тя. — Аз всяка вечер ли ще си седя въщи сама в очакване телефонът да звънне, за да разбере, че си добре?“

— Сигурен ли си, че е разумно? — попита гласно, като премълча истинския въпрос, който я измъчваше още от пожара. Досега не си бе позволила да го изрече. „Ще се опиташ ли отново да се нараниш?“

Нийл се изсмя подигравателно.

— Сигурен съм единствено, че ако не се махна от този противен град, ще полудея.

— Толкова ли ти е неприятно? — Спомни си, че отначало и тя се чувстваше в капан, също като Нийл. Само че тогава беше зима и обстоятелствата я бяха отвели много далече, също като ураганен вятър. Огледа се — хората, които чакаха пред сладкарницата за сладолед, някои вече си бяха купили, двойките по масите в „Габриела“ от другата страна на улицата, а малко по-нататък млади момичета по къси панталонки, с горница на бански, излегнали се на тревата край реката с надеждата някое готино момче да ги забележи — и си каза, че не би искала да е никъде другаде.

— Не мога да повярвам, че тук ти харесва — поклати недоверчиво глава Нийл.

— Не знам, човек просто свиква. — Обърна се към него с усмивка. — Дай си време до края на годината и реши тогава. Може да ти дойде друг акъл.

— Не те питам за съвет, мамо. — Беше категоричен. Очевидно въпросът не подлежеше на обсъждане. Изправи се и я погледна в очите. — Вече казах на Джон, че ще се преместя при него. Уведомявам те, да не би да си правиш някакви дългосрочни планове.

Тя усети познатото пробуждане в сърцето и решението ѝ да не споделя тревогите си с него се стопи.

— О, Нийл! Готов ли си за това? Доктор Фрай...

Той я прекъсна, не ѝ даде възможност да довърши.

— Доктор Фрай го предложи.

— Така ли? — Лайла се почувства обидена, сякаш двамата са заговорничели зад гърба ѝ.

— Според него съм готов.

— Не можа ли първо да поговориш с мен?

— Не ти казах, защото знаех, че ще реагираш по този начин.

— Чак толкова ли съм предсказуема?

— Да. — Нийл говореше тихо, сякаш за да ѝ покаже, че няма да я държи отговорна. — Гледаш ме понякога все едно не ми вярваш и не смееш да ме изпуснеш от поглед. Не те виня. Сигурно и аз щяха да се чувствам по същия начин с детето си, ако се случеше нещо подобно. Само че ми е трудно да го приема. През повечето време имам чувството, че стъпвам върху яйчени черупки.

— И на мен не ми беше лесно — отвърна тя предпазливо.

— Знам. — Синът ѝ я погледна почти нежно. — Извинявай за всичко, което ти причиних. Дълбоко в себе си знаеш не по-зле от мен, че така е най-добре и за двамата.

— Говори само за себе си.

Той поклати глава и ѝ се усмихна по странно снизходителен начин, сякаш тя бе дете, а той родителят, който вече губи търпение.

— Слушай, мамо, не го приемай зле, но трябва да си имаш свой живот.

„Свой живот“. Нима не правеше точно това? Нали затова си бе намерила тази работа?

— Нямах представа, че по някакъв начин те дърпам назад — каза мрачно тя.

— Не говоря за себе си. Ти дърпаш себе си назад — обясни синът ѝ, неочаквано превърнал се в разумен възрастен човек. — Вечер не излизаш, освен с Аби или колегите. Кога за последен път си

ходила на театър в града или да обиколиш някой музей? Не си стара, мамо. Би трябвало да ходиш по срещи. Какво стана с Карим? Да не би да сте се скарали?

— Не точно. Няма значение. Мислех, че не го одобряваш.

Радваше се, че седят под тентата, където имаше сянка, иначе той щеше да забележи, че се е изчервила. Мислеше, че вече ѝ е минало, но очевидно не беше така. Всеки път, когато се натъкнеше на Карим в града, докато пазаруваше или изпълняваше някоя поръчка, тя усещаше как старата искра припламва. Спомняше си как я прегръщаше. Липсваха ѝ дългите им разходки и чувството, което изпитваше, когато бе с него — че светът не е чак толкова ужасно място, че има надежда.

— Не е трябвало да ми обръщаш внимание — поклати глава Нийл. — Държах се като егоистичен негодник.

— И аз бях егоистка — призна тя. — Просто... — Посегна, за да приглади къдрица назад от челото му, както правеше, когато той бе малко момче, и усети, че ще се разплаче. — Много се страхувах да не те изгубя. — Никога не приемаше за даденост както повечето майки, че синовете им са здрави и възмъжават. Знаеше, че има огромен късмет.

— Държиш се така, сякаш заминавам завинаги. Ще идвам да те виждам. Ти също ще идваш — успокои я той. — Не отивам някъде в африканския пущинак като вуйчо Вон.

— Колкото по-малко говориш за местонахождението на вуйчо си, толкова по-добре — промърмори тя. Не ѝ беше никак приятно, че брат ѝ е толкова далече. Не и след като ги уплаши толкова много през зимата.

Нийл се изправи.

— Трябва да вървя, за да си събера нещата.

— Толкова скоро? — погледна го уплашено Лайла.

— Спокойно, мамо. Тръгвам чак утре. Имаш достатъчно време, за да зашиеш дупките на чорапите ми. — Ухили се, а след това се наведе и я целуна по бузата.

Това разсея напрежението и двамата се засмяха. Никога досега не ѝ се беше налагало да шиє дупки по чорапите и дори не знаеше как. Само че разбра посланието. Той ѝ напомняше, че все още му е майка.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава, Лайла си припомни първия му ден в детската градина. Спомни си колко горда се

чувстваше, докато малкото ѝ момченце подскачаше по стълбите, изпълнено с желание да влезе в училище, а не като други деца, които се дърпаха и плачеха. „Погледнете го всички, не се страхува от нищо!“ — беше си казала тогава. Сега си помисли същото. „Ще се справи чудесно и без мен“.

След като той тръгна, тя остана на пейката още няколко минути, за да помисли над разговора им. Нийл бе прав за едно, осъзна. Тя наистина тъпчеше на едно място, и то не единствено от майчинска загриженост. Докато Нийл бе около нея, не ѝ се налагаше да мисли колко е самотна.

Истина бе, че животът ѝ напредваше в други отношения. Имаше дни, когато ѝ идваше да се ошипе, за да повярва, че работи в истински офис и е успяла да се докаже. Този месец направи резервации за пет круиза и още няколко я очакваха. Шефката им Джанет Менсън ѝ бе поръчала да организира пътуване за дегустация, планирано за следващото лято в Бургундия, тъй като единствено Лайла говореше френски (въпреки че бе позабравила езика). Ако не направеше някой гаф, щеше да има и други подобни пътувания. Работата бе открила един нов свят на възможности.

Затова път личният ѝ живот бе нещо съвсем различно. Нийл я засегна, когато я обвини, че е бездейна и апатична (не употреби тези думи, но смисълът беше същият). Истина бе, че вечер рядко излизаше, и то само с приятелки. След единствената среща с Карим — имаше чувството, че е минала цяла вечност оттогава — не бе ходила на други. Някои от мъжете, които им бяха клиенти, я канеха, а Боб Къшнър, собственик на застрахователната компания малко по-надолу на улицата, предложи да пият заедно кафе (тя отклони много любезно поканите), но Лайла не прояви интерес към нито един от тях. Беше избягала като от чума от единствения мъж, който я караше да тръпне.

Запита се дали Карим вече я е забравил. Всеки път, когато се срещаха, той ѝ изглеждаше добре, само дето двамата се чувстваха неловко, докато разменяха по някоя и друга любезност. Бе много възможно той да си е намерил друга. Знаеше със сигурност единствено, че продължава да работи за Абигейл, макар да не беше ясно още колко време ще се задържи. Онзи ден Аби спомена, че Карим имал намерение да се премести в друг щат.

Потръпна при тази мисъл. Но той и без това вече бе далече от нея. Нали сама се погрижи да стане точно така?

Огледа се и отново долови звуците и миризмите на града, който на времето бе възприемала като курорт. Щом стана топло, центърът, сив и безлюден през зимата, бе заживял нов живот и разцъфна също като бегониите във висящите кошници по Мейн стрийт. В магазините цареше оживление, а кафенетата на открито бяха препълнени. Пред сладкарница „Ръмсън“ се виеше опашка за сладолед, а на тротоара пред деликатесния магазин на Мейн и Ривър се бяха скупчили клиенти, тъй като предлагаха безплатни мостри. Отдалече се носеше звън на камбани, вероятно от поредната сватба (колко резервации бе направила за медени месеци този сезон), и той ѝ напомни, че навсякъде около нея кипи живот. Двойки се обвързваха, ковяха бъдещето си, докато тя си седеше сама вкъщи всяка вечер.

Най-сетне се изтръгна от тези мисли и погледна часовника си. С изненада откри, че е седяла тук вече цял час. Въздъхна, изправи се и тръгна към офиса. Барб вдигна поглед, когато влезе.

— Всичко наред ли е? — попита тя с такъв тон, сякаш искаше да разбере дали вкъщи няма неприятности.

— Абсолютно — отвърна Лайла и се усмихна така, сякаш нямаше никакви грижи. Барб бе свестен човек, но обожаваше клюките, а Лайла не искаше хората от града да знаят какво става с нея. Мина покрай Барб, за да се върне на бюрото си, където животът на клиентите ѝ — наскоро щастливо разведената Нанси Маккормик, за която уреждаше екскурзия до Барселона, или както жената се изразяваше „утешителна награда след трийсет години с все със същия мизерник“; съпругът, който ѝ бе поръчал да резервира стая в курорт в Кабо Сан Лукас за него и любовницата му на имената на „господин и госпожа Кларън“; осемдесетгодишната госпожа Симс, която твърдеше, че е открила извора на младостта по време на круиз в Норвегия и нямаше търпение да отиде отново — нямаше да ѝ позволи да се замисля прекалено задълбочено за своя собствен.

Останалата част от деня отлетя неусетно и когато погледна часовника си, се оказа, че е станало пет и десет. Барб се канеше да тръгва, а Джанет и Шерил Лий вече си бяха отишли. Лайла свали слушалките и ги изключи от телефона. След това изключи и компютъра си, написа бележка и я лепна на една от папките. Когато

подреди бюрото, се отпусна за момент, загледана пред себе си, и разсеяно разтри глава, там, където слушалките бяха оставили малки вдлъбнатини. Чувстваше се уморена, но това бе умствена умора, не физическата, която я притискаше, докато работеше за Абигейл. С нея идваше и задоволството, че разчита на уменията и ума си, на решителността и упоритостта.

Подрънкването на ключове — Барб се канеше да заключи — я върна към действителността, тя стана и взе чантата си. Замисли се дали да не купи нещо за вечеря, може би от пушеното пуешко, което Нийл обожаваше. Отказа се почти веднага. Нийл сам щеше да си купи нещо за ядене. Не беше нужно да му виси над главата. Нали ѝ го показва съвсем ясно? Остана изненадана, когато се разсмя тихо и се почувства странно свободна.

Вдигна поглед и забеляза, че Барб я наблюдава с хитра, многозначителна усмивка.

— Приличаш на котка, която е успяла да се докопа до сметаната. Да не би да имаш планове за довечера? — Кое в действителност означаваше „На среща ли ще ходиш?“

— Нищо специално — отвърна Лайла.

Барб обаче реши, че се притеснява, затова се опита да я убеди.

— Хайде де, на мен можеш да ми кажеш. — Очите на по-възрастната жена грееха любопитно, може би ставаше въпрос за тайнствен ухажор.

Лайла сви рамене и отговори многозначително.

— Не би повярвала, дори да ти кажа. — „Имам среща със замразена лазаня и новия роман на Тони Хилерман. Аз съм толкова скучна, че не флиртувам дори с мъже по интернет. Старата госпожа Симс води много по-интересен живот от мен. Тя поне се забавлява на бинго и табла“. Барб почака още малко, усмихната в очакване на сочната клюка, но тъй като Лайла не каза нищо повече, усмивката ѝ се стопи. Вместо както обикновено да ѝ пожелае напевно „довиждане“, тя подхвърли с пресилена веселост:

— Със сигурност ще се забавляваш повече от мен. Представата на съпруга ми за среща е пица и бира, докато гледаме телевизия.

Лайла се обърна и отправи на Барб загадъчна усмивка. Нека горката жена си фантазира.

Час по-късно, след като се отби в супермаркета, за да напазарува, и спря на бензиностанцията, за да зареди, тя се качи в колата, готова да се прибере, но вместо това зави към Роуз Хил. Не се бе връщала от деня след пожара, когато дойде, за да провери дали може да спаси някаква част от вещите си (почти всичко бе изгоряло, след като гаражът се бе запалил). Защо го правеше? Тук нямаше нищо за нея. Нищо, освен...

Замисли се отново за Карим и си призна, че се надява да го види.

Когато спря на алеята, видя, че е разчистено. От къщата бяха останали единствено основите с полусрутените части от стените, щръкнали като счупени зъби. Спря за момент и се замисли, преди да слезе от колата. Натъжи се, когато видя в какво се бе превърнала гордостта на Абигейл. Не беше тъга като онази, която я разкъсваше, когато изгуби апартамента на Парк авеню, където бе преживяла някои от най-хубавите си години, сега имаше чувството, че е настъпил краят на една ера, ликвидирана с един замах.

Забеляза белия додж на Карим паркиран до някогашния гараж и сърцето ѝ заби по-бързо. След малко го забеляза в далечината, без риза, докато разравяше пепелта с лопата. Помаха ѝ, когато тя слезе от колата, след това отново се наведе. Едва когато свърши, остави лопатата и тръгна към нея. Не забърза, вървеше бавно, сякаш се присмиваше на полудялото ѝ сърце.

Когато най-сетне доближи, я поздрави мило.

— Лайла. Какво те води насам? — Не беше нито радостен, нито раздразнен от неочакваното ѝ посещение.

— Минавах наблизо и реших да се отбия, за да видя как върви. Не е ли прекалено късно за работа? — попита тя, сякаш не се бе надявала да го види.

Той посочи купчината на алеята — счупени тухли, парчета бетон, късове обгорели греди, почерняло стъкло.

— В понеделник сутринта съм поръчал камион да извози строителните отпадъци — обясни той. — Искях да съм сигурен, че всичко е готово.

Беше се изцапал. Карираната му риза бе вързана на кръста, а по прашните му ръце и гърди личеше къде се е стичала пот. На челото си бе вързал кърпа, която не бе успяла да го предпази от ситния прах,

посипал се по къдриците му, така че изглеждаше побелял. Лайла никога не бе виждала по-привлекателен мъж.

— Успя ли да спасиш нещо? — попита, за да поддържа разговора. Вече знаеше какво е извадено, защото Абигейл ѝ бе разказала.

— Много малко, за съжаление — призна той. Онова, което пожарът не бе съсипал, се оказа повредено и не ставаше за нищо.

Тя се огледа ужасена.

— Не е за вярване, че някой е живял тук. Прилича на място за археологически разкопки. — Обърна се към вътрешния двор и басейна отзад, който сега бе най-обикновена дупка в земята, и купищата изровена пръст, където преди бяха лехите с рози.

Той кимна.

— Така е. Трябваше да проверим всичко много внимателно, за да не развалим нещо, докато копаям. Както виждаш, работата ми тук е на приключване.

— Какво следва?

Той избърса потното си чело с опакото на ръката.

— Може да замина на север. Братовчед ми Ахмед държи ресторант в Провидънс и си търси управител.

Тя усети как сърцето ѝ се свива.

— Провидънс, Роуд Айлънд ли? Не знаех, че част от семейството ти е там.

— Само братовчед ми. Дошъл е тук преди много години, още като студент, но останал след дипломирането си и се заел с ресторантьорство. Сега двамата с жена му откриват втори ресторант, затова иска да поема първия, който вече е разработен.

— Провидънс е далече.

Той сви рамене и погледна към изгорялата къща.

— Тук не ме задържа нищо.

„Нима е забравил толкова бързо? Толкова ли малко съм означавала за него?“ — запита се Лайла. След това бързо си напомни, че не тя е отхвърлената, тъкмо обратното. Защо да не продължи живота си? Бе му дала основателна причина, за да го направи. Въпреки това не се сдържа и подхвърли:

— Сигурна съм, че Аби ще иска да останеш, ако реши да строи отново. Тук ще имаш достатъчно работа.

Огледа някогашната безупречна градина, разорана от гумите на тежки автомобили, смачканите храсти и лехите, които той бе поддържал с много любов.

Карим кимна замислено.

— Двамата вече обсъдихме този въпрос. — Не каза нищо повече.

Лайла не знаеше какво повече да каже, за да поддържа любезния разговор, затова въздъхна.

— Най-добре да вървя преди сладоледът да се разтопи. — Посочи колата с покупките на задната седалка. Сама не можа да си обясни защо е толкова разочарована. Нали не бе дошла с определена цел?

Или не беше точно така?

Карим я изненада с въпроса си.

— Искаш ли да поогледаш наоколо, преди да си тръгнеш?

Тя погледна за последно сладоледа и реши, че не го предпочита пред още няколко минути с Карим, затова се съгласи.

— Добре, набързо. Не мога да остана дълго.

Той я разведе из някога величествения дом, придържаше я внимателна за лакътя, превеждаше я през купчините счупени тухли и греди. Тръгнаха към някогашния хол, подреден с ценни антики, които тя познаваше не по-зле от своите, от които сега стърчаха само обгорели остатъци. Печката в някогашната кухня приличаше на реликва от древна цивилизация, а счупените плочки по пода бяха като разпилени карти за игра. Тя вдигна поглед към срутилото се стълбище, от което стърчаха няколко самотни стъпала. Сърцето ѝ се сви, когато си спомни каква трагедия бе избегната.

— Жалко, нали? — отбеляза тя и погледна за последно през рамо, докато се връщаха към колата ѝ. — Каквото и да реши Аби, нещо трябва да бъде построено тук, макар че няма да е същото.

— Няма — съгласи се той.

— Ако тя реши да продава, ще бъде по финансови причини, нищо друго. Или това, или трябва да откупи дела на Кент, а не знам дали може да си го позволи.

— Жалко — отбеляза той и поклати глава. Лайла предположи, че говори за Роуз Хил, но той продължи: — Бяха добри хора и двамата. Но ето че това не е достатъчно за успешен брак.

— Не, но ми се струва, че сега и двамата са по-щастливи. — Онзи ден, докато беше в супермаркета, Лайла срещна Кент и приятелката му. Двата гредиха от щастие. — Или поне по-щастливи, отколкото ако бяха останали заедно.

— Може и да си права. — Карим зарея поглед нанякъде и на нея ѝ се стори, че забеляза тъга в очите му.

— А ти, Карим, щастлив ли си? — попита импулсивно тя.

Той я погледна.

— Защо питаш?

— Не знам. Като видях всичко това... — тя махна с ръка — се замислих, че в много култури огънят се използва за пречистване и прогонване на злите духове. Питам се дали злите духове са били прогонени от това място. — Опитваше се да говори спокойно, за да не издаде чувствата си.

Сянката му се бе издължила по осеяната с обгорели останки земя и той ѝ се стори по-висок, като герой от някоя легенда.

— А твоите прогонени ли са, Лайла-джан? — попита я тихо.

Нежното обръщение, както и тъгата в гласа му я стоплиха, сякаш слънцето не залязваше, ами бе точно над тях. От начина, по който я наблюдаваше, тя разбра, че не задава този въпрос случайно, и подбра думите си много внимателно.

— Може би донякъде. Бях толкова заета в новата работа, че не ми остана възможност да мисля за други неща. Но има и друго. Струва ми се, че започвам да се отърсвам от старото. Не съм и предполагала, че ще дойде ден, когато няма да се будя с натежало сърце.

— Радвам се за теб — каза Карим и ѝ се стори, че говори сериозно. — Как се справя синът ти?

— Странно, че питаш. Току-що ми съобщи, че се изнася.

Карим я погледна напрегнато, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ.

— Това добре ли е?

— Отначало не бях сигурна — призна тя. — Нийл обаче мисли, че това е най-доброто решение и за двамата, и май ще се окаже прав. Както ти каза, децата продължават напред и ако нямаш свой живот, те чакат самотни дни.

Карим се усмихна.

— Признавам, че съм го казал, за да ми е по-лесно да докажа тезата си.

— Няма значение, важното е, че се оказа прав. Трябваше да те послушам. Не че това променя нещо. Очевидно ти продължаваш напред.

Ако се бе опитвала да предизвика някаква реакция, не остана разочарована.

— И тук грешиш, Лайла-джан — отвърна сериозно той. — Както виждаш, все още съм тук.

— Това да не би да означава?... — Сърцето ѝ биеше толкова бързо, сякаш всеки момент щеше да пробие гърдите.

В отговор той разтвори ръце. Щом пристъпи напред, усети острия мирис на сажди и пот, но ѝ се стори, че никога не бе вдъхвала нещо по-приятно. Когато я целуна, не остана място за разумни мисли или за измислени бариери. Усещаше единствено мекотата на устните му и праха полепнал по кожата му. Ако съдбите им бяха предназначени, мислеше си тя, не искаше да знае как ще свърши тяхната история. Най-важното в този момент бе, че тя бе щастлива. По-щастлива от много време насам. Може би това щеше да е всичкото ѝ предопределено щастие. Мигове като този, нанизани като перли, всеки безценен, защото можеше да отлети, ако тя не го пазеше, както стана с Гордън, когато изгуби представа кое е най-важното. Може би това бе всичко, което човек имаше право да очаква.

— Мога да свикна с това — промълви тя.

— Добре, защото имам намерение да те погледя. — Той се отдръпна и се усмихна широко, белите му зъби се откриха на почернялата от прах и сажди кожа. — Какво ще кажеш като начало да отидем на вечеря? Вечеряла ли си?

— Не, но в колата ми има замразена лазаня, която ще стане на каша, ако не я извадя — отвърна тя.

Той намигна.

— Имам дори по-добро предложение.

— Казвай.

— Обещах на братовчед си да отида да се видим, преди да реша дали да приема работата. Бях решил да отскоча тази вечер. Ако искаш да дойдеш, можем да спрем да хапнем нещичко по пътя, а утре ще вечеряме в ресторанта на Ахмед. Той предлага традиционна

афганистанска храна, както майките ни са готвели. Ти обаче не си пробвала подобна кухня. Мисля, че ще ти хареса. Опитвала ли си пилаф? Уверявам те, че е великолепно ястие.

— Ти вече говориш за храна, а аз все още не съм свикнала с мисълта, че ще ходим чак до Роуд Айлънд — усмихна се тя и поклати глава. — Наистина ли искаш да дойда с теб?

— Други планове ли имаш? — погледна я любопитно той.

— Не, но...

— Тогава не виждам защо да не дойдеш. На работа си чак в понеделник, целият уикенд е на наше разположение. — Повдигна брадичката ѝ с пръст и се наведе, за да я целуне по устните. — Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като ще откажа предложението на братовчед си.

Тя усети как полита, преди да се спусне отново на земята и да се замисли за Нийл. Тази вечер щеше да е последната им заедно. Той заминаваше утре сутринта. Имаше намерение да го закара до града и да ги заведе със съквартиранта му на обяд. Сега трябваше да вземе решение. Дали да продължи да се държи като предана майка, дори ако се наложи да жертва желанията си, или да последва сърцето си?

Колебанието изчезна в мига, в който надникна в топлите кафяви очи на Карим и видя неизказаните обещания. Обещания за живот с мъж, който щеше да я обича и уважава. Мъж, с когото щеше да се чувства завършена.

— Кога тръгваме? — попита, сърцето ѝ се преизпълни с радост.

21.

— За някои от вас може и да е истински шок... — Както бе застанала начело на масата в заседателната зала, Абигейл замълча и си пое дъх, преди да продължи, — но се оттеглям от поста главен изпълнителен директор. Решението ми влиза в сила от този момент. — Първоначалното мълчание, с което присъстващите посрещнаха изявлението ѝ, бе по-въздействащо от възклицанията на недоумение на директорите на отдели. Тя се усмихна и вдигна ръка, за да ги накара да замълчат. — Не съм казала, че напускам! Много добре знам, че трябва да защитим марката, а тъй като всички знаем, че аз съм марката... — не се хвалеше, просто изтъкваше известен на всички факт — ще бъде част от бъдещата дейност. — Продължи с обяснението, че ще обсъжда творческите решения, ще работи над книгата си и ще участва в предавания. — Ще направя всичко по силите си, за да бъде преходът плавен и безболезнен. Сигурна съм, че имате въпроси, така че питайте. — Махна с ръка, за да даде думата на желаещите.

Шарлът Рътлидж, шефката на рекламния отдел, зададе въпроса, който вълнуваше всички.

— Кой ще стане главен изпълнителен директор? — Слабата атлетична Шарлът, която участваше в маратони, бе амбициозна във всяко отношение. Очевидно се надяваше все още да не е избран човек за поста, защото това означаваше, че за нея има надежда.

Абигейл посочи изпълнителната директорка, седнала от дясната ѝ страна.

— Елън ще заеме мястото ми на руля. Както много добре знаете, докато отсъствах миналата година, тя доказа, че е способна да ръководи фирмата. — Елън се бе справила толкова добре, та Абигейл започна да се пита защо си е въобразявала, че самата тя е незаменима.

— Промяната как ще се отрази на ценовата ни политика? — попита Дъг Минорели от счетоводството. На Абигейл открай време ѝ приличаше на спретнато момче от църковен хор, с румени бузки и

пухкава кестенява коса, която вечно приглаждаше, както и в момента, въпреки че бе почти на нейната възраст.

— Няма причина промяната да има каквото и да било отражение, положително или отрицателно. — Това бе едно от предимствата компанията да е частна, изтъкна тя, доволна, че не бе пуснала акции на пазара. — Колкото до стоките ни, продуктите ще носят моето име и лик, а за потребителите бизнесът ще си е същият, както преди.

— Все още се възстановяваме от съкращенията на персонала — изръмжа Фред Хейнс, шеф на човешки ресурси, мрачното му изражение бе в унисон със сивия костюм, който бе облякъл.

— Налагаше се да направим съкращения, за да не потънем — обади се верният ѝ изпълнителен директор по финансовите въпроси, Ханк Уайнтрауб, както винаги точен и прецизен. — Ако погледнеш приходите за последното тримесечие, сам ще видиш, че общата картина не е чак толкова черна. — Насочи вниманието на всички към последния тримесечен доклад. Копие от него бе поставено в прозрачна папка пред всеки от участниците. Когато я отвориха, Ханк обясни накратко. Пожарът и повторното построяване на фабриката в Лас Крусес бе причинило значително забавяне, което на свой ред бе довело до намаляване на приходите, но след като „Таг“ бяха пуснали през януари новата линия спално бельо — съвпаднаше с ежегодната им краткотрайна разпродажба — печалбата ги бе извадила от застоя. По същото време догодина той очакваше да са се възстановили напълно.

Последваха нови въпроси и отговори, повечето свързани с протокола и сигурността на работните места. Абигейл стана отново, за да закрие съвещанието.

— Решението ми не беше лесно — започна тя. — Не е нужно да ви напомням, че в тази фирма съм вложила много пот, сълзи и безсънни нощи. И не само аз — добави тя със срамежлива усмивка, а останалите се засмяха. — Наложих ми се да жертвам много в други отношения. Затова прецених, че е крайно време да отговоря на въпроса, който мнозина от вас са си задавали. Имам ли живот извън работата. — Присъстващите отново се засмяха. — Искрено се надявам да имам.

Рядко се случваше шефката им да е толкова откровена и в смеха на хората се прокрадна чувство на неловкост, сякаш събралите се току-що бяха научили, че има някакъв недостатък в структурата на сградата.

Дори онези служители, с които бе по-близка (може би, с изключение на Ханк Уайнтрауб), не бяха чували Абигейл да споделя съмненията си или пък да съжалява за избора, който е направила. Тази нова, напълно безпрецедентна крачка бе съвсем неочаквана. Повечето бяха забелязали промените у нея през изминалите месеци. Тя проявяваше повече търпение и потискаше раздразнителността си. Накратко, бе по-мила. Не че „мила“ бе дума, с която можеха да опишат главната си изпълнителна директорка (вече бивша) — тя от време на време се превръщаше в злия близък на чаровната дама, позната на широката публика.

— Мина добре, нали? — отбеляза Елън, след като съвещанието приключи и тръгнаха към кабинетите си.

Абигейл обърна внимание, че е подбрала внимателно дрехите си за случая — семпъл, дори скучен черен костюм с панталони, никакви бижута, освен малките златни халки на ушите. Познаваше Елън и бе сигурна, че го е направила нарочно, за да не засенчи Абигейл в последния ѝ час на ръководна длъжност, като привлече вниманието към себе си. Дребната Елън с лунички, пръснати по чипия ѝ нос, можеше да заблуди непознати, които едва ли щяха да я приемат сериозно, но Абигейл знаеше, че е невероятно умна и хитра. Не се съмняваше в избора си и бе убедена, че новата главна изпълнителна директорка на „Абигейл Армстронг“ ООД щеше да постигне забележителни успехи.

— Ако имаш предвид, че никой не стана, за да ръкопляска, да, права си, мина добре — отвърна тя с ироничен смях. Елън нямаше представа колко се страхуваше от мига, в който ще направи това изявление. Сега, след като всичко мина, Абигейл усети огромно облекчение. Запита се дали щеше да изпита същото, ако бе скочила от висока скала, след като вече бе прекалено късно да промени решението си.

Само че това можеше да бъде спасението ѝ. Наскоро ѝ хрумна, че след десетилетия в бързата лента, при постоянна скорост от сто и петдесет километра в час, хоризонтът вече не ѝ се струваше безкраен. Все още бе млада, но след десет години щеше да е на петдесет и две, официално жена на средна възраст. А пък последното десетилетие от живота ѝ се бе изнизило за миг, така че не разполагаше с безкрайно много време. След това колко години на добро здраве ѝ оставаха,

години, в които да се чувства сравнително млада? По отношение на дъщеря си вече бе изпуснала влака. Времето да се прави на загрижена майка бе отминало и двете щяха да се виждат единствено по празниците, след като Фиби започнеше лекции във „Вандербилт“ през есента. Онова, което бе все още възможно, все още осъществимо, каза си тя, бе да има собствен живот извън работата. Стига да си спомнеше какво я очаква.

Ти ще го измислиш, каза си. След като десетилетия се бе катерила по прословутата стълба към висините, бе й странно, дори страшно да слезе, макар и само с няколко стъпала надолу.

— В интерес на истината, толкова отдавна не съм имала свободно време, че не съм сигурна какво ще правя — призна тя.

— Убедена съм, че няма да стоиш бездейна — поклати глава Елън и се усмихна. Основното сред новите задължения на Елън бе да не позволи на старата си шефка отново да заеме мястото си. Абигейл бе сигурна, че ще има моменти, когато ще усети непреодолимо желание да се върне в играта. — Попътувай малко — предложи Елън. — Кога за последен път си ходила някъде, като изключиш командировките.

— Ще замина за Мексико — напомни й Абигейл.

— А, да. Кажи как върви там?

Абигейл се усмихна.

— Ако щеш вярвай — а това си е истинско чудо, след като се наложи да прескачаме какви ли не препятствия — но ще успеем да открием навреме.

Говореше за безплатната клиника в Лас Крусес, отчасти финансирана от продажбата на Роуз Хил. (Кент бе изключително щедър и дари част от своя дял. И как да откаже? Тази кауза бе не по-малко важна от неговите.) Може би причината да се сблъскат с по-малко неприятности, отколкото при фабриката, мислеше си тя, бе, че се захвана с искрена обич. В някои дни мисълта за нея бе единственото, което не й позволяваше да изпадне в отчаяние, докато приключваше развода и се бореше с трудностите с Фиби. Абигейл усещаше задоволство всеки път, когато си повтаряше какво ще означава клиниката за хората в Лас Крусес. Нямаше да върне дъщерята на Консепсион, но можеше да спаси живота на други. Името й бе напълно подходящо: клиника „Милагрос Санчес“.

Когато остана сама в кабинета си, тя се загледа през прозореца, вместо да се заеме с документите на бюрото, както обикновено. Не мислеше какво предстои през идващите месеци, все неща, за които не бе намирала време в миналото. Мислеше за пощенските картички, прибрани в едно чекмедже на бюрото ѝ у дома, от най-различни екзотични места, последната от Исландия (снимка на фойето на хотел в Рейкявик, толкова изтънчено и модерно, сякаш бе в Ню Йорк или Ел Ей), където в момента си почиваше Вон с екипа след цял месец в морето, където бяха снимали документален филм за отдалечени острови в северната част на Атлантическия океан.

Написаното бе кратко, също като хайку: „Не съм сигурен дали някога ще се стопля отново, но слънцето грее и се чувствам добре. Липсваш ми. Обичам те, В.“.

Всички съобщения от него бяха в този дух — кратки, без излишни думи и винаги завършваха с много обич. Когато имаше достъп до компютър, ѝ пращаше имейли. Всеки път, когато в пощата ѝ се появеше нещо от Вон, денят ставаше по-хубав. И всеки път усещаше загубата му. Запита се дали по този начин не се измъчва. Все едно някой непрекъснато късаше шевовите от рана и тя не успяваше да заздравее.

Сега си помисли: „И ти ми липсваш. Как само ми се иска...“

Имаше ли значение какво иска тя? Нямаше да го получи. Не и с Вон. Той никога нямаше да се установи на едно място. Все едно да превърнеш гепард в домашен любимец. Дори той да се променеше, тя не искаше Вон да е различен, защото това нямаше да бъде мъжът, когото обичаше.

Налагаше се да приеме фактите. Повече от него не можеше да очаква — имейли, картички, в редките случаи, когато идваше, да се виждат: винаги очакваше посещенията му с огромно нетърпение, а сбогуването бе като физическа болка, когато моментът настъпеше. Обикновено се срещаха да пият по чаша или да вечерят заедно, миналия сезон ходиха на няколко бала, за които тя бе взела билети. Макар да спяха заедно, тя никога не прекарваше нощта в хотелската му стая. Ако се задържеше повече време с него, просто нямаше да издържи накрая. Нима спомените ѝ не бяха достатъчно мъчителни? Преживяваше миналото толкова често, та вече не бе сигурна дали е истинско или украсено.

С въздишка се обърна към екрана на компютъра. Последният имейл от Вон бе отпреди два дни. „Ще се върна другата сряда. Може ли да се видим? В.“. Все още не бе отговорила. Не знаеше какво да му каже. Част от нея искаше да запрати предпазливостта по дяволите и да се затвори с него в хотелската му стая, докато е в Ню Йорк. Само че после си напомняше колко депресирана ще бъде и това я възпираше. В момента не ѝ трябваше подобно нещо, не и докато не се възстановеше от миналогодишните събития — най-вече от процеса срещу бившия учител на Фиби.

Както трябваше да се очаква, той бе отхвърлил обвиненията и направи публично изявление, че е невинен. Бе истински шок, когато повечето от съучениците на Фиби застанаха на негова страна. В съдебната зала обаче вълкът, предрешен като овца, бе разобличен. Момиче, завършило наскоро, се осмели да свидетелства, че е опитал да подмами и нея, докато е била ученичка. Емоционалните и изключително мъчителни свидетелски показания на Фиби бяха последният гвоздей в ковчегата му. В края на втория ден съдбата обърна гръб на господин Гуарнери и дори верните му поддръжници се оттеглиха. Единственият човек, останал до него, когато произнесоха присъдата, бе съпругата му. Никой не се изненада, освен може би самият господин Гуарнери, когато бе признат за виновен.

Не че имаше повод за веселие. Фиби бе все още емоционално нестабилна и се опитваше да се пребори с депресията и ниското си самочувствие. След като всички в училището ѝ обърнаха гръб, тя взе трудното решение да напусне и да се прехвърли в близката академия „Пелъм“ в Уестчестър, за да довърши годината. Беше ѝ трудно да се приспособи, но след като се дипломира, вече бе малко по-щастлива и по-спокойна, отколкото преди. В момента си събираше багажа, за да замине за Франция с баща си — това бе подаръкът на Кент по случай дипломирането. Абигейл знаеше, че дъщеря ѝ ще ѝ липсва. Това бе просто генералната репетиция за истинското сбогуване през есента, когато Фиби щеше да замине да учи в колеж. А най-тъжното бе, че се случваше в момент, когато двете започнаха да се сближават.

Импулсивно посегна към телефона.

— Здравей, миличка — започна тя, когато Фиби отговори. — Искях само да проверя дали имаш нужда да купя нещо на връщане от работа.

— Чакай да видя. Може би един шампоан. — Тя поиска марка, която невинно зареждаха в местния магазин. — Останалото е готово. А, мамо, оказа се права. Не можах да събера всичко в куфара. Наложих се да извадя част от нещата — добави засрамено тя.

Тази сутрин, преди да отиде на работа, Абигейл надникна в стаята ѝ и отбеляза, че е приготвила багаж като за околосветско пътешествие.

— Ако имаш нужда от нещо, в Париж със сигурност ще го намериш. Не са нарекли града столица на модата без причина — напомни ѝ тя.

— Как си ме представяш като манекенка на „Вог“? Татко ще получи удар — изкиска се Фиби.

— Да не говорим, че ще ми се наложи да направя втора ипотека.

Побъбриха още минута и тъкмо преди да затворят, Фиби си спомни нещо.

— За малко да забравя. Обади се Лайла. Помоли да ѝ звънеш.

— Каза ли нещо?

— Не, но ми се стори важно.

Абигейл бе на път към вкъщи, когато реши да се отбие в туристическата агенция, вместо да звъни на Лайла. Завари приятелката си на бюрото да разговаря с клиент. Усмихна се на Абигейл и ѝ даде знак да седне, като вдигна показалеца и средния пръст, за да покаже, че няма да се бави повече от две минути.

— Удобно ли е? — попита Абигейл, след като тя затвори.

— Разбира се. — Лайла свали слушалките и се намести на стола. Дните, когато вършеше домакинската работа облечена в овехтели дрехи, които никак не ѝ отиваха, сякаш бяха останали в друг век. Жената пред нея бе в пола до коляното от сурова коприна и тънък кашмирен потник, подчертан от тюркоазено колие — истинска професионалистка. — Обади се госпожа Хендрикс. Помниш ли я? Дребната възрастна дама, която живее на Ридж Роуд. Миналият май я убедих да отиде на круиз в Скандинавските страни и там се запознала с мъж, за когото твърди, че е голямата ѝ любов. Току-що звънна, за да ми съобщи, че са се сгодили. Сладури. И двамата са по на осемдесет. Те са доказателство, че никога не е препалено късно.

— За някои може и да не е — отбеляза сухо Абигейл. — Обзалагам се, че ще прекарам златните си години със старите

лексикони, а единствената ми компания ще бъдат спомените.

— Ако искаш да се запознаеш с някого, ще те запиша за круиз — предложи шеговито Лайла с блеснал поглед. — Само че средната възраст на мъжете е над шейсет.

— Не, благодаря. Не съм чак толкова отчаяна. — Абигейл се опита да остане сериозна, но беше много трудно, докато Лайла ѝ се усмихваше. — Като говорим за щастливи връзки, кажи как върви между вас с Карим?

— Върви — отвърна Лайла потайно, както винаги, когато Абигейл питаше, сякаш се страхуваше щастието да не отлети. Озърна се, за да е сигурна, че никой не подслушва, и се приведе напред, за да сподели:

— Искат да се пренесат при него.

— И? — изви вежди Абигейл.

— Търсим си къща — поясни тя предпазливо. — Карим иска нещо с градина, за да проявява уменията си. — След продажбата на Роуз Хил Карим бе намерил мечтаната работа в библиотека за редки издания към колежа по изкуства в близкия Харингтън.

Нещо в гласа ѝ накара Абигейл да попита:

— Сигурна ли си, че си готова?

— Разбира се, че не съм — отвърна през смях Лайла. — Едва ли някога ще бъда готова. Но ако чакам, за да се уверя, ще стана на годините на госпожа Хендрикс. Понякога просто трябва да скочиш в дълбокото.

— А Нийл какво казва?

— Питаш за момчето, което ми се води син ли? Откакто двамата с Бетина живеят заедно, напълно забрави, че съществувам. — Колкото и да бе изненадващо, Лайла явно нямаше нищо против. — Покрай работата и любовния си живот изобщо не му остава време да се тревожи за старата си майка. — Нийл си беше намерил работа в кухнята на един ресторант в Сохо и се чувстваше великолепно там. След една година го бяха повишили в помощник-готвач. През есента започваше курсове в кулинарния институт.

Абигейл се запита дали и Лайла настръхва всеки път, когато заговорят за децата си. Вероятно и тя мислеше, че се бе случило истинско чудо, когато Фиби и Нийл оцеляха и успяха да продължат напред.

— Радвам се, наистина се радвам. — Протегна ръка и стисна пръстите на приятелката си, а очите ѝ се наляха със сълзи.

— Какво има, Аби? Какво не е наред? — погледна я загрижено Лайла.

— Всичко е наред, дори мога да ти кажа нещо хубаво. — Разказа за решението си да се оттегли от поста главен изпълнителен директор, което бе пазила в тайна досега — единственият човек, който знаеше, беше Елън Цао. — Време беше — продължи тя. — Разбрах, че ако искам да имам личен живот, трябва сама да се постарая. А не можех да направя нищо, след като работех по осемдесет часа на седмица. Това е. Не че съм напълно свободна и мога да правя каквото си поискам, но поне графикът ми ще бъде по-лек.

Лайла се замисли.

— Ще ти призная, че когато Нийл се изнесе, изпаднах в паника. Не ми отне много време, за да разбера, че обичам да живея сама, въпреки че толкова години се бях грижила за други. Той искаше да открие себе си, аз също. — Усмихна се тъжно. — Всъщност, миналото все още ми липсва в някои отношения. Особено възможността да седя в леглото до късно с книга в ръка.

— Не помня кога за последен път съм чела книга от начало до край. Кой знае? Може дори да реша да отида на пътешествие — призна Абигейл, замислена над предложението на Елън Цао.

— Странно, че го казваш. Точно затова те търсих. — Лайла я погледна хитро, което означаваше, че е намислила нещо.

— Така ли?

— Днес се чух с Вон. Каза, че ти е пуснал имейл, но не си му отговорила.

Абигейл се запита какво общо има това с пътешествието.

— Искаше да се видим другата седмица, когато се върне. А не съм му отговорила, защото не бях сигурна дали мога да го вместя в графика си — излъга тя.

— Добре, само че сега той не може да мръдне от Рейкявик.

Абигейл не можа да си обясни защо се почувства разочарована. Може и да бе глупаво да се чувства по този начин, каза си, след като дори не бе решила дали да се види с него.

— Лошо. Сигурно с нетърпение го чакаш да се прибере. — Тя говореше небрежно, сякаш това бе въпрос, който интересуваше само

Лайла.

— Вон е много разочарован. И това няма нищо общо с мен. — Погледна многозначително приятелката си. — Той искаше да се види с теб.

Абигейл усети как сърцето ѝ потрепва, след това бързо се успокои.

— Тогава защо ти ми го казваш? Той би могъл да ми позвъни — отвърна раздражено тя.

— Предпочита се видите лично.

— Нищо не разбирам — обърка се Абигейл.

Лайла извади тънък син плик от купчинка документи на бюрото — билет за пътуване до Рейкявик на нейно име.

— Какво е това? — попита Абигейл, макар вече да знаеше.

— Вон ме накара да ти направя резервация — обясни Лайла. — Каза, че така щяло да ти е по-трудно да откажеш.

— Да откажа ли? Да не би да предлагаш да замина за Рейкявик. Ни повече, ни по-малко Рейкявик. Та това е лудост — възмути се Абигейл, сякаш ставаше въпрос за полет до луната. А всъщност бе готова да отиде дори до луната, за да бъде с Вон, но какво щеше да стане тогава? Щеше да е още по-зле. — Защо да пропътувам половината свят, за да се видя с мъж, с когото не се чувам седмици наред, който не ми пише, а когато все пак благоволи, драсва по един ред. — Препрочиташе написаното от него по толкова пъти, че вече знаеше всяка дума наизуст.

— Нищо не предлагам — отвърна Лайла с усмивка. — Идеята беше на Вон. Значи да му кажа, че не можеш да заминеш. Няма проблем. Ще се обадя, за да откажа резервацията. — Тя дръпна плика от ръката на приятелката си, готова да го скъса.

Абигейл бързо го изтръгна от пръстите ѝ.

— Поне ми дай шанс да помисля.

Лайла се разсмя многозначително. Дръпна рязко стола си напред, така че лицето ѝ се приближи на сантиметри от лицето на приятелката ѝ, и зашепна:

— Пипнах те, Аби.

Абигейл вдигна ръце.

— Добре, де, признавам. Най-голямото ми желание е да прекарам осем часа в самолет, след това да се чувствам смазана от

часовата разлика през уикенда там, след което да се върна у дома. И то защо? За да прекарам четирийсет и осем часа с човек, с когото няма да се виждам през следващите три месеца. — Можеше да разчита на Вон единствено когато идваше в Ню Йорк за преглед.

— С други думи нямаш търпение да заминеш.

— Дори да беше така, какво значение има? — отбеляза кисело Абигейл. — Дори да го направя, няма да ми помогне. Ще стане още по-лошо. — След като няколко часа заедно не й даваха мира дни наред, какво ли щеше да бъде след един дълъг уикенд с него?

— С Карим в началото и аз се чувствах така.

— При вас с Карим е различно. Вие сте в един град. Да не говорим, че разводът ми приключи току-що. Последното, което искам, е някой отново да ми обърка живота. Знаеш какъв е брат ти. Виждаш ли ни заедно някой ден?

— Всяка връзка е различна от останалите. — Лайла се отпусна назад и подпря брадичка на преплетените си пръсти. — Двамата с Карим може и да живеем в един град, но сме от различни култури. Повярвай, не минава и ден, без да ми бъде напомнено. Ами първия път, когато остана у нас! Когато влязох, той се беше обърнал към Мека и се кланяше, сякаш търсеше нещо, което съм изпуснала. Дори предложих да му помогна да го открие. — Тя се засмя и поклати глава. — Ако трябваше да правя списък с всички неща, към които трябваше да се приспособя, щях да запиричам на дребнава глупачка, но рано или късно нещата се подреждат. Важното е да виждаме цялостната картина.

— И каква точно е цялостната картина? — продължи с кисел тон Абигейл.

— Много просто. Двамата се обичат. Нали знаеш какво казват. Любовта покорява всичко.

Абигейл изсумтя презрително.

— Прекалено опростяваш нещата. — Въпреки това се замисли. Да не би да пропускаше нещо? Ако беше така, единственото място, където можеше да открие щастието, бе в Рейкявик. — Ако използвам билета, какво ще получа в замяна?

— Не знам отговора. Знам какво представлява брат ми, така че няма да заблуждавам нито теб, нито друг, че ще успееш да го превърнеш в домашар — изтъкна Лайла. — Нали искаш личен живот,

Аби, не съпруг. Не обърквай двете неща. Не съм сигурна, че в момента ти трябва съпруг.

Абигейл си пое дълбоко дъх и го изпусна.

— Права си — съгласи се тя. — Не ми трябва съпруг. Важното сега е да престана да мисля по този въпрос. Може би дългият уикенд с брат ти ще ме излекува от него веднъж и завинаги. — „Ако преди това не ме убие“.

Лайла се усмихна широко, когато Абигейл пхна билета в чантата си.

— В такъв случай ти пожелавам приятно пътуване.

Точно четиринайсет часа и двайсет и седем минути по-късно Абигейл бе на полет на „Еър Айланд“ за Рейкявик и чакаше да излетят. По-рано днес изпрати дъщеря си на летището, а сега седеше в друг самолет, стегнала предпазния колан, и се чувстваше като тийнейджърка, която е потеглила към непознати земи. Все още не бе убедена, че постъпва правилно — напротив, бе сигурна, че допуска огромна грешка — но вече бе препалено късно да се върне. Люкът все още не бе затворен, така че технически можеше да го направи, но очевидно сърцето ѝ взе надмощие. То знаеше какво иска и нямаше да намери покой, докато не го получи... или не бъде разбито.

Унасяше се, докато самолетът рулираше по пистата, тъй като още преди да се качи, изпи приспивателно. Винаги пиеше приспивателно преди полет над Атлантическия. Спа по време на цялото пътуване и се събуди осем часа по-късно, когато пилотът съобщаваше, че започват спускане. В Исландия беше пет сутринта. Тя вдигна щората и се загледа сънено към странния пейзаж долу — безкрайни километри гола сива тундра, която приличаше на океана, над който бяха прелетели. За миг се запита дали в контролната кула не спят. Сигурно ли беше, че ще кацнат на твърда земя?

Час по-късно, вече в колата под наем, която бе поръчала да я чака в Рейкявик, Абигейл все още имаше чувството, че е попаднала на чужда планета, на която едва ли имаше условия за хора или други същества. Затова пък самият Рейкявик ѝ заприлича на Изумрудения град^[1], модерен, издигнат сред сивата пустош. Когато влязоха, се оказа съвсем пусто. Докато минаваха по почти празните улици, тя си спомни,

че в самолета прочете в пътеводителя за значително по-малкото население на Рейкявик, отколкото на други градове със същите размери, но дори след като знаеше това и макар да бе рано сутринта, ѝ се стори странно, че наоколо не се мяркат много хора.

През центъра минаваше река. Остана удивена, когато видя, че един човек лови риба.

— Безопасно ли е? — попита тя и посочи непознатия на шофьора, докато минаваха.

— Безопасно ли? Аха — сети се той. — Да, напълно. Водата е чиста, така че рибата е добра. — Както и повечето хора, които срещна, той говореше английски — това важеше за почти всички скандинавци.

Помисли си, че никой не би рискувал да изяде риба, уловена в река Хъдсън на юг от моста „Уайтстоун“. Усмихна се. Може пък това да е добър знак. Може идването тук да не бе чак толкова лоша идея.

Няколко минути по-късно спряха пред хотела, съвременна сграда, почти изцяло от стъкло. Позна фоайето веднага щом влезе. Беше същото на картичката, която ѝ изпрати Вон — с изчистени линии, полирано светло дърво, рецепцията също от стъкло като гигантски леден блок, поддържана от колона в средата, така че плотът сякаш се носеше в безтегловност. Тъкмо се отправи натам, когато усмихнат рус портиер, толкова красив, че в Ню Йорк или в Ел Ей всеки би помислил, че е начинаещ актьор, се появи до нея и пое багажа ѝ.

— Господин Мериуедър ме помоли да ви придружа до стаята му — уведоми я той на безупречен английски с лек акцент.

Абигейл усети колко силно бие сърцето ѝ, докато минаваха през остъкленото фоайе с подово осветление, което му придаваше странни, лунни отблясъци. Какво ли щеше да завари, когато се озовеше в стаята на Вон? Ето и поредната причина, поради която не биваше да идва... или точно това бе причината, поради която да остане. Дали той се беше променил през месеците, откакто се видяха за последно? Ами тя?

Докато беше в стъкления асансьор, усети как умората от часовата разлика изчезва с всеки етаж. Почувства се свежа, сякаш излизаше от басейн, след като е поплувала и се е ободрила. Не само отиваше, за да се види с Вон, ами се намираше в този странен извънземен град, където природните закони изглежда не важаха — лятото не бе нито горещо, нито студено, а денем и нощем бе еднакво светло. Имаше чувството, че е излязла от старата си кожа, също както

от дрехи, с които е пътувала, и всяка нейна клетка трепти от възбуда, чак до тънките косъмчета по ръцете и врата.

Асансьорът спря на единайсетия етаж, където двойникът на младия Робърт Редфорд я поведе по коридора, преди да спре пред една от еднаквите врати от светло дърво. Той почука, след това се оттегли толкова бързо, че Абигейл дори не успя да му даде бакшиш.

След миг вратата се отвори.

— Аби!

Притисната в прегръдката на Вон, Абигейл имаше чувството, че е пометена от природна стихия. Усети дъх на мента — може би паста за зъби? — а след това долови познатия аромат на Вон. Когато той я пусна, тя трябваше да си поеме въздух, преди да заговори.

— На това му се казва поздрав.

Той се ухили.

— Много съм добър в посрещанията. Само че сбогуванията нещо не ми се удават.

По нищо не личеше пътуването по море да му се е отразило зле. Напротив, бе заякнал, загорял, бузите му бяха поруменили от живота на открито. Ребрата му вече не се брояха, нямаше ги и сенките под очите, които издаваха, че е бил болен. Единственото доказателство за преживените трудности бяха дълбоките бръчки по лицето, които му придаваха още по-сексапилен вид. Беше облечен в тениска уникат на „Блек Сабат“, избелели дънки и тя забеляза, че тялото му се е поналяло. Беше само мускули, а дънките подчертаваха точно онова, което трябваше.

Тя откъсна погледа си с усилие.

— Готинко местенце — отбеляза, докато оглеждаше стаята, боядисана в студено синьо и сиво, обзаведена с модерни скандинавски мебели.

— Ако щеш вярвай, но съм свикнал с много по-примитивни условия, отколкото тук. По една случайност режисьорът на филма е приятел на управителя и ни настаниха на половин цена.

— Извадил си късмет. — Тя го погледна внимателно — очите, сини като термалните извори на снимката в рамка, закачена на стената; косата му бе пораснала и кичурите се открояваха в различни нюанси на русото; на бузата се виждаше белег също като шев, напомни ѝ за

подарък, който трябва да бъде отворен, като онези, които получаваше по пощата и имаха мирис на чужди страни и интрига.

Вон посочи малката масичка до прозореца с прибори за двама.

— Реших, че ще си гладна, затова поръчах. Дано обичаш пушена риба, защото тук това е основното меню и за закуска, и за обяд и вечер.

— Много си мил. — Тя се отпусна на стола, който той изтегли. Не бе хапвала от вчера и умираше от глад. Отчупи парченце кифла и го лапна, докато той наливаше кафе.

Миниатюрният изглед от града се бе ширнал отдолу и тя си помисли за архитектурен модел — стори ѝ се прекалено съвършен, за да е истински. Сградите, стари и нови, бяха безупречно поддържани, никъде нямаше петънце. Дори покритите със сняг планински върхове в далечината, които ти се струваше, че ще докоснеш, ако протегнеш ръка, бяха чисто бели.

— Наистина невероятно, нали? — отбеляза Вон, проследил погледа ѝ.

— Не очаквах подобно нещо — призна тя. — Не си представях толкова космополитен град.

— След ден ще се чувстваш като у дома си — предрече той. — Първо, тук почти всички говорят английски.

— Забелязах.

— Не разбирам само как така са съгласни да живеят на това място целогодишно. През лятото слънцето никога не залязва, а през цялата зима цари мрак. Тук съм вече цяла седмица и все още не съм свикнал. — Взе вилицата и бодна парче херинга от платото с пушена риба и сирена в средата на масата. — Ще остана още няколко дни. Във вторник отплаваме. — Лодката им се нуждаела от ремонт и в момента била на сух док, обясни той. Мислел, че ще успее да отскочи до Ню Йорк за няколко дни, майсторите обаче щели да приключат работа по-бързо, отколкото предполагали. — Проклетите скандинавци с тяхната ефективност — разсмя се той. — Всеки път те подлъгва.

Той несъмнено се чувстваше като у дома си. Бе истински съвременен номад, чийто дом бе там, където оставеше сака си, и тя усети как я обхваща отчаяние. „Нямам работа тук. Не биваше да идвам“. Същевременно, след като месеци наред бе разчитала единствено на спомените, а сега бе на една ръка разстояние, на нея ѝ се прииска да му разкъса дрехите. Ами как само я гледаше той, сякаш

едва се въздържах да не стори същото. Дяволите да го вземат. Дяволите да я вземат и сестра му. Ако Лайла не я беше набутала в тази каша, Абигейл никога нямаше да замине.

Ръката ѝ трепереше, когато вдигна чашата кафе.

— Колко време ще си в морето този път? — попита спокойно тя.

— Още две, най-много три седмици — отвърна той и лапна хапка херинга. — Ангъс е решил да снима лов на китове край Фарьорските острови, а това не можеш да го поръчаш както в „Сий Уърлд“^[2]. Освен това се натъкнахме на лошо време и изостанахме с плана, имаме и обичайните технически проблеми с екипировката, наложи да снимаме повторно, нали знаеш. Направо не е за вярване какви предизвикателства има, когато трябва да се съобразяваш с графика на продукцията, а си на остров, където през половината време телефоните не работят, а интернет няма.

— А после? Предполагам, че те чака нов филм. — Винаги го чакаше нов филм на някое отдалечено място. Вон измерваше времето в дни, часове и мигове, не в години.

Той остави чашата бавно и тя се напрегна.

— Зависи — отвърна той и впи сините си очи в нея.

— От какво? — попита тя.

— От теб.

Сърцето ѝ ускори ритъм и запрати кръвта право в бузите ѝ. Какво се опитваше да ѝ каже той? Да не би да намекваше, че ще я послуша, че ще направи както тя поиска?

— Не те разбирам — призна тя.

— Не знам. Мислех си, че можем да заминем някъде на ваканция, на някое топло място. Например Таити — отвърна небрежно Вон и погледна през прозореца към ледения сиво-син пейзаж.

Това ли било великото му признание в любов? Обзе я разочарование, сякаш бе пълна глупачка, че се бе надявала на нещо повече.

— Имам си бизнес. Откъде да намеря време? — Зададе въпроса с безразличие, тъй като не знаеше колко е сериозен той. Може да се окажеше моментно настроение, прищявка, която да забрави при следващата поръчка. Остана доволна, че не му каза за решението си да се оттегли като главен изпълнителен директор. Нека да си мисли, че двамата са един дол дренки — погълнати от работата хора, на които не

им остава енергия, за да поддържат истинска връзка. Така щеше да е по-добре, отколкото да му позволи да разбие сърцето ѝ.

Лесно щеше да се възстанови след един романтичен уикенд, но ако прекараха повече време заедно, щеше да загази.

— Липсваше ми, Аби. — Тя го погледна недоверчиво и той се усмихна. — Знам какво мислиш. Но с теб... — Посегна да стисне ръката ѝ. — Където и да отида, не мога да те прогоня от ума си.

Тя не смееше да помръдне, сякаш за да не пропъди кацналата на рамото ѝ пеперуда.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Вон?

— Много съм щастлив, че дойде. Не бях сигурен, че ще се съгласиш. Не ми се иска да е вечно така, да се въртим като двойка чапли в сезона на ухажване. — Той поднесе ръката ѝ към устните си, целуна кокалчетата едно по едно и с всяко докосване стопяваше съмненията ѝ. — Ела с мен, Аби.

— За колко време? За седмица? За две седмици? — попита тя и отдръпна ръка. — Ами след това?

— Не мога да ти обещаю нищо, но съм съгласен да се срещнем на средата на пътя. Човек разполага с много време за размисъл, когато е в морето, а аз осъзнах, че не правя нищо както трябва. Няма причина да не прекарваме повече време заедно, като поемам по-малко поръчки за филми, вместо да пътувам непрекъснато. — Стана от стола, застана пред нея и я изправи на крака. След това я прегърна и зарови лице в косата ѝ, а тя усети устните му да пълзят по врата ѝ, докато мълвеше: — Виждаш ли колко е лесно. Нищо работа. Ще се справим, Аби.

Тя се остави на въодушевлението му, затвори очи и се отпусна в ръцете му. Бухалът и котката потеглиха през вълните в красива граховозелена лодка...

След това се отдръпна и го погледна в очите.

— Докажи го.

— Добре. От „Нешънъл Джогеографик“ искат да замина за Австралия веднага след като приключа с този филм и да снимам Големия бариерен риф. Отказах им. Обясних, че имам нужда от малко време.

Тя го наблюдаваше предпазливо, тъй като не бе сигурна какво да очаква.

— Това ти се случва за пръв път. Впечатлена съм.

— Така и трябва. — Той ѝ отправи най-обезоръжаващата си усмивка. — Признай обаче, че и ти невинаги си свободна.

— Вече не е така. — Тя му разказа, че се е оттеглила като главен изпълнителен директор, че причината за това решение не е била изцяло лична и определено не заради него. Накрая добави строго: — Това не означава, че мога да хукна нанякъде, когато ми скимне. Все още си имам отговорности. Задължения. Някои хора зависят от мен.

При тези думи той изви въпросително вежда.

— Не ми казвай, че си срещнала друг.

— Друг мъж ли? — Тя се изсмя. Никога не бе имало друг, освен Вон. Дори докато беше с Кент, част от нея бе останала недокосната. — Не и в този смисъл. Свободна съм като птичка.

— Значи и двамата сме така.

— Ти нямаш ли момиче във всяко пристанище? — пошегува се тя.

— Не, само едно. — Наведе се и я целуна по челото. — В града, където слънцето никога не залязва.

— Да се престорим, че това е един дълъг ден — предложи тя с тъжна въздишка и погледна през прозореца към слънцето, обгърнато от мараня. — Така няма да се наложи да си тръгваме.

— Или просто ще я караме по слух. Мога да прекарвам повече време с теб в Ню Йорк, ако ме придружаваш, докато снимам, винаги когато има как. Какво ще кажеш?

— Става. — Тя отпусна ръка на гърдите му и както бе с отворени очи, се остави на съня за бъдеще, по-различно от онова, което винаги си беше представяла. Спомни си какво каза Лайла — че всички връзки са различни, и разбра, че спокойствието и еднообразието, които бе търсила, са били желанието на една домакиня, в каквато си представяше, че ще се превърне.

— Къде ще отидем? — прошепна Вон.

Тя си представи двамата на самотен тропически остров с тюркоазено море. В момента обаче имаше по-добро предложение.

Отпусна глава назад, за да го целуне и да не остави съмнение в него.

— В леглото — отвърна.

- [1] Столицата на страната Оз от романа на Франк Баум „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑
- [2] Увеселителен парк във Флорида. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Лас Крусес, Мексико

За две години селото не се бе променило много, освен че ѝ се стори по-процъфтяващо. Повечето промени бяха дребни, но те ѝ правеха впечатление на всяка крачка. Съседната къща с олющена от години боя, бе наскоро белосана, ъглите боядисани в наситено червено също като сушени чушки, нова постройка с тухлен покрив бе сменила стария метох с напукани стени, където Милагрос ходеше на училище; параклисът „Сангре де Кристо“ се бе сдобил с нова мозаечна фасада, заменила старата кирпичена; табелата пред магазина за тютюн, където съпругът ѝ Густаво си купуваше цигари — „Хуегос“! — сега привличаше желаещите да си купят лотариен билет.

Най-важна бе чисто новата тухлена сграда, пред която бе застанала, на пръв поглед съвсем обикновена, но за Консепсион бе великолепен паметник — клиника „Милагрос Санчес“. Тъкмо заради нея измина толкова път. Причината, поради която рискува да се качи на самолет, нищо че Хесус не спираше да я уверява, че паспортът ѝ е напълно редовен и няма защо да се страхува, че на връщане някой ще откаже да я пусне в Съединените щати. Много искаше да види клиниката със собствените си очи. Обърна се към съпруга си грейнала и заговори с потръпващ от вълнение глас.

— Сигурна съм, че ангелите днес се усмихват.

Той стисна ръката ѝ и кимна. Самият той беше разчувстван.

— *Si, seguro.*^[1]

По градските стандарти не беше нищо особено. Две стаи за прегледи и малък диспансер, където работеха местен лекар и медицинска сестра — съученичка на Милагрос — но за общността бе истински дар божии. Сега щеше да бъде спасен животът на мнозина — на болни деца и *viejos*^[2], които нямаше да издържат дългия път до медицинския център в Ермосильо; на млади жени, които рискуваха да им изтече кръвта след аборт, извършен в тъмна доба; жертви на

произшествия и пожари, чиито рани щяха да ги повалят, ако не получеха незабавна медицинска помощ.

За дъщеря ѝ бе прекалено късно, ала за Консепсион това бе нещо като изкупление от страна на Сеньората, която удържа на обещанието си, но също и изкупление за нея, защото най-сетне бе простила. Беше дошла, за да се убеди в правотата на казаното от нейната *abuelita*, и вече бе убедена, че в сърце, изпълнено с омраза, няма място за благословията, която я споходи, в противен случай тя щеше да остане потръпваща в студа също като просяк, който няма подслон.

Забеляза Сеньората на подиума да разговаря с кмета и новоназначения директор на клиниката, доктор Гутиерес, преди да започнат освещаването. Тентата над подиума ги предпазваше от жарките лъчи на слънцето, но на светлината, която се процеждаше през едро тъкания плат, Сеньората блестеше като една от позлатените статуи в параклиса, където Консепсион коленичи одева. Сеньората не беше светица, това бе ясно, но не бе и дявол, както на времето си представяше Консепсион. Най-важното бе, че тя признаваше греховете си и бе готова да поправи стореното. Нямаше как да върне Милагрос, но ако не беше Сеньората, тази клиника нямаше да съществува, а пък Консепсион нямаше да разчита на силата на мъжа до себе си, нито пък...

Мислите ѝ бяха прекъснати от рева на тромпети и звука на китари, когато оркестърът мариачи под сламената *palapa*^[3] на площада засвири енергична мелодия. Консепсион се огледа и забеляза, че малката група, събрала се за церемонията, вече е набъбнала над сто души. Отстрани се бяха наредили търговци и предлагаха стоките си — топли *tamales*^[4], увити в царевични листа, пържени *churros*^[5], поръсени със захар, белено манго на клечка, подправено с червен пипер, както и най-различни дреболии и религиозни медальони. Все едно бе фестивалът на *El Día de las Muertes*^[6], а не освещаването на животоспасяваща клиника.

Наближаваше обед, когато церемонията започна. Консепсион чакаше повече от час, тъй като пристигна със съпруга си рано, за да си осигури добро място, откъдето да вижда подиума, и вече пристъпваше нетърпеливо от крак на крак, все още уморена, макар да имаше цели два дни за почивка. Вълнението потисна умората, когато започнаха речите. Пръв заговори едрият кмет, сеньор Идалго, след него се

изправи директорът на клиниката, доктор Гутиерес, младолик мъж с обеща на едното ухо, който описа ентусиазирано, надълго и нашироко каква чест е за него да служи на общността.

Сеньората бе последна. Докато я наблюдаваше как приближава подиума, Консепсион си каза, че прилича на божество, тъй като цялата тълпа утихна, обзета от страхопочитание. В този момент Сеньората наистина приличаше на божество както се бе изправила над тях, толкова възторжена, че грееше, когато вдигна ръце, сякаш за да даде благословия, а не да произнесе реч. Не приличаше на никой от останалите в бялата рокля с колан и елегантната сламена шапка с панделка на точки.

Консепсион се приведе напред в очакване, както и останалите от насъбралото се множество, и стисна ръката на съпруга си с едната ръка, а с другата шала. Бе отказала на Сеньората да участва, макар жената да я моли много пъти. Консепсион не искаше денят да бъде посветен на нея, защото той бе само и единствено за дъщеря ѝ. Макар поводът да бе една трагедия, без Милагрос нямаше да има клиника.

Сеньората се приведе напред, за да започне, но се оказа, че микрофонът е повреден. Пропискваше и бучеше и Сеньората търпеливо отстъпи, за да направи място на мъжете да го оправят. Докато чакаше, Консепсион се замисли за пътешествието си, с което бе описала пълен кръг. Адът, докато прекосяваше пустинята... срещата с Хесус... спасяването на дъщерята на Сеньората по време на пожара. Не помнеше почти нищо от случилото се непосредствено след пожара, тъй като по онова време, както ѝ казаха по-късно, почти цяла седмица ту изпадала в безсъзнание, ту идвала на себе си. Единствените ѝ ясни спомени бяха за Сеньората, която от време на време се надвесваше над нея и поднасяше чаша вода към устните ѝ, за да отпие по някоя и друга малка глътка, или носеше букети, за да освежи стаята.

Сетне, когато един ден отвори очи, до нея бе Хесус. Бе така объркана от лекарствата, та отначало помисли, че сънува.

— Хесус? *Estás tu?*^[7] — Протегна ръка, за да се увери, че може да го докосне.

— *Si, mi corazón.* — Той стисна нежно ръката ѝ и дори този лек натиск я накара да се намръщи от болка — вече бяха свалили превръзките, но ръцете ѝ бяха зачервени и подути — въпреки това тя не се отдръпна. Любимото лице на Хесус и кафявите му очи, които я

наблюдаваха с любов и загриженост, бяха много по-целебни от лекарствата. — Дойдох веднага — обясни той. — Едва вчера научих какво се е случило.

Тя кимна и напуканите ѝ устни се извиха в усмивка.

— Радвам се, че си тук.

— Лекарят ми каза, че утре ще те изпишат. Дойдох, за да те отведе у дома — заяви той.

Отначало се почувства объркана. У дома на село ли? Там ли щеше да я отведе?

— Ще отидеш толкова далеч? — прошепна дрезгаво тя.

Той се усмихна.

— Че къде другаде да отида. Нали живея там.

Едва сега разбра. Той щеше да я отведе у дома в Ел Ей.

Поклати глава.

— Не мога да дойда с теб.

Усмивката му угасна, прекрасното му, макар и некрасиво лице сякаш се сгърчи.

— *Por qué no?*^[8] — попита. — Нали ми обеща да се върнеш, когато всичко приключи?

Не му бе обещала точно това, но не каза нищо. А и защо да не остане с Хесус?

— Пребивавам незаконно в тази страна — напомни му тя. — Вече знаят. Вчера дойде човек от имиграционните. — Беше едър строг *gringo* с папка, който ѝ зададе най-различни въпроси на доста елементарен испански. — Сеньората каза, че ще се опита да ми извади зелена карта, но няма никаква гаранция. Дори да успее, най-вероятно ще ме изпратят вкъщи, докато въпросът не бъде решен.

Смехът на Хесус я изненада. Смееше се толкова силно, че от очите му рукоуха сълзи. Когато се успокои, поклати глава и попи очи с кърпичка.

— Ах, *mi corazón*. Това ли те тревожи? Страхувах се, че е нещо по-лошо.

— Това не е ли достатъчно? — попита тя, напълно объркана от поведението му.

Той се приведе, целуна я по устните и зашепна.

— Имиграционните не могат да те върнат, ако сме съпрузи.

Седмица по-късно пристигнаха в Ел Ей и се ожениха в кметството. Сега вече Консепсион не беше вдовицата Делгадо, ами госпожа Хесус Рамирес, съпруга на американски гражданин и горда притежателна на син паспорт, прибран на сигурно в чантата ѝ. Имаше си собствен дом, в който двамата с Хесус се преместиха скоро след сватбата. В задния двор имаше дори плодни дръвчета. Не само това, тя ходеше на шофьорски курс, за да може някой ден да кара собствен автомобил — макар да накара Хесус да обещае да не ѝ купува нова или скъпа кола, да не би да я сбъркат с някоя *gringa*. Накратко, тя живееше живота, за който мечтаеше дъщеря ѝ, след като се преместеше при съпруга си в Обетованата земя.

Консепсион усети как старата мъка се надига при тази мисъл. Как само ѝ се искаше да сподели щастието си с Милагрос! За момент се замисли за дъщерята на Сеньората. Как ли се справяше момичето? Поне беше останала жива, за разлика от нейното дете.

Микрофонът изпраща за последно и гласът на Сеньората се понесе сред вълна от аплодисменти. За онези, които очакваха тя да заговори на английски — включително и Консепсион — бе приятна изненада, когато американката застана пред преводача и започна на испански, макар и неуверено, а сред тълпата се понесе одобрителен шепот.

— *Señores e señoras, estoy aquí en, en este día de tan importancia...*

— Не искаше да ѝ благодарят, настоя тя, този път с помощта на преводача (от когото Консепсион нямаше нужда, тъй като английският ѝ бе станал много добър през последната година). Тя трябвало да благодари на хората от Лас Крусес. Напомни им, че нямало да има клиника, ако не бил техният труд, повечето на доброволни начала; знаела колко много се стараели, за да постигне фабриката очаквания успех, тъй като по този начин ѝ осигурили средствата за тази възвишена кауза. Без тяхна помощ мечтата ѝ да създаде тази клиника никога нямало да бъде осъществена.

— Има един човек, на когото искам да благодаря — заяви тя накрая. — Ако не бе толкова скромна, днес щеше да е до мен, затова ще говоря от нейно име и ще кажа, че желанието ѝ е споменът за дъщеря ѝ да живее в клиниката, която носи нейното име. — Очите на Сеньората, пълни със сълзи, обходиха множеството, за да открият Консепсион. — Ще призная, че днес нямаше да съм тук, ако не беше

тази забележителна жена. Тя е истинската причина да има клиника. Консепсион Делгадо — извинете, Рамирес — знам, че днес ангелите в небесата се усмихват.

Консепсион усети студена тръпка, когато чу Сеньората да изрича думите, които бе казала одева на Хесус. Само че според нея се усмихваше един ангел.

Усети как нечий ръце я избутват напред. Бяха Мануел и Магдалена Велес, старите ѝ съседни, при които бяха отседнали двамата с Хесус. Те настояваха да излезе напред, да се покаже. Двамата не разбираха защо иска да остане в сянка, защото дори да помнеха онези мрачни дни, когато обвиняваше Сеньората за смъртта на дъщеря си, вече бяха забравили. И други познати я подканяха да излезе напред. Консепсион погледна към Хесус, обзета от паника, но той ѝ се усмихна безпомощно, сякаш искаше да каже: „И двамата знаехме, че ще се случи. Няма как да избягаш“.

Хората пред нея се отдръпнаха и на Консепсион не ѝ остана друг избор, освен да пристъпи напред, все още стиснала здраво шала. Хората я аплодираха, но тя не им обърна внимание. Нямаше да използва случая, за да привлече интереса им. Не бе сторила нищо. Беше изгубила детето си и както всяка майка можеше да потвърди, в това нямаше нищо славно.

Когато стигна пред платформата спря и отказа да продължи. Обърна се, помахна на тълпата и се провикна:

— *Gracias! Gracias por todo!*^[9]

Разнесоха се овации, след което моментът ѝ на слава отлетя и вниманието на тълпата се насочи към прерязването на панделката пред клиниката. Няколко минути по-късно церемонията приключи и всички започнаха да се разотиват, а тя се огледа за съпруга си. Едва направила десетина крачки и усети как някой я стисна за лакътя. Обърна се и пред нея се оказа Сеньората. Лицето ѝ бе отчасти скрито от широката периферия на шапката, така че първото, което Консепсион видя, бе усмивката ѝ. Бели зъби и алени устни.

— Радвам се, че те открих — заяви задъхано Сеньората. Обърна се към високия мъж до нея. — Искам да те запозная с приятеля си, Вон. Вон, това е изключителната жена, за която ти разказвах.

Приятелят беше грубоват, също като планинар, със сини очи и руса коса, изсветляла от слънцето. Беше красив за *gringo*, каза си

Консепсион, макар според нея да не можеше да се сравнява с Хесус. Отново се присети за Хесус... Огледа се, за да го открие, но от него нямаше и следа.

— Много съм слушал за теб. — Усмихна ѝ се топло приятелят, когато ѝ стисна ръката, а сетне прегърна Сеньората през раменете. — Много ми е приятно най-сетне да се запознаем.

— Удоволствието е изцяло мое, сеньор — отвърна любезно Консепсион. Почувства се неудобно в присъствието на Сеньората и приятеля ѝ. Едно бе да ѝ прости, друго бе да се държат като стари приятелки.

Сеньората изглежда не забеляза, че мексиканката се чувства неловко.

— Чудесно е, нали? Не вярвах, че ще доживея този ден. А ето че се събрахме за церемонията. — Насочи поглед към клиниката и Консепсион едва сега видя лицето ѝ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Одеве говорех напълно сериозно. Всичко е благодарение на теб — обърна се тя отново към Консепсион.

Консепсион поклати глава.

— Нищо не съм направила.

— Не е вярно. Ако не те познавах... — Сеньората замълча за кратко, преди да продължи. — Ти ме накара да разбера, че не е достатъчно да съжаляваш, че трябва и да дадеш нещо в отплата. Не че някога бих могла да възстановя... — Замълча отново и Консепсион забеляза, че приятелят я притисна по-силно.

Настъпи неловко мълчание и Консепсион усети как я завладяват най-различни чувства. Жалост. Гняв. Тъга. Най-вече тъгата, която винаги щеше да живее в нея, също като парченце кехлибар, образувало се от смола, която на времето се е стичала свободно. Представи си нежното лице на Милагрос и усети как мъката я притиска.

Нещо под шала се размърда и в тишината се чу тихо мяучене. Консепсион отметна шала и отдолу се показа бебе, привързано на гърдите ѝ — дребно момиченце с щръкнала черна коса и очи като две блестящи зърна кафе, което мигаше сънено. Консепсион се усмихна нежно на бебето и усети как нещо неподатливо и тежко в гърдите ѝ започна да се топи. Погали бебето по бузата и изгука.

— Виж ти! — Очите на Абигейл се разшириха от изненада и тя се наведе над детето. — Не знаех... Твое ли е?

Консепсион кимна. Не винеше Сеньората за учудването. И тя бе слисана, когато научи, че е бременна на четирийсет и пет, сравнително напреднала възраст. След това роди здраво бебе, красиво момиченце, след толкова много мъртвородени деца. Та това бе истинско чудо, дар от бога.

— Казва се Есперанса — обясни тя. — Означава „надежда“.

Абигейл не откъсваше поглед от детето, изпълнена с почуда. Когато най-сетне вдигна глава, очите им с Консепсион се срещнаха. И двете жени знаеха какво е да си майка, познаваха както радостта, така и разочарованията, чудесата, които никога не свършваха, тежкия товар на отговорността и страха, че във всеки момент това дете може да ти бъде отнето.

— Искане ми се... — започна Сеньората и по страните ѝ рукоуха сълзи.

Консепсион кимна с разбиране. Сеньората не искаше тази радост да бъде помрачена от сълзи. Но нима не бе така с всяко радостно събитие? Нима природата не им даваше блясъка на надеждата, за да освети мрака около тях? Отново си припомни думите на *abuelita* и отпусна ръка на рамото на Сеньората.

— *Está bien*. — След това направи немислимото, нещо, което изненада колкото нея, толкова и Сеньората. Наведе се и целуна другата жена по бузата. — Ангелите наистина се усмихват — увери я тя.

[1] Si, seguro (исп.). — Да, несъмнено. — Б.пр. ↑

[2] Viejo (исп.). — Старец. — Б.пр. ↑

[3] Palapa (исп.). — Навес. — Б.пр. ↑

[4] Tamales (исп.). — Популярни мексикански питки. — Б.пр. ↑

[5] Churros (исп.). — Вид мекици. — Б.пр. ↑

[6] El Día de las Muertes (исп.). — Денят на мъртвите. — Б.пр. ↑

[7] Estás tu? (исп.). — Ти ли си? — Б.пр. ↑

[8] Por qué no? (исп.). — Защо не? — Б.пр. ↑

[9] Gracias! Gracias por todo! (исп.) — Благодаря! Много ви благодаря! — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.